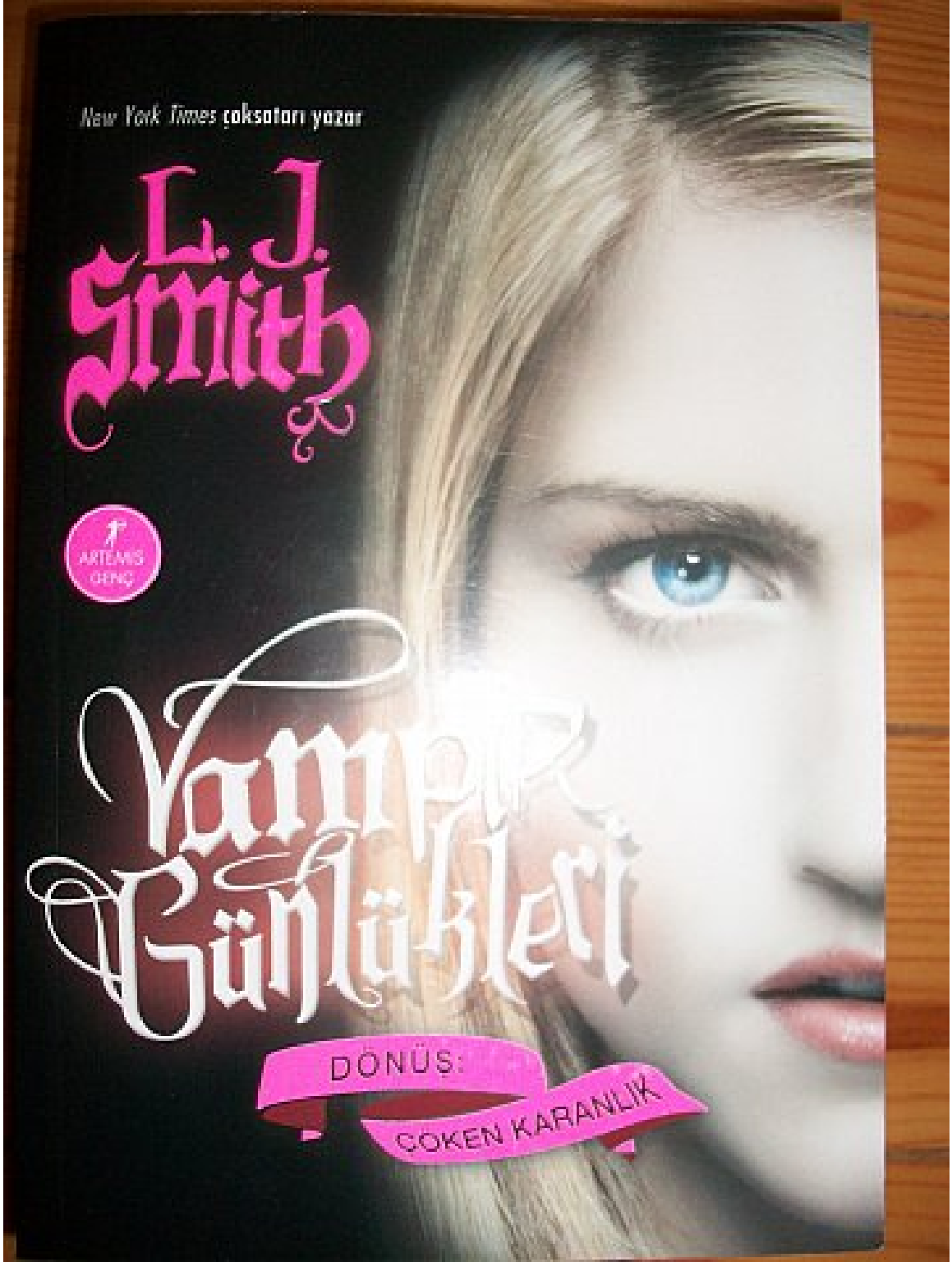

New York Times çoksatarı yazar
L. J. Smith
ARTEMİS ÖZEL
Vampir Günlükleri
DÖNÜŞ:
ÇÖKEN KARANLIK

ELENA GILBERT YAŞIYOR. YENİDEN!

Elena kendini feda etmişti. Yakışıklı ve düşünceli Stefan ile gösterişli ve tehlikeli Damon'ı kurtarmak için ölmüştü. Ve ardından, gizemli bir güç tarafından geri getirildi.

Fakat o artık sadece insan değildi. Bazı güçleri vardı Elena'nın. Her biri hediye edilmişti. Öldükten sonra, dirilmeden önce... Ve damarlarındaki kanın akışı bir tür vampir mıknatısıydı. Elena, karşı konulmaz bir cazibe kuşanmıştı.

Stefan onu korumak, Elena'yla birlikte bir hayat kurmak istiyordu. Mümkünse tüm kötülerden ve kötülüklerden uzak... Damon ise her zamankinden karanlık ve hırslıydı. Gücü ele geçirmek, her şeye sahip olmak, dahası Elena'yı prensesi yapmak istiyordu. Stefan, Fell's Church'ten ilk uzaklaştığında Elena'yı ikna etmek, kendisini seçmesini sağlamak için harekete geçecekti.

Ya kasabayı usulca saran karanlık? Kötü niyetli bir yaratıktı o. Avcı Damon'sa yaratığın avı. Karanlık, Damon'a sahip olacaktı. Ve Elena'yı isteyecekti ondan. Sadece kanını değil, canını da!

Vampir Günlükleri

DÖNÜŞ: ÇÖKEN KARANLIK

L.J. SMITH

İngilizce'den Çeviren: Selim Yeniçeri

ARTEMİS

ABG/85
AB/247
A/55

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
Dönüş: Çöken Ktaranlık

L. J. SMITH

Orijinal Adı : *The Vampire Diaries - The Return: Nightfall*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Selim Yeniçeri
Türkçe Düzenleme : Deniz Evliyagil
Son Denetim : Serdar Soydan
Kapak Görseli : Carrie Schechter
Kapak Tasarımı ve Tipografi : Jennifer Heuer
Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarım : Karen Yardımlı

1. Basım : Haziran 2010
ISBN : 978-605-4377-15-2
Sertifika No : 10905

Copyright © 2009, L. J. Smith
Harper Collins Children's Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir Şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29

Vampir Günlükleri

L.J. SMITH

DÖNÜŞ:
ÇÖKEN KARANLIK

ARTEMİS

Ste-fan?

Elena hüsrana uğradı. Aklından geçen kelimeyi bir türlü istediği gibi söyleyemiyordu.

"Stefan," dedi Stefan tatlı bir sesle. Dirseğine yaslanarak doğruldu ve Elena'nın söylemeye çalıştığı şeyi her seferinde unutmasına sebep olan güzel gözleriyle kıza baktı. Gözleri güneşin altında parlayan yapraklar gibi yemyeşildi. "Stefan," diye tekrarladı. "Bunu söyleyebilir misin aşkım?"

Elena bu bakışa ciddi bir ifadeyle karşılık verdi. Heykeltıraş elinden çıkmışa benzeyen yüz hatları ve alnına umursamazca düşen siyah saçlarıyla Stefan o kadar ya-

kuşkuydu ki ona bakmak bile kalbini sızlatıyordu. Dili dönmediği için ifade edemediği duygularını söze dökmek için yanıp tutuşuyordu. Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki... Ve söylemek istediği. Ama bir türlü doğru sesleri çıkaramıyordu. Geveleyip duruyordu. Söylemek istediklerini telepati yoluyla da iletmiyordu. Hepsi parça parça görüntüler halindeydi.

Sonuçta, yeni hayatının henüz yedinci günündeydi.

İlk uyanışında, yani vampir olarak ölüp de Diğer Taraf'tan geri gelişinde, Stefan ona tekrar yürüyebileceğini, konuşabileceğini ve şimdi unuttuğunu sandığı her şeyi yine yapabileceğini söylemişti. Bunları neden unuttuğunu Stefan da bilmiyordu. Daha önce vampirler dışında ölümden geri dönen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Elena'ysa belli ki artık vampir değildi.

Stefan ona, her gün korkunç bir hızla öğrendiğini de söylemişti. Yeni resimler, yeni kelimeler... Stefan onun bir gün yine kendisi olacağından emindi. O zaman gerçekte olduğu genç kız gibi davranacaktı. Ruhların istediği gibi çocuk zihinli bir yetişkin olmayacaktı. Büyüyen, dünyayı yeni gözlerle, bir çocuğun gözleriyle gören biri olmayacaktı.

Elena ruhların ona haksızlık ettiğini düşünüyordu. Ya Stefan bu arada konuşup yürüyebilen, hatta yazabilen birini bulursa? Bu ihtimal Elena'yı endişelendiriyordu.

Bu yüzden Stefan birkaç gece önce uyandığında onu yatağında görememişti. Sonunda onu banyoda, endişeli gözlerle bir gazetenin üzerine eğilmiş, bir zamanlar tanıdığı kelimeler olduğunu bildiği küçük şekillere bakarken bulmuştu. Gazetenin üzerinde Elena'nın gözyaşlarıyla ıslanmış noktalar vardı. Bu karalamalar onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Ama neden aşkım? Okumayı öğreneceksin. Neden acele ediyorsun?"

Sonra, elinde çok sıktığı için kırılan kalemin parçalarını ve dikkatle dizilmiş kağıt mendilleri görmüştü. Onları kullanarak kelimeleri taklit etmeye çalışmıştı. Diğerleri gibi yazabilirse, Stefan koltukta uyumaktan vazgeçip büyük yatakta yanına gelir, ona sarılarak uyurdu belki. O zaman daha olgun ve daha akıllı birini bulması gerekmezdi. Elena'nın bir yetişkin olduğunu *bilirdi*.

Stefan'ın bunları yavaşça zihninde birleştirdiğini ve bunu yaparken de gözlerinin dolduğunu gördü. Stefan ne olursa olsun asla ağlamaması gerektiği bilgisiyle yetiştirilmişti. Bu yüzden Elena'ya arkasını dönmüş, çok uzun gibi gelen birkaç dakika boyunca yavaş yavaş derin nefesler alarak gözyaşlarını geri itmişti.

Sonra Elena'yı kucağına alıp yatağa götürmüş ve gözlerine bakarak "Elena, bana ne yapmamı istediğini söyle," demişti. "İmkansız olsa bile yapacağım. Yemin ederim. Söyle bana."

Elena'nın ona söylemek istediği şeyler hala boğazında düğümleniyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. Stefan dikkatsiz davranırsa paha biçilmez bir tabloyu bozabilirmiş

gibi büyük bir dikkatle, Elena'nın yanaklarına süzülen gözyaşlarını parmak uçlarıyla silmişti.

Elena başını yukarı kaldırmış, gözlerini kapamış ve dudaklarını hafifçe büzmüştü. Bir öpücük istiyordu.

"Sen şu anda zihinsel olarak çocuksun," demişti Stefan. "Senden yararlanamam. Yapamam bunu."

Eski yaşamlarında Elena'nın hala hatırladığı bir işaret dilleri vardı. Elena başını kaldırır ve çenesinin en yumuşak yerine parmağını tıklatırdı. Bir, iki, üç kez.

Bu içten içe huzursuz olduğu anlamına gelirdi. Boğazı düğümlendi. İstediği şey…

Stefan homurdandı.

"Yapamam…"

Tık, tık, tık…

"Henüz eski benliğine dönmedin."

Tık, tık, tık…

"Dinle beni aşkım…"

TIK! TIK! TIK! Elena ona yalvaran gözlerle baktı. Konuşabilse ne söyleyeceği belliydi. *Lütfen bana haketiğim şeyi ver. O kadar da aptal değilim. Lütfen sana söyleyemediklerimi dinle.*

"İnciniyorsun. Gerçekten canın yanıyor," diye kabullendi Stefan nihayet. Teslim olmuştu. "Ben… Eğer ben… Eğer ben biraz…"

Stefan'ın parmakları aniden büyük bir serinkanlılıkla ve kendinden emin bir şekilde hareket ederek Elena'nın başını tutup kaldırdı, yana çevirdi ve Elena boynundaki iki dişi hissetti. Hayatta olduğunu, bir hayalet olmadığını başka hiçbir şey bu kadar kesin bir şekilde kanıtlayamazdı.

O zaman, Stefan'ın başka birini değil sadece kendisini sevdiğini ve söylemek istediklerinin bir kısmını ona söyleyebileceğini anladı. Ama bunları etrafına dökülen yıldızlarla, ışık patlamalarıyla dolu küçük iniltilerle -acıdan değil- anlatmak zorundaydı. Şimdi susup kalma sırası Stefan'daydı. Hiçbir şey düşünemiyor, aklına söyleyecek tek bir kelime bile gelmiyordu.

İşte bu adildi. O geceden sonra Stefan ona hep sımsıkı sarılarak uyudu ve Elena hep mutlu oldu.

Damon Salvatore bir ağacın dalında, havada uzanmış tembellik ediyordu. Ne ağacı olduğunu bilmiyordu, kim tüm ağaçların ismini bilirdi ki? Hem kimin umrundaydı? Önemli olan Caroline Forbes'ın üçüncü kattaki yatak odasını dikizlemesini sağlayacak kadar yüksek olması ve onu rahat ettirmesiydi. Ağacın dalına uzanmış, bir ayağını yerden dokuz metre yüksekte aşağı sarkıtmıştı. Yarı aralık gözlerle etrafı izlerken bir kedi kadar rahattı.

Sabahın o sihirli vaktini, saatin 4.44 olmasını bekliyordu. Çünkü Caroline tuhaf ayinini o saatte yapıyordu. Damon bu ayini daha önce iki kez görmüştü ve çok ilgisini çekmişti.

Birden bir sivrisinek ensesini ısırdı.

Bu çok tuhaftı çünkü sivrisinekler vampirleri ısırmazdı. Vampirlerin kanı insan kanı gibi besleyici değildi. Ama ensesinde kesinlikle bir sivrisinek ısırığı hissetmişti.

Etrafını saran yaz gecesini yararak arkasını dönüp baktı. Bir şey göremedi.

Sadece bir kozalak iğnesi. Uçan bir şey yoktu. Üzerinde sürünen bir şey yoktu.

Pekala. Demek sadece bir kozalak iğnesiydi. Ama kesinlikle acıtmıştı. Ve acı giderek kötüleşiyordu.

İntihar eden bir arı olabilir miydi? Damon dikkatle ensesini yokladı. Herhangi bir zehir kesesi veya iğne yoktu. Sadece acıyan minik bir şişlik.

Bir an sonra dikkatini tekrar pencereye çevirdi.

Neler olduğundan pek emin değildi ama uyuyan Caroline'ın etrafında toplanan Güç'ü hissedebiliyordu. Damon'ı birkaç gün önce buraya çeken de bu Güç olmuştu ama geldiğinde kaynağını bulamamıştı.

Saat 4.40'ı gösterdiğinde alarm çaldı. Caroline uyanıp odanın karşı tarafına yürüdü.

Şanslı kız, diye düşündü Damon kötücül bir takdirle. *Vampir yerine insan olsaydım, namusun, tabii sende hala namus namına bir şey varsa, tehlikeye girebilirdi. Neyse ki yaklaşık yarım binyıl önce bu tür şeylerden vazgeçmek zorunda kaldım.*

Damon'ın yüzünde hedefi olmayan bir gülümseme belirip kayboldu ve siyah gözleri yine soğuklaştı. Tekrar açık pencereye baktı.

Evet... Aptal kardeşi Stefan'ın Caroline Forbes'ı yeterince takdir edemediğini hep hissetmişti. Kızın bakmaya değer olduğu şüphesizdi. Uzun, altınımsı bronz bacaklar, yuvarlak hatlarıyla biçimli bir vücut ve yüzünün etrafından dalga dalga inen kahverengi saçlar. Ve zihni. Çarpık, intikamcı, kindar zihni. Lezzetli. Örneğin, eğer Damon yanılmıyorsa, şuradaki masada küçük *voodoo* bebekleri üzerinde çalışıyordu.

Muhteşem.

Damon yaratıcı sanatsal çalışmaları izlemeye bayılırdı.

Yabancı Güç hala hissediliyordu ve hala ne olduğunu anlayamıyordu. İçeride, kızın içinde miydi? Hayır, kesinlikle kızda değildi.

Caroline aceleyle yeşil ipekten örümcek ağına benzer bir şeylere uzandı. Tişörtünü çıkardı ve neredeyse vampir gözünün bile izleyemeyeceği bir hızla, onu bir orman prensesi gibi gösteren iç çamaşırlarını üzerine geçirdi. Dar bir boy aynasında kendi yansımasına dikkatle baktı.

Şimdi neyi bekliyor olabilirsin küçük kız? diye düşündü Damon.

Şey, belki de göze batmaması daha iyi olurdu. Bir hışırtı duyuldu, beyaz fildişi rengi bir kuştüyü yere süzüldü ve aniden dalda Damon'dan eser kalmadı, onun yerinde şimdi olağanüstü irilikte bir karga duruyordu.

Damon parlak kuş gözlerinden biriyle baktı ve Caroline'ın aniden elektrik akımı yemiş gibi duran du-

dakları ve bakışlarıyla kendi yansımasına odaklanarak aynaya yaklaştığını gördü.

Ve Caroline birini selamlar gibi gülümsedi.

Damon nihayet Güç'ün yerini tespit edebilmişti. Aynanın içindeydi. Aynada değildi, *içindeydi!*

Caroline tuhaf davranıyordu. Uzun saçlarını omuzlarından arkaya attı ve sevgilisiyle karşılaşmış gibi dudaklarını ıslatarak gülümsedi. Caroline konuştuğunda Damon söylenenleri açıkça duydu.

"Teşekkür ederim. Ama bu gece geciktin."

Yatak odasında hala Caroline'dan başka hiçkimse yoktu ve Damon cevabı duyamadı. Ama aynadaki Caroline'ın dudakları, kızınkiyle aynı anda hareket etmiyordu.

Muhteşem! diye düşündü Damon. İnsanlar üzerinde oynanan yeni numaralar onu daima heyecanlandırırdı. *Her kimsen, aferin sana!*

Aynadaki kızın dudak hareketlerini izlerken *üzgünüm* ve *güzel* kelimelerini yakaladı.

Damon başını yana yatırdı.

Caroline'ın yansıması konuşuyordu. "...mecbur *değilsin*... Bugünden itibaren..."

Caroline boğuk bir sesle karşılık verdi. "Ama ya onları kandıramazsam?"

Yansıma, "...yardım olacak. Endişelenme, sakin ol..."

"Pekala. Ve kimse *ölümcül* yara almayacak değil mi? Yani, ölümden söz etmiyoruz, *insanlar* için."

Yansıma, "Bu neden gereksin ki?"

Damon gülümsedi. Bu tür alışverişleri kaç kez görmüştü? Kendisi de bir örümcek olduğundan bu tarzı iyi biliyordu. Önce sineği içeri alırsın, sonra ona garanti verirsin ve o daha ne olduğunu anlamadan ondan istediğin her şeyi elde edersin ve artık ona ihtiyacın kalmaz.

Şimdi -gözleri parladı- yeni sinek bulma zamanıydı.

Caroline'ın elleri kucağında huzursuzca kıpırdandı. "Sen gerçekten... Hani demiştin ya. Beni sevmek konusunda ciddi miydin?"

"Güven bana. Seninle ilgileneceğim ve düşmanlarınla da. Çoktan başladım bile..."

Caroline aniden gerindi. Robert E. Lee Lisesi'ndeki erkeklerin izlemek için para ödeyeceği bir manzaraydı. "İşte benim istediğim de bu," dedi Caroline. "*Elena şöyle, Stefan böyle* laflarından o kadar sıkıldım ki. Nihayet her şey yeniden başlıyor..."

Biri aniden telefonu kapamış ve bunu daha yeni anlamış gibi Caroline'ın sözü yarım kaldı. Bir an için gözleri kısıldı ve dudakları gerildi, sonra yavaşça gevşedi. Bakışlarını hala aynadan ayıramıyordu ve bir elini kaldırıp hafifçe karnına dayamıştı. Eline bakarken yüz hatları yavaşça yumuşadı ve yüzünde şaşkınlıkla karışık bir endişe ifadesi belirdi.

Damon bakışlarını aynadan bir an bile ayırmamıştı. Normal ayna, normal ayna,*là era!* Tam o anda, Caroline arkasını dönerken, aynada bir kızıllık göründü.

Alevler mi?

Neler oluyor? diye düşündü Damon daldan bir karga olarak havalanıp yere yakışıklı bir genç adam görünümünde inerken. Aynadaki yaratığın Fell's Church'e ait olmadığı kesindi. Ama kardeşinin başına dert açacak gibi görünüyordu ve bir an için Damon'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirip kayboldu.

Kendi kendine hayran, "Ben senden daha iyiyim çünkü insan kanı içmiyorum," diye sürekli kafasının etini yiyen, kibirli kardeşinin başının derde girdiğini görmekten daha fazla hoşuna gidecek bir şey yoktu.

Fell's Church'ün gençleri Stefan Salvatore ve buranın en güzel kızlarından Elena Gilbert'ın aşkını, modern bir *Romeo ve Juliet* hikayesi gibi görüyordu. İkisi de bir manyak tarafından kaçırıldıklarında Elena sevgilisinin hayatını kurtarabilmek için kendi hayatını feda etmiş ve ardından Stefan da kalbi kırık bir şekilde ölmüştü. Stefan'ın insan olmayabileceği yönünde söylentiler bile vardı. Elena'nın uğruna öldüğü bir iblis!

Damon gerçeği biliyordu. Stefan ölmüştü, doğru, ama dört yüz yıl önce ölmüştü. Ve her ne kadar bir vampir olsa da ona iblis demek, Tinkerbell'in silahlı ve tehlikeli olduğunu söylemekle aynı şeydi.

Bu arada Caroline boş odada konuşmaktan kendini alamıyor gibiydi.

"Bekle biraz," diye fısıldadı Caroline masasının üzerinde duran kağıt ve kitap yığınına yaklaşarak.

Kağıtları karıştırdı ve sabit bakan tek bir göz gibi yeşil ışığı yanan küçük bir video kamera çıkardı. Dikkatlice kamerayı bilgisayarına bağladı ve bir şifre girdi.

Damon'ın görme duyusu bir insanınkinden çok daha keskindi ve parlak bronz tırnaklı uzun parmakların girdiği şifreyi kolayca okudu. CFHKMDR. *Caroline Forbes hükmeder,* diye düşündü. *Ne kadar da zavallı.*

Sonra Caroline arkasını döndü ve Damon genç kızın gözlerinde biriken yaşları gördü. Bir süre sonra kız hiç beklenmedik bir şekilde hıçkırıklara boğuldu.

Yatağına çöktü ve hıçkırıklar arasında ileri geri sallanmaya, arada bir yumruğunu şiltenin üzerine indirmeye başladı. Hıçkırıkları uzun süre devam etti.

Damon şaşırmıştı. Sonra kendine geldi ve mırıldandı. "Caroline? Caroline, içeri gelebilir miyim?"

"Ne? Kim o?" Caroline korkuyla etrafına bakındı.

"Benim, Damon. İçeri girebilir miyim?" diye sordu Damon kızın üzerinde zihin kontrolü gücünü kullanırken sahte bir içtenlikle gülümseyerek.

Bütün vampirlerin ölümlüler üzerinde bu tür güçleri vardı. Güç birçok şeye bağlıydı. Vampirin beslenme düzenine (insan kanı en etkilisiydi), kurbanın iradesinin gücüne, vampirle kurban arasındaki ilişkiye, gün ve gecenin geçişlerine ve Damon'ın kesinlikle anlayamadığı daha birçok şeye... Tek bildiği, tıpkı şimdi olduğu gibi, içinde kendi Güç'ünün giderek canlandığıydı.

Caroline onu bekliyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Damon en melodik, en çekici sesiyle. Aynı anda da Caroline'ın güçlü iradesini kendi iradesinin ağırlığı altında ezdi.

"Evet," diye cevap verdi Caroline gözlerini çabucak kurularken. Görünüşe bakılırsa Damon'ın üçüncü kat penceresinden içeri girmesinde bir tuhaflık görmüyordu. Göz göze geldiler. "İçeri gel Damon."

Vampirlerin muhtaç olduğu o daveti yapmıştı işte. Damon zarif bir hareketle içeri süzüldü. Odanın içi karmakarışık parfüm kokularıyla doluydu ve hepsi çok güçlüydü. Damon şimdi kendini gerçekten çok vahşi hissediyordu. Kan şehvetinin böylesine güçlü bir şekilde aniden bastırması şaşırtıcıydı. Sivri dişleri normal boylarının yarısına kadar uzamış ve keskinleşmişti.

Sohbet etmek, her zaman yaptığı gibi önce biraz oyalanmak için uygun bir zaman değildi. Beklemek zevki artırırdı ama şimdi hissettiği tek şey büyük bir ihtiyaçtı. İnsan beynini kontrol edebilmek için Güç'ünü kullandı ve Caroline'a baş döndürücü gülümsemesiyle baktı.

Gereken tek şey buydu.

Caroline ona doğru yürürken aniden durdu. Bir soru soracakmış gibi aralanan dudakları aralık kaldı ve karanlık bir odadaymışçasına gözbebekleri aniden büyüyüp tekrar küçüldü.

"Ben... Ben..." diye geveledi. "Ahhh..."

İşte. Artık onun olmuştu. Hem de böylesine kolay bir şekilde.

Damon'ın dişleri zevkli bir acıyla zonkluyor, kendini bir kobra hızıyla saldırmak ve dişlerini genç kızın boynundaki o güzel damara geçirmek zorunda hissediyordu. Açtı -hayır, açlıktan *ölüyordu*- ve bütün vücudu kan içme arzusuyla yanıyordu. Bu kızın tüm kanını emse ne olacaktı ki, nasılsa daha bir sürü başka kız vardı.

Dikkatle, bakışlarını kızın gözlerinden hiç ayırmadan, Caroline'ın başını kaldırarak boğazını açığa çıkardı ve boynunda atan damara arzuyla baktı. Bütün duyuları alarma geçmişti. Kızın kalp atışlarını duyuyor, yüzeyin hemen altındaki egzotik kanın kokusunu alıyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar heyecanlı, böylesine hevesli...

Ama arzunun yoğunluğu onu duraksattı. Sonuçta her kız aynı değil miydi, birinin diğerinden ne farkı vardı? Bu kez farklı olan neydi? Damon'a neler oluyordu?

Birden anladı.

Kendi zihnimi geri alacağım, teşekkür ederim.

Damon'ın zihni kontrolü tekrar ele geçirdi. Kendini içinde bulduğu tensel aura aniden donup kalmıştı. Caroline'ın çenesini bırakarak doğruldu.

Damon da Caroline'ı kontrol altına alan o şeyin etkisine girecekti neredeyse. O varlık her neyse, Damon'a Elena'ya verdiği sözü bozdurmaya çalışmıştı.

Ve aynada yine anlık bir kızıllık belirip kayboldu.

Damon bunun Fell's Church'ün dönüştüğü Güç novasına çekilen varlıklardan biri olduğunu anladı.

Damon'ı kullanmaya, onu yönlendirmeye, Caroline'ın kanını son damlasına kadar içmesini sağlamaya çalışmıştı. Bütün kanını emerek bir insanı öldürmesine sebep olacaktı az kalsın. Oysa Damon, Elena'yla tanıştığından beri bunu yapmamıştı.

Neden?

Damon soğuk bir öfkeyle kendini toparladı ve asalağı bulmak için zihniyle her yeri taradı. Hala buralarda bir yerde olmalıydı. Ayna sadece küçük mesafeleri aşmasını sağlayan bir kapıydı. Ve onu *-onu, Damon Salvatore'yi-* ele geçirdiğine göre, gerçekten de çok yakında olmalıydı.

Ama bir şey bulamadı. Bu onu daha da öfkelendirdi. Dalgın bir tavırla ensesine dokunurken kararlı bir mesaj gönderdi.

Seni bir kez uyaracağım. BENDEN uzak dur!

Güç dalgasını öyle bir şiddetle gönderdi ki kendi duyuları bile kamaştı. Bu Güç dalgasının yakınlardaki o şeyi yere devirmesi gerekirdi. Çatıdaki, havadaki, daldaki, hatta belki yan evdeki o şey kendinden geçip düşmeliydi. Ve Damon da bunu hissetmeliydi.

Ama Damon ruh haline tepki olarak başının üzerindeki bulutların kardığını ve dışarıdaki dalların rüzgarla birbirine sürtündüğünü hissedebilmesine rağmen düşen herhangi bir beden hissetmedi ve bir misilleme de olmadı.

Zihnine girebilecek kadar yakında bir şey bulamadı ve uzaktaki bir şey de asla bunu yapacak kadar güçlü

olamazdı. Damon bazen kendiyle dalga geçebilir, kendini hafife alabilirdi ama içten içe kendini gayet sakin ve mantıklı bir şekilde analiz etme becerisine sahipti. Güçlüydü. Bunu biliyordu. İyi beslendiği ve zayıf düşüren duygusallıklardan uzak kaldığı sürece, ona karşı koyabilecek çok az yaratık vardı. En azından bu boyutta.

İkisi tam burada, Fell's Church'te karşına çıktı, diye karşılık verdi zihnindeki alaycı ses ama Damon omuz silkti. Yakınlarda başka bir efendi vampir olamayacağı kesindi, aksi takdirde onu mutlaka hissederdi. Sıradan vampirler buraya doluşuyordu, bu doğruydu. Ama hiçbiri zihnine girebilecek kadar güçlü değildi.

Yakınlarda kendisine meydan okuyabilecek güçte bir yaratık olmadığından da aynı ölçüde emindi. Öyle olsa, bunu da Fell's Church'ün altında oluşan tedirgin edici büyülü gücü hissettiği gibi hissederdi.

Girdiği transta hala hareketsiz duran Caroline'a baktı. Caroline bir süre sonra transtan çıkacaktı ve herhangi bir şey hatırlamayacaktı. Damon'ı hatırlamayacaktı en azından.

Olduğu yerde döndü ve bir panter gibi zarif bir hızla pencereden ağaca sıçradı, ardından kolayca dokuz metre aşağıdaki zemine indi.

Damon tekrar bir beslenme fırsatı yakalamak için saatlerce beklemek zorundaydı. Kızların çoğu derin uykudaydı. Ve bu çok sinir bozucuydu. O yaratık onu kuklaya çevirmeyi başaramasa da içinde uyandırdığı açlık gerçekti. Kana ihtiyacı vardı. Hem de hemen!

Bunların Caroline'ın tuhaf ayna konuğu hakkında nasıl bir ipucu verdiğini o zaman düşündü. Kızla bir anlaşma yapıyor gibi görünmesine rağmen öldürmesi için kızı Damon'a teslim eden yaratık gerçek bir iblis olmalıydı.

Sabahın dokuzunda kasabanın anacaddesinden arabasıyla ilerlerken bir antika dükkanının, bir lokantanın ve bir hediyelik eşya dükkanının önünden geçti.

Bir dakika! İşte buydu! Güneş gözlüğü satan yeni bir dükkan. Arabasını park edip asırların alışkanlığıyla, tek

bir enerji zerresini bile boşa harcamayan zarif bir hareket tarzıyla arabadan indi. Damon bir kez daha yüzüne o baş döndürücü gülümsemeyi yerleştirip dükkanın koyu renk vitrininde kendi yansımasına baktı. *Evet, nereden bakarsan bak, harika görünüyorum,* diye düşündü dalgın bir tavırla.

Kapının üstüne küçük bir çan asılmıştı, Damon içeri girerken hafifçe çınladı. İçeride kumral saçlarını başının arkasında toplamış, etli butlu ve mavi gözlü bir kız vardı.

Damon'ı gördüğünde utangaç bir tavırla gülümsedi.

"Selam." Damon sormadığı halde kız titrek bir sesle ekledi. "Adım Page."

Damon ona uzun, acelesiz bir bakış attıktan sonra kurnazca ve yavaşça gülümsedi. "Selam Page," dedi rahat bir sesle.

Page yutkundu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ah, evet," dedi Damon bakışlarını kızın gözlerinden ayırmadan, "sanırım."

Sonra ciddileşti. "Ortaçağ'da bir şatonun hanımı olabileceğini biliyor muydun?" diye sordu.

Page birden sarardı, sonra öfkeyle kızardı ve eli ayağına dolaştı. "Ben... Ben hep o zamanlar doğmayı dilemişimdir. Ama sen bunu nereden bildin?"

Damon sadece gülümsedi.

Elena, altın sarısı harelerle parlayan koyu lapis lazuli rengindeki gözlerini iri iri açarak Stefan'a baktı. Stefan az

önce ona ziyaretçileri olacağını söylemişti! Yeni hayatının ilk yedi gününde, yani ara boyuttan döndüğünden beri, hiç ziyaretçileri olmamıştı.

Ah, bir de ziyaretçinin ne demek olduğunu bilseydi...

Güneş gözlüğü satan dükkana girdikten on beş dakika sonra, Damon yüzünde yepyeni bir Ray-Ban'le ıslık çalarak kaldırımda yürüyordu.

Page yerde kestirmekle meşguldü. Daha sonra patronu ona Ray-Ban'in parasını ödetecekti. Ama şimdi kendini sıcak ve son derece mutlu hissediyordu ve asla unutamayacağı bir esrime anısı vardı.

Damon vitrin geziyordu ama onunki sıradan bir insanınkinden hayli farklıydı. Hediyelik eşya dükkanının tezgahının arkasında tatlı, yaşlı bir hanım vardı... Hayır. Elektronik mağazasında bir genç adam... Hayır.

Ama... Bir şey onu elektronik mağazasına çekti. Bugünlerde amma becerikli aletler icat ediyorlardı. Avuç büyüklüğünde bir video kamera almak için güçlü bir istek duyuyordu. Damon dürtülerini izlemeye alışkındı ve acil durumlarda, kan aldığı kişiler konusunda pek seçici olmazdı. Hangi damardan gelirse gelsin, kan kandı. Küçük aleti nasıl kullanacağını öğrendikten birkaç dakika sonra kaldırımda yürürken cebinde o aletlerden biri vardı.

Dişleri tekrar sızlamaya başlamasına rağmen yürümenin tadını çıkardı. Tuhaftı, şimdiye dek doymuş olması

gerekmez miydi? Neyse, sonuçta dün neredeyse hiç beslenmemişti, hala aç olmasının nedeni buydu herhalde. Bu ve Caroline'ın odasındaki lanet yaratığın onun üzerinde kullandığı Güç. Yine de, kasları hiç çaba harcamadan zarif bir akışkanlıkla hareket ederken yürümekten zevk aldı. Kendini iyi yağlanmış bir makine gibi hissediyordu.

Hayvani bir zevkle gerindi ve sonra durup antika dükkanının vitrin camında kendini inceledi. Saçı başı biraz dağılmıştı ama onun dışında her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Ve haklıydı, Ray-Ban gözlükler onu daha da çekici yapmıştı. Antika dükkanının sahibinin, çok ama çok güzel bir yeğeni olan dul bir kadın olduğunu biliyordu.

İçerisi klimayla havalandırılıyordu ve loştu.

Dükkan sahibinin genç yeğeni yanına geldiğinde Damon sordu. "Yabancı ülkeleri gezmekten çok zevk alacak birine benzediğini biliyor musun?"

Stefan, Elena'ya ziyaretçilerin arkadaşları, hem de çok yakın arkadaşları olduğunu söylemiş ve ondan giyinmesini istemişti. Elena nedenini anlamamıştı. Hava çok sıcaktı. Gecelik (en azından gecenin büyük bölümünde) giymeye alışmıştı ama gündüzleri daha da sıcak oluyordu ve bir *gündüzlüğü* yoktu.

Ayrıca, Stefan'ın ona verdiği giysiler -paçaları kıvrılmış bir kot pantolon ve üzerine aşırı büyük gelen bir

spor gömlek- bir şekilde... uyumsuzdu. Gömleğe dokunduğunda, kötü ışıkta dikiş makinelerinin başında çılgınca çalışan yüzlerce kadının görüntüsü gözünün önüne geldi.

Elena ona zihnindeki resmi gösterdiğinde, "Böyle bir atölyede mi dikilmiş?" dedi Stefan irkilerek. "*Bunlar mı?*" Giysileri aceleyle dolabın zeminine attı.

"Şuna ne dersin?" diye sordu Stefan ona başka bir gömlek uzatırken.

Elena ciddi bir tavırla gömleği inceledikten sonra yanağına bastırdı. Bu kez çılgınca çalışan kadınlar görmedi.

"Tamam mı?" dedi Stefan. Ama Elena bir anda donup kalmıştı. Pencereye yaklaşıp dışarı baktı.

"Sorun ne?"

Bu kez Elena ona tek bir resim gönderdi. Stefan onu hemen tanıdı.

Damon.

Stefan göğsünün sıkıştığını hissetti. Ağabeyi yaklaşık yarım binyıldır Stefan'ın hayatını zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Stefan ondan kaçmayı başardığı her seferinde, Damon onu takip edip bulmuştu. Ne için? İntikam için mi? Son bir tatmin için mi? Rönesans döneminde İtalya'da birbirlerini aynı anda öldürmüşlerdi. Kılıçları birbirlerinin kalbine neredeyse aynı anda gömmüştü ve sebep de vampir bir kız uğruna yaptıkları düelloydu. O noktadan sonra işler daha da kötüleşmişti.

Ama birkaç kez de hayatımı kurtardı, diye düşündü Stefan. Üstelik en son, sonsuza dek birbirlerine göz kulak olmaya söz vermişlerdi.

Stefan aniden dönüp Elena'ya baktı. İkisine bu yemini ettiren Elena'ydı. Ölürken onlardan istediği son şey buydu. Elena masmavi gözlerinde masum parıltılarla ona bakıyordu.

Ne olursa olsun, tam şu anda pansiyon binasının önünde Ferrari'sini Stefan'ın Porsche'sinin yanına park eden Damon'la ilgilenmek zorundaydı.

"Burada kal ve... Ve pencereden uzak dur. *Lütfen*," dedi Stefan, Elena'ya. Odadan dışarı fırladı, kapıyı kapadı ve merdivenden neredeyse koşarak indi.

Damon'ı Ferrari'nin yanında durmuş pansiyonu incelerken buldu. Önce gözünde gözlüklerle bakmış, sonra gözlükleri çıkarmıştı. Damon'ın yüz ifadesi, gözlüklü ya da gözlüksüz bakmanın, binaya dair olumsuz hislerini değiştirmediğini gösteriyordu.

Ama Stefan'ı endişelendiren bu değildi. Onu asıl rahatsız eden Damon'ın aurası ve üzerinden yayılan kokulardı. Satefan, hiçbir insan burnunun algılayamacağı bu kokuları anında almıştı.

"Sen ne halt ediyordun?" diye sordu Stefan baştan savma bir selamı bile düşünemeyecek kadar şaşkın bir halde.

Damon ona her zamanki kibirli gülümsemesiyle baktı. "Antikalar," dedi ve iç çekti. "Ah, biraz da alışveriş

yapım." Yeni deri kemerine, cebindeki video kameraya dokundu ve Ray-Ban gözlüklerini tekrar taktı. "Bu küçük aptal kasabada gerçekten alışveriş yapılabilecek yerler olduğu aklına gelir miydi? Alışveriş yapmaya bayılıyorum."

"Yani çalmaya bayılıyorsun. Hem bunun senden aldığım kokularla bir ilgisi yok. Ölüyor musun, yoksa aklını mı kaçırdın?" Bazen bir vampir zehirlendiğinde, türlerini etkileyen birkaç gizemli lanetten veya hastalıktan birine yakalandığında, kontrol edilemez bir şekilde eline geçirdiği her şeyle -ve herkesle- beslenirdi.

"Sadece acıkmıştım," dedi Damon pansiyonu incelemeye devam ederken. "Bu arada, uygarlığa ne oldu? Buraya kadar geliyorum ve bir 'Selam Damon,' ya da 'Seni gördüğüme sevindim Damon,' bile demek yok. Bunun yerine tek söylediğin 'Ne halt ediyordun Damon?' mı yani?" Alaycı bir tavırla güldü. "Acaba Sinyor Marino bu konuda ne derdi kardeşim?"

"Sinyor Marino," diye tekrar etti Stefan dişlerinin arasından ve Damon'ın her seferinde nasıl olup da onu böyle sinirlendirebildiğini merak etti. Bugün de bunu eski görgü ve dans öğretmenlerinden söz ederek yapmıştı. "Kendisi yüzlerce yıl önce toprak oldu, tıpkı bizim de olmamız gerektiği gibi. Dolayısıyla onun konumuzla hiç alakası yok *ağabey*. Sana ne halt ettiğini sordum ve bundan neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Kasabadaki kızların yarısının kanını emmişsin."

"Kızlar ve kadınlar," dedi Damon işaretparmağını kaldırıp sallayarak. "Sonuçta politik olarak doğru ifadeler kullanmamız gerek, değil mi? Hem sen önce kendi beslenme düzenine bak. Daha fazla içersen belki biraz kas yaparsın. Kim bilir?"

"Daha fazla içersem..." Bu cümleyi tamamlamanın bir sürü farklı yolu vardı ama hiçbiri yeterince iyi değildi. "Ne yazık," dedi Stefan bunun yerine, ondan daha kısa ama daha yapılı Damon'a bakarak. "Ne kadar yaşarsan yaşa, bir milimetre bile uzayamayacaksın. Şimdi, eğer seni biraz tanıyorsam, kasabada temizlemem gereken bir sürü pislik bıraktıktan sonra buraya niye geldin, sen onu söyle."

"Deri ceketimi almaya geldim," dedi Damon.

"Neden bir tane daha çal..." Stefan sözünü tamamlayamadan kendini geriye doğru uçup pansiyonun duvarına dayanmış halde buldu. Damon'ın yüzü hemen yanı başındaydı.

"Ben bunları çalmadım *evlat*. Kendi tarzımla bedelini ödedim. Hayaller, fanteziler ve *bu dünyanın ötesinden gelen* zevklerle." Stefan'ın en çok onlara kızacağını bildiğinden, son sözlerini üzerine basarak söylemişti.

Stefan çok öfkeliydi ve biraz kafası karışmıştı. Damon'ın Elena'yı merak ettiğini biliyordu ve bu zaten yeterince kötüydü. Ama aynı zamanda Damon'ın gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Sanki gözbebeklerinde bir an bir alev yanıp sönmüştü. Damon bugün her ne yap-

mışsa, kesinlikle anormaldi. Stefan neler olduğunu bilmiyordu ama Damon'ın bunu nasıl bitireceğini bir şekilde biliyordu.

"Gerçek bir vampir bedel ödememelidir," diyordu Damon en alaycı tavrıyla. "Sonuçta, o kadar kötüyüz ki aslında toz olmalıydık. Bu doğru, öyle değil mi kardeşim?" Parmağını kaldırdı ve öğleden sonra güneşinde kendisini toza dönüşmekten koruyan lapis lazuli taşlı yüzüğü gösterdi. Tam o anda Stefan bir hamle yapmaya kalkışınca Damon yüzüklü elini kullanarak Stefan'ın bileğini duvara yapıştırdı.

Stefan sola dönecek gibi yaptı ama sonra Damon'ın tutuşunu kırmak için sağa atıldı. Ama Damon yılan kadar hızlıydı. Hayır, daha hızlıydı. Her zamankinden çok daha hızlı. Emdiği onca yaşam gücü sayesinde inanılmayacak kadar hızlı ve güçlüydü.

"Damon, sen..." Stefan öyle öfkelendi ki bir an için mantığını kaybedip Damon'ın bacaklarını yerden kesmeyi düşündü.

"Evet, benim, Damon," dedi Damon dudaklarının arasından zehir kusarcasına. "Ve ben eğer istemezsem bedel ödemem, sadece alırım. İstediğimi *alırım* ve karşılığında da bir şey vermem."

Stefan o siyah gözlere baktı ve yine minik bir alev parıltısı görür gibi oldu. Düşünmeye çalışıyordu. Damon her zaman saldırıya hazırdı. Ama *böyle değil*. Stefan onu bir terslik olduğunu anlayacak kadar uzun süredir tanı-

yordu ve evet, bir terslik vardı. Damon kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Stefan ağabeyine küçük bir Güç dalgası gönderdi ve bir radar gibi tarayarak neyin farklı olduğunu anlamaya çalıştı.

"Evet, anafikri anladığını görüyorum ama bu şekilde istediğin yere ulaşamazsın," dedi Damon ve aniden Stefan'ın bütün vücudu alev almış gibi yanmaya başladı. Damon kendi Güç dalgasını şiddetli bir kamçı gibi savurmuştu.

Çok canı yansa da Stefan'ın mantıklı olması gerekiyordu. Tepki vermekten vazgeçip *düşünmeliydi*. Başını hafifçe yana yatırarak pansiyonun kapısına baktı. Elena içeride kaldığı sürece...

Ama Damon, Güç dalgalarını peş peşe savururken düşünmek zordu. Nefesi hızlanmıştı.

"Bu doğru," dedi Damon. "Biz vampirler *alırız*. Öğrenmen gereken bir ders bu."

"Damon, birbirimizle ilgilenmemiz, birbirimizin arkasını kollamamız gerek. Söz verdik."

"Evet. Bu yüzden şimdi seninle ilgileneceğim."

Ve Damon onu ısırdı.

Damon onun kanını akıttı.

Bu Güç dalgalarından bile daha acı vericiydi ve Stefan hareketsiz durmak için çaba harcayıp mücadele etmeyi reddetti. Jilet keskinliğinde dişler şahdamarına gömülürken canının acımaması gerekirdi ama Damon onu saçlarından, özellikle canını acıtacak bir açıyla tutuyordu.

Ve ardından gerçek acı geldi. Kendi iradene rağmen kanının emilmesinin yarattığı acı. Bu, insanların ruhlarının canlı bedenlerinden ayrılmasına benzettikleri bir işkenceydi. Bu acıdan kaçmak için her şeyi yaparlardı. Stefan'ın bildiği tek şey, bunun hayatı boyunca dayanmak zorunda kaldığı en büyük *fiziksel* acı olduğuydu. Gözlerinden akan yaşlar şakaklarından dalgalı siyah saçlarına doğru süzüldü.

Daha da kötüsü, kendisi de bir vampir olduğu halde, başka bir vampir tarafından bir insan, bir et parçası gibi davranılmasının verdiği utançtı. Bu şekilde kullanılmanın acısına dayanmaya çalışırken, Stefan'ın kalbi deli gibi atıyor, kulakları uğulduyordu. En azından -Tanrı'ya şükür- Elena onu dinlemiş ve odasından çıkmamıştı.

Damon'ın gerçekten aklını kaçırdığını ve onu -sonunda- öldürmeye kararlı olduğunu düşünmeye başladığı bir anda, Damon onu dengesini kaybettiren bir güçle iterek bıraktı. Stefan yere düşüp yuvarlandı ve başını kaldırıp baktığında Damon'ı tepesinde dikilirken buldu. Parmaklarını boynundaki parçalanmış ete bastırdı.

"Şimdi," dedi Damon soğuk bir tavırla, "yukarı çıkıp bana ceketimi getireceksin."

Stefan yavaşça ayağa kalktı. Damon'ın bundan büyük bir zevk aldığını biliyordu. Stefan'ın aşağılanması, düzgün giysilerinin kirişip kirlenmesi ve Bayan Flowers'ın çiçek tarhındaki çamur ve çimenlerle kaplanması... Bir

elini boynundan çekmeden, diğer eliyle giysilerini silkelemeye çalıştı.

"Susuyorsun," dedi Damon. Ferrari'sinin yanında durup dilini dudaklarının ve dişetlerinin üzerinde kaydırarak zevkten kısılmış gözlerle baktı. "Ters cevaplar yok mu? Tek kelime bile etmeyecek misin? Anlaşılan bu sana daha sık vermem gereken bir dersmiş."

Stefan bacaklarını kıpırdatmakta zorlanıyordu. *Eh, beklenmedik bir şey değildi,* diye düşündü pansiyona doğru dönerken. Ama o anda donup kaldı.

Elena odasının açık penceresinden dışarı sarkmıştı ve elinde Damon'ın ceketi vardı. Yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa her şeyi görmüştü.

Stefan için bu bir şoktu ama Damon için daha büyük bir şok oldu.

Elena ceketi bir kez havada çevirdi ve tam Damon'ın ayaklarının dibine düşecek şekilde fırlattı. Ceket yere düşüp Damon'ın ayaklarına dolandı.

Stefan'ın şaşkın bakışları altında Damon'ın yüzü bembeyaz kesildi. Aslında ona dokunmak istemiyormuş gibi eğilip ceketi aldı. Bütün bu süre boyunca bakışlarını Elena'dan ayırmamıştı. Sonra doğrulup arabasına bindi.

"Hoşçakal Damon. Bunun bir zevk olduğunu söyleyemeyeceğim."

Damon tek kelime etmedi ve az önce azar yemiş bir çocuk gibi surat asarak kontağı çevirdi.

"Beni rahat bırak," dedi kısık sesle.

Gaza basıp toz ve çakıl taşlarını birbirine katarak hareket etti.

Stefan odasına girip kapıyı kapadığında Elena'nın gözlerinde neredeyse Stefan'ı kapıya mıhlayan bir pırıltı dolaşıyordu.

Seni incitti.

"O herkesi incitir. Elinde değil. Ama bugün onda bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu bilmiyorum. Şu anda umursamıyorum da. Hey, kendine bir bak, cümle kuruyorsun!"

O... Elena duraksadı ve dirilip de gözlerini açtığından bu yana ilk kez kaşları çatıldı. Bir resim oluşturamıyor, doğru kelimeleri bulamıyordu. *İçinde bir şey. Büyüyor. Soğuk ateş, karanlık ışık gibi,* dedi sonunda. *Ama gizli. İçten dışarı yanan bir ateş.*

Stefan bunu daha önce duyduğu şeylerle bağdaştırmaya çalıştı ama bir şey bulamadı. Elena olanları gördüğü için hala kendini kötü hissediyordu. "İçinde olduğunu bildiğim tek şey kendi kanım. Kasabadaki kızların yarısınınkiyle birlikte."

Elena gözlerini kapadı ve başını yavaşça iki yana salladı. Sonra, bu konuda daha fazla bir şey söyleyemeyeceğine karar vermiş gibi, eliyle yatağın yanına dokunup onu çağırdı.

Gel, dedi güvenli bir tavırla Stefan'a bakarak. Gözlerinde şehvetli pırıltılar vardı. *Seni acısız yapayım.*

Stefan hemen gelmeyince Elena kollarını açıp ona doğru uzattı. Stefan ona yaklaşmaması gerektiğini biliyordu ama yaralıydı, özellikle de gururu büyük yara almıştı.

Elena'nın yanına gitti ve eğilip saçlarına bir öpücük kondurdu.

3

Ögün ilerleyen saatlerde Caroline yanında Matt Honeycutt, Meredith Sulez ve Bonnie McCullough ile birlikte oturuyordu ve hepsi de Bonnie'nin cep telefonundan Stefan'ı dinliyordu.

"Akşamüstü daha iyi olur," dedi Stefan, Bonnie'ye. "Öğle yemeğinden sonra biraz kestiriyor. Hem birkaç saat sonra hava da biraz serinler. Elena'ya uğrayacağınızı söyledim, sizi göreceği için heyecanlandı. Ama iki şeyi unutmayın. Birincisi, geri döndüğünden beri sadece yedi gün geçti ve henüz pek kendinde değil. Birkaç gün içinde, eee, semptomları aşacağını düşünüyorum ama bu arada hiçbir şey sizi şaşırtmasın. İkincisi, burada gördüklerinizle ilgili kimseye hiçbir şey *söylemeyin*. Kimseye."

"Stefan Salvatore!" Bonnie duyduklarına gücenmişti. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bizim boşboğazlık edeceğimizi mi sanıyorsun?"

"Boşboğazlık değil," dedi Stefan nazikçe. Ama Bonnie devam ediyordu.

"Kasabanın hayaletine, kurtadamlara, haydut vampirlere, yaşlı vampirlere, gizli mezarlara, seri katillere ve... *Damon*'a birlikte karşı koyduk. Bunlardan herhangi birini insanlara anlattık mı?" dedi Bonnie.

"Özür dilerim," dedi Stefan. "Ben sadece, tek bir kişiye bile söylerseniz Elena'nın güvenliğinin tehlikeye gireceğini hatırlatmak istedim. Gazetelerde manşetlere çıkar, ÖLEN KIZ YAŞAMA DÖNDÜ. Sonra ne yapacağız?"

"Bunu anlıyorum," dedi Meredith, Stefan'ın duyabilmesi için telefona doğru eğilerek. "Endişelenmene gerek yok. Hepimiz *kimseye* söylemeyeceğimize dair bir yemin edeceğiz." Caroline'dan tarafa kısa bir bakış attı ve hemen başını çevirdi.

"Sormak zorundayım," dedi Stefan telefonda kendisini izleyen dört kişiden üçünün bayan olduğunu göz önünde bulundurup Rönesans döneminde öğrendiği tüm görgü kurallarını uygulayarak, "bir yemini korumak için herhangi bir yönteminiz var mı?"

"Ah, sanırım," dedi Meredith. Bu defa Caroline'ın gözlerine dik dik bakmıştı. Caroline'ın yüzü saç diplerinden boyun bitimine kadar kızardı. "Bu kısmı bize bırak. Öğleden sonra geliyoruz."

Telefonu elinde tutan Bonnie araya girdi. "Başka kimsenin söyleyecek bir şeyi var mı?"

Matt sohbetin büyük bölümünde sessiz kalmıştı. Sarı saçlarını savurarak başını iki yana salladı. Sonra, kendini daha fazla tutamıyormuş gibi aniden patladı. "Elena'yla konuşabilir miyiz? Sadece merhaba demek için? Yani koca bir hafta geçti." Bronz teninde en az Caroline'inki kadar güçlü altın pırıltılar vardı.

"Sanırım buraya gelmeniz daha iyi. Geldiğinizde bunun nedenini anlayacaksınız." Stefan telefonu kapadı.

Meredith'in evinin arka bahçesindeki eski bir bahçe masasının etrafında oturuyorlardı. "Şey, en azından onlara yiyecek bir şeyler götürebiliriz," diye önerdi Bonnie yerinden fırlarken. "Bayan Flowers'ın onlara neler yedirdiğini Tanrı bilir. Tabii eğer bir şeyler pişirmeye zahmet ediyorsa." Diğerlerini düşünce gücüyle sandalyelerinden kaldıracakmış gibi ellerini kollarını salladı.

Matt ayağa kalkacak gibi oldu ama Meredith yerinden kıpırdamadı. "Stefan'a bir söz verdik," dedi. "Önce yemin edeceğiz. Ve yemini bozmanın sonuçlarını konuşacağız."

"Bana güvenmediğini biliyorum," dedi Caroline. "Neden bunu açıkça söylemiyorsun?"

"Pekala," dedi Meredith. "Sana güvenmiyorum. Neden aniden Elena'yla yine bu kadar yakından ilgilenmeye başladın? Bu haberi bütün Fell's Church'e yaymayacağından nasıl emin olabiliriz?"

"Bunu yapmayı neden isteyeyim ki?"

"Dikkat çekmek için mesela. İlgi odağı olmaya ve bütün güzel detayları anlatmaya bayılırsın."

"Ya da intikam için," dedi Bonnie dönüp yerine otururak. "Ya da kıskançlık. Can sıkıntısı. Hatta..."

"Pekala," diye araya girdi Matt. "Bence yeterince neden var."

"Bir şey daha," dedi Meredith sakince. "Onu görmek neden senin için bu kadar önemli Caroline? Stefan buraya, Fell's Church'e geldiğinden beri ikiniz neredeyse bir yıl boyunca birbirinize diş biledi niz. Stefan'ı ararken bize katılmana izin verdik ama söylediklerinden sonra..."

"Bir hafta önce olanlardan sonra hala onu neden umursadığım konusunda bir cevaba ihtiyacınız varsa... Şey, bunu söylemeye gerek kalmadan anlayacağınızı sanıyordum!" Caroline kedilerinkini hatırlatan yeşil gözlerini Meredith'e dikti.

Meredith onun bakışlarına ifadesiz bir yüzle karşılık verdi.

"Pekala!" dedi Caroline. "Elena o yaratığı benim için öldürdü. Ya da Adalet'e teslim etti. Her neyse. O vampiri, Klaus'u. Ve kaçırıldıktan ve... Ve bir oyuncak gibi kullanıldıktan sonra... Klaus kan istediği her seferinde... Ya da..." Yüzü buruştu ve nefesleri sıklaştı.

Bonnie ona acımıştı ama aynı zamanda temkinliydi de. Sezgileri onu uyarıyordu. Ve Caroline'ın Klaus'tan,

yani vampirden söz etmesine rağmen, onu kaçıran doğaüstü kişiyle ilgili tuhaf bir şekilde sessiz kaldığını farketmişti. Kurtadam Tyler Smallwood'un adını anmıyordu. Belki de Klaus'la ikisi onu kaçırana kadar Tyler'ın kız arkadaşı olduğu için.

"Üzgünüm," dedi Meredith gerçekten üzgün gibi çıkan bir ses tonuyla. "Yani Elena'ya teşekkür etmek istiyorsun."

"*Evet.* Ona teşekkür etmek istiyorum." Caroline nefes nefeseydi. "İyi olduğundan da emin olmak istiyordum."

"Pekala. Ama bu durum oldukça uzun bir zaman dilimini kapsıyor," diye devam etti Meredith, sakince. "Ya yarın, gelecek hafta veya gelecek ay fikrini değiştirirsen. Henüz yemini bozmanın sonuçlarını konuşmadık."

"Bakın, Caroline'ı *tehdit edemeyiz*," dedi Matt. "Fiziksel açıdan olmaz."

"Ya da başka insanların tehdit etmesine izin verememeyiz," dedi Bonnie.

"Hayır, bunu yapamayız," dedi Meredith. "Ama kısa vadede, sen bu sonbaharda kızlara açık bir sosyal kulübe kabul edileceksin, değil mi Caroline? Sana zarar verememeyecek biriyle ilgili ettiğin ağır bir yemini bozduğunu o kulüp yöneticilerine söyleyebilirim. Sonrasında seni çok fazla umursayacaklarını sanmıyorum."

Caroline'ın yüzü yine kıpkırmızı kesildi. "Bunu yapamazsın. Üniversite eğitimime müdahale..."

Meredith iki kelimeyle araya girdi. "Dene istersen."

Caroline aniden cesaretini kaybetmişti. "Yemini etmeyeceğimi ve sonrasında tutmayacağımı söylemedim ki. Sadece beni deneyin, olmaz mı? Bu yaz birkaç şey öğrendim."

Öyle olmasını umarım. Kimse yüksek sesle söylememiş olmasına rağmen bu kelimeler havada asılı kaldı. Caroline'ın geçen yılın tamamında tek hobisi, Stefan ve Elena'ya zarar vermenin bir yolunu bulmaya çalışmak olmuştu.

Bonnie oturduğu yerde kıpırdandı. Caroline'ın söylediklerinin arkasında yabancı bir gölge vardı. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu, sadece doğuştan gelen bir altıncı histi. Neyse, belki de bu gölge, Caroline'ın ne kadar değiştiğinin, ne çok şey öğrendiğinin kanıtıydı.

Geçen hafta sık sık Bonnie'ye Elena'yı sormuştu. Gerçekten iyi miydi? Acaba Caroline ona çiçek gönderebilir miydi? Elena ziyaretçi kabul ediyor muydu? Ne zaman iyileşecekti? Caroline gerçekten tam bir baş belası olmuştu ama Bonnie ona bunu söyleyememişti. Üstelik ölümden döndüğünden beri Elena'nın nasıl olduğunu hepsi merak ediyordu.

Yanında daima kalem kağıt taşıyan Meredith birkaç kelime karaladı. "Buna ne dersiniz?" dedi ve hepsi birlikte defterin üzerine eğildi.

Stefan veya Elena tarafından özellikle izin verilmediği sürece Stefan ya da Elena'yla ilgili doğaüstü olaylar-

dan hiç kimseye söz etmeyeceğime yemin ederim. Bu yemini bazan birinin cezalandırılmasında, grubun geri kalanının ortaklaşa vereceği kararın uygulanmasında da yardımcı olacağım. Bu yemini ölene kadar tutacağıma kanım şahidimdir.

Matt başıyla onayladı. "Ölene kadar. Evet, mükemmel," dedi. "Bir avukatın elinden çıkmışa benziyor."

Ama sonrasında olanlar hiç de avukatların tarzı değildi. Masanın etrafındaki herkes kağıdı tek tek alıp yüksek sesle okudu ve ciddi bir tavırla imzaladı. Sonra Meredith'in çantasında taşıdığı çengelli iğneyle her biri parmağını deldi ve imzasının yanına bir damla kan ekledi. Bonnie kendi parmağını delerken gözlerini kapadı.

"İşte bu gerçekten bağlayıcı," dedi bir şeyler bilen birinin ciddiyetiyle. "Bu yemini asla bozmazdım."

"Uzun bir süre tekrar kan görmek istemiyorum," dedi Matt parmağını sıkıp kağıda damlatırken.

O anda olanlar oldu. Meredith'in anlaşması masanın ortasında dururken, arka bahçenin ormanla birleştiği yerdeki yüksek bir meşe ağacından bir karga onlara doğru daldı. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla masanın üzerine kondu. Bonnie kendini tutamayarak bir çığlık attı. Karga bir gözüyle onları süzerken, hepsi telaşla sandalyelerini iterek geri kaçtı. Sonra karga bu defa başını diğer tarafa yatırdı. Şimdiye dek gördükleri en iri kargaydı ve göğsündeki tüylerden güneş yansıyordu.

Karganın anlaşmayı okuduğuna hepsi yemin edebilirdi. Ve sonra öylesine hızlı bir şey yaptı ki Bonnie neredeyse sandalyesinden yuvarlanarak Meredith'in arkasına saklandı. Karga, knatlarını açtı, öne eğildi ve özellikle iki noktayı hedefleyerek kağıdı gagalamaya başladı.

Sonra havalandı ve minicik bir nokta halinde kalana kadar uzaklaşıp gözden kayboldu.

"Kağıdı mahvetti," diye bağırdı Bonnie, Meredith'in arkasından çıkmadan.

"Sanmıyorum," dedi Matt. Masaya daha yakındı.

Yaklaşıp kağıda bakmaya cesaret edebildiklerinde Bonnie biri omuzlarına buzdan bir battaniye örtmüş gibi hissetti. Kalbi deli gibi atmaya başladı.

İmkansız gibi görünse de gaganın değdiği her yer, sanki karga kan kusmuş gibi kıpkırmızıydı. Ve şaşırtıcı ölçüde zarif görünen kırmızı işaretler, kesinlikle bir harfe benziyordu.

D

Ve altında şöyle yazıyordu.

Elena benim!

İmzalı anlaşma Bonnie'nin çantasına güvenle yerleştirildikten sonra hep birlikte pansiyonun yolunu tuttular. Stefan kasabaya döndükten sonra yine aynı pansiyona yerleşmişti. Bayan Flowers'a bakındılar ama her zamanki gibi onu bulamadılar. Bunun üzerine, eski halıyla kaplı, hırpani tırabzanlı dar merdiveni tırmandılar ve yukarı yaklaşırken seslendiler.

"Stefan! Elena! Biziz!"

En tepedeki kapı açıldı ve Stefan'ın başı dışarı uzandı. Bir şekilde... Farklı görünüyordu.

"Daha mutlu," diye fısıldadı Bonnie, Meredith'in kulağına.

"Öyle mi?

"*Elbette.*" Bonnie şaşırmıştı. "Elena'yı geri aldı."

"Evet, öyle. Tıpkı ilk buluştuklarında Elena'nın olduğu gibi. Ormanda Elena'nın halini hepimiz gördük." Meredith'in sesi vurguluydu.

"Ama... Bu... Ah, hayır! Yine *insan* olmuş!"

Matt merdivenden aşağı bakarak tısladı. "Şunu keser misiniz? Bizi duyacaklar."

Bonnie şaşırdı. Elbette Stefan'ın onları duyabileceğini biliyordu ama Stefan'ın duyacaklarından endişeleniyorsan düşüncelerine de dikkat etmek zorundaydın. Kelimeleri tam olarak algılayamasa da ana hatlarıyla düşünceleri yakalardı.

"Oğlanlar!" diye tısladı Bonnie. "Yani, gerekli olduklarını biliyorum ama hiçbir halttan anlamıyorlar!"

"Sen bir de erkekleri gör," diye fısıldadı Meredith. Bonnie, Meredith'in, nişanlısı sayılabilecek Alaric Saltzman'ı kastettiğini biliyordu.

"Bu konuda ben de bir-iki şey söyleyebilirim," diye ekledi Caroline manikürlü uzun tırnaklarını incelerken.

"Ama Bonnie henüz bir şey bilmek zorunda değil. Öğrenmek için yeterince zamanı olacak," dedi Meredith otoriter bir anne tavrıyla. "İçeri girelim."

"Oturun, oturun," dedi Stefan içeri girdiklerinde mükemmel bir ev sahibi gibi davranarak. Ama kimse oturamadı. Bütün bakışlar Elena'ya odaklanmıştı.

Odanın tek açık penceresinin önünde bağdaş kurmuş oturuyordu ve serin rüzgar beyaz geceliğini şişiriyordu. Saçları yine altın rengine dönmüş, Stefan onu isteme-

den bir vampire dönüştürdüğünde olduğu gibi beyaz-altın rengini kaybetmişti. Tıpkı Bonnie'nin onu hatırladığı gibiydi.

Yerden bir metre havada asılı duruyor olması dışında.

Stefan hepsinin ağzı açık kalakaldığını gördü.

"Bu sık yaptığı bir şey," dedi özür dileyen bir tavırla. "Klaus'la savaştığımızın ertesi günü uyandığında havada süzülmeye başladı. Sanırım henüz yerçekimi onu etkisi altına alamadı."

Tekrar Elena'ya döndü. "Bak seni görmeye kimler gelmiş," dedi tatlı bir tavırla.

Elena onlara baktı. Mavi gözlerinde merak vardı ve gülümsüyordu ama ziyaretçileri süzerken herhangi birini tanımış gibi görünmüyordu.

Bonnie kollarını ona uzattı.

"Elena?" dedi. "Benim, Bonnie, hatırladın mı? Geri döndüğünde ben de oradaydım. Seni gördüğüme çok sevindim."

Stefan tekrar denedi. "Elena, hatırladın mı? Bunlar senin arkadaşların. Yakın arkadaşların. Bu uzun boylu, esmer güzeli Meredith ve bu da küçük ateşli perimiz Bonnie. Bu baştan aşağı Amerikalı görünüşlü genç de Matt."

Elena'nın yüzünde belli belirsiz bir ifade görünüp kayboldu ve Stefan tekrarladı. "Matt."

"Peki ya ben? Yoksa görünmez miyim?" dedi Caroline kapı eşiğinden. Neşeli bir tonla konuşuyordu ama Bonnie, Stefan'la Elena'yı birlikte ve tehlikeden uzak görmenin Caroline'ı sinirlendirdiğini biliyordu.

"Haklısın, özür dilerim," dedi Stefan ve on sekiz yaşında sıradan birinin aptal gibi görünmeden yapamayacağı bir şey yaptı. Caroline'ın elini tutup yarım binyıl öncesinden kalma bir kontmuş gibi zarifçe öptü. *Zaten bir konttu*, diye düşündü Bonnie.

Caroline kibirle kasılırken Stefan onun elini hiç acele etmeden öptü ve "Son olarak, bu da güzel Caroline," dedi. Sonra, Bonnie'nin onu tanıdığından beri ancak birkaç kez duyduğu çok nazik bir ses tonuyla "Onları hatırlamıyor musun aşkım?" diye sordu. "Senin için... ve benim için neredeyse ölüyorlardı." Elena havada süzülürken şimdi oturur pozisyona geçmişti ve hareketsiz durmaya çalışan bir yüzücü gibi havada yukarı aşağı sallanıyordu.

"Bunu yaptık çünkü bizim için değerlisiniz," dedi Bonnie ve kollarını yine Elena'ya doğru uzattı. "Ama seni geri alacağımızı hiç düşünmemiştik Elena." Gözleri doldu. "Bize geri döndün. Bizi *tanımıyor* musun?"

Elena havada süzülerek doğruca Bonnie'nin önüne geldi.

Yüzünde hala tanıdığını gösteren bir işaret yoktu ama başka bir şey vardı. Sonsuz bir ışık ve dinginlik. Elena öylesine bir huzur ve koşulsuz sevgi yayıyordu ki Bonnie derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Bunu yüzünde güneşin parıltısı, kulaklarında okyanusun sesi

gibi algılayabiliyordu. Bir an sonra Bonnie hissettiği bu saf *iyiliğin* karşısında gözyaşlarını tutamayacağını hissetti. Bugünlerde neredeyse hiç kullanılmayan bir kelime. Ama bazı şeyler hala dokunulmaz bir şekilde iyi olabiliyordu.

Elena iyiydi.

Ve o anda Elena, Bonnie'nin omzuna nazikçe dokunarak doğruca Caroline'a doğru süzüldü ve kollarını onu uzattı.

Caroline afallamıştı. Boynundan yukarı bir kızıllık yayıldı. Bonnie bunu görmüştü ve anlamamıştı. Hepsi Elena'nın yaydığı etkinin farkındaydı ve Caroline'la Elena daha önce yakın arkadaşlardı. Stefan gelene kadar rekabetleri bile dostça olmuştu. Önce sarılmak için Caroline'ı seçmesi, sadece Elena'nın *iyiliğinden* kaynaklanıyordu.

Elena, Caroline'ın telaşla kaldırdığı kollarına yaklaştı ve tam Caroline "Ben..." diye başladığında, dudaklarına yumulup onu öptü. Basit bir öpücük değildi. Elena kollarını Caroline'ın boynuna dolayarak ona sımsıkı sarılmıştı. Uzunca bir süre Caroline şaşırmış gibi ölümcül bir hareketsizlikle durdu. Sonra geri çekildi ve başlangıçta hafifçe, sonra Elena'yı havada şaşkın bir şekilde geriye savuracak büyük bir güçle karşı koydu.

Stefan onu bir bek oyuncusunun topu yakaladığı gibi yakaladı.

"Neler oluyor?" Caroline ağzını siliyordu.

"Caroline!" Stefan'ın sesi keskin bir koruyuculukla çınlamıştı. "Düşündüğün gibi bir şey değil. Seksle bir ilgisi yok. Sadece seni tanımlamaya, kim olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Bize geri döndüğüne göre, bunu yapmaya da hakkı var."

"Çayırköpekleri," dedi Meredith gerginlikleri azaltmak için sıkça kullandığı o soğukkanlı ses tonuyla. "Çayırköpekleri de ilk kez bir araya geldiklerinde öpüşür. Aynen söylediğin gibi Stefan, bu onların birbirini tanımasını sağlar."

Ama Caroline, Meredith'in sakinleştirme becerisinin çok ötesindeydi. Ağzını ovalaması çok kötü bir fikirdi, kırmızı rujunu her tarafa bulaştırmıştı ve şimdi *Drakula'nın Gelini* filminden fırlamış bir karaktere benziyordu. "Siz deli misiniz? Benim ne olduğumu sanıyorsunuz? Sıçanlar yapıyor diye bu normal mi yani?" Boğazından saç diplerine kadar kıpkırmızı kesilmişti.

"Bir tür sıçan. Çayırköpekleri."

"Ah, kimin umr..." Caroline sözünü tamamlamadan çılgınca çantasını karıştırmaya başladı, Stefan ona bir kutu kağıt mendil uzattı. Daha önce Elena'nın ağzının etrafındaki kırmızı lekeleri çoktan temizlemişti. Caroline, Stefan'ın yatak odasına bağlı küçük banyoya koştu ve kapıyı sertçe arkasından çarparak kapadı.

Bonnie ve Meredith göz göze geldi ve aynı anda nefeslerini salarak kahkahalara boğuldular. Bonnie, Caroline'ın yüz ifadesini, ağzını silişini ve kağıt mendil-

lere saldırışını taklit etti. Meredith sahte bir azarla başını iki yana salladı ama Stefan ve Matt'le birlikte gülmemek için kendini zor tutuyordu. Tüm bunlar sadece gerginliği dağıtmak içindi. Onsuz geçirdikleri altı aydan sonra Elena tekrar hayata dönmüştü. Gülmekten kendilerini alamıyorlardı.

Bir kağıt mendil kutusu banyo kapısından fırlayıp neredeyse Bonnie'nin kafasına çarpana kadar gülmeye devam ettiler. Kapının tekrar açıldığını ancak o zaman farketmişlerdi. Banyoda bir ayna vardı. Bonnie aynada Caroline'ın yüz ifadesini ve öfkeli bakışlarını yakaladı.

Evet, ona güldüklerini görmüştü.

Kapı bu kez bir tekmeyle kapandı. Bonnie başını eğdi ve kısa buklelerini çekiştirirken yerin açılıp kendisini yutmasını diledi.

"Özür dileyeceğim," dedi bir yetişkin gibi davranmaya çalışarak. Sonra başını kaldırıp baktı ve diğerlerinin bu reddediş yüzünden üzgün görünen Elena'yla ilgilendiğini gördü.

Caroline'a o kan yeminini ettirmemiz iyi oldu, diye düşündü Bonnie. Malum kişinin imzalaması da iyiydi. Zira Damon'ın kesinlikle bildiği bir şey varsa, o da sonuçlarıdı.

Aklından bunlar geçerken Elena'nın etrafındaki gruba katıldı. Stefan, Elena'ya sarılmaya çalışıyordu, Elena'yı Caroline'ın peşinden gitmeye çabalıyordu. Matt ve Meredith, Stefan'a yardım ederek Elena'yı bir sorun olmadığına ikna etmek için çırpınıyordu.

Bonnie onlara katıldığında Elena banyoya ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Yüzü allak bullaktı ve mavi gözleri yaşlarla doluydu. Elena'nın dinginliği, kırgınlık ve pişmanlıkla gölgelenmişti ve bunun altında da şaşırtıcı ölçüde derin bir endişe vardı. Bonnie'nin altıncı duyusu bu endişeyi yakaladı.

Elena'nın dirseğini okşadı, uzanabildiği tek yeri orasıydı. Sonra o da yatıştırıcı koroya katıldı. "Bu kadar kızacağını bilmiyordun. Onu incitmedin."

Elena'nın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve Stefan her biri paha biçilmez kristal parçalarıymış gibi nazik bir şekilde kağıt mendille onları yakaladı.

"Caroline'ı incittiğini sanıyor," dedi Stefan, "ve onun için endişeleniyor. Anlamadığım bir nedenden dolayı."

Bonnie, Elena'nın iletişim kurabildiğini anlamıştı. Zihin yoluyla. "Bunu ben de hissettim," dedi. "İncindiğini. Ama ona söyle, yani Elena'ya, Caroline'dan özür dileyeceğime söz veriyorum."

"Hepimizin özür dilemesi gerekebilir," dedi Meredith. "Ama bu arada, bu 'her şeyden habersiz melek' beni de tanısın istiyorum."

Dingin bir kararlılıkla Elena'yı Stefan'ın kollarından aldı ve kendine çekip onu öptü.

Ne yazık ki bu tam da Caroline'ın banyodan çıktığı ana denk geldi. Yüzünün alt tarafı üstünden daha solgundu ve bütün makyajı silinmişti. Ruj, fondöten, allık vs. Olduğu yerde donup kalarak baktı.

"Buna inanamıyorum," dedi öfkeli bir sesle. "Hâlâ yapıyorsunuz. Bu iğr..."

"Caroline." Stefan'ın sesinde uyarı vardı.

"Ben buraya Elena'yı görmeye geldim." Caroline, o güzel, zarif, bronz vücutlu Caroline, korkunç bir çatışma yaşıyormuş gibi ellerini ovuşturuyordu. "*Eski* Elena'yı. Ve ne görüyorum? Bir bebek gibi. Konuşamıyor bile. Bir guru gibi havada süzülüyor. Ve de bir sapık gibi..."

"O cümleyi sakın tamamlama," dedi Stefan sakin ama kararlı bir ses tonuyla. "Size söylemiştim, ilk semptomları birkaç gün içinde aşacak. Şu ana kadar kaydettiği ilerlemeye bakılırsa," diye ekledi.

Stefan gerçekten farklı, diye düşündü Bonnie. *Sadece Elena'yı geri aldığı için mutlu değil, aynı zamanda her nasılsa çok daha kendinde ve çok daha güçlü.* Stefan kendi içinde daima sakin biri olmuştu. Bonnie'nin güçleri onu hep dingin suyla dolu bir havuz gibi tanımlamıştı. Şimdiyse bu dingin suyun bir tsunami gibi yükseldiğini görüyordu.

Stefan'ı bu kadar değiştiren ne olabilirdi? Merak uyandıran bir soru biçiminde de olsa cevap hemen geldi. Elena hala kısmen bir ruhtu. Bonnie'nin sezgileri ona bunu söylüyordu. Bir yarı ruhun kanını içmek nasıl bir sonuç yaratırdı?

"Caroline, bu konuyu kapatalım," dedi Bonnie. "Üzgünüm, gerçekten, gerçekten çok üzgünüm. Ne için olduğunu biliyorsun. Hataliydim ve özür dilerim."

"Ah, demek *üzgünsün*. Yani bu her şeyi yoluna soktu, öyle mi?" Caroline'ın sesi saf asit gibi yakıcıydı. Kararlı bir tavırla sırtını Bonnie'ye döndü. Bonnie gözlerinin dolduğunu hissederek şaşırdı.

Elena ve Meredith hala sarılıyorlardı ve yanakları birbirlerinin gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Elena şimdi sevinçle gülümsüyordu.

"Artık seni her yerde tanır," dedi Stefan, Meredith'e. "Sadece yüzünü değil içini de. Yani en azından biçimini. Bütün bunlar başlamadan bunu açıklamalıydım ama 'tanıştığı' tek kişi ben olduğum için hiç aklıma..."

"*Gelmeliydi!*" Caroline huzursuz bir kaplan gibi odanın ortasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Eh, bir kızla öpüştün, ne olmuş yani?" diye patladı Bonnie. "Ne sanıyorsun, şimdi sakalların mı uzayacak?"

Etrafındaki çatışmadan güç almış gibi Elena birden havalandı. Bir toptan ateşlenmiş gibi odanın içinde zikzaklar çizmeye başladı. Aniden durup dönünce saçları elektriklendi. İki kez odanın içinde süzüldükten sonra tozlu eski pencerenin önünde durdu ve Bonnie *Ah, Tanrım,* diye düşündü, *ona giyecek bir şeyler bulmalıyız!* Meredith'e baktığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Evet, Elena'yı giydirmeliydiler. Özellikle de iç çamaşırı bulmaları gerekiyordu.

Bonnie daha önce hiç öpüşmemiş gibi utangaç bir tavırla Elena'nın yanına giderken Caroline kendini daha fazla tutamadı.

"Bunu yapmaya daha ne kadar devam edecek[illegible]? Şimdi gerçekten çığlık atıyordu. "Neyiniz var sizin? Hiç mi ahlakınız yok?"

Bu ne yazık ki Bonnie'yle Meredith'in yine kahkaha[illegible]nı tutmaya çalışarak kıkırdamalarına neden oldu. Stefan da sinirli bir tavırla arkasını döndü. Onu konuğuna k[illegible]bar davranmaya zorlayan yüzlerce yıllık terbiyesi bile[illegible]yan etmişti.

Sonuçta Caroline'ın onu ele geçirdiğinde insanla[illegible]ra utanmazca anlattıklarına bakılırsa, bu kız zaman[illegible]da onun için bir konuktan çok öteye geçmişti. Tabii *vampirlerin gidebileceği kadar öteye,* diye hatırladı Bonnie. Yani sonuna kadar değil. Sevişmenin yerine geçen kan paylaşımını yaşamışlardı. Üstelik Caroline'ın bunu yapmakla böbürlendiği tek vampir de değildi. Caroline utanmazın tekiydi.

Bonnie, Elena'ya baktı ve Elena'nın yüzünde tuhaf bir ifadeyle Caroline'ı izlediğini gördü. Elena ondan korkuyor falan değildi, daha ziyade, Elena onun için çok endişeleniyor gibiydi.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı Bonnie. Şaşırtıcı bir şekilde Elena başıyla onayladı ve sonra tekrar Caroline'a bakıp başını iki yana salladı. Caroline'ı baştan aşağı süzerken yüzünde çok hasta birini inceleyen bir doktorun ifadesi vardı.

Sonra Elena elini uzatarak Caroline'a doğru yavaşça süzüldü.

Caroline, Elena'nın kendisine dokunmasından iğreniyormuş gibi geri çekildi. *Hayır, iğrenmiyor,* diye düşündü Bonnie, *korkuyor.*

"Bundan sonra ne yapacağını nasıl bileceğiz?" diye çıkıştı Caroline ama Bonnie onun asıl korkusunun bu olmadığını biliyordu. *Burada neler oluyor?* diye düşündü. *Elena, Caroline için korkuyor ve Caroline, Elena'dan korkuyor. Bu denklem de neyin nesi?*

Bonnie'nin psişik duyuları tüylerini diken diken etmişti. Caroline'da bir terslik olduğunu hissediyordu. Daha önce hiç görmediği bir şey. Ve hava... Fırtına patlayacakmış gibi yoğunlaşıyordu.

Caroline yüzünü Elena'dan uzak tutmak için sertçe döndü ve bir sandalyenin arkasına geçti.

"Sadece şu manyağı benden uzak tutun, tamam mı? Bana tekrar dokunmasına izin vermeyeceğim..." diye başladı ve o anda Meredith'in ağzından dökülen tek bir kelime bütün durumu değiştirdi.

"Sen bana ne dedin?" diye sordu Caroline, Meredith'e dönerek.

Damon arabayla amaçsız dolaşırken kıza rastladı. Kızıl kahverengi saçlarını rüzgarda savurarak, kollarında paketlerle, kaldırımda tek başına yürüyordu.

Damon hemen centilmence bir şey yaptı. Arabayı durdurup kızın birkaç adım sonra kendisine yetişmesine izin verdi -*che gambe!*- ve sonra dışarı fırlayıp yolcu kapısını aceleyle açtı.

Kızın adı Damaris'ti.

Ferrari tekrar yola döndüğünde o kadar hızlı gidiyordu ki Damaris'in saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Damon'ın bütün gün cömertçe savurduğu transa sokan iltifatları kesinlikle hakeden bir genç kadındı. Ki bu da iyi bir şeydi çünkü Damon'ın hayalgücü neredeyse tükenmişti.

Ama kızıl kahverengi saçları ve bembeyaz teniyle bu güzel yaratığa iltifat etmek için hayalgücünü zorlamaya gerek yoktu. Damon onunla sorun yaşayacağını sanmıyordu ve onu bütün gece yanında tutmayı düşünüyordu.

Geldim, gördüm, yendim, diye düşündü Damon ve kötücül bir tavırla gülümsedi. Ve sonra hemen düzeltti. *Şey, belki de henüz yenemedim ama bunu başaracağıma Ferrari'm üstüne bahse girebilirim.*

Kasabaya bakan bir tepede durduklarında Damaris çantasını düşürdü ve almak için eğildiğinde Damon onun ensesini gördü. O güzel kızıl kahverengi saçlarının güzel beyaz teniyle buluştuğu yeri.

Kendini tutamayarak hemen bir öpücük kondurduğunda bir bebeğin teni kadar yumuşak ve ılık olduğunu farketti. Damon önce ona tepki verme fırsatı tanıdı. Onu tokatlayıp tokatlamayacağını merak ediyordu. Ama bunun yerine Damaris doğruldu ve birkaç titrek nefes alıp verdikten sonra Damon'ın kendisini kollarına alıp öpmesine izin verdi. Bu arada koyu mavi gözleri hem yalvarırcasına hem de dirençle bakıyordu.

"Bunu yapmana izin vermemeliydim. Bir daha izin vermeyeceğim. Artık eve gitmek istiyorum."

Damon gülümsedi. Ferrari'si güvendeydi.

Kızın sonunda teslim olması çok zevkli olacak, diye düşündü yolculuğa devam ederlerken. Eğer işler umduğu gibi giderse belki de onu birkaç gün yanında alıkoyabilir ve hatta dönüştürebilirdi.

Ama aniden içini açıklanamaz bir huzursuzluk kaplad
Nedeni Elena'ydı elbette. Pansiyonda ona o kadar
yakın olmasına rağmen yapabileceği şeylerden korkarak
yanına gidememişti. *Ah, canı cehenneme, aslında çoktan*
yapmalıydım, diye düşündü birden öfkelenerek. Stefan
haklıydı. Bugün onda bir terslik vardı.

İnanılmaz bir hayalkırıklığına uğramıştı. Aslında yap
ması gereken şey, kardeşinin yüzünü toprağa sokarak
boynunu bir kuş gibi kırmak ve sonra da o dar basamak
ları tırmanarak isteyip istemediğine aldırmadan Elena'yı
almaktı. Bunu daha önce saçma sapan nedenlerle yap
mamıştı. Çığlıklarına aldırmadan, karşı konulmaz gü
zellikteki çenesini kaldırmalı ve şişmiş dişlerini o beyaz
boyna gömmeliydi.

Arabada bir gürültü oldu. "...ne dersin?" diyordu
Damaris.

Kendi zihnindeki hayallerle meşgul olduğundan kız
duymamıştı bile. Zihniyle oynayıp onu etkiledi ve kı
sessizliğe gömüldü. Damaris güzeldi ama *una stronza*,
tam bir sersemdi. Şimdi kızıl kahverengi saçları rüzgâ
da savrulurken etrafa boş gözlerle, hiçbir şey görmeden
bakıyordu.

Damon öfkeyle tısladı. Sessizlikte bile hayaline ger
dönemiyordu. Elena'nın hayali hıçkırıkları onu engelli
yordu.

Ama onu bir vampire dönüştürdüğünde hıçkırıklar kı
silecek, diyordu zihnindeki ses. Damon başını yana çe

tırdı ve üç parmağını direksiyondan ayırmadan arkası
na yaslandı. Bir zamanlar onu karanlıklar prensesi yap
mayı düşünmüştü, neden bunu tekrar denemiyordu? Ta
mamen Damon'a ait olacaktı ve bunun için Elena'nın
ölümlü kanından vazgeçmesi gerekiyorsa... Eh, şu anda
da o kandan içemiyordu zaten, öyle değil mi? Beyaz tenli
ve bir vampirin Güç aurasını yayan Elena, neredeyse be
yaz denecek kadar sarı saçları ve tenini saran siyah saten
geceliğiyle... İşte böyle bir görüntü, her vampirin kalp
atışlarını hızlandırırdı.

Şimdi bir ruhken, onu her zamankinden daha çok is
tiyordu. Bir vampir olsa bile kendi doğasının büyük bö
lümünü koruyacaktı ve Damon bunu zihninde canlan
dırabiliyordu. Damon'ın karanlığına karşı onun ışığı ve
Damon'ın sert, deri ceketli kollarına karşı onun beyaz
yumuşaklığı. O güzel dudakları öpücüklere boğacak...

Neler düşünüyordu böyle? Vampirler zevk için o şe
kilde öpüşmezdi, özellikle de başka vampirlerle. Her şey
kan ve avdı. Kurbanlarını fethetmek dışında öpüşmenin
bir anlamı yoktu. Öpüşmek bir vampiri hiçbir yere ulaş
tırmazdı. Sadece kardeşi gibi duygusal aptallar böylesi
ne boş şeylerle uğraşırdı. Bir vampir çift, bir ölümlünün
kanını paylaşabilir, aynı anda saldırıp kurbanın zihnini
kontrol edebilirdi ve zihinsel olarak birleşebilirdi. Vam
pirler bu şekilde zevk alırdı.

Ama Damon yine de Elena'yı öpme fikrinden hoşlan
mıştı. Onu öpüşmeye zorlamak, umutsuzca kurtulma-

ya çalışmasını izlemek... Sonra aniden duraksayıp bi
tereddüt ettikten sonra tamamen teslim olması...

Belki de deliriyorum, diye düşündü Damon endişe
Ölümlü ya da ölümsüz hayatının hiçbir noktasında
lirdiğini hatırlamıyordu ve bu fikir de her nedense iç
gelmişti. Bu tür bir heyecan duymayalı asırlar olmuş

Bunların hepsi senin açından daha da iyi, Damon
diye düşündü. Sycamore Caddesi'nin Eski Ormanlık
siştiği noktaya ulaşmıştı ve buradaki virajlarla dolu
tehlikeliydi. Buna rağmen Damaris'e döndü ve rujla
yaç duymayan dudaklarının doğal vişne rengine b
daha hayran oldu. Onu nazikçe öptükten sonra keşk
ni ölçmek için bekledi.

Zevk! Damaris'in zihninin yumuşadığını görebi
yordu.

Yola bir bakış attıktan sonra tekrar denedi ve bu
uzun uzun öptü. Kızın tepkisi hoşuna gitmişti. Bu
nılmazdı. Bunun içtiği kanın miktarıyla bir ilgisi olm
lıydı. Bir günde her zamankinden daha fazla içmişti. B
ki de hepsinin karışımı...

Aniden dikkatini Damaris'ten koparıp yola çevir
Yolda, hemen önünde, aniden küçük kızıl bir hayvan
lirmişti. Damon normalde tavşanları, kirpileri ve ben
ri hayvanları ezmek istemezdi ama bu kez sinirlenmiş
Direksiyonu iki eliyle kavradı ve simsiyah gözlerinde
mağaranın derinliklerindeki buz sarkıtları kadar soğ
bir bakış belirdi. Doğruca hayvanın üstüne sürdü.

O kadar da küçük değildi, araba biraz sarsılacaktı.

"Sıkı tutun," diye mırıldandı Damaris'e.

Kızıl şey son anda kaçtı. Damon onu izlemek için direksiyonu sertçe çevirdi ve o anda bir hendeğe yöneldiğini farketti. Ancak bir vampirin süper hızlı refleksleri -ve çok pahalı bir arabanın hassas manevra kabiliyeti- bir kazayı önleyebilirdi. Neyse ki Damon'da ikisi de vardı ve araba dar bir kavisle dönerken tekerlekler dirençle duman çıkararak öttü.

Ve araba sarsılmadı.

Damon hızlı bir hareketle dışarı fırlayıp etrafına bakındı. Ama o şey her neyse, ilk ortaya çıktığı kadar gizemli bir şekilde gözden kaybolmuştu.

Sconosciuto. Tuhaf.

Keşke güneşe doğru gidiyor olmasalardı. Parlak öğle üzeri ışığı, görüşünü ciddi şekilde etkilemişti. Ama yaklaşırken yaratığı şöyle bir görebilmişti ve deforme gibi görünmüştü. Bir ucu sivri, diğer tarafı yelpaze gibiydi.

Ah, her neyse.

Damaris'in isteri krizi geçirdiği arabaya geri döndü. Şimdi herhangi birini teselli edecek havada değildi, bu yüzden sadece kızı uyutmakla yetindi. Damaris yanaklarında silinmemiş gözyaşlarıyla koltukta büzüldü.

Damon öfkeliydi. Ama bugün ne yapmak istediğini artık biliyordu. Bir bar -köhne ve ucuz veya lüks ve pahalı olması farketmezdi- ve başka bir vampir bulmak istiyordu. Fell's Church'te bolca harita olduğundan civar

bölgeleri keşfetmek zor olmazdı. Vampirler ve kas
ğın diğer yaratıkları bu tür yerlere kovana üşüşen ar
gibi çekilirdi.

Ve sonra da kavga etmek istiyordu. Tamamen ak
siz olacaktı. Damon, bildiği kadarıyla en güçlü vam
di ve üstelik de Fell's Church'ün en güzel kızlarının k
nıyla doluydu. Hiçbir şey umrunda değildi. Öfkesini
şeylerden çıkarmalıydı. Bir kurtadam, bir vampir ya
zombi bu gece nihayet sonsuz ölümün huzuruna ka
şacaktı. Eğer bir taneden fazla bulacak kadar şanssı
belki birkaçını oraya postalardı. Sonrasında da Damo
tatlı niyetine emerdi.

Hayat gerçekten güzeldi. *Ve ölüm,* diye düşündü D
mon gözleri güneş gözlüklerinin arkasında tehlikeli
şekilde parlayarak, *daha da güzel.* Elena'yı hemen el
edemeyeceği için oturup surat asmayacaktı. Dışarı çı
hayatın tadını çıkaracak ve daha da güçlenecekti. Ç
yakında da o gülünç süt çocuğu kardeşinin kaldığı y
gidip Elena'yı alacaktı.

Bir an arabanın dikiz aynasından arkaya bakn. Tu
bir ışık etkisiyle, güneş gözlüğünün ardındaki göz
görebildiğini sandı. Gözlerinde kızıl alevler vardı.

6

"Defol dedim," diye tekrarladı Meredith, Caroline'a dönerek. Sesi hala sakindi. "Herhangi bir uygar ortamda söylenmemesi gereken şeyler söyledin. Burası Stefan'ın evi ve evet, seni kovmak aslında ona düşer ama ben onun yerine yapıyorum. Çünkü o bir kızı asla odasından kovmayacak kadar kibar biri. Hele de bu kişi eski kız arkadaşıysa."

Matt boğazını temizledi. Bir köşeye çekilmiş, diğerlerine odadaki varlığını neredeyse unutturmuştu. "Caroline, seni resmi davranmamı gerektirmeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum ve Meredith haklı. Eğer Elena'ya bu tarz şeyler söylemek istiyorsan, bunu Elena'dan uzak bir yerde yapacaksın. Ama bak, bildiğim bir şey var. Elena buradayken ne yapmış olursa olsun..." Sesini alçaltmış-

tı. Bonnie onun Elena'nın normal hayattaki davranışlarını kastettiğini anladı. "...şu anda bir meleğe olabileceği en yakın durumda. Şu anda o... O tamamen..." Bir an tereddüt ederek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Saf," dedi Meredith.

"Evet," dedi Matt, "kesinlikle saf. Yaptığı her şey saf. Ve mesele senin iğrenç kelimelerinin onu kirletmesi falan değil, sadece bizler senin bunu yapmana tanık olmak istemiyoruz."

Stefan kısık sesle "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Zaten gidiyordum," dedi Caroline dişlerini sıkarak. "Ve sakın bana *saflık* konusunda vaaz vermeye kalkmayın! Burada bütün bunlar olup biterken! Muhtemelen iki kızın öpüşmesini izlemekten zevk alıyorsundur. Muhtemelen..."

"Yeter." Stefan bunu neredeyse ifadesiz bir yüzle söylemişti ama Caroline görünmez ellerle kaldırılmış gibi havalanarak kapının önüne kondu. Çantası da arkasından onu izledi.

Sonra kapı sessizce kapandı.

Bonnie'nin ensesindeki tüyler havaya dikildi. Bu öylesine bir Güç gösterisiydi ki Bonnie'nin psişik güçleri geçici olarak paralize olmuştu. Caroline'ı -ki ufak tefek bir kız değildi- o şekilde hareket ettirmek gerçekten Güç gerektirirdi.

Belki Stefan, Elena kadar değişmişti. Bonnie, Elena'ya baktı. Elena, Caroline yüzünden dinginliğini yitirmişti.

Belki Elena'nın bunu unutmasını sağlarsa Bonnie de Stefan'dan bir teşekkür koparabilirdi.

Elena'nın dizine hafifçe vurdu ve Elena ona döndüğünde Bonnie arkadaşının dudaklarına uzandı.

Elena yeni bir kargaşaya neden olmaktan korkuyormuş gibi çabucak geri çekildi. Ama Bonnie, Stefan'ın bunun cinsellik içermediğini söylerken neyi kastettiğini anlamıştı. Bu tüm duyularını tam kapasiteyle kullanan biri tarafından incelenmek gibiydi. Elena, Bonnie'den uzaklaştığında, Meredith'le olduğu gibi gülümsedi ve odadaki gerginlik silindi gitti. Evet, öpüşmenin saflığıydı bu. Ve Bonnie, Elena'nın dinginliğinin birazının kendi içine de dolduğunu hissetti.

"...Caroline'ı getirmemeliydik," diyordu Matt, Stefan'a. "Araya girdiğimiz için özür dileriz. Ama Caroline'ı tanırım. Bıraksak yarım saat daha söylenmeye devam ederdi."

"Stefan bunu halletti," dedi Meredith, "yoksa Elena mıydı?"

"Bendim," dedi Stefan. "Matt onu iyi tanıyor. Gerçekten de çıkıp gitmeden önce yıllarca konuşmaya devam edebilirdi. Ve kimsenin Elena'yı benim yanımda bu şekilde aşağılamasına izin veremezdim."

Bunları neden konuşuyorlar ki? diye düşündü Bonnie. Tanıdığı herkes arasında konuşmaya en az eğilimli olanlar Stefan ve Meredith'di ama şimdi aslında söylenmesi gerekmeyen şeyler söylüyorlardı. Sonra asıl meselenin,

yavaşça ama kararlılıkla Elena'ya yaklaşan Matt olduğunu anladı.

Bonnie uçacakmış gibi hızlı ve hafif bir şekilde yerinden kalkarak Matt'e bakmadan yanından geçti. Ve olanlar hakkında laflamak üzere Meredith'le Stefan'a katıldı. Caroline'ın kötü bir düşman olduğu konusunda herkes hemfikirdi ve görünüşe bakılırsa Elena'ya karşı giriştiği komplolar daima geri tepmesine rağmen asla ders almıyordu. Bonnie şu anda hepsine karşı yeni planlar kurduğuna yemin edebilirdi.

"Kendini hep yalnız hissediyor," dedi Stefan onun için bir mazeret bulmaya çalışır gibi. "Kabul edilmek istiyor. Her koşulda, herkes tarafından. Ama kendini hep ayrı ve uzak tutuyor. Sanki onu gerçekten tanıyan biri ona güvenemezmiş gibi."

"Savunmacı bir yapısı var," dedi Meredith. "Ama en azından biraz minnet göstereceğini sanırdım. Sonuçta daha bir hafta önce hayatını kurtardık."

Aslında daha fazlası var, diye düşündü Bonnie. Sezgileri ona bir şey anlatmaya çalışmıştı. Caroline'i kurtarmalarından *önce* olmuş olabilecek bir şey. Ama o anda Elena adına o kadar öfkeliydi ki buna aldırmamıştı.

"Neden biri ona güvensin ki?" dedi Stefan'a. Arkasına kaçamak bir bakış attı. Elena bundan böyle Matt'i kesinlikle gördüğü her yerde tanıyacaktı ve Matt bir an sonra bayılacakmış gibi görünüyordu. "Caroline güzel, evet, ama o kadar. Kimse hakkında söyleyebileceği tek bir iyi

sözü bile yok. Sürekli oyun oynuyor. Bunu bazen bizim de yaptığımızı biliyorum ama onunkiler daima başkalarını kötü duruma sokma amacını taşıyor. Evet, çoğu erkeği elde edebilir..." Aniden içini bir endişe kapladı ama bu duygudan kurtulmak için daha yüksek sesle konuştu. "...ama bir kız açısından bakıldığında sadece bir çift uzun bacak ve iri..."

Bonnie durdu çünkü Meredith ve Stefan yüzlerinde o tanıdık *Tanrım, yine mi?* diyen ifadelerle donup kalmıştı.

"Oldukça iyi kulakları var," dedi Bonnie'nin arkasından gelen titrek bir ses. Bonnie'nin yüreği ağzına geldi.

Sezgilere aldırmamanın sonu buydu.

"Caroline..." Meredith ve Stefan durumu toparlamaya çalışıyordu ama çok geç kalmışlardı. Caroline, Stefan'ın zemin tahtalarına değmek istemiyormuş gibi parmak uçlarında içeri süzülmüştü. Ve tuhaf bir şekilde, yüksek topuklu ayakkabılarını elinde taşıyordu.

"Güneş gözlüğümü almak için döndüm," dedi Caroline sesi titreyerek. "Ve sözde 'arkadaşlarımın' benim hakkımda düşündüklerinin çoğunu duydum."

"Hayır, duymadın," dedi Meredith hemen. "Sadece aşağıladığın bazı öfkeli insanların öfkelerini kusmasını dinledin."

"Ayrıca," dedi Bonnie aniden sesine tekrar kavuşarak "itiraf et Caroline, zaten bir şeyler duymayı umuyordun. Bu yüzden ayakkabılarını çıkardın. Kapının dibinde dinliyordun, değil mi?"

Stefan gözlerini kapadı. "Bu benim hatam. Ben..."

"Hayır," dedi Meredith ve Caroline'a dönerek ekledi. "Eğer söylediklerimizin tek kelimesinin bile doğru olmadığını ya da abarttığımızı söyleyebilirsen... Bonnie'nin söylediklerinin dışında, ki Bonnie sonuçta Bonnie. Her neyse, söylediğimiz şeylerde yanlış tek bir kelime bile gösterebilirsen senden özür dileyeceğim."

Caroline dinlemiyordu bile, titriyordu. Yüzünde bir tik belirmişti ve güzel yüzü öfkeyle kararmış, buruşmuştu.

"Ah, benden özür dileyeceksiniz, bu doğru," dedi uzun tırnaklı işaretparmağını hepsinin yüzüne doğru tek tek sallayarak. "Hepiniz pişman olacaksınız. Ve bir daha üzerimde o vampir sihirlerini denemeye kalkarsan," dedi Stefan'a dönerek, "bunu bilmek isteyecek dostlarım, gerçek dostlarım olduğunu söylemeliyim."

"Caroline, daha bugün bir anlaşma imzaladın."

"Kimin umrunda?"

Stefan ayağa kalktı. Şimdi küçük odanın içi kararmıştı ve Stefan'ın gölgesi komodinin üzerindeki lambadan gelen ışıkla yere vuruyordu. Bonnie ona bakarken tüyleri diken diken oldu ve Meredith'i dürttü. Gölge şaşırtıcı ölçüde karanlık ve uzundu. Caroline'ın gölgesiyse zayıf, şeffaf ve kısaydı. Stefan'ın son derece gerçek gölgesinin yanında taklit gibi duruyordu.

Fırtına duygusu geri döndü. Bonnie şimdi titriyordu. Titrememeye çalışıyordu ama buzlu suya atılmış gibiydi.

Doğrudan iliklerine işleyen bir soğuktu bu ve şimdi gerçekten sert bir şekilde titriyordu.

Karanlıkta Caroline'a bir şey oluyor, ondan bir şey geliyordu. Belki de onun için geliyordu. Ya da her ikisi için. O şey her neyse şimdi Caroline'ın -ve Bonnie'nin- etrafını sarmıştı ve gerginlik o kadar yoğundu ki Bonnie boğulduğunu hissediyordu. Yanındaki Meredith, her zaman soğukkanlı, mantıklı, kendine hakim olmayı bilen Meredith, huzursuzca kıpırdandı.

"Ne..." diye başladı Meredith fısıltıyla.

Aniden, karanlıktaki şeyler tarafından kurgulanmış gibi bir şeyler oldu. Stefan'ın odasının kapısı sertçe kapandı, elektrik lambası söndü ve penceredeki antika panjur hızla aşağı indi. Oda bir anda zifiri karanlığa gömülmüştü.

Caroline çığlık attı. Berbat bir sesti. Sanki Caroline'ın omurgasından bir parça et koparılıp gırtlağından dışarı çekiliyordu.

Bonnie de çığlık attı. Elinde değildi. Ama onun çığlığı daha zayıf çıkmıştı. Caroline'ın sesi gibi güçlü değildi, onun yankısı gibiydi. Tanrı'ya şükür, en azından Caroline artık bağırmıyordu. Bonnie kendi boğazından yükselen yeni çığlığı bastırabildi ama titremesi daha da şiddetlenmişti. Meredith bir kolunu ona sarmıştı ama karanlık ve sessizlik devam ederken Bonnie'nin titremesi kesilmeyince Meredith onu Matt'e itti. Matt şaşkın ve mahcup bir şekilde Bonnie'ye sarılıp onu kendine bastırdı.

"Gözlerin alıştığında o kadar da karanlık değil," dedi. Sesi suya ihtiyacı varmış gibi boğuktu. Ama bunu söylemesi iyi olmuştu çünkü Bonnie'nin hayatta en çok korktuğu şey karanlıktı. Karanlığın içinde sadece kendisinin görebildiği *şeyler* vardı. Şiddetli bir şekilde titremesine rağmen Matt'in desteğiyle ayakta durabilmeyi başardı. Sonra korkuyla yutkundu ve Matt'in de yutkunduğunu duydu.

Elena parıldıyordu. Sadece bu değil, parıltı vücudunun iki yanından uzanarak bir çift güzel kanat oluşturuyordu.

"Ka-kanatları var," diye fısıldadı Bonnie. Kekelemesinin nedeni korku ya da huşu değil, hala zangırdayan çenesiydi. Matt şimdi ona sıkıca sarılmıştı ve görünüşe bakılırsa cevap veremiyordu.

Kanatlar, Elena'nın nefesiyle hareket ediyordu. Şimdi hareketsiz bir halde havada oturuyordu ve bir eli ileri uzatmış, parmaklarını bir şeyi reddedercesine açmıştı.

Elena konuşuyordu. Bu Bonnie'nin daha önce duyduğu bir dil değildi. Bunun dünyada konuşulan bir dil olduğunu da sanmıyordu. Kelimeler keskin ve köşeliydi, çok yüksek ve uzaklardaki bir yerden dökülen kristal parçaları gibi.

Psişik duyuları Elena'nın muazzam Güç'ünü algılarken kelimeleri neredeyse seçebiliyordu. Karanlığa karşı dimdik duran ve karanlığı bir kenara iten bir Güç'tü

bu. Karanlıktaki şeyler korkuyla kaçışıyordu. Buz keskinliğindeki kelimeler dört bir yanda da onları kovalıyordu.

Ve Elena... Elena bir vampirken olduğu gibi iç sızlatacak kadar güzeldi ve neredeyse bir vampir kadar solgundu.

Ama Caroline da bağırıyordu. Güçlü Kara Büyü kelimeleri kullanıyordu ve Bonnie bunları onun ağzından dökülen karanlık ve korkunç şeyler olarak algılıyordu. Kertenkeleler, çıyanlar, yılanlar ve zehirli örümcekler.

Bu bir düello, bir büyü karşılaşmasıydı. Ama Caroline, Kara Büyü'yü nasıl bu kadar iyi öğrenmişti? Bonnie'nin aksine, soyağacında bir cadı bile yoktu.

Stefan'ın odasının dışında helikopter pervanesi gibi bir ses yankılanıyordu. *Takatakatakatakata!* Ve Bonnie'nin korkudan ödünü patlatıyordu.

Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Soyu Kelt'ti ve psişik biriydi, Elena'ya yardım etmek zorundaydı. Yavaşça, güçlü rüzgarlara karşı yürüyormuş gibi sendeleyerek Elena'nın elini tuttu ve gücünü sundu.

Elena onun elini sıkıca tuttuğunda Bonnie diğer tarafında da Meredith'in olduğunu farketti. Işık güçlendi. Sürüngenler ondan kaçabilmek için çığlık çığlığa ve birbirlerini parçalayarak koşuşuyordu.

Bonnie bir an sonra Elena'nın çöktüğünü hissetti. Kanatlar gitmişti. Karanlıktaki şeyler de gitmişti. Elena muazzam bir Beyaz Güç'le hepsini göndermişti.

"Düşecek," diye fısıldadı Bonnie, Stefan'a bakarak. "Çok fazla güç harcadı…"

Tam o anda Stefan dönüp Elena'ya baktığında birçok şey aynı anda ve çok hızlı bir şekilde olup biterken oda ışık patlamalarıyla doldu.

Işık patlaması. Pencerenin panjuru öfkeyle hışırdayarak yukarı kalktı.

Işık patlaması. Lamba Stefan'ın ellerinde tekrar yandı. Tamir etmeye çalışıyordu herhalde.

Işık patlaması. Stefan'ın odasının kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldı.

Işık patlaması. Caroline elleri ve dizleri üzerinde yere çökmüştü ve nefes nefeseydi. Elena kazanmıştı.

Elena da düştü.

Ancak insanüstü bir hıza sahip refleksler onu yakalayabilirdi ama Stefan lambayı Meredith'e atmıştı ve Bonnie'nin gözle izleyemeyeceği bir hızla odanın diğer tarafından gelmişti. Şimdi Elena onun koruyucu kollarındaydı.

"Ah, lanet olsun, lanet olsun," dedi Caroline. Yanaklarından aşağı rimelleri akıyordu ve yüzü insana benzemiyordu. Gizlemeye gerek duymadığı bir nefretle Stefan'a baktı. Stefan da ciddi… Hayır, sert bir ifadeyle karşılık verdi.

"Sakın lanet okuma," dedi Stefan kısık ama tehdidkar bir sesle. "Burada olmaz. Şimdi olmaz. Çünkü Cehennem duyup karşılık verebilir."

"Sanki vermedi de," dedi Caroline acınası bir halde. Sanki nasıl durduracağını bilmediği bir şeyi başlatmış gibiydi.

"Caroline, ne diyorsun sen?" Stefan diz çöktü. "Yani çoktan… Bir tür anlaşma mı yaptın?"

"Ah," dedi Bonnie aniden Stefan'ın odasındaki uğursuz havayı dağıtarak. Caroline'ın kırık tırnaklarından biri yerde kan izi bırakmıştı. Caroline da onun yanında diz çökmüştü ve bu yüzden her şey daha da kötü görünüyordu. Bonnie, Caroline'ın acısını içinde duydu, kendi parmaklarının sızladığını hissetti. Sonra Bonnie'nin merhameti mide bulantısına dönüştü çünkü Caroline kanlı elini Stefan'a doğru sallıyordu.

"Yalamak ister misin?" Sesi ve yüzü değişmişti ve bunu saklamaya bile çalışmıyordu. "Ah, hadi, Stefan," diye devam etti alaycı bir tavırla, "bugünlerde insan kanı içiyorsun, değil mi? İnsan veya… Sevgilin her ne halta dönüştüyse onun kanını. İkiniz birlikte yarasalar gibi uçuyorsunuz, değil mi?"

"Caroline," diye fısıldadı Bonnie. "Görmedin mi? Kanatları…"

"Tıpkı yarasa gibi ya da vampir gibi. Stefan onu dönüştü…"

"Ben kanatları gördüm," dedi Matt, Bonnie'nin arkasından. "Yarasa kanadı değildi."

"Hepimiz gördük," dedi Meredith lambanın yanında durduğu yerden. "Baksanıza." Eğildi. Tekrar ayağa kalk-

tığında elinde uzun beyaz bir kuştüyü vardı. Işıkta pa
lıyordu.

"Belki de beyaz bir kargadır," dedi Caroline. "Bu çok uygun olmaz mıydı? Hepinizin sanki bir prensesmiş gibi onun üzerine titrediğinize inanamıyorum. Her zaman herkesin küçük sevgilisisin, değil mi Elena?"

"Kes şunu," dedi Stefan.

"*Herkesin*, işte anahtar kelime bu," dedi Caroline.

"Kes şunu."

"Tıpkı insanları birbiri ardına öptüğün gibi," Caro
ne abartılı bir şekilde ürperdi. "Görünüşe bakılırsa he
kes unutmuş ama Elena bu aslında."

"Kes şunu Caroline."

"*Gerçek* Elena." Caroline'ın sesinde gizleyemediği bir öfke ve nefret vardı. "Seni gerçekten tanıyan herkes, Ste
fan *karşı konulmaz* varlığıyla bizi *kutsamadan* önce senin *gerçekte* ne olduğunu biliyor. Sen bir..."

"Caroline, kes artık..."

"Sen bir fahişesin! Hepsi bu! Ucuz bir orta malı!"

7

Stefan bembeyaz oldu ve dudakları gerildi. Caroline'ın hakaretlerine cevap olarak hücum eden kelimeler, Bonnie'nin boğazına takılmış nefesini kesiyordu. Elena'nın gökyüzündeki yıldızlar kadar çok erkek arkadaşı olmuş olabilirdi ama sonunda birine aşık olduğu için hepsinden vazgeçmişti. Caroline aşktan ne anlardı!

"Demek söyleyecek bir şeyiniz yok?" dedi Caroline alaycı bir tavırla. "Şirin bir cevap bulamadınız mı? Dilinizi yarasa mı yuttu?" Gülmeye başladı ama zoraki bir gülüştü ve sonra kelimeler kontrolsüzce dudaklarından dökülmeye başladı. İnsan içinde ağza alınmayacak şeylerdi. Bonnie de kimi zaman bazılarını orada burada söylemişti ama bu kelimeler *şimdi* ve *burada* zehirli bir

güç kusuyordu. Caroline'ın kelimeleri dizginlenemez bir güçle giderek yükseliyordu ve bir şeyler olmak üzereydi.

Yankılar, diye düşündü Bonnie etrafında ses dalgalarının yükselirken.

Cam, dedi sezgileri. *Camdan uzaklaş.*

Stefan ancak Meredith'e dönüp bağıracak kadar zaman bulabildi. "Lambadan kurtul!"

Ve sadece hızlı reflekslere sahip olmakla kalmayan ve aynı zamanda bir beysbol tutucusu olan Meredith lambayı kaptığı gibi pencereye... Hayır, pencereden fırlattı.

Porselen lamba ani bir patlamayla paramparça oldu.

Banyodan da benzer bir patlama sesi geldi. Kapalı kapının arkasındaki ayna tuz buz olmuştu.

Sonra Caroline, Elena'nın yüzüne bir tokat indirdi.

Yüzüne yayılan kanı Elena çekingen bir hareketle silmişti. Parmakları da kana bulanmıştı. Elena'nın yüzünde taşı bile gözyaşlarına boğacak bir ifade belirdi.

Ve sonra Stefan, Bonnie'nin hiç beklemediği bir şey yaptı. Elena'yı nazikçe yere bıraktı, onun yüzünü öptü ve Caroline'a döndü.

Ellerini genç kızın omuzlarına koyup sarsmadan, sadece onu kendisine bakmaya zorlayarak hareketsiz bir şekilde durdu.

"Caroline," dedi, "kes şunu. Geri dön. Sana değer veren eski dostlarının hatırı için geri dön. Seni seven ailenin hatırı için geri dön. Kendi ölümsüz ruhunun hatırı için geri dön. Bize geri dön!"

Caroline ona düşmanca baktı.

Stefan, Meredith'e dönerek yüzünü buruşturdu. "Bunu ben yapamam," dedi. "Vampir işi değil."

Sonra nazik bir sesle Elena'ya döndü. "Aşkım, yardım edebilir misin? Eski arkadaşına tekrar yardım eder misin?"

Elena yardım etmeye, Stefan'a ulaşmaya çalışıyordu zaten. Çok titrek bir şekilde kendini toplamış, önce sallanan sandalyeye ve sonra kendisine yerçekiminin ağırlığı altında yardım etmeye çalışan Bonnie'ye dayanmıştı. Elena tekerlekli paten takmış bir zürafa yavrusu gibi dengesini bulmakta zorlanıyordu ve ondan yaklaşık yarım baş daha kısa olan Bonnie onunla zorlukla başa çıkabiliyordu.

Stefan yardım etmek ister gibi bir hareket yaptı ama Matt çoktan oradaydı ve Elena'nın diğer tarafına geçmişti bile.

Sonra Stefan, Caroline'ı olduğu yerde çevirdi ve kaçmasına izin vermeden Elena'nın karşısında durmasını sağladı.

Elleri serbest kalacak şekilde belinden tutulan Elena ilginç hareketler yapmaya başladı ve Caroline'ın yüzüne doğru hareketlerini giderek daha da hızlandırdı. Aynı anda ellerini farklı pozisyonlarda kapatıp açıyordu. Ne yaptığını kesinlikle biliyor gibi görünüyordu. Caroline'ın gözleri Elena'nın el hareketlerini takılıp kalmıştı ama hırladığına bakılırsa bundan nefret ettiği belliydi.

Büyü, diye düşündü Bonnie huşu içinde. Beyaz *Büyü. Caroline'ın iblislere seslendiği gibi, o da meleklere seslenıyor. Ama Caroline'ı karanlıktan çıkarabilecek kadar güçlü mü?*

Ve sonunda töreni tamamlarmış gibi Elena öne eğildi ve Caroline'ı dudaklarından öptü.

O anda ortalık karıştı. Caroline bir şekilde Stefan'ın elinden kurtuldu ve tırnaklarını Elena'nın yüzüne geçirmeye çalıştı. Odadaki eşyalar havaya savruluyor, herhangi biri dokunmamasına rağmen oradan oraya uçuşuyordu. Matt, Caroline'ın kolunu yakalamaya çalıştı ve karnına yediği yumrukla ikiye katlandıktan sonra enseside bir kesme indi.

Stefan, Elena'yı almak ve Bonnie'yle birlikte güvenli bir yere çekmek için Caroline'ı bıraktı. Meredith'in kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyordu. Haklıydı da. Caroline, Meredith'e bir yumruk savurdu ama Meredith hazırlıklıydı. Caroline'ın yumruğunu yakaladı ve hamlesini yönlendirdi. Caroline iki büklüm yatağa devrildi ve hemen ayağa fırlayarak bu kez Meredith'in saçlarına uzandı. Meredith, saçından bir tutamı Caroline'ın parmaklarının arasında bırakarak kurtuldu. Ardından Caroline'ın savunmasını yardı ve çenesine sağlam bir yumruk indirdi. Caroline yere yuvarlandı.

Bonnie bu küçük zaferi neşeyle kutladı. Sonra Caroline yerde hareketsiz yatarken Bonnie onun tırnaklarının yine yerinde olduğunu gördü. Hiçbiri kırılmamış

hepsi mükemmel şekilde uzun, kıvrık ve bakımlı görünüyordu.

Elena'nın Beyaz Güç'ü sayesinde miydi? Öyle olmalıydı. Yoksa bu nasıl olabilirdi ki? Birkaç hareket ve bir öpücükle Elena onun elini iyileştirmişti.

Meredith kendi eline masaj yapıyordu. "İnsanlara yumruk atmanın bu kadar acıtacağını hiç düşünmemiştim," dedi. "Filmlerde hiç böyle göstermezler. Erkeklerin de canı yanar mı?"

Matt kızardı. "Ben, şey, ah, daha önce hiç..."

"Herkes için aynıdır, vampirler için bile," dedi Stefan. "Sen iyi misin Meredith?"

"İyiyim. Bonnie'yle yapmamız gereken bir şey var." Bonnie'ye dönerek başını salladı ve Bonnie de hafifçe başıyla onaylayarak karşılık verdi. "Caroline bizim sorumluluğumuz ve bu son seferde neden geri dönmek zorunda kaldığını anlamalıydık. *Arabası yok.* Eminim alt kattaki telefondan onu buradan almaları için birilerine ulaşmaya çalıştı ve kimseyi bulamayınca tekrar yukarı çıktı. Bu yüzden onu evine biz götürmeliyiz. Çok üzgünüz Stefan. Pek hoş bir ziyaret olmadı."

Stefan'ın suratı asıktı. "Muhtemelen Elena da daha fazlasını kaldıramaz," dedi. "Aslında bu kadarını kaldırabileceğini bile sanmıyordum."

"Eh, arabası olan benim," dedi Matt, "ve Caroline benim de sorumluluğum. Kız olmayabilirim ama sonuçta bir insanım."

"Belki yarın tekrar gelebiliriz?" dedi Bonnie.

"Evet, sanırım en iyisi bu olur," dedi Stefan. "Onun gitmesine izin vermekten nefret ediyorum," diye ekledi yerde baygın yatan Caroline'a bakarak. "Onun için kaygılanıyorum. Hem de çok."

Bonnie şaşırdı. "Neden?"

"Sanırım... Bunu söylemek için çok erken ama görünüşe göre bir şey onu ele geçirmiş. Yine de ne olduğu konusunda bir fikrim yok. Sanırım ciddi bir araştırma yapmam gerekecek."

Ve yine Bonnie'nin sırtından soğuk sular boşaldı. Dondurucu korku okyanusu çok yakındaydı ve onu içine alıp dibe göndermeye hazırdı.

"Kesin olan şu ki davranışları çok tuhaftı," diye devam etti Stefan. "Caroline için bile. Ve küfürler savururken sizin neler duyduğunuzu bilmiyorum ama onun arkasında, kışkırtıcı başka bir ses duydum." Bonnie'ye döndü. "Sen de duydun mu?"

Bonnie olanları düşündü. Caroline'ın sesinden hemen önce... Bir fısıltı mı duymuştu? Çok hafif, çok zayıf bir fısıltı?

"Burada olanlar işleri daha da kötüleştirmiş olabilir. Bu oda Güç'le doluyken Cehennem'e seslendi. Fell's Church bir geçiş hattında olduğu için bunun hiç şakası yok. Bütün bunlar olup biterken keşke yanımızda iyi bir parapsikoloji uzmanı olsaydı."

Bonnie hepsinin Alaric'i düşündüğünü biliyordu.

"Gelmeye ikna etmeye çalışırım," dedi Meredith. "Ama bugünlerde genellikle Tibet ya da Timbuktu'da araştırma yapıyor. Ona mesaj ulaştırmak bile uzun sürüyor."

"Teşekkür ederim," dedi Stefan rahatlayarak.

"Dediğim gibi, o bizim sorumluluğumuz," dedi Meredith sakince.

"Onu getirdiğimiz için üzgünüz," dedi Bonnie, Caroline'ın içinde bir şeylerin kendisini duymadığını umarak.

Tek tek Elena'ya veda ederken neler olabileceğinden emin değildiler. Ama Elena sadece her birine tek tek gülümsedi ve ellerine dokundu.

İyi şanstan mı, yoksa gizemli bir şey yüzünden mi bilmiyorlardı ama Caroline tam zamanında uyandı. Biraz sersemlemiş halde olsa da arabayla evinin önüne yanaştıklarında biraz daha aklı başında görünüyordu. Matt onun arabadan inmesine yardım etti ve koluna girerek onu kapıya kadar götürdü. Matt zili çalınca kapıyı Caroline'ın annesi açtı. Bir yaz günü öğleden sonra kızını böyle gördüğüne nedense pek şaşırmayan, çekingen, yorgun görünüşlü bir kadındı.

Matt, kızları da Bonnie'nin evine bıraktı. Geceyi orada, endişeli spekülasyonlarla geçirdiler. Bonnie uykuya dalarken zihninde hala Caroline'ın lanetli sözleri yankılanıyordu.

Sevgili Günlük,

Bu gece bir şey olacak.

Anlatamıyorum ve yazamıyorum. Yazmak için klavyeyi nasıl kullanacağımı bile zor hatırlıyorum. Ama Stefan'a düşünceler gönderip onun yazmasını sağlayabilirim. Birbirimizden sır saklamıyoruz.

Bu günlük artık benim. Ve...

Bu sabah tekrar uyandım. Tekrar uyandım! Dışarıda hala yaz devam ediyor ve her yer yemyeşil. Bahçedeki nergisler açmış. Ve ziyaretçilerim vardı. Kim olduklarını bilmiyordum ama üçü güçlü, net renklere sahipti. Onları unutmamak için her birini tek tek öptüm.

Dördüncüsü farklıydı. Siyahla örülü parçalanmış tek bir renk görebildim. Onun Stefan'ın odasına korkunç şeyler getirmesini engellemek için güçlü Beyaz Büyü sözleri kullanmak zorunda kaldım.

Üşüyorum geliyor. Stefan'la birlikte olmak ve hâlâ sarıldığını hissetmek istiyorum. Stefan'ı istiyorum. Onun yanında kalmak için her şeyden vazgeçebilirim. Bana "Uçmaktan bile mi?" diye soruyor. Onunla birlikte olmak ve onu güvende tutmak için uçmaktan bile vazgeçebilirim. Onu

güvende tutmak için her şeyden vazgeçebilirim. Canımdan bile.

Şimdi ona gitmek istiyorum.

Elena

Ve ben de Stefan. Elena'nın yeni günlüğüne yazmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama bir şeyler söylemek zorundayım çünkü bir gün belki Elena olanları hatırlamak için bunları okumak ister. Onun düşüncelerini cümleler halinde yazıyorum ama aslında kelimeler halinde değil düşünce parçaları olarak geliyorlar. Vampirler insanların günlük düşüncelerini anlaşılır cümlelere çevirmeye alışkındır ama Elena'nın düşüncelerinin, çoğundan daha fazla tercümeye ihtiyacı var. Genellikle parlak resimlere eklenmiş bir-iki kelime halinde düşünüyor.

Sözünü ettiği "dördüncüsü" Caroline Forbes. Elena, Caroline'ı neredeyse bebekliğinden beri tanıyor sanırım. Bugün beni şaşırtan şey, Caroline ona akla gelebilecek her şekilde saldırdığı halde Elena'nın zihnini taradığımda acı veya öfke duygularına rastlayamamış olmam. Böyle bir zihni taramak neredeyse korku verici.

Asıl merak ettiğim şeyse Klaus ve Tyler tarafından kaçırıldığı o kısa süre içinde Caroline'a ne olduğu. Bugün yaptığı şeyleri kendi özgür iradesiyle mi yaptı, yoksa Klaus'un nefretinin bir kısmı hala onun içinde mi? Ya da Fell's Church'te şimdi başka bir düşmanımız mı var?

En önemlisi de bu konuda ne yapacağız?

Elena kolumdan tutup çekiştiriyor, kalkmak zorun...

Meredith huzursuz bir uykudan aniden uyandığında saatin kadranı sabahın üçünü gösteriyordu.

Ve çığlığını bastırmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Üzerine bir surat eğilmişti. Hatırladığı son şey, bir uyku tulumunda yatarken Bonnie'yle Alaric hakkında konuştuğuydu.

Şimdi üzerine eğilen de Bonnie'ydi ama yüzü ters duruyordu ve gözleri kapalıydı. Meredith'in yastığının başındaydı ve ters durumdaki burnu Meredith'inkine değiyordu. Buna Bonnie'nin yanaklarının ve Meredith'in alnına değen ılık nefesinin tuhaf etkisi de eklenirse kim olsa -Meredith kendi kendine *kim olsa* diye üsteledi- çığlık atardı.

Ürkütücü şekilde kapalı duran gözlere bakarak Bonnie'nin konuşmasını bekledi.

Bunun yerine, Bonnie durduğu yerde doğruldu ve Meredith'in cep telefonunun şarja takılı olduğu masaya doğru yürüyüp telefonu aldı. Bir video kaydı açmış olmalıydı çünkü ağzını açıp konuşmaya ve mimikler yapmaya başlamıştı.

Korkunç bir manzaraydı. Bonnie'nin ağzından çıkan sesler kesinlikle tanımlanamazdı. Kelimeleri tersten söylüyordu. Korku filmlerinin favorisi olan gırtlaktan seslerle konuşuyordu. Ama birinin kasıtlı olarak bu şekilde konuşması... Normal bir insan ya da normal bir insan zihni için mümkün değildi. Meredith bir şeyin zihnini kendilerine uzatmaya, kendileriyle bağlantı kurmaya çalıştığını hissederek ürperdi.

Belki de geriye doğru yayıyor, diye düşündü Meredith düşüncelerini korkutucu seslerden uzaklaştırmaya çalışırken. *Belki de bizim öyle yaşadığımızı sanıyor. Belki de bir şekilde... Kesişemiyoruz...*

Meredith daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Tersten söylenen kelimeler, hatta cümleler duyduğunu ve hiçbirinin hoş olmadığını düşünmeye başlamıştı. *Lütfen dursun... Hemen!*

Bir uluma ve mırıltı...

Bonnie'nin ağzı dişlerinin sertçe birbirine çarpmasına sebep olacak şekilde kapandı. Sesler o anda kesildi. Ve sonra, bir video ağır çekimde ve tersten gösterilirmiş

gibi, uyku tulumuna doğru geri geri yürüdü, çömeldi ve başını yastığa koyup uzandı. Bunların hepsini gözlerini hiç açmadan yapmıştı.

Meredith'in hayatında gördüğü ya da duyduğu en ürkütücü şeydi bu ve Meredith yeterince korkutucu şey görüp duymuştu.

O kaydı izlemek için sabahı beklemesi mümkün değildi.

Ayağa kalkıp parmak uçlarında yürüyerek masaya yaklaştı ve cep telefonunu diğer odaya götürdü. Orada mesajı tersten izleyebilmek için aleti bilgisayara bağladı.

Mesajı tersten bir-iki kez dinledikten sonra bunları Bonnie'nin kesinlikle duymaması gerektiğine karar verdi. Korkudan aklını kaçırırdı ve Elena'nın dostlarının paranormal olaylarla bağlantısı kesilirdi.

Kasette çarpık, tersten bir sesle karışık hayvan sesleri vardı. Bunun Bonnie'nin sesi olmadığı açıktı. İnsan sesi de değildi. Normal dinlendiğinde daha da kötü çıkıyordu. Belki de bunları söyleyen kişi gerçekten tersten konuşuyordu.

Meredith homurtular, bozuk kahkahalar ve hayvan sesleri arasında insan sesleri de duyabiliyordu. Vücudundaki bütün tüyler diken diken olsa da saçmalıkların arasındaki kelimeleri birleştirmeye çalıştı. Bunu yaptığında pek de anlaşılır bir şey elde edemedi.

"Uuuyyyy... annnnn... işşş... annnnn... ii... VE şşşşş... ookk ediii... ciiii... ooooolll... cakkkk. SE-

ENNNN... ve-ve-ve... Bennnnn... Uyyyy... ananaa... işşş.... işşşşnnn... ooorrrrr... daaaaaa... ollmmmmm... allllll... iiiiizzz... Dddaaa... hhhhhaaa... soorrrrm... aaaaaaaa... onnnn... (Bu bir kelimenin parçası mıydı, yoksa "onun" mu diyordu?) olmmmm... aaaa... cazzzzz... Bunnnn... uuuuu... başşşşş... khaa... lkka... aa... rrrrrriiii... yaaaaaapp... caaaaakkkk..."

Kalemi eline alan Meredith, sonunda bir kağıda şu kelimeleri yazdı.

Uyanış ani ve şok edici olacak.

Sen ve ben Uyanış için orada olmalıyız. Daha sonra (onun?) olmayacağız. Bunu başkaları yapacak.

Meredith kalemi deşifre ettiği mesajın hemen yanı başına bıraktı.

Gidip uyku tulumuna uzandıktan sonra, nihayet yorgunluktan gözleri kapanana kadar bakışlarını hiç kırpmadan uyuyan Bonnie'den ayıramadı.

"*Ne* dedim?" Bonnie ertesi sabah mükemmel bir ev sahibi olarak greyfurt suyu sıkarken ve kahvaltılık gevrek hazırlarken gerçekten şaşkındı. Meredith de ocağın üzerinde omlet hazırlıyordu.

"Sana üç kez söyledim. Söylediklerim değişmeyecek. İnan bana."

"Şey," dedi Bonnie aniden tavır değiştirerek, "Uyanış'ı Elena'nın yaşayacağı açık. Çünkü bir kere, senin ve benim orada olmamız gerek ve ikincisi, *uyanması* gereken de o."

"Kesinlikle," dedi Meredith.

"Gerçekte kim olduğunu hatırlamalı."

"Kesinlikle," dedi Meredith.

"Biz de hatırlamasına yardım etmeliyiz!"

"*Hayır!*" dedi Meredith öfkesini elindeki plastik bir spatulayla yumurtalardan çıkarırken. "Hayır, Bonnie, söylediğin bu değildi ve bunu yapabileceğimizi de sanmıyorum zaten. Belki Stefan'ın yaptığı gibi ona küçük şeyler öğretebiliriz. Ayakkabılarını bağlamayı, saçlarını taramayı... Ama söylediklerine bakılırsa Uyanış ani ve şok edici olacak ve bunu bizim yapacağımızdan söz etmedin. Sadece, yanında olmamız gerektiğini çünkü sonrasında bir şekilde orada olamayacağımızı söyledin."

Bonnie asık yüzle bunu düşündü. "Orada olamayacak mıyız?" dedi sonunda. "Yani, Elena'nın yanında mı olamayacağız? Yoksa hiçbir yerde mi olamayacağız?"

Meredith kahvaltılıklara bakarken aniden iştahının kaçtığını hissetti. "Bilmiyorum."

"Stefan bu gece tekrar oraya gidebileceğimizi söyledi," dedi Bonnie.

"Stefan kazıkla öldürülürken bile nazik davranır."

"Biliyorum," dedi Bonnie. "Matt'i arayalım. Caroline'ı görmeye gidebiliriz... Tabii bizi kabul eder-

se. Bugün onda bir değişiklik olup olmadığını görelim. Sonra öğleden sonraya kadar bekleriz ve Stefan'ı arayıp Elena'yı görmeye gidip gidemeyeceğimizi sorarız."

Caroline'ın evine gittiklerinde annesi bugün hasta olduğunu ve yataktan çıkmadığını söyledi. Üçü birlikte -Matt, Meredith ve Bonnie- Meredith'in evine döndü ama Bonnie dudağını çiğneyerek arada bir Caroline'ın oturduğu sokağa doğru bakmaktan kendini alamıyordu. Caroline'ın annesi de hasta görünüyordu ve gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Ve basınç duygusu Caroline'ın evini dümdüz etmiş gibiydi.

Meredith'in evine gittiklerinde, Matt sürekli tamire ihtiyacı olan arabasıyla uğraşırken Bonnie'yle Meredith de Elena'nın giyebileceği giysiler bulmak için Meredith'in gardırobunu elden geçirdi. Giysiler büyük gelecekti ama Bonnie'ninkilerden daha iyiydi çünkü onlar da küçük gelecekti.

Akşamüstü saat dörtte Stefan'ı aradılar. Evet, bekliyordu. Aşağı inip Matt'i aldılar.

Pansiyondaki odada Elena önceki günkü öpüşme faslını tekrarlamadı. Matt'in bu konuda hayalkırıklığına uğradığı açıktı. Yeni giysiler Elena'nın hoşuna gitmişti ama bunun eski Elena'nın giysilerden hoşlanma geleneçleriyle en ufak bir ilgisi yoktu. Yerden bir metre havada asılı dururken hepsini yüzüne tutup derin derin kokladı ve Meredith'e dönüp sırıttı. Bonnie de bir tişörtü eline alıp kokladı ama kullandıkları yumuşatıcı dışında

herhangi bir koku algılayamadı. Meredith'in parfümünü bile.

"Özgünüm," dedi Stefan çaresizce, Elena aniden hapşırmaya başladığında ve mavi bir bluzu kedi yavrusuymuş gibi göğsüne bastırdığında. Ama yüzü nazikti ve Meredith biraz mahcup görünmesine rağmen böylesine takdir edilmenin güzel olduğu konusunda Stefan'a garanti verdi.

"Nereden geldiklerini söyleyebiliyor," diye açıkladı Stefan. "Çalışma koşulları korkunç olan atölyelerde dikilenleri asla giymiyor."

"Ben oralarda üretilen şeyleri satın almam," dedi Meredith. "Bonnie ve benim sana anlatacak bir şeyimiz var," diye ekledi. Meredith önceki gece olanları anlatırken, Bonnie de Elena'yı banyoya götürüp şortla gök mavisi bluzu giymesine yardım etti. İkisi de üzerine olmuştu, sadece üst biraz uzun gelmişti.

Renk, Elena'nın dağınık ama hala muhteşem görünen saçlarına çok iyi uyum sağlamıştı ama Bonnie yanında getirdiği el aynasını ona verdiğinde -eski aynanın parçaları temizlenmişti- Elena kendi yansımasına bakan bir köpek yavrusu kadar şaşkındı. Bonnie aynayı onun yüzüne tuttu ve Elena "ce" oyunu oynayan bir bebek gibi aynanın bir o yanından bir bu yanından Bonnie'nin yüzüne baktı. Bonnie, Stefan'ın nasıl başa çıkacağını bilmediği açıkça görünen o altın yığını güzelce fırçaladı. Elena'nın saçları nihayet ipek gibi ve

düzgün hale geldiğinde Bonnie gururla onu dışarı çı-
kardı.

Ve anında pişman oldu. Diğer üçü derin, oldukça kasvetli görünen bir sohbete dalmıştı. Bonnie istemeden Elena'yı bıraktı ve Elena havada süzülerek Stefan'ın kucağına yerleşti. Bonnie de gidip onlara katıldı.

"Elbette anlıyoruz," diyordu Meredith. "Caroline daha krize girmeden önce bile başka ne seçenek vardı ki? Ama..."

"*Başka ne seçenek vardı ki?* de ne demek?" dedi Bonnie, Stefan'ın yatağında yanına otururken. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Uzun bir duraksama oldu ve Meredith ayağa kalkıp bir kolunu Bonnie'ye doladı. "Stefan ve Elena'nın neden Fell's Church'ten ayrılması gerektiğinden söz ediyorduk. Uzaklara gitmek için."

Önce Bonnie tepki vermedi. Bir şey hissetmesi gerektiğini biliyordu ama ne olduğunu çıkaramayacak kadar derin bir şoka girmişti. Nihayet konuşabildiğinde söyleyebildiği tek şey "Gitmek mi?" oldu. "Neden?"

"Nedenini dün burada gördük," dedi Meredith. Koyu renk gözleri acıyla doluydu. Duyduğu acı yüzünden okunuyordu. Ama o anda Bonnie için kendisininkinden başka hiçbir acı önemli değildi.

Ve şimdi onu alev sıcaklığında yakan bir çığ gibi hepsi üzerine geliyordu. Bir şekilde, şunu söyleyebilecek kadar karşı koyabildi. "Caroline bir şey yapmayacak. Bir yemin

imzaladı. O yemini bozmasının... Özellikle malum kişi de imzaladıktan sonra..."

Meredith, Stefan'a kargadan söz etmiş olmalıydı çünkü yüzüne bakmaya çalışan Elena'yı nazikçe iterken iç çekerek başını iki yana salladı. Elena gruptaki mutsuzluğu sezmiş gibi görünüyordu ama neyin neden olduğunu anlayamadığı belliydi.

"Caroline'ın yanında görmeyi en son isteyeceğim kişi ağabeyimdir." Stefan birbirlerine ne kadar benzediklerini hatırlamaktan rahatsız olmuş gibi gözlerinin önüne düşen saçlarını sinirli bir tavırla itti. "Meredith'in kızlar kulübüyle ilgili tehdidinin de işe yarayacağını sanmıyorum. Karanlığa çok fazla sürüklenmiş."

Bonnie içten içe ürperdi. Bu kelimelerin özetlediği düşüncelerden hoşlanmamıştı. *Karanlığa.*

"Ama..." diye başladı Matt. Bonnie o anda onun da aynı şekilde hissettiğini anladı. Ucuz bir karnaval gezisine çıkmışlar gibi şaşkın, yorgun ve hasta.

"Dinleyin," dedi Stefan, "burada kalmamak için bir nedenimiz daha var."

"Neymiş o?" diye sordu Matt yavaşça. Bonnie konuşamayacak kadar üzgündü. Bilinçaltının derinliklerinde bir yerlerde bunu düşünmüştü ama düşünceleri ne zaman yüzeye çıkmaya çalışsa onları geldikleri yere, zihninin en derinlerine geri göndermişti.

"Sanırım Bonnie bunu zaten anlıyor." Stefan ona baktı. Bonnie yaşlarla dolan gözlerle karşılık verdi.

"Fell's Church," diye açıkladı Stefan nazikçe ve üzgün bir tavırla, "boyutlararası hatların kesiştiği bir noktada inşa edilmiş. Topraktaki saf Güç hatları, hasarlı... nız mı? Bunun bilinçli yapılıp yapılmadığını bilmiyorum. Smallwood'ların yer seçimiyle bir ilgisi olup olmadığını bilen var mı?"

Kimse bilmiyordu. Honoria Fell'in eski günlüğünde kurtadam ailesinin kasabanın kuruluş yeriyle ilgili bir tercihinden söz edilmiyordu.

"Şey, eğer kazayla olmuşsa, oldukça şanssız bir durum. Kasaba, daha doğrusu kasaba mezarlığı, bir sürü hattın geçtiği bir yere kurulmuş. Doğaüstü yaratıklar için bir işaret feneri görevi yapıyor. Hem kötüler hem de o kadar kötü olmayanlar için." Mahcup bakışlarını görünce Bonnie onun kendinden söz ettiğini anladı. "Ben de buraya çekildim. Bildiğiniz gibi, başka vampirler de geldi. Buraya gelen Güç sahibi herkesle, bu işaret feneri daha da güçlendi, daha da parlaklaştı ve Güç sahibi diğerleri için daha çekici hale geldi. Bu uğursuz bir döngü."

"Zaman içinde bazıları Elena'yı farkedecek," dedi Meredith. "Unutma Bonnie, bunlar Stefan gibi olan ama aynı ahlaki değerlere sahip olmayan kişiler. Onu buldıklarında..."

Bonnie bu düşünceyle neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Her biri yavaşça yere süzülen beyaz kuştüylerini zihninde canlandırabiliyordu.

"Böyle değildi," dedi Matt yavaş ve inatçı bir tavırla. "Konuşuyordu. Mantıklıydı. Havada *süzülmüyordu.*"

"Konuşsun ya da konuşmasın, havada süzülsün ya da süzülmesin, *Güç*'e sahip," dedi Stefan. "Sıradan vampirleri delirtmeye yetecek ölçüde. O güce sahip olmak için ona zarar vermelerine neden olacak kadar güçlü. Ve o asla hiç kimseye zarar vermez. En azından ben onun bunu yapacağını hayal bile edemiyorum. Benim tek istediğim," dedi yüzü asılarak, "onu güvende olacağı bir yere götürebilmek."

"Ama sen onunla ilgilenemezsin," dedi Bonnie ve sesinin kontrolsüzce titrediğini farketti. "Meredith sana söylediklerimi anlatmadı mı? O uyanacak. Meredith'le benim onun yanında olmamız gerek."

Çünkü sonra onunla olmayacağız. Aniden her şey anlam kazanmıştı. Ve bir yerde olmayacaklarını düşünmek kadar kötü olmasa da bu da oldukça kötüydü.

"En azından düzgün şekilde yürüyene kadar onu götürmeyi düşünmüyorum zaten," dedi Stefan ve kolunu omuzlarına sararak Bonnie'yi şaşırttı. Meredith'inki gibi kardeşçe bir sarılıştı ama çok daha güçlü ve kısaydı. "Uyanacağını öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsiniz. Onu desteklemek için yanında olacağınıza da çok sevindim."

"Ama..." *Ama karanlık varlıklar yine de Fell's Church'e gelecek,* diye düşündü Bonnie. *Ve siz burada olup bizi korumayacak mısınız?*

Başını kaldırdığında Meredith'in de aynı şeyi düşündüğünü gördü. "Bence," dedi Meredith en dikkatli ve çülü ses tonuyla, "Stefan ve Elena kasabayı korumak için yeterince şey yaptı."

Pekala. Bu konuda tartışmaya gerek yoktu. Gözle şe bakılırsa Stefan'la tartışmanın da anlamı yoktu. Kaç rını vermişti.

Hava kararddıktan sonra da geç saatlere kadar konuştular, farklı görüşleri ve senaryoları tartıştılar, Bonnie'nin kehaneti üzerine kafa yordular. Herhangi bir karar vermediler ama en azından birkaç olası plan hazırladılar. Bonnie, Stefan'la iletişim kurabilmek, gerektiğinde onu çağırabilmek için kanından ve saçından örnek almıştı tediyse de Stefan artık cep telefonu olduğunu söylemişti.

Sonunda gitme zamanı gelmişti. İnsanlar açlıktan ölüyordu ve Bonnie, Stefan'ın da aynı durumda olduğunu düşünüyordu. Kucağında Elena'yla otururken her zamankinden daha solgun görünüyordu.

Merdivenin tepesinde vedalaştıklarında Bonnie kendine Stefan'ın Elena'yı onlara haber vermeden hiçbir yere götürmeyeceğine söz verdiğini hatırlatıp durmuştu. Bonnie'yle Meredith destek olmak için Elena'nın yanında olacaktı.

Bu *gerçek* bir veda değildi.

O zaman neden öyleymiş gibi hissediyordu?

9

Matt, Meredith ve Bonnie yola çıktığında, Stefan şimdi üstünde Bonnie'nin geceliğiyle oturan Elena'yla yalnız kalmıştı. Dışarıdaki karanlık, ağrıyan gözlerini biraz da olsa rahatlatıyordu. Güneş yüzünden değildi bu. Arkadaşlarına üzücü bir haber vermek zorunda kaldığı için gözleri ağrıyordu. Ağrıyan gözlerinden biraz daha kötü olansa beslenmemiş bir vampirin soluksuz kalma duygusuydu. Ama bunu en kısa süre içinde çözecekti. Elena uykuya daldığında ormana gidip bir geyik bulacaktı. Evet, koca bir geyik! Hiç kimse bir vampir gibi iz süremez, kimse av konusunda Stefan'la rekabet edemezdi. İçindeki açlığı bastırmak için birkaç geyik avlaması gerekse bile *hiçbiri* kalıcı şekilde zarar görmeyecekti.

Ama Elena'nın başka planları vardı. Uykusu yoktu ve Stefan'la yalnız kalmaktan asla sıkılmıyordu. Ziyaretçilerinin arabasının sesi uzaklaşır uzaklaşmaz, bu haldeyken hep yaptığı şeyi yaptı. Havada süzülerek yaklaştı ve gözlerini kapatıp dudaklarını uzatarak bekledi.

Stefan aceleyle açık pencerelere yaklaştı, perdeyi davetsiz kargalara karşı kapadı ve geri döndü. Elena hâlâ gözlerini yummuş ve hafifçe kızarmış halde aynı pozisyonda bekliyordu. Stefan, Elena bir öpücük istediğinde bazen onun sonsuza dek o şekilde bekleyeceğini düşünürdü.

"Gerçekten senden yararlanıyorum aşkım," dedi ve içini çekti. Eğilip Elena'yı nazikçe öptü.

Elena mırlayan bir kedininkine benzeyen ve hayranlığı dolu bir ses çıkardı. Çenesini hafifçe ama meydan okuyan bir tavırla kaldırdı.

"Hayatım," dedi Stefan onun saçlarını okşayarak. "Bonnie saçlarını çekiştirmeden bütün düğümleri çözebildi mi?" Ama şimdi çaresizce Elena'nın sıcaklığına doğru eğilmişti. Üst çenesinde belli belirsiz bir sızı hissetmişti.

Elena parmağıyla çenesine vurdu. Stefan onu biraz daha uzun öptü. Mantıken, Elena'nın bir yetişkin olduğunu biliyordu. Dokuz ay önce ilk kez öpüştüklerinden çok daha büyüktü. Ama suçluluk duygusunu bir türlü içinden atamıyor ve onun bir yetişkin olarak rızasını aldığından bir türlü emin olamıyordu.

Bu kez Elena sabrının taşmakta olduğunu belli eden bir ses çıkardı. Elena'nın canına tak etmişti. Aniden bütün ağırlığını Stefan'a yasladı ve onu kollarındaki sıcak dişi vücudunu tutmaya zorladı. Aynı anda zihninde bir kristal kadehe vuran tırnak gibi net bir *Lütfen?* kelimesi yankılandı.

Sessiz ve ağırlıksız bir şekilde uyandığında düşünmeyi ilk öğrendiği kelimelerden biri buydu ve melek olsun ya da olmasın bu kelimenin Stefan'ın içinde yarattığı etkiyi çok iyi biliyordu.

Lütfen?

"Ah, küçük sevgilim," diye homurdandı Stefan. "Benim küçük sevgilim..."

Lütfen?

Stefan onu öptü.

Sessizlik uzarken Stefan kalp atışlarının giderek hızlandığını hissediyordu. Elena, bir zamanlar onun için hayatını veren Elena, şimdi kollarında sıcak ve mutlu bir şekilde kendini bırakmış haldeydi. Sadece Stefan'ındı ve ikisi birbirine aitti. Stefan şu andan itibaren hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Üst çenesinde hızla artan şu sızı bile zevkliydi. Elena'nın sıcak dudakları kendisininkine dayandığında, acının yerini zevk aldı.

Bazen Elena'nın en uyanık halinin aslında böyle yarı uykudaymış gibi göründüğü zamanlar olduğunu düşünürdü. Her zaman kışkırtıcıydı ama böyle zamanlarda Stefan'a ona boyun eğmekten başka yol bırakmıyor-

du. Sadece bir kez reddetmiş ve bir öpüşmenin ortasında durmuştu. O zaman Elena zihninde onunla bağlantısını keserek bir köşeye uçmuş, orada tozların ve örümcek ağlarının arasında otururak ağlamıştı. Stefan ahşap zemine de diz çöküp yalvarmasına, onu kandırmaya çalışmasına ve neredeyse kendisi de ağlamasına rağmen onu bir türlü teselli edememişti. Sonunda başka çaresi kalmayınca Elena'yı tekrar kollarına almıştı.

Stefan bir daha böyle bir hata yapmayacağına kendisine söz vermişti. Yine de suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Elena dudaklarının basıncını aniden değiştirirken ve dünya etraflarında sarsılırken daha da şiddetlendi. Düşünceleri parampar çaydı. Sadece Elena'nın tekrar yanında olduğunu, kucağında heyecanlı bir şekilde titrediğini düşünebiliyordu. Sonunda içinde yumuşak bir patlama oldu ve artık ikna edilmesi gerekmediğini anladı.

Sızlayan çenesindeki acıyla karışık zevkin en az onun kadar Elena'nın da hoşuna gittiğini biliyordu.

Artık düşünmeye zamanı da mecali de kalmamıştı. Elena kendisini onun kollarına bırakmıştı ve Stefan'ın parmakları onun yumuşacık saçlarını okşuyordu. Zihinsel olarak çekilen birbirlerinin içinde erimişlerdi. Sivri dişlerindeki sızlama nihayet kaçınılmaz sonuçlarını verdi ve dişleri sıyrıldı. Dişlerini Elena'nın alt dudağın değiştirdiğinde sırtındaysa sırtlarını kesen parlak bir ateşle sarsıldı.

Sonra Elena daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Dikkatle Stefan'ın dişlerinden birini dudaklarının arasında yakalayıp öylece tuttu.

Şimdi bütün dünya Stefan'ın etrafında dönüyordu. Dişlerini geçirmemesinin tek nedeni, birleşmiş zihinleri ve Elena'ya duyduğu sevgiydi. Kanından asla tamamen atamayacağı antik vampir dürtüleri bunu yapması için çığlık çığlığa haykırıyordu.

Ama Stefan onu seviyordu ve ikisi birdi. Ayrıca da bir milim bile kıpırdayamazdı; zevkten donup kalmıştı. Dişleri daha önce hiç bu kadar uzamamış, hiç bu kadar sivrilmemişti ve hiçbir şey yapmadığı halde dişinin sivri ucu Elena'nın alt dudağını kesmişti bile. Kan şimdi çok yavaş bir şekilde boğazına süzülüyordu. Elena'nın, ruhlar aleminden dönüşünden beri değişen kanı. Bir zamanlar kanı gençliğin canlılığıyla ve Elena'nın özüyle doluydu.

Şimdiyse... Kendine hastı. Tanımlanamazdı. Daha önce geri dönmüş bir ruhun kanını hiç tatmamıştı. Nasıl ki insan kanı hayvan kanından farklıysa, bu da insan kanından çok farklı bir Güç'le doluydu.

Bir insanın hayal edebileceği en yüksek zevk neyse, bir vampir için boğazından akan bu kan da oydu.

Stefan'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Elena yakaladığı dişle umursamazca oynamaya devam etti.

Mistik acı, zevke dönüşürken Stefan onun tatminini hissedebiliyordu çünkü zihinsel olarak birbirlerine bağ-

lıydılar ve Elena bütün insanlar arasında en nadanıydı. Bir vampire zevk vermekten gerçekten zevk alıyor, onu beslemekten hoşlanıyor, vampirin ona duyduğu ihtiyaç hoşuna gidiyordu.

Omurgasında sıcak ürpertiler dolaşırken Elena'nın kanı hala etrafındaki dünyayı fır döndürüyordu.

Elena onun dişini bıraktı ve kendi dudağını emdi. Başını arkaya atarak boynunu ortaya çıkardı.

Bu görüntü Stefan için bile karşı konulmaz. Elena'nın damarlarını en az yüzü kadar iyi tanıyordu. Yine de…

Sorun yok. Her şey yolunda, dedi Elena telepatiyle.

Stefan acıyla sızlayan dişlerini küçük bir damara geçirdi. Dişleri artık o kadar sivrilip uzamıştı ki bu duyguya alışkın olan Elena'nın neredeyse hiç canı yanmadı. Ve Elena'nın yeni kanı Stefan'ın ağzına dolarken Stefan da Elena da nihayet beslendi.

Her zaman için çok fazla içme riski vardı ya da kendi kanından Elena'ya yeterince vermemesi tehlikeliydi. Elena'nın hayatta kalmasını sağlamak için buna dikkat etmeleri gerekiyordu. Bunun nedeni Stefan'ın daha fazlasına ihtiyacı olması değildi ama vampirlerle yakınlaşmanın her zaman için böyle bir tehlikesi vardı. Ama şu an nuçta ikisini de saran mutluluk bu karanlık düşünceleri ezdi geçti.

• • •

Bonnie ve Meredith'le birlikte külüstür arabasının ön kanepesine doluşurlarken Matt anahtarlarını arıyordu. Stefan'ın Porsche'sinin yanına park etmek zorunda kalması çok utanç vericiydi. Arka kanepenin döşemesi parçalanmıştı ve bu parçalar oraya oturanın poposuna yapışıyordu. Neyse ki Bonnie, Matt'le Meredith'in arasına rahatça sığıyordu. Matt bir gözünü ondan ayırmıyordu çünkü böyle huzursuz olduğu zamanlarda emniyet kemeri takmaktan hoşlanmıyordu. Eski Orman'dan geçen yolda hiç trafik olmasa da yumuşak şekilde alınması gereken bir sürü keskin viraj vardı.

Daha fazla ölüm istemiyorum, diye düşündü Matt pansiyondan uzaklaşırlarken. *Başka bir mucizevi geri dönüş de istemiyorum.* Matt hayatı boyunca yetecek kadar doğaüstü olaya tanık olmuştu. O da tıpkı Bonnie gibiydi. Eski yaşantısına dönmek için bir an önce her şeyin yoluna girmesini istiyordu.

Elena'sız, diye fısıldadı içinden bir ses. *Hiç savaşmadan ondan vazgeçecek misin?*

Hey, iki kolu arkasından bağlı olsa ve kafasına bir çuval geçirilse bile Stefan'la asla baş edemem. Unut bunu. Beni nasıl öpmüş olursa olsun Elena'yla aramızdaki her şey bitti. O artık sadece arkadaşım.

Ama dün öpüştüklerinden beri Elena'nın ılık dudaklarını ve henüz arkadaşlar arasında sosyal açıdan kabul edilebilir olmayan dokunuşlarını hala hissedebiliyordu. Vücuduna bastırdığı vücudunun sıcaklığı…

Lanet olsun, mükemmel bir şekilde geri döndü, en azından fiziksel olarak.

Bonnie'nin sıkıntılı sesi onu zevkli hayallerinden uzaklaştırdı.

"Tam da her şeyin yoluna gireceğini sanırken," diye inledi Bonnie ağlamaklı bir sesle. "Tam da her şeyin düzeleceğini umarken. Her şey olması gerektiği şekilde olacaktı."

Meredith nazikçe araya girdi. "Zor olduğunu biliyorum. Sürekli onu kaybediyoruz. Ama bencillik etmeyiz."

"Ben edebilirim," dedi Bonnie.

Ben de, diye fısıldadı Matt'in iç sesi. *En azından işte de, kimsenin bencilliğimi göremeyeceği bir yerde. Tatlı, iyi yürekli Matt, Matt aldırmaz, Matt çok iyi bir dosttur. Ama bu kez tatlı Matt aldırıyor. Fakat Elena onu seçti, ben ne yapabilirim ki? Ne yani, onu kaçırıp bir yere mi kilitleyeyim? Ona zorla sahip olmaya mı kalkışayım?*

Bu düşünceyle başından aşağı soğuk su yemiş gibi oldu ve Matt kendine gelip dikkatini yola verdi. Her nasılsa Eski Orman'dan geçen tek şeritli yolun birçok kısmını otomatik hareketlerle geçmişti.

"Birlikte üniversiteye gidecektik," diye ısrar etti Bonnie. "Sonra birlikte Fell's Church'e dönecektik. Evimize. Hepsini planlamıştık, hem de ta anaokulundan beri. Şimdi Elena yine insana dönüştüğüne göre, ben her şeyin eskiden olduğu gibi olacağını sanıyordum. Oysa artık

aynı olmayacak, değil mi?" Biraz sakinleşip hafifçe içini çekerek bitirdi. "Değil mi?" Bu aslında bir soru değildi.

Matt'le Meredith göz göze geldi ve Bonnie için duydukları üzüntünün şiddetine kendileri bile şaşırdı. Ama onu nasıl teselli edebilirlerdi ki? Bonnie şimdi kollarını kendine dolamış, Meredith'in dokunuşunu da omzunu silkerek savuşturmuştu.

Tipik Bonnie, Bonnie zaten hep teatral davranır, diye düşündü Matt ama içinde yükselen kendi samimi hisleri onunla adeta alay ediyordu.

"Sanırım," dedi yavaşça, "sanırım geri döndüğünde hepimizin düşündüğü şey aşağı yukarı buydu." *Ormanın ortasında manyaklar gibi dans ettiğimizde,* diye düşündü. "Sanırım hepimiz Fell's Church'ün yakınlarında sessizce yaşayabileceklerini ve her şeyin önceki haline döneceğini düşünüyorduk. Stefan'ın gelişinden önce..."

Meredith başını iki yana salladı ve ön camdan ileri baktı. "Stefan değil."

Matt onun ne demek istediğini anladı. Stefan, Fell's Church'e insanların arasına karışmaya gelmişti, bir insan kızı alıp bilinmezliğe sürüklemeye değil.

"Haklısın," dedi Matt. "Demek istediğim, ben de aynı şekilde düşünüyordum sanırım. Stefan'la birlikte burada sessizce yaşayabileceklerini sanmıştım. Ya da en azından bize yakın kalabilirlerdi, bilirsiniz. Sorun Damon'dı. Buraya gelip Elena'yı zorla elde etmeye kalkıştı ve bu da her şeyi değiştirdi."

"Ve şimdi Elena'yla Stefan gidiyor. Bir daha asla geri dönmeyecekler," diye inledi Bonnie. "Neden? Damon neden bütün bunları başlattı ki?"

"Stefan'ın bana bir defasında söylediğine bakılırsa, sadece can sıkıntısından bile bir şeyleri değiştirmeyi seviyor. Bu kez de tüm bunları muhtemelen Stefan'a olan nefreti yüzünden başlattı," dedi Meredith. "Ama keşke bir kez olsun bizi rahat bırakabilseydi."

"Artık ne farkeder ki?" Bonnie artık hıçkıra başlıyordu. "Sonuçta Damon'ın hatasıydı. Artık umurumuyorum bile. Anlamadığım şey, neden her şey değişmek zorunda?"

"*Bir nehirden asla iki kez geçemezsin.* Hatta güçlü bir vampirsen bunu bir kez bile yapamazsın," dedi Meredith. Kimse gülmedi. Bunun üzerine nazikçe devam etti. "Belki de yanlış kişiye soruyorsun. Belki de bir şeylerin neden değişmesi gerektiğini sana söyleyebilecek olan kişi Elena'dır. Tabii diğer tarafta başına gelenleri hatırlıyorsa."

"Ben değişmesi gerektiğini kastetmedim."

"Ama gerekiyor," dedi Meredith daha yumuşak bir sesle. "Anlamıyor musun? Bu doğaüstü bir şey değil, yaşamın ta kendisi. Herkes büyümek zorunda."

"Biliyorum! Matt bir futbol bursu kazandı ve sen de üniversiteye gidip evleneceksin! Muhtemelen çocuklarda olacak!" Bonnie bunu her nasılsa sevimsiz bir şeymiş gibi söylemeyi başarmıştı. "Bense sonsuza dek kolej yıllarına takılacağım. İkiniz de büyüyüp Elena'yla Stefan'ı

unutacaksınız. Beni de," diye bitirdi Bonnie çok kısık bir sesle.

"Hey!" Matt yaralı ve kırgınlara karşı daima çok koruyucu davranırdı. Şu anda kafasında Elena olmasına rağmen -o öpücüğün anısından bir gün kurtulup kurtulamayacağını gerçekten merak ediyordu- son derece küçük ve savunmasız görünen Bonnie'ye yaklaşmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Üniversiteden sonra ben gelip burada yaşayacağım. Muhtemelen Fell's Church'te öleceğim. Seni düşünüyor olacağım. Tabii eğer düşünmemi istersen."

Bonnie'nin koluna vurdu ve Bonnie, Meredith'e yaptığının aksine, onun dokunuşundan kaçmadı. Matt'e doğru eğildi ve alnını onun omzuna dayadı. Hafifçe ürperince Matt hiç düşünmeden kolunu genç kızın omzuna attı.

"Üşümedim," dedi Bonnie ama Matt'in kolunu itmeye de kalkışmadı. "Bu gece hava güzel. Sadece 'Bir gün öleceğim,' gibi şeyler söylemenden hoşlanmıyorum. *Dikkat et!*"

"*Matt, önüne bak!*"

"*Aman Tanrım!*" Matt bir küfür savurarak frene asıldı ve iki eliyle birden direksiyonu çevirdi. Bonnie başını eğerken Meredith kendini çarpışmaya hazırladı. Matt'in kaybettiği arabasının yerine aldığı bu hurda da en az diğeri kadar eskiydi ve hava yastıkları yoktu. Hurda arabaların parçalarından birleştirilerek yapılmış bir şeydi.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı Matt araba kayarak d... nerken. Arabanın arkası bir hendeğe savrulup ön ... pon bir ağaca çarptı.

Her şey durduğunda Matt nefesini saldı ve direksiyo... nu sımsıkı tutan ellerini gevşetti. Kızlara doğru dönme... ye başladığı anda donup kaldı. Kabin ışığını bulup yak... ve gördükleri karşısında yine donup kaldı.

Bonnie sıkıntılı anlarda her zaman yaptığı gibi Meredith'e doğru dönmüştü. Başını Meredith'in kucağ... na koymuş, elleri arkadaşının kolunu ve bluzunu yakal... mıştı. Meredith olabildiğince arkaya yaslanmış, ayakla... nı yere dayamış halde oturuyordu ve vücudu neredeyse arka koltuğa doğru uzanmış halde, kollarıyla Bonnie'... sıkıca aşağı bastırıyordu.

Açık pencereden -vahşi bir devin kolu gibi- bir ağa... dalı içeri girmişti. Meredith'in arkaya yatmış boyu... nun hemen önünden teğet geçmişti ve alt dalları da Bonnie'nin ufak tefek vücudunun üzerinden uzanıyor... du. Bonnie'nin emniyet kemeri onun dönmesine izin vermeseydi, Bonnie kendini o şekilde Meredith'in kuca... ğına atmasaydı, Meredith onu o şekilde aşağı bastırma... saydı...

Matt kendini mızrağın parçalanmış sivri ucuna ba... karken buldu. Matt'in emniyet kemeri eğer onun o şe... kilde eğilmesine izin vermeseydi...

Matt kendi nefeslerini duyabiliyordu. Arabanın iç... çam kokularıyla dolmuştu. Küçük dalların kırıldığı ve

özsularını akıttığı yerlerdeki kokuları bile algılayabiliyordu.

Çok yavaş bir şekilde, Meredith ok gibi boğazına yönelmiş olan küçük dallardan birini kırmak için uzandı. Kırılmadı. Matt uyuşmuş bir halde uzandı ama dal parçası parmağından daha kalın olmamasına rağmen çok sertti ve bükülmüyordu bile.

Ateşle sertleşmiş gibi, diye düşündü sersemlemiş bir halde. *Ama bu çok saçma. Bu canlı bir ağaç, kıymıkları hissedebiliyorum.*

"Ah!"

"Lütfen artık kalkabilir miyim?" diye sordu Bonnie sakince. Meredith'in bacağına bastırdığı dudaklarından sesi boğuk boğuk çıkıyordu. "Lütfen. Beni yakalamadan önce. Bunu yapmaya çalışıyor da."

Matt irkilerek ona baktı ve büyük dalın parçalarına sürtünen yanağını kaşıdı.

"Seni yakalamaya filan çalışmıyor." Ama emniyet kemerinin tokasını bulmaya çalışırken midesi bulanıyordu. Neden Bonnie de onunla aynı şeyi düşünmüştü. Bu şeyin dev bir kol gibi olduğunu? Üstelik Bonnie bu manzarayı göremiyordu bile.

"Bunu yapmaya çalıştığını biliyorsun," diye fısıldadı Bonnie ve bütün vücudu titremeye başladı. Emniyet kemerini açmak için geriye uzandı.

"Matt, kaymamız gerek," dedi Meredith. Acı verici gibi görünen gergin oturuşunu dikkatle koruyordu

ama Matt onun da nefeslerinin sıklaştığını duyabiliyordu. "Sana doğru kaymamız gerek. Boğazıma dolanmaya çalışıyor."

"Bu imkansız." Ama bunun gerçek olduğunu görebiliyordu. Küçük dalın dağılmış parçaları hafifçe kıpırdamıştı ama şimdi kıvrık görünüyordu ve parmak Meredith'in boğazına basıyordu.

"Muhtemelen kimse başını o şekilde arkaya atmış halde sonsuza dek kalamayacağı içindir," dedi Matt boş saçmalık olduğunu kendisi de bilmesine rağmen. "Torpido gözünde el feneri var."

"Dallar torpido gözünü tamamen kapatıyor. Bonnie, emniyet kemerimin tokasına uzanabiliyor musun?"

"Denerim." Bonnie başını kaldırmadan öne doğru kaydı ve el yordamıyla emniyet kemerinin tokasını aramaya başladı.

Matt'in gözüne de kokulu çam dalları onu sarıyormuş gibi görünüyordu. Bonnie'yi iğnelerine doğru çekiyorlardı.

"Ne güzel bir Noel ağacımız var." Başını çevirdi ve yan pencereden dışarı baktı. Karanlıkta daha iyi görebilmek için ellerini gözlerinin iki yanına koyarak alnını serin cama dayadı.

Ensesine bir şey değdi. İrkildi. Ne ılık ne de serindi... Bir kızın tırnağı gibi.

"Lanet olsun, Meredith..."

"Matt..."

Matt irkilerek saçradığı için kendine kızıyordu ama o dokunuş onu kaşındırmıştı.

"Meredith?" Ellerini yavaşça geri çekerken nihayet karanlık camda kendi yansımasını gördü. Ona dokunan Meredith değildi.

"Sakın kıpırdama Matt, sola gitme. Orada uzun ve keskin bir parça var." Meredith'in normalde soğukkanlı ve mesafeli olan, genellikle Matt'e etrafı karla kaplı mavi gölleri gösteren o takvim fotoğraflarını hatırlatan sesi, şimdi boğuk ve gergindi.

"Meredith!" dedi Bonnie, Matt daha konuşamadan. Bonnie'nin sesi bir kuştüyü yatağın altından geliyormuş gibiydi.

"Sorun değil. Sadece... Şunları uzak tutmam gerek," dedi Meredith. "Endişelenme. Seni de bırakmayacağım."

Matt kıymıkların ensesine daha keskin dokunduğunu hissetti. Boynunun sağ tarafına bir şey değdi. "Bonnie, kes şunu. Ağacı içeri çekiyorsun! Onu Meredith'in ve benim üzerime çekiyorsun!"

"Matt, kes sesini!"

Matt sustu. Kalbi deli gibi atıyordu. Yapmak istediği en son şey arkasına uzanmaktı. *Ama bu çok aptalca,* diye düşündü. *Eğer ağacı hareket ettiren Bonnie'yse, o zaman dalları sabit tutabilirim.*

Yüzünü buruşturarak arkasına uzanırken penceredeki yansımasından yaptığı şeyi izlemeye çalışıyordu. Eli gür bir kıymık yığınını kavradı.

Boğazıma yönelmiş bir topağı gördüğümü kanıtlayamayacağ-rum, diye düşündü.

"Buldum!" dedi boğuk bir ses ve bir emniyet kemeği tokası tıkırtıyla çözüldü. Sonra ses daha titrek bir şekilde devam etti. "Meredith? Sırtıma iğneler batıyor."

"Tamam Bonnie. Matt," dedi Meredith, Elena'yla konuşurken olduğu gibi büyük bir sabırla ama zorlukla konuşarak. "Matt, şimdi kapını açmak zorundasın."

Bonnie korkuyla konuştu. "Sadece iğneler değil, küçük dal parçaları. Dikenli tel gibi. Ben sakıncam."

"Matt! Kapını hemen açmak zorundasın..."

"Yapamıyorum."

Sessizlik.

"Matt?"

Matt iki elini de kıymık tomarının üzerine kapatmış halde ayaklarından da destek alarak itiyordu. Bütün gücüyle itti.

"Matt!" Meredith neredeyse çığlık atmak üzereydi. "Boğazıma saplanıyor!"

"Kapıyı açamıyorum! Diğer tarafta da bir ağaç var!"

"Orada nasıl ağaç olabilir? O taraf yol!"

"Burada nasıl bir ağaç büyüyebilir?"

Yine sessizlik. Matt kıymıkların ensesine daha da saplandığını hissedebiliyordu. Hemen hareket edemezse bir daha asla hareket edemeyebilirdi.

10

Elena son derece mutluydu. Şimdi sıra ondaydı. Stefan masadan aldığı keskin mektup açacağıyla kendini kesti. Elena onun bunu yapmasını izlemekten her zaman nefret ederdi ama bir vampir derisini kesebilecek en etkili malzemelerden biri buydu. Bu yüzden gözlerini sıkıca kapadı ve sadece Stefan'ın boynundaki küçük kesikten kırmızı bir şerit süzülürken tekrar bakabildi.

"Fazla içmene gerek yok, bunu yapmamalısın da zaten," diye fısıldadı Stefan ve Elena onun bunları hala *söyleyebilirken* söylediğini anladı. "Seni çok sıkı tutmuyorum veya incitmiyorum, değil mi?"

Stefan hep böyle endişelenirdi. Elena onu öptü.

Stefan'ın Elena'ya kanını içirmektense onu öpmeyi daha çok istemesi ilginçti. Elena gülerek onu sırtüstü ya-

tağa uzattı ve üzerinde, havada asılı durarak yaratma
lunduğu yere doğru eğildi. Ama Stefan'ın bekledi
aksine onu kışkırtmaktansa bir deniz minaresi gibi
nın üzerine yapıştı ve zihninde Stefan'ın *Lütfen*, de
duyana kadar bütün gücüyle emdi. Bu kelimeyi yü
sesle söyletene kadar da tatmin olmadı.

Arabanın loş ortamında, Matt ve Meredith aynı
aynı şeyi düşündü. Meredith daha hızlıydı ama ne
se aynı anda konuştular.

"Ben aptalın tekiyim! Matt, koltuk sırtlığının
nerede?"

"Bonnie, koltuğu arkaya doğru yatır! Küçük
var, uzanıp onu çek!"

Bonnie'nin sesi çatlıyordu. "Kollarım... İçine
yor... Kollarım..."

"Bonnie," dedi Meredith sertçe. "Yapabileceğini
yorum. Matt... Ön koltuğun altında mı, yoksa..."

"Evet. Kenarda. Bir... Hayır, iki yönünde." Matt
nefesi kesilmişti. Ağacı kavradığı anda, parmaklarını
an olsun gevşetirse dal parçalarının ensesine saplanacağ
nı anlamıştı.

Başka seçeneğim yok, diye düşündü. Elinden geldiğ
ce derin bir nefes alıp dalı geri itti, Meredith'in bağır
ğını duydu ve ince dikenlerin boğazını, kulağını ve kâ
derisini kestiğini hissetmesine rağmen dalı çevirdi. Şi
di ensesindeki basınçtan kurtulmuştu ama arabanın iç

ne son gördüğünden bu yana ne kadar çok ağaç girdiği-
ni görmek onu şaşırtmıştı. Kucağı dallarla doluydu, her
yerde çam dikenleri vardı.

Meredith'in böyle öfkelenmesine şaşmamak gerek, diye
düşündü sersemlemiş halde başını ona çevirirken. Nere-
deyse dalların altına gömülmüş, eliyle boğazına uzanan
bir şeye karşı koymaya çalışıyordu ama Matt'i görmüştü.

"Matt... Kendi koltuğuna dön! Çabuk! Bonnie, ya-
pabileceğini biliyorum."

Matt dalların arasından kendine yol açmaya çalışa-
rak uzandı ve koltuğu yatıracak kolu el yordamıyla ara-
yıp buldu ama kol kıpırdamadı bile. İnce, sert, küçük
dal parçaları etrafını sarmıştı ve onları koparmak zordu.
Hepsini vahşice bükerek kopardı.

Matt'in koltuğunun arkası hızla yattı. Dev kol-dalın
-arabanın her tarafı dallarla dolduğundan, artık bunla-
ra sadece dal demek yetersiz geliyordu- altından daldı.
Sonra Meredith'e yardım etmek için uzanırken genç kı-
zın koltuğu da aniden yatıverdi.

Meredith koltukla beraber arkaya doğru savruldu ve
dallardan uzaklaşarak nefes nefese bir halde serildi. Bir
an için hareketsiz kaldı. Sonra arka koltuğa çekildi ve iğ-
nelerle kaplı bir vücudu da beraberinde çekti. Konuştu-
ğunda sesi boğuktu ve hala yavaş konuşabiliyordu.

"Matt... Bu... yapboz arabaya... sahip olduğun...
için... Tanrı... seni korusun." Ön koltuğun sırtlığını
tekmeleyerek kaldırdı. Matt de aynı şeyi yaptı.

"Bonnie," dedi Matt sersemlemiş bir halde.

Bonnie kıpırdamadı. Hala çok sayıda minik dal onu sarıyordu. Bluzunun kumaşına takılmış, saçlarının ara- na dalmışlardı.

Meredith ve Matt çekiştirmeye başladı. Dalları çıkı aldıkları her yerde minik yaralar görüyorlardı.

"Sanki neredeyse kızın içine doğru büyümeye çalış mışlar," dedi Matt uzun ince bir dalı arkasında kanlı n nik yaralar bırakarak çekerken.

"Bonnie?" dedi Meredith. Bonnie'nin saçlarındaki dal parçalarını temizliyordu. "Bonnie? Hadi, bana bak"

Bonnie'nin vücudu yine titremeye başladı ama Meredith'in yüzünü çevirip kaldırmasına izin verdi. "Bu şarabileceğimi düşünmemiştim."

"Hayatımı kurtardın."

"O kadar korktum ki..."

Bonnie, Meredith'in omzuna yaslanarak hıçkırıklara boğuldu.

Matt, Meredith'e dönüp baktığı anda kabin lambası titreyerek söndü. Gördüğü en son şey, Meredith'in kahverengi gözleriydi ve o gözlerde öyle bir ifade vardı ki Matt aniden midesinin altüst olduğunu hissetmişti. Şimdi arka koltuktan görebildiği üç pencereye doğ- ru baktı.

Herhangi bir şey görmek zordu ama aradığı şey pen cerelerin camlarına sımsıkı yapışmıştı. İğneler. Dalla Pencerelerin her santimi onlarla kaplıydı.

Yine de Meredith'le Matt hiçbir şey söylemeye gerek duymadan aynı anda arka kapılara uzandı. Kapılar bir- iki santim açıldı, ardından sertçe ve net bir gürültüyle çarparak kapandı.

Meredith ve Matt göz göze geldi. Meredith yine aşağı baktı ve Bonnie'nin üzerindeki dalları temizlemeye de- vam etti.

"Acıtıyor mu?"

"Hayır. Biraz..."

"Titriyorsun."

"Soğuk."

Evet, şimdi soğuktu. Arabanın dışında, daha önce açık olan camdan içeri doluşarak pencereyi tamamen tıkamış dalların arasından Matt rüzgarı duyabiliyordu. Rüzgar dalların arasında ıslık çalıyordu. Başlarının tepe- sinde irkiltici ölçüde güçlü ağaç çatırtıları duyuluyordu. Sanki fırtına vardı.

"O neydi?" diye patladı ön koltuğu öfkeyle tekmeler- ken. "Yolda kaçmaya çalıştığım şey?"

Meredith'in siyah başı yavaşça kıpırdadı. "Bilmiyo- rum. Tam o sırada pencereyi kapatmak üzereydim. Çok az görebildim."

"Aniden yolun ortasında beliriverdi."

"Bir kurt?"

"Orada değildi, sanki aniden ortaya çıkıverdi."

"Kurtlar o renk olmaz. Kızıldı," dedi Bonnie başını Meredith'in omzundan kaldırarak.

"Kızıl mı?" Meredith başını iki yana salladı. "Tilki olamayacak kadar büyüktü."

"Sanırım kızıldı," dedi Matt.

"Kurtlar kızıl olmaz. Peki ya kurtadamlar? Tyler Smallwood'un kızıl saçlı akrabaları var mıdır?"

"Kurt değildi," diye tekrarladı Bonnie. "O tersi."

"Ters mi?"

"Başı yanlış taraftaydı. Ya da iki tarafta da başı vardı."

"Bonnie, beni *gerçekten* korkutuyorsun," dedi Meredith.

Matt söylemedi ama Bonnie onu da korkutuyordu. Çünkü görebildiği kadarıyla o da hayvanı Bonnie'nin tarif ettiği şekilde algılamıştı.

"Belki de tuhaf bir açıdan gördük," dedi ve Meredith de araya girdi. "Belki de korkmuş bir hayvan..."

"Neden korkmuş?"

Meredith başını arabanın tavanına kaldırdı. Matt onun bakışlarını izledi. Çok yavaşça, metalin çatırtısıyla birlikte tavan içeri doğru göçtü. Yine. Sanki üzerine çok ağır bir şey yaslanmış gibi.

Matt bir küfür savurdu. "Ön koltukta oturuyorken neden gazı köklemedim ki?" Dalların arasından bakarak gaz pedalını ve kontağı görmeye çalıştı. "Anahtarlar hâlâ orada mı?"

"Matt, bir hendeğe yuvarlandık. Ayrıca bir yaratık olacak olsa sana gazı köklemeni söylerdim."

"O dal başını koparırdı!"

"Evet," dedi Meredith.

"Az kalsın seni öldürecekti!"

"İkinizin kurtulmasını sağlayacak olsaydı, bunu yapmanı söylerdim. Ama sen sadece yana bakabiliyordun, bense karşıyı görebiliyordum. Çoktan oradaydılar. Ağaçlar! Her yerdeydi."

"Bu... mümkün... değil!" Matt sözlerini vurgulamak için her kelimesinde ön koltuğa bir yumruk indirdi.

"*Bu* mümkün mü?"

Tavan tekrar çatırdadı.

"İkiniz de kavgayı kesin!" dedi Bonnie ve elinde olmadan inledi.

Silah sesi gibi bir patlama oldu ve araba aniden arka sola doğru yattı.

Bonnie irkildi. "Ne oldu?"

Sessizlik.

"Lastiklerden biri patladı," dedi Matt sonunda. Kendi sesine güvenmiyordu. Meredith'e baktı.

Bonnie de öyle. "Meredith, dallar ön koltuğa doluşuyor. Ayışığını neredeyse göremiyorum ve hava kararıyor."

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?"

Matt, Meredith'in yüzündeki gerginliği ve öfkeyi görebiliyordu, sanki söylediği her şey sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyormuş gibiydi. Ama Meredith'in sesi sakindi.

"Bilmiyorum."

Stefan'ın vücudu hala titrerken Elena yatağın üstün
kedi gibi kıvrıldı. Aşkla ve aldığı zevkle sarhoş bir
de Stefan'a gülümsedi. Stefan onu kollarına almış,
çekmeyi ve her şeye baştan başlamayı düşündü.

Bu kız onu nasıl da çıldırtıyordu. Flört ettikleri
keyi -tecrübeyle sabitti- çok iyi tanıyordu. Böyle
ederlerse Elena gördüğü ilk vampir-ruh olduğu gibi
ruh-vampir de olacaktı.

Ah, ama ona baksana! Başını kaldırdı ve her
ki gibi karşısındaki görüntüyle kalbi delice atarak
Elena'ya baktı. Altın rengi saçları ipek bir örtü gibi
ğa yayılmıştı. Odadaki tek küçük lambanın ışığında
cudu altın tozuna bulanmış gibi görünüyordu. Hare
süzülürken, hareket ederken ve uyurken, daima et
da altın bir hale vardı sanki. Bu gerçekten ürkütücü
dü. Bir vampir için, yatağına canlı bir güneş getirmek
le aynı şeydi.

Ezmesini bastırmaya çalıştığını farketti. Ne ya
tığının farkında olmadan Samson'ın gücünü çalan D
lilah misali Elena da istemeden ona bunu yapıyordu
Elena'nın kanıyla aşırı yüklenmiş olmasına rağmen
dini keyifli bir şekilde uykulu hissediyordu. Bu ak
yi Elena'nın kollarında geçirmek istiyordu.

Ağaçlar ayışığının önünü kapatmaya devam ederken
Matt'in arabasının içi giderek kararıyordu. Bir süre
fırtarak yardım istemeyi denemişlerdi. İşe yaramamış

Üstelik Meredith'in vurguladığı gibi, arabadaki oksijeni de idareli kullanmaları gerekiyordu. Bu yüzden tekrar sessizleşmişlerdi ve şimdi mümkün mertebe hareketsiz oturuyorlardı.

Sonunda Meredith kotunun cebine uzanıp ucunda minik bir fener bulunan bir anahtarlık çıkardı. Işığı maviydi. Meredith düğmesine bastı ve hepsi öne eğildi. *Böylesine minik bir şeye göre şu anda ne kadar da değerli*, diye düşündü Matt.

Şimdi ön koltuklara doğru bir basınç vardı.

"Bonnie?" dedi Meredith. "Bağırsak bile burada kimse bizi duymaz. Duyacak birileri olsaydı patlayan lastiği duyardı. Silah sesi olduğunu sanırlardı."

Bonnie dinlemek istemiyormuş gibi başını salladı. Hala vücudundaki çam iğnelerini çıkarmakla meşguldü.

Haklı. En yakındaki insanlar kilometrelerce ötede, diye düşündü Matt.

"Burada çok kötü bir şey var," dedi Bonnie. Bunu soğukkanlı bir şekilde söylemeye çalışsa da kelimelerin her biri bir havuza atılan çakıl taşları gibi tek tek ve zorlanarak çıkmıştı.

Matt'in morali aniden daha da bozuldu. "Nasıl kötü?"

"O kadar kötü ki... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Elena öldürüldüğünde, Klaus ortalıktayken bile. *Hiç* bu kadar kötü bir şey hissetmedim. Çok kötü ve çok güçlü. Bir şeyin bu kadar güçlü olabileceği aklıma gelmezdi. Beni zorluyor. Korkuyorum."

Meredith onun sözünü kesti. "Bonnie, buradan çık... bilmenin tek yolunun ne olduğunu ikimiz de çok iyi bi... liyoruz."

"Bundan kurtulmanın yolu yok!"

"Korktuğunu biliyorum ama..."

"Kimi çağıracağız? Çağıracak biri olsaydı bunu yapa... bilirdim. Küçük fenere bakarak bir mum alevi olduğunu düşünebilir ve bunu yapa..."

"Trans mı?" Matt aniden dönüp Meredith'e baktı. "Artık bunu yapmaması gerekiyor."

"Klaus öldü."

"Ama..."

"Beni duyabilecek kimse yok!" Bonnie inledi ve sonunda sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Elena ve Stefan çok uzakta ve muhtemelen şimdiye kadar uyumuşlardır! Çağıracak başka kimse de yok!"

Dallar koltukları üstlerine doğru ittiğinden şimdi üçü birbirine iyice sokulmuştu. O kadar yaklaşmışlardı ki Matt'le Meredith, Bonnie'nin başının üstünden göz göze geldi.

"Ah," dedi Matt irkilerek. "Şey... Emin miyiz?"

"Hayır," dedi Meredith. Aynı anda hem umutlu hem karamsar görünüyordu. "Bu sabahı hatırlıyor musun? Emin olamayız ama ben hala buralarda bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Matt'in midesi bulanıyordu. Meredith'le Bonnie de tuhaf görünüşlü mavi ışıkta ondan farklı görünmüyor-

du. "Ve bunlar olmadan önce bir sürü şey hakkında konuşuyorduk..."

"...esnada Elena'yı değiştiren şeyler hakkında..."

"...hepsinin onun hatası olduğunu söylüyorduk."

"Ormanda."

"Arabanın penceresi açıkken."

Bonnie hala hıçkırıyordu.

Matt'le Meredith göz göze geldiklerinde sessizce anlaştı. Ardından Meredith çok yumuşak bir sesle konuştu. "Bonnie, bunu yapman gerek. Stefan'a ulaşmaya ya da Elena'yı uyandırmaya çalışmalısın. Ya da özür dilemeyi dene. Damon'dan. Korkarım en mantıklısı da bu olacaktır. Daha önce bizi öldürmeye kalkışmamıştı. Elena'nın arkadaşlarını öldürmenin onunla ilişkisini düzeltmeyeceğini bilir."

Matt şüpheci bir tavırla homurdandı. "Hepimizin ölmesini istemiyor olabilir ama diğerlerini kurtarmadan önce bunlarımızın ölmesini bekleyebilir. Ben ona asla güven..."

"Ona asla zarar vermek istemedin," dedi Meredith daha yüksek sesle.

Matt gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve çenesini kapadı. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"İşte, fener burada," dedi Meredith. Böyle bir kriz anında bile sesi ritmik, sakin ve hipnotize ediciydi. Gülümseyiş küçük ışık şimdi daha da değerliydi. Zifiri karanlığın gömülmelerini engelleyen tek şey oydu.

Her yer kapkaranlık olduğunda, diye düşündü Matt, *bunun nedeni bütün ışığın, bütün havanın, dışarıdaki her şeyin ağaçların arkasında kalması olacak. O zamana kadar ağaçların uyguladığı basınç üçümüzün iskeletini paramparça etmeye yeter.*

"Bonnie?" Meredith'in sesi, küçük kardeşini kurtarmaya gelen bir ablanın sesi gibi yumuşak ve kontrollüydü. "Bunun bir mum alevi olduğunu düşünebilir misin? Bir mum alevi... Mum alevi... Mum alevi... Transa girebilir misin?"

"Zaten transtayım." Bonnie'nin sesi bir şekilde uzaktan geliyor ve neredeyse yankılanıyordu.

"O zaman yardım iste," dedi Meredith nazikçe.

Bonnie etrafını saran dünyanın farkında olmadan tekrar tekrar fısıldadı. "Lütfen, bize yardıma gel. Damon, beni duyabiliyorsan, lütfen özürlerimizi kabul et ve bize yardıma gel. Bizi çok korkuttun ve eminim bunu haketttik ama lütfen, lütfen yardım et. Canımız yanıyor Damon. O kadar ki aralıksız çığlık atmak istiyorum. Ama bunun yerine bütün enerjimi sana ulaşmak için harcıyorum. Lütfen, lütfen, lütfen yardım et..."

Beş, on, on beş dakika boyunca, etraflarında dallar büyürken ve onları tatlı kokularıyla sararken Bonnie seslenmeye devam etti. Matt'in onun dayanabileceğini düşündüğünden çok daha uzun süre bunu sürdürdü.

Ve sonunda ışık söndü. Geriye çamların fısıltısından başka bir ses kalmadı.

Bu teknik hayranlık vericiydi.

Damon bir kez daha havada yatıyordu ve hatta bu defa, Caroline'ın üçüncü kattaki penceresinden içeri girdiği zaman olduğundan daha yüksekteydi. Hala ağaçların isimlerini bilmiyordu ama bu onu durdurmamıştı. Bu dal, aşağıdaki manzarayı izlemek için loca gibiydi. Ama orada bir süredir yeni bir şeyler olmadığı için biraz sıkılmaya başlamıştı. Akşamın erken saatlerinde Damaris'ten kurtulmuştu. Kız sonunda iyice sıkıcı hale gelmiş, evlilikten ve Damon'ın duymak istemediği şeylerden bahsetmeye başlamıştı. Şimdiki kocası gibi. Sı-kıcı! Damon onun vampire dönüşüp dönüşmediğini bile kontrol etmeden yanından ayrılmıştı. Eğer dönüşmüşse, sevgili kocası eve döndüğünde büyük bir sürprizle karşılaşacak demekti! Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirip kayboldu.

Aşağıdaki oyun az sonra zirve noktasına ulaşacaktı.

Ve teknik hakikaten hayranlık vericiydi. Sürü iş başındaydı. Ağaçları ne tür iğrenç küçük yaratıkların haraket ettirdiğini bilmiyordu ama kurt ve aslanlar sürüleri gibi, yaptıkları işi neredeyse bir sanata dönüştürmüşlerdi. Kendi başlarına başa çıkamayacakları kadar hızlı ve ağır zırhlı bir avı ele geçirmek için birlikte çalışıyorlardı. Şu andaki avları bir arabaydı.

Muhteşem bir işbirliği sanatı. *Vampirlerin yalnız çalışması ne acı,* diye düşündü. *İşbirliği yapabilseydik dünyayı ele geçirirdik.*

Uykulu bir tavırla gözlerini kırpıştırdı ve sonra boşluğa bakarak gülümsedi. *Tabii eğer bunu yapabileceğimizi sanıyorsak.* Diyelim ki bir şehri ele geçirip bütün halkı paylaşsaydık. Sonunda yine illa ki birbirimize düşerdik. Dişler, pençeler ve Güç bir kılıç gibi sallanır, sonunda her taraf et parçaları ve organlarla dolar, ortalık kan gölüne dönerdi.

Veya, ne güzel bir görüntü, diye düşündü ve takdir eden bir tavırla gözlerini kapadı. Beyaz mermer basamaklardan, örneğin Atina'daki Kallimarmaron'un basamaklarından süzülerek akan kızıl kanlar... Ne kadar da estetikti. Bütün şehir gürültücü, kaotik, ikiyüzlü insanlardan arınmış, geride sadece gerekli parçaları kalmış. Tarlalı kızıl sıvıyı pompalayacak birkaç damar. Vampirler için bir süt ve bal diyarı.

Sinirli bir tavırla gözlerini tekrar açtı. Şimdi aşağıdaki gürültüler vardı. İnsanlar bağırıyordu. Neden? Anlamı neydi ki? Tavşan daima tilkinin pençesinde çığlık atardı ama başka bir tavşanın kurtarmak için koştuğu görülmüş şey miydi?

İşte yeni bir atasözü ve insanların da tavşanlar kadar aptal olduğuna bir kanıt daha, diye düşündü ama artık keyfi kaçmıştı. Onu rahatsız eden sadece aşağıdaki gürültü değildi. Süt ve bal... Bir hataydı. Bunu düşünmek hataydı. Bir hafta önce, o gece, Elena'nın teni süt gibiydi. Soğuk bir beyaz değil, ayışığında bile alık-beyaz. Parlak saçları dökülmüş bal gibiydi. Elena bu geceki avın sonuçlarından hiç mutlu olmayacaktı.

Gözyaşları kristal damlalar halinde akacak ve tuz kokacaktı.

Damon aniden gerildi. Güç'ü etrafına yayarak bir radar alanı oluşturdu.

Ama ayaklarının dibindeki beyinsiz ağaçlar dışında geri gelen bir şey yoktu. Bunu yöneten şey her neyse, görünmezdi.

Bir de bunu deneyelim, diye düşündü. Son birkaç günde içtiği bütün kana odaklanarak ölümcül bir patlamayla püsküren Vezüv yanardağı gibi her yönde saf bir Güç dalgası yolladı. Saatte seksen kilometre hızla yayılan, aştan ısınmış gaz gibi bir Güç dalgası etrafını her yönde tamamen sardı.

Çünkü geri dönmüştü. İnanılmaz, yoksa o parazit tekrar zihnine girmeye mi çalışıyordu? Öyle olmalıydı.

Dalgın bir öfkeyle ensesini ovalarken, sürüdeki diğer arkadaşları arabayla işlerini bitirinceye kadar parazitin onu oyalamaya çalıştığından şüphelendi. Onu hareketsiz kılmak için zihnine bir şeyler fısıldıyor, onun karanlık düşüncelerini alıp bir-iki ton kararartarak ona geri gönderiyordu. Sonunda sadece zevk için öldürebilecek hale gelmesine neden olacak bir döngü yaratarak!

Ama şimdi Damon'ın zihni soğuk ve güçlü bir öfkeyle dolmuştu. Kollarını ve omuzlarını esneterek ayağa kalktı ve her yönü dikkatle taramak için bir Güç dalgası daha gönderdi. Ağaçlar hala işlerine devam ettiğine göre buralarda bir yerde olmalıydı. Ama bildiği en hızlı

ve en etkili tarama yöntemini kullanmasına rağmen yine hiçbir şeye rastlamadı. Sarhoş Yürüyüşü metoduyla sanki yede bin rasgele saplama göndermişti. Bu yöntemle bir ölümsüzü hemen bulması gerekirdi. Ama *hiçbir şey* bulamamıştı.

Bu onu daha da öfkelendirdi ama şimdi öfkesinde biraz heyecan da vardı. Öldürmenin anlamlı olacağı bir kavga istiyordu. Şu anda bütün kriterlere uygun bir rakiple karşı karşıyaydı ve Damon onu bulamadığı için öldüremiyordu. Her yönde, öfkeyle dolu bir mesaj gönderdi.

Seni daha önce bir kez uyarmıştım. Şimdi sana MEYDAN OKUYORUM. *Ya kendini göster* YA DA BENDEN UZAK DUR!

Güç'ü topladı, topladı, tekrar tekrar topladı ve karşıda bulunan çeşitli ölümlüleri düşündü. Güç'ü elinde tutup besledi ve amacına uygun şekilde hazırladı. Savaşla ilgili bütün bilgisini, deneyimini ve becerisini toplayarak yoğunluğunu artırdı. Kollarında bir nükleer bomba tutuyormuş gibi olana kadar Güç'ü yükledi. Sonra aniden kendisinden uzağa, aksi yönde hızlanan bir patlama halinde, neredeyse ışık hızında, olanca şiddetiyle bıraktı.

Artık şu inanılmaz güçlü ve kurnaz şeyin ölüm sancılarını hissetmesi gerekirdi. Sadece büyülü ve kötülük dolu yaratıklar için tasarladığı daha önceki girişimlerinden zarar görmeyen şeyin.

Duyularını sonuna kadar açtı ve bir şeyler duymayı ya da hissetmeyi bekledi. O şey bir daldan, havadan, *bir yerlerden* körlemesine düşecekti. Bir yerlerden bir yaratık ya yere düşmeli ya da dinozor gibi pençeleriyle karşılık vermeliydi. Yarı felç olmuş ve tamamen içten dışa yanmış bir yaratık. Ama ruh haline cevap veren rüzgar bir ulumayla güçlenirken ve başının üzerinde karanlık bulutlar toplanırken, Damon kendi düşüncelerine girecek kadar yakınında hiçbir karanlık yaratık algılayamadı.

Bu şey ne kadar güçlüydü? Nereden geliyordu?

Bir an için zihninde bir düşünce belirip kayboldu. Bir çember. Ortasında nokta olan bir çember. Çember her yöne gönderdiği Güç dalgasıydı ve nokta da dalganın ulaşmadığı tek yerdi. Kendi *içinde*...

Aniden düşünceleri boşalıverdi. Ve sersemlemiş bir halde parçaları bir araya getirmeye çalıştı. Dışarı bir Güç dalgası göndermişti, değil mi? Ve bir şeyin düşüp ölmesini beklemişti.

Oysa ormanda tilkiden daha büyük sıradan bir hayvanı bile hissedemiyordu. Güç taramasını ancak kendi türünde karanlık varlıkları bulacak şekilde ayarlamış olmasına rağmen sıradan hayvanlar o kadar korkmuştu ki kaçarak uzaklaşmıştı. Aşağı baktı. Hmm. Arabanın etrafında ağaçlardan başka bir şey yoktu ve onlar da onun peşinde değillerdi. Ayrıca, her neyseler, onlar sadece görünmez bir katilin piyonlarıydı.

Yanılıyor olabilir miydi? Öfkesi kısmen kendineydi. *Böylesine dikkatsiz olduğu, bu kadar fazla beslendiği ve kendine gerekenden daha fazla güvenerek savunmasını indirdiği için.*

İyi beslenmiş... Hey, belki de sarhoşum, diye düşündü ve üzerinde düşünmeden yine boşluğa gülümsedi. Sarhoş, paranoyak ve gergin. Öfkeli... Hem de çok.

Damon ağaca yaslanarak rahatladı. Rüzgar şimdi dondurucu bir şekilde dönerek uğulduyordu ve gökyüzünde ayışığını ve yıldızları gizleyen kara bulutlar toplanıyordu. Tam ona göre bir hava.

Hala gergindi ama bunun için herhangi bir neden göremiyordu. Ormanın aurasındaki tek rahatsızlık, arabanın içindeki bir zihinden gelen minik çığlıktı. Zavallı zihincik, kapana kısılmış bir kuş gibiydi. O minik kız olmalıydı, güzel boyunlu, kızıl saçlı cadı. Hayatın değişmesiyle ilgili muzdarip duran kız.

Damon ağırlığını biraz daha ağaca verdi. Dalgın bir ilgiyle arabayı izliyordu. Kendisi hakkında konuşurken onları yakalaması onun hatası değildi ama kurtarılma şanslarını biraz azaltmıştı.

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

Daha önce Ferrari'siyle ezmeye çalıştığı bir yaratığı, aynı bölgenin yakınlarında ezmemeye çabalarken kaza yapmaları tuhaftı. Keşke o yaratığı görebilmiş olsaydı ama ağaçlar fazla yoğundu.

Kızıl saçlı kuş yine haykırdı.

Eh, şimdi bir değişiklik istiyor musun, istemiyor musun küçük cadı? Kararını ver. Ama çok kibar bir şekilde istemen gerek.

Ve elbette bunun nasıl bir değişiklik olacağına da ben karar vereceğim.

11

Bonnie diğer duaları hatırlayamıyordu, bu yüzden de küçükken ezberlediği bir duayı bekkın bir çocuk gibi tekrarlayıp duruyordu. "...ruhumu Tann'ya emanet ediyorum..." Yardım çağırmak için bütün enerjisini kullanmış ve bir cevap alamamıştı. Şimdi çok uykusu vardı. Acısı geçmişti ve bütün vücudu uyuşmuştu. Onu rahatsız eden tek şey soğuktu. Sonuçta bu da geçecekti nasılsa. Üzerine kalın, yünlü bir battaniye çekecek ve ısınacaktı. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte.

Onu battaniyeden uzaklaştıran tek düşünce annesiydi. Savaşmaktan vazgeçerse annesi çok üzülecekti. Nasıl bildiğini bilmeden bildiği diğer şey de buydu. Keşke annesine bir mesaj ulaştırıp elinden geldiğince savaş-

ığını açıklayabilseydi. Ama soğuk ve uyuşukluk yüzünden devam edemiyordu. Öleceğini bilse de sonuçta canı yanmayacaktı ve bu yüzden annesinin ağlamasına gerek yoktu. Bir dahaki sefere hatalarından ders alacaktı, bunun için söz veriyordu. Bir dahaki sefere...

Damon'ın girişi görkemli olmuş, çizmeleri arabaya değdiği anda gökte bir şimşek çakmıştı. Aynı anda, bu kez ağaçlara, yani görünmeyen kuklacı tarafından oynatılan kuklalara şiddetli bir Güç dalgası daha gönderdi. O kadar şiddetliydi ki pansiyondaki Stefan'dan şaşkın bir tepki aldı. Ve ağaçlar sonunda eriyerek karanlığa doğru gerîledi. Araba dev bir sardalye kutusuymuş gibi tepesini söküp beraberinde götürmüşlerdi. Şimdi Damon kaputun üzerinde duruyordu. İşini kolaylaştırmışlardı.

Dikkatini Bonnie'ye çevirdi. Kızın ayaklarına kapanıp buklelerinin arasından "Teşekkür ederiz!" diye inlemesini bekliyordu.

Hayır, hiç de öyle değildi. Hala ağaçların saldırısı altındaymış gibi hiç kıpırdamadan yatıyordu. Damon sinirlenerek elini tutmak için aşağı uzandı ve hayrete düştü. Daha dokunmadan hissetmiş, parmaklarına bulaşmadan önce kokusunu almıştı. Her birinden kan süzülen yüzlerce minik yara. Bunu çam iğneleri yapmış ve kızın kanını emmişti... Hayır, kızın vücuduna tuhaf bir madde pompalamışlardı. Avını tüketmek için bir sonraki adıma geçerken onu hareketsiz tutacak uyuşturucu bir

madde. Yaratığın şu ana kadar yaptıklarına bakılırsa ol-
dukça sevimsiz bir şey olmalıydı. Muhtemelen sınıfın
sırası falandı.

Kim bilir, belki de onu hayatta tutacak bir şeydi, ar-
balara konan antifriz gibi. Kızın ne kadar üşüdüğünü
anladığında yine şaştı. Bileği buz gibiydi. Diğer ikisi-
ne baktı. Rahatsız edici, aşırı mantıklı bakışlı, siyah saçlı
kıza ve daima kavgaya hazır olan sarışın gence. Onların
da durumu kötü görünüyordu ama önce ufaklığı kurta-
malıydı. Çünkü bunu yapmak istiyordu. Çünkü o yara-
tıklar, *malach*, sanki görkemli bir hayal kuruyormuş gibi
zihnini meşgul ederek onu kızın ölümünü izlemeye zor-
lamışlardı. *Malach*, karanlık yaratıkları tanımlamak için
kullanılan genel bir kelimeydi. Ama Damon'a şimdi bu
kelimenin kendisi kötüymüş gibi geliyordu. Sanki nefret
yarak veya tükürülerek söylenmesi gerekiyormuş gibi.

Onların kazanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.
Bir karahindiba çiçeğiymiş gibi Bonnie'yi çekip aldı ve
omzuna attı. Sonra arabadan havalandı. Biçim değiştir-
meden uçmak zordu. Ama Damon zorlukları severdi.

Kızı sıcak su bulabileceği en yakın yere götürmeye ka-
rar verdi. Pansiyon olabilirdi mesela. İlle Stefan'la uğraş-
ması gerekmezdi, nasılsa orada bir sürü boş yer vardı.
Stefan aşırı meraklı değilse, başkalarının banyolarına gir-
mezdi herhalde.

Görünüşe bakılırsa Stefan sadece meraklı değil aynı
zamanda da hızlıydı. Neredeyse çarpışacaklardı. Damon

ve yükü bir köşeyi dönerken Stefan da karanlık yoldan
arabasıyla geliyordu. Havada süzülen Elena ise arabanın
arkasına bağlanmış bir balon gibi aşağı yukarı sallanı-
yordu.

İlk sözleri ne zekice ne de anlamlı oldu.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı Stefan.

"Asıl sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedi Da-
mon. Daha doğrusu diyordu ama cümlesinin ortasın-
da Stefan'da muazzam bir farklılık algıladı. Bu muazzam
Güç, Elena'ydı. Zihninin büyük bölümü şaşkınlıkla sar-
sılırken küçük bir parçası hemen durumu analiz etmeye,
Stefan'ın bir hiçken nasıl...

Ah, her neyse, en azından cesur görünebilirdi.

"Bir savaş hissettim," dedi Stefan. "Sen ne zaman Pe-
ter Pan'e dönüştün?"

"Savaşta olmadığın için sevinmelisin. Ve Güç'e sahip
olduğum için uçmam çok normal, evlat."

Bu sadece gösteriştı. Ama doğdukları yer düşünüldü-
ğünde, genç bir akrabaya *ragazzo* ya da *evlat* diye seslen-
mek gayet normaldi.

Gerçi şimdi normal değildi. Bu arada, zihninin henüz
kapanmamış olan kısmı hala analiz ediyordu. Stefan'ın
aurasını görüyor, hissediyor ama ona *dokunamıyordu*. Ve
bu... hayal bile edilemez bir şeydi. Damon ona bu kadar
yakın olmasaydı ve bizzat bunu tecrübe etmeseydi, bi-
rinin bu kadar büyük bir Güç'e sahip olabileceğine asla
inanmazdı.

Durumu biraz gibi bir mantıkla değerlendirirken, sırf birkaç günde bir sürü kadının kanıyla neredeyse sarhoş olmasına rağmen kendi Güç'ünün Stefan'ınkinin yanında hiç kaldığını farketmek gerçekten şok ediciydi. Ve aynı mantık ona Stefan'ın yataktan çıktığını ve asırların gizleyecek zaman bulamadığını -ya da gizleyecek kadar aklının başında olmadığını- söylüyordu.

"Ah, kendine bir baksana," dedi Damon elinden geldiğince alaycı bir tavırla ama bunun için çok fazla çabalaması gerekmişti. "Bu bir hale mi? Ben yokken azizleştin mi yoksa? Şimdi Aziz Stefan'la mı konuşuyorum?"

Stefan telepatik olarak, ağza alınmayacak bir küfür savurdu. "Meredith'le Matt nerede?" diye sordu öfkeyle.

"Yoksa," diye devam etti Damon, Stefan hiç konuşmamış gibi, "nihayet şike yapmayı öğrendiğin için tebrik mi bekliyorsun?"

"Bonnie'yle ne işin var?" diye sordu Stefan, Damon'ın yorumlarına aldırmadan.

"Ah, hala İngilizce'yi anlamakta zorlanıyorsun sanırım. Bu yüzden konuyu senin için olabildiğince basitleştireceğim. Kavgada beni aldattın."

"Evet, kavgada şike yaptım," dedi Stefan, ona gerçeği anlatana kadar Damon'ın hiçbir soruya cevap vermeyeceğini anlayarak. "Yeterince iyi gözlem yapamayacak kadar sarhoş veya deli olduğun için de Tanrı'ya şükrettim. Senin ve dünyanın geri kalanının, Elena'nın kanının neler yapabildiğini görmenizi engellemek istedim. Böyle-

ce ona yakından bakmaya kalkışmadan çekip gittin. Seni oracıkta bir pire gibi silkeleyebileceğimden şüphelenmedin bile."

"İçinde böyle bir şey olabileceği hiç aklıma gelmedi." Damon küçük kavgalarını en ince detayına kadar hatırlıyordu. Stefan'ın yenilgisinin sadece bir gösteri olduğundan, üstese Damon'ı her an devirebileceğinden ve istediği her şeyi yapabileceğinden asla şüphelenmediği bir gerçekti.

"Ve hağşşçı da burada." Damon başıyla Elena'yı işaret etti. Gerçekten de tampona bir çamaşır ipiyle bağlanmıştı. "Meleklerden sadece bir kademe aşağıda, görkem ve onurla taçlanmış," dedi ona bakarken kendini tutamayarak. Elena öylesine parlak görünüyordu ki ona gözleriyle odaklanmış Güç'le bakmak, çıplak gözle güneşe bakmak gibiydi.

"O da Güç'ü nasıl gizleyeceğini unutmuşa benziyor, dev bir yıldız gibi parlıyor."

"Yalan söylemeyi bilmiyor Damon." Stefan giderek öfkeleniyordu. "Şimdi bana neler olduğunu ve Bonnie'ye ne yaptığını söyle."

Hiçbir şey. Neden, yapsa mıydım? diye cevap vermek istedi. Neredeyse böyle söyleyecekti, neredeyse. Ama Damon şimdi daha öncekinden farklı bir Stefan'la karşı karşıyaydı. *Bu senin bildiğin adam değil, her seferinde ayağının altına almaktan hoşlandığın küçük kardeşin değil,* dedi mantığı ve Damon da onu dinledi.

"Diğer iki iiiin-san," dedi Damon kelimeyi iyice uzatarak, "arabada. Ve ben de..." Aniden sesine dürtüsel bir ton vermişti. "...Bonnie'yi size getiriyordum."

Stefan, Bonnie'nin aşağı sarkan kolunu görebileceği bir mesafede, arabanın yanında duruyordu. Dokunduğunda küçük yaralar kan birikintisine dönüştü ve Stefan kendi parmaklarını dehşetle inceledi. Çok geçmeden kan kokusu Damon'ın ağzını sulandırdı ve bu kesinlikle kaçınmak istediği çok alçakça bir dürtüydü.

Bunun yerine, yakındaki bir astronomik fenomene odaklandı.

Ay gökyüzünde kar beyazı bir disk gibi görünüyordu ve Elena eski moda, yüksek boyunlu bir gecelikle tam ayın önünde, havada duruyordu. Güç kullanmadan ona bakarken onu bir melek olarak değil bir kız olarak inceleyebiliyordu.

Damon silueti daha iyi görebilmek için başını yana yatırdı. Evet, bu kesinlikle ona uygun bir giysiydi ve dama parlak ışıkların önünde durmalıydı. Eğer...

Bam!

Damon sol arkaya doğru uçuyordu. Bir ağaca tosladığında Bonnie'nin çarpmamasına dikkat etti, yoksa bir yeri kırılabilirdi. Bir an sersemleyerek yere süzüldü.

Stefan hemen tepesindeydi.

"Sen," dedi Damon ağzındaki kan yüzünden zor anlaşılan bir şekilde, "sen çok yaramaz bir çocuk olmuşsun evlat."

"Bana bunu o yaptırıyor. Gerçekten. Kanının birazını almazsam ölebileceğini düşündüm, aurası o kadar şişmişti. Şimdi bana Bonnie'nin nesi olduğunu söyle."

"Yani o meşhur direnme gücüne rağmen onun kanını emdin, öyle mi?"

Bam!

Bu yeni ağaç reçine kokuyordu. *Bir ağacın içiyle tasmayı istediğimi hiç hatırlamıyorum,* diye düşündü Damon ağzındaki kanı tükürürken. *Kargayken bile, onları sadece gerektiğinde kullanırım.*

Damon ağaca doğru uçarken Stefan bir şekilde Bonnie'yi onun elinden kapmıştı. Artık bu kadar hızlıydı. Çok ama çok hızlı. Elena inanılmaz bir güç kaynağıydı.

"Elena'nın kanının neye benzediği konusunda dolaylı bir fikir edindin sonunda." Ah, Stefan, Damon'ın düşüncelerini de okuyabiliyordu. Normalde Damon asla kavgaya hayır demezdi ama şu anda Elena'nın insan arkadaşları için ağladığını neredeyse duyabiliyordu ve içinde bir şey ona kendini çok yorgun hissettiriyordu. Çok yaşlı ve çok yorgun.

Sorunun cevabına gelince, *Evet, bir fikir edinmişti.* Elena hala amaçsızca havada inip kalkıyor, bazen kolları ve bacakları açılıyor, bazen de kedi yavrusu gibi yuvarlanıyordu. Kanını diğer kızlarınkiyle karşılaştırmak, bu kurşunsuz benzinle roket yakıtını karşılaştırmak gibiydi.

Ve Stefan dövüşmek istiyordu. Bunu gizlemeye bile çalışmıyordu. *Haklıydım,* diye düşündü Damon. *Vampirler için kavga, diğer tüm dürtülerden daha güçlü. Bu konuda ihtiyacından veya Stefan'ın durumunda... Neydi o kelime? Ah, evet, arkadaşlar... Arkadaşlar için endişelenmek bile daha güçlü.*

Damon kaçmaya çabalıyor, elindekileri görülen geçiriyordu. Ama Stefan hala onu aşağıda tutmuğu için pek avantajlı bir durumda sayılmazdı. Düşünce. Konuşma. Hileli dövüş. Mantık. Düşmanının zırhındaki zayıf noktaları bulabilme becerisi...

Hmmm...

"Meredith ve..." Lanet olsun, çocuğun adı neydi? "...arkadaşı şimdiye kadar ölmüştür bence," dedi rasyonel bir tavırla. "Burada kalıp kavga edebiliriz. Sana ölmü sürmediğim halde, eğer yine de istediğin buysa... Ya da onları kurtarmaya çalışabiliriz. Hangisi?" Acaba böyle bir anda Stefan kendini ne kadar kontrol edebilecekti?

Damon bir objektifi dışarı zumlamış gibi Stefan'dan küçüldü. Yerden birkaç metre yukarıda duruyordu. Derken yere indi ve daha önce havada olduğunun farkında değilmiş gibi şaşkınlıkla kendine baktı.

Stefan en savunmasız halindeyken Damon fırsatı kaçırmadı. "Onlara ben zarar vermedim," dedi beyaz. "Bonnie'ye baksana." Neyse, en azından onun adını biliyordu. "Bunu bir vampir yapamaz." Sonra samimiyetle ekledi. "Bence zakkum, *malach* tarafından kontrol edilen ağaçlardı."

"Ağaçlar mı?" Stefan, Bonnie'nin yaralı koluna bir göz attı. "Onları kapalı bir yere ve sıcak suya ulaştırmamız gerek. Sen Elena'yı..."

Ah, zamandır. Ben bunun için aslında her şeyimi, her şeyimi veririm...

"...ve arabayı al, Bonnie'yle birlikte pansiyona gidin. Bayan Flowers'ı uyandır. Bonnie için elinden geleni yap. Ben gidip Meredith'le Matt'i..."

İşte buydu! Matt. Keşke bunu aklında tutmanın bir yolu olsaydı.

"Yolun yukarısındalar, değil mi? Senden Güç bombardımanının geldiği yer orasıydı."

Bombardıman mı? Neden dürüst olmuyor ve buna zayıf bir delgi demiyorsa?

Bu arada, henüz tazeyken... M için Moron, A için Aptal, T için Takoz. İşte bu. Bu sıfatlar aslında tüm insanlar için uygunken sadece MAT için kullanılabilmesi çok acaydı. Ah, lanet olsun, sonunda bir T daha olmak zorunda mıydı? Moron, Aptal, Titrek, Takoz?

"Tamam mı dedim?"

Damon şimdiye döndü. "Hayır, tamam değil. Diğer aralsa enkaza dönmüş. Hareket ettiremezsin."

"Arkamda sürükleyeceğim." Stefan böbürlenmiyordu, sadece yapacağı şeyi açıklıyordu.

"Tek parça halinde bile değil."

"Parçaları bağlarım. Hadi Damon, sana vaktinden önce üstün dilerim. Olanlarla ilgili yanlış bir fikre kapıldım. Ama Matt ve Meredith ölüyor olabilir ve yine Gök'ümle, hatta Elena'nınkiyle bile onları kurtarabilirsin. Bonnie'nin vücut ısısını birkaç derece yükseltirsin ama burada kalıp yavaşça yükseltecek zamanım yok. Lütfen Damon." Stefan, Bonnie'yi yolcu koltuğuna oturuyordu.

Pekala, işte bu eski Stefan'a benziyordu ama yeni gök, zamanlı Stefan'dan gelen böylesine kibar bir ricanın bile altında ezilebilirdi sanılar vardı. Tamam, Stefan onun bir fare olduğunu düşündüğü sürece bir fare olarak kalacaktı. Tartışma sona ermişti.

Damon daha önce Vezüv gibi bir yanardağ patlamasını algılamıştı. Şimdi aniden gürüldeyen dağa, Vezüv'e yakın duruyormuş gibi hissediyordu. Ulu tanrılar! Stefan'a bu kadar yakın olmak onu gerçekten kavuruyordu.

Bütün belirgin kaynaklarını topladı, kendini zihinsel olarak buza soktu ve en azından serinkanlı bir n...fesin sevabını kolaylaştırmasını umdu. "Tamam. Sonra görüşürüz. İnsanlara ölmemeler dilerim."

Ayrılırlarken Stefan ona güçlü bir hoşnutsuzluk mesajı gönderdi. Daha önce Damon'ı ağaca fırlatırken kullandığı gibi saf bir acı değil ağabeyinin sür...rini onaylamadığını gösteren kesin bir etki.

Damon da yola çıkarken Stefan'a son bir mesaj gönderdi. *Anlamıyorum*, diye düşündü mutsuzca, gözleri

kapkara Stefan'ın zihnine doğru. *İnsanların ölmemesini dilemekte ne bütünlük var? Kartpostal dükkanındaydım insanın nedeninin kartlar değil gerçek kaniyetler olduğunu söylemeye gerek duymadı- ve üstünde "Mutluluklar dilerim," falan yazan kartlar gördüm. Yani "Ölmemeler dilerim," de denebilir.*

Stefan cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Ama Damon, Porsche'yi çevirip pansiyonun yolunu tutarken yine de hafifçe gülümsedi.

Elena'yı peşinden sürüklediyen çamaşır ipini çekiştirdi. Üzerinde rüzgarla şişen gecelikiyle Bonnie'nin başının üzerinde, daha doğrusu Bonnie'nin başının olması gereken yerin üzerinde havada sallanıyordu. Bonnie her zaman ufak tefek bir kız olmuştu, şimdiyse bu dondurucu hastalık yüzünden iyice büzülmüş, cenin pozisyonu almıştı. Öyle bir hale gelmişti ki Elena onun üzerine oturabilirdi.

"Selam prenses. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Hayatında kullandığı en kötü sohbet açılışlarından biriydi. Ama şu anda pek kendindeymiş gibi hissetmiyordu. Stefan'ın değişimi onu şaşırtmıştı. Sorun buydu herhalde.

"Da-mon."

Damon irkildi. Elena'nın sesi yavaş ve tereddütlüydü... ve kesinlikle çok güzeldi. Kovandan süzülen bal, tatlı şerbeti süzülen meltas gibi. Dönüşümünden önceki

sesinden daha alçak bir tondaydı ve gerçek bir Güneyli aksanıyla konuşuyordu. Bu bir vampir için yeni açılmış bir insan damarı kadar tatlıydı.

"Evet, meleğim. Daha önce sana hiç *meleğim* demiş miydim? Demediysem, bu kesinlikle benim kabalığımdan kaynaklanıyor."

Bunları söylerken, Elena'nın sesinde az önce kaçırdığı başka bir şey daha olduğunu farketti. Safça bir ton. Melek saflığı. Normalde bu onu rahatsız ederdi ama bunun yerine ona Elena'nın kesinlikle hafife alınmaması, hatta çok ciddiye alınması gereken biri olduğunu düşündürdü.

Seni ciddiye alırdım, hafife alırdım, nasıl istersen öyle alırdım, diye düşündü Damon. *Eğer aptal kardeşime bu kadar tutulmuş olmasaydın.*

Menekşe rengi ikiz güneşler, Elena'nın gözleri, onu döndü. Damon'ı duymuştu.

Hayatında ilk kez Damon'ın etrafı kendisinden daha güçlü insanlarla sarılmıştı. Ve bir vampir için Güç her şey demekti. Maddi güç, toplumda pozisyon, en güzel eş, rahatlık, seks, nakit para ve şekerleme.

Bu tuhaf bir duyguydu. Elena'yı sevimsiz kılıyor sayılmazdı. Damon güçlü kadınları severdi. Asırlardır kendisi için yeterince güçlü birini arıyordu.

Ama Elena'nın bakışı, Damon'ın tekrar şu andaki duruma konsantre olmasını sağladı. Arabayı pansiyonun önüne aceleyle park etti, kaskatı kesilen Bonnie'yi kucağına aldı ve Stefan'ın odasına uzanan dar merdivene doğru ilerledi. Orada bir küvet olduğunu biliyordu.

Banyo üçünün sığmakta zorlanacağı kadar küçüktü ve Bonnie, Damon'ın kucağındaydı. Keskin duyularının, kızın vücut sıcaklığının beş derece üzerinde olduğunu bildiği suyu, dört ayaklı antika küvete doldurdu. Elena'ya ne yaptığını açıklamaya çalıştı ama görünüşe bakılırsa Elena ilgisini kaybetmişti, Stefan'ın odasında havada süzülerek dönüp duruyordu. Birkaç kez kapalı pencereye tosladıktan sonra açık kapıya yaklaşıp dışarı baktı.

Ne ikilem. Elena'ya Bonnie'yi soyup onunla küvete girmesini söyle ve Bonnie'yi küvete ters şekilde koyması riskini göze al. Ya da Elena'dan bu işi yapmasını iste ve ikisini birlikte izle, bir felaket patlak vermediği sürece karışma. Ayrıca birinin Bayan Flowers'ı bulup sıcak içecekler hazırlatması gerekiyordu. Bir not yazıp Elena'yla gönderse miydi?

Damon, Elena'yla göz göze geldi ve bütün bu gülünç, sıradan endişeleri anında silindi. Zihninde, kulaklarıyla duymasına gerek olmayan kelimeler belirdi.

Ona yardım et. Lütfen!

Banyoya geri döndü, Bonnie'yi kalın kilimin üzerine yatırıp onu kilime sardı. Sweatshirt'üyle tişörtünü kilimin altından çıkardı. Ve sutyenini… Bonnie'ye doğrudan bakmamaya çalışsa da sutyeninin ne kadar küçük olduğu gözünden kaçmadı. Ağacın genç kızın bütün vücudunda bıraktığı yara izlerini de farketmişti.

Bonnie'nin konumu çıkarırken kibarlık bir sorunla karşılaştı ve pantolonun geçişine izin vermeyeni ıspat ayakkabılarını çıkarabilmek için ortaya. Ardından çorapları çıkardı.

Hepsi buydu. Kendi kazağı ve pembe ipekli külotu dışında Bonnie artık çırılçıplaktı. Kızı alıp küvete yatırdı ve kendisi de küvete girdi. Vampirlerin bakire kanıyla dolu küvetlerde yıkandığı söylenir ama bunu sadece geçirken deli olanlar denerdi.

Küvetteki su Bonnie'nin kanıyla pembeleşti. Küvet büyük olduğu için Damon suyu kapatmadı ve durumu düşünmek için arkasına yaslandı. Ağaç, iğneleriyle kızın vücuduna bir şey pompalamış gibiydi. Bu şey her ne ise, iyi bir şey olmadığı kesindi. Dolayısıyla bunun kızın içinden bir şekilde çıkarılması gerekiyordu. En mantıklı çözüm, yılan ısırıklarında yapılacağı gibi emmekti ama tereddüt ediyordu çünkü Elena onun Bonnie'nin vücudunu emdiğini görürse, Damon'ın boynunu falan koparmaya kalkabilirdi.

Bir sonraki en iyi çözümle yetinmek zorundaydı. Katıla su Bonnie'nin ufak tefek vücudunu pek gizlemiyordu ama detayları bulandırıyordu. Damon, Bonnie'nin başını bir eliyle küvetin kenarına dayadı ve diğer eliyle kolundaki zehri sıkarak çıkarmak için masaj yapmaya başladı.

Çamur reçine kokusunu algıladığında doğru olanı yaptığını anladı. Reçine öyle yoğun ve koyuydu ki henüz

kızın vücudunun derinliklerine nüfuz edememişti. Masajı sayesinde küçük miktarlarda dışarı atılıyordu. Bu kadarı yeterli miydi acaba?

Dikkatli bir şekilde, kapıyı inleyerek ve duyuların en geniş yelpazeyi kaplayacak şekilde genişleterek Bonnie'nin elini öpeceksiniz gibi dudaklarına doğru götürdü, sonra kızın bileğini ağzına aldı ve güçlü mermi dişlerine karşı koyarak sadece emdi.

Neredeyse hemen tükürdü. Ağzı reçine dolmuştu. Masaj kesinlikle yeterli değildi. Böyle emmeye devam etse, hatta birkaç dilime vampiri alıp sülük gibi Bonnie'nin vücudunun her yerine yapıştırsa bile yeterli olmayabilirdi.

Arkasına yaslandı ve kurtarmak için söz verdiği bu kadın-çocuğa endişeyle baktı. İlk kez o zamana kadar olanlardan farkında. Başını kaldırarak sinirli bir tavırla yukarı baktı ve siyah deri montunu çıkarıp attı.

Ne yapacaktı? Bonnie'nin ilaca ihtiyacı vardı ama ne tür bir ilaca ihtiyacı olduğunu Damon bilmiyordu ve başvurabileceği bir cadı da yoktu. Bayan Flowers antik bilgilere sahip olabilir miydi? Sahip olsa bile Damon'a yardım eder miydi? Yoksa sadece kendi halinde yaşlı bir kadın mıydı? Bir insan için kullanılabilecek çok amaçlı bir ilaç ne olabilirdi? Kızı kendi insanlarına teslim edip acil bilimleriyle bir şeyler yapmalarını isteyebilir, yani onu hastaneye götürebilirdi. Ama doktorlar, 'Diğer Taraf'tan gelen, asla görmedikleri veya anlayamayacakla-

rı karanlık güçler tarafından zehirlenmiş bir kızı ne kadar yardımcı olabilirdi?

Dalgın bir şekilde kollarını, ellerini ve siyah giysiğini bir havluyla ovalıyordu. Gözü havluya takılınca Bonnie'nin en azından biraz mahremiyeti hakettiğini düşündü çünkü aklına yapılacak daha iyi bir şey gelmiyordu. Havluyu suya soktu ve Bonnie'yi boğazından ayaklarına kadar örtecek şekilde aşağı bastırdı. Bazı yerlerde havlu suyun yüzeyine çıksa da çoğu yerde suya gömülmüştü ve genel olarak işe yarıyordu.

Suyun sıcaklığını tekrar artırdı ama bir şey fark etmedi. Bonnie ölüme sürükleniyordu. Vücudu kaskatı kesilmeye başlamıştı. Stefan'ın gayriihtiyarî gördüğü kadarıyla Bonnie artık çocuk değildi, henüz kadın da olmamıştı. Onun her anlamda bir bakire olduğunu her vampir söyleyebilirdi.

Ve her şey gözlerinin önünde olup bitmişti. Tuzağa çekiş, sürünün saldırısı, o muhteşem teknik ve senkronizasyon. O oturup izlerken bu kızı gözlerinin önünde öldürmüşlerdi. Damon bir alkışı haketmişti doğrusu!

Yaratıkların cüretkarlığını, onun burnunun dibinde onun insanlarını nasıl avladıklarını düşündüğü sırada içinde yavaş yavaş bir his büyüdü. Arabadaki grubun ne zamandan beri *onun insanları* olduğunu sorgulamadı. Son zamanlarda o kadar sık görüşmüşlerdi ki onların yaşamalarında ya da ölmelerinde veya Damon'ın olduğu şeye dönüşmelerinde karar hakkı kendisinde olmalıy-

mış gibi hissediyordu. *Malach*'ın onun düşüncelerini nasıl yönlendirdiği, ona başka bir çerçevede ölümü düşündürürken ayaklarının dibinde ölümü gerçekleştirdiği akıma gelince içindeki his daha da şiddetlendi. Bu his yakıcı, kahredici idi. Gerçekten dayanılmazdı.

Üzerlik karşısındaki Bonnie'ydi.

Hayatı boyunca kötü niyetle ve kasıtlı olarak tek bir karıncayı bile incitmemiş olan Bonnie. Bir kedi yavrusu gibi patilerini boşluğa savuran Bonnie. Saçları çilek rengi olan ama alev almış gibi görünen Bonnie. Şeffaf tenli, boynunda ve kollarında çekici damarlar uzanan Bonnie. Son zamanlarda iri, çocuksu gözleriyle, kirpiklerinin arasından ona kaçamak bakışlar atan Bonnie.

Dişleri ve çene kemikleri sızlıyor, ağzı zehirli reçineden alev almış gibi geliyordu. Ama hiçbirini umursamadı çünkü zihninde tek bir düşünce vardı.

Bonnie bu karanlığa gömülmeden önce yaklaşık yarım saat boyunca ondan yardım istemişti.

Önemli olan buydu. Evet, Bonnie çok uzakta, meleğiyle meşgul olan Stefan'a seslenmişti ama Damon'a da seslenmiş, ondan da yardım istemişti.

Ve Damon ona aldırmamıştı. Elena'nın üç arkadaşı ayaklarının dibinde ölümle yüz yüze gelirken, onların acılarına ve Bonnie'nin ölmemek için attığı yardım çığlıklarına kayıtsız kalmıştı.

Böylesine güçlü bir yaratık başka bir yerde karşısına çıksa, büyük ihtimalle o kasabayı terkedip başka bir ka-

sabanın yolunu tutardı. Ama işte hala buradaydı ve kendi umursamazlığının acı sonuçlarıyla yüzleşiyordu.

Damon gözlerini kapatıp arkasına yaslandı, kan kokusunu algılamamaya çalıştı. Bir de sanki bir tür küf kokusu gibi bir şey vardı.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Küçük banyonun en dip köşeleri bile tertemizdi. Küflü bir şey yoktu. İşte bu koku neyin nesiydi?

Ve birden hatırladı.

12

Hepsini aniden hatırlamıştı. Minik pencereleri, sıkışık rafları ve eski kitapların küf kokusunu. Elli yıl kadar önce Belçika'daydı ve bu konu hakkında İngilizce yazılmış bir kitap olmasına çok şaşırmıştı. Ama kitap karşısındaydı. Baştan aşağı küfle kaplı, yazılarından geriye bir şey kalmamış halde. İçindeki sayfalar eksikti, dolayısıyla yazarını veya kitabın adını bilmek mümkün değildi. Zaten kitabın bir adı olup olmadığı, içinde yazarının adının yazıp yazmadığı da meçhuldü. Ne de olsa içindeki her tarif ve büyü, yasak bilgilerle doluydu.

Damon en basit büyüyü kolayca hatırladı. "Ay döngüsünde Ormanda Dans Edenler tarafından yapılmış olan tüm kötülükler ve yaramazlıklar için genel bir çö-

züm varsa tabii ki o da denizrezenesi ya da vampir kanıdır!"

Bu yaratıklar kesinlikle ormanda yaramazlık yapıyordu ve yaz dönümü ayıydı, yani eski dilde "ay döngüsü"ydü. Damon, Elena'nın olanları görmesini istemiyordu. Bonnie'nin başını pembemsi ılık suyun üzerinde tutmaya devam ederek kendi gömleğini açtı. Belindeki kından bıçağını çıkardı ve tek bir hareketle boğazının altını kesti.

Boynundan kan fışkırıyordu. Şimdi tek sorun, bunu Bonnie'ye nasıl içireceğiydi. Bıçağı yerine koyarken kından çıkardı ve dudaklarını kesiğe dayamaya çalıştı.

Hayır, bu aptalca, diye düşündü alışık olmadığı bir şekilde kendini azarlayarak. Yine vücudu soğuyacak ve ona kanı yutturmanın bir yolu yok. Bonnie'yi tekrar suya bırakarak düşündü. Sonra bıçağı tekrar çıkarıp bir kesik daha attı. Bu kez bileğini kesmişti. Kan süzülmek yerine serbestçe akmaya başlayana kadar damarı kesmeye devam etti. Sonra bileğini Bonnie'nin dudaklarına dayadı ve diğer eliyle başının açısını ayarladı. Kızın dudakları aralıktı ve koyu kırmızı kan güzel bir şekilde aralıktan içeri akıyordu. Bonnie belli aralıklarla yutkunmaya başladı. İçinde hala biraz yaşam enerjisi kalmıştı.

Bir kuş yavrusunu beslemek gibi, diye düşündü böyle bir anısını mutlulukla hatırlarken.

Boşluğa bakarak gülümsedi.

Ah bir de işe yarasa.

Damon daha rahat olabilmek için pozisyonunu hafifçe değiştirdi ve sıcak suyu tekrar açtı. Bu arada Bonnie'yi zarifçe tutmaya devam ediyordu. Bu çok eğlenceliydi. Ona gülünç gelmişti. Burada, tam şu anda, bir vampir, onun kanıyla beslenmek yerine onu vampir kanıyla beslemeyerek kesin bir ölümden kurtarmaya çalışıyordu.

Dahası da vardı. Bonnie'yi soyarken onun namusuna halel gelmesin diye bütün insani kurallara uymuştu. Bu heyecan vericiydi. Elbette her şeye rağmen vücudunu görmüştü, bundan kaçınması mümkün değildi. Ama kurallara uymaya çalışmak daha heyecan vericiydi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Belki de Stefan'ın sahip olduğu sır buydu. Hayır, Stefan bir zamanlar insan, sonra vampir ve ardından görünmez bir ruha dönüşen, sonunda da canlı bir melek olarak geri dönen Elena'ya sahipti. Elena her şeye değerdi. Tuhaf, Damon *dakikalardır* onu hiç düşünmemişti. Elena'yı düşünmemek konusunda bu bir rekor sayılabilirdi.

Belki de onu buraya çağırsa, olanları açıklamaya çalışsa, onu boynunu koparmasına gerek olmadığına ikna edebilirdi.

Damon aniden Elena'nın aurasını Stefan'ın odasında hissedemediğini farketti. Ama daha dikkatle araştırmasına fırsat kalmadan bir gümbürtü koptu, ayak sesleri duyuldu ve daha yakından başka bir gürültü geldi. Ardından da Moron Aptal Takoz banyonun kapısını tekmeleyerek açtı.

Matt tehditkar bir tavırla içeri daldı ama ayağına bir şey dolanınca onu almak için yere eğilmek zorunda kaldı. Yanakları kızardı. Ayağına takılan şey, Bonnie'nin küçük pembe sutyeniydi. Parmağını ısırmış gibi onu aniden bıraktı, tekrar aldı ve içeri giren Stefan'a döndü. Damon tüm bunları eğlenerek izliyordu.

"Onlar nasıl *öldürülüyor* Stefan? Bir kazıkla mı? Bonnie'yi kanla besliyor!" Matt aniden sustu ve Damon'a kendi başına saldıracakmış gibi baktı. *Kötü fikir*, diye düşündü Damon.

Matt onun gözlerinin içine baktı. *Canavarla yüzleşmek, ona meydan okumak*, diye düşündü Damon daha da eğlenerek. "Hemen… bırak… onu!" Matt muhtemelen tehditkar görünmeye çalışarak yavaş konuşmuştu ama sesi Damon'ın kulaklarında, zihinsel engelli biri konuşuyormuş gibi çınladı.

Moron Unuttu Tartışmayı, diye düşündü Damon. Ardından yüksek sesle "Mut," dedi ve başını iki yana salladı. Neyse, belki gelecekte bu da onun adını hatırlamasına yardım edebilirdi.

"*Mutt*? Sen bana… Tanrım, Stefan, lütfen onu öldürmeme yardım et! Bonnie'yi öldürmüş!" Matt bunları hepsini tek nefeste söylemişti.

Stefan şaşırtıcı bir şekilde sakindi. Matt'i arkasına çekti. "Sen gidip Meredith ve Elena'yla otur," dedi emreden bir tavırla. Sonra ağabeyine döndü. "Ondan beslenmedin," dedi. Bu bir soru değildi.

"Zehir? Hiç benim tarzım değil kardeşim."

Stefan'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Herhangi bir cevap vermedi, sadece Damon'a *biden* gözlerle baktı. Damon öfkelendi.

"Gerçeği söyledim!"

"Bunu hobi edinmeye ne dersin?"

Damon bu aptalca durumdan kurtulmak için kızı suya bırakmasının en iyi çözüm olacağını düşünerek Bonnie'yi bırakmaya başlamıştı ki…

Ama Bonnie onun yavru kuşuydu. Şimdiye dek o kadar kan içmişti ki biraz daha içerse dönüşmeye bile başlayabilirdi. Ve ona verdiği kan eğer hala yeterli olmamışsa, belki de baştan beri bu doğru çözüm değildi. Ayrıca, şimdi karşısında bir mucize gerçekleştirici vardı.

Kanamayı durdurmak için kolundaki kesiği kapadı, tam konuşmaya başlayacakken…

Kapı tekrar sertçe açıldı.

Bu kez gelen Meredith'di ve elinde Bonnie'nin sutyeni vardı. Stefan'la Damon oldukları yerde sindi. Damon, Meredith'in gerçekten de ürkütücü olduğunu düşündü. En azından Mutt'tan daha ürkütücüydü. Banyo zeminindeki giysilere bakmak için duraksadı, sonra Stefan'a döndü. "O nasıl?" diye sordu. Mutt bunu sormayı akıl edememişti.

"İyileşecek," dedi Stefan. Damon iyi bir şey yapmış olmanın tatminini hissetti. Üstelik Stefan tarafından hırpalanmaktan da yırtmıştı.

Meredith derin bir nefes aldı ve korkuyla kahverengi gözlerini kısa bir an için kapadı. Bunu yaptığında kirpikleri parlamıştı. Belki de dua ediyordu. Damon'ın en son kan ettiğinin üzerinden saatler geçmişti ve hiçbir duyusu ona yeterince kan aldığını hatırlamıyordu.

Meredith gözlerini tekrar açtı ve yine korkunç bir şekilde baktı. Yerdeki giysileri toplarken yavaşça konuştu. "Bunu uygun parça hala Bonnie'nin üzerinde değilse ciddi bir sorunla karşılaşacaksınız."

Ünlü suçyeni bir bayrak gibi salladı.

Stefan şaşkın gözlerle baktı. *Neden bahsettiğini sen anlamazsın* diye düşündü Damon. Biri nasıl böylesine apaçık olabilirdi ki? Elena hiç iç çamaşırı giymiyor muydu acaba? Damon zihninden geçenlerle dumup kaldı. Sonra Meredith'in sorusuna cevap verme ihtiyacı duydu.

"Gel de kendin bak," dedi başını terliyeli bir yöne doğru çevirerek.

"Evet, bunu yapacağım."

Meredith küvete yaklaşıp elini ılık pembe suya sokarak havluyu kaldırırken Damon ona arkasını döndü. Meredith'in rahatlayarak nefesini bırakacağını duydu.

Damon ona döndüğünde Meredith tekrar konuştu. "Senin ağzında niye kan var?" Bakışları her zamankinden daha öfkeliydi.

Damon şaşırmıştı. Dişlerini sadece alışkanlıkların kölesi olduğu için mi fırçalamıştı? Sonra da bunu yaptığını unutmamıştı, değil mi? Sonra nedenini anladı.

"Tıbbi amaçlı çıkarmaya çalışan değil mi?" dedi Stefan sana hayır bir yüz buruşu yaparken. Damon, Meredith'in bakışı sarardı sildi. Ağzının her zamanki gibi pırıl pırıl olmasını gerekirdi. O zaman öğrenir, bir şeyin onun görünüşüne bakılırsa vampirleri insanları etkilediği gibi etkilemiyordu.

"Boğazında da kan var," diye devam etti Meredith.

"Başarısız bir deney," dedi Damon ve omuz silkti.

"Bu yüzden bileğini kestin. Son derece ciddi bir şekilde."

"Bir insan için öyle olabilir. Bunu sorgulamak hiçbir mi?"

Meredith üzülmedi. Damon onun yüzündeki ifadeyi anladı ve içten içe gülümsedi. Haş, haş! Sıcak haber! GERİ ÇEKİLDİ. Damon vazgeçenlerin yüzündeki ifadeyi iyi bilirdi.

Meredith doğruldu. "Ağzının kanamasını durdurmak için sana verebileceğim bir şey var mı? İçecek bir şey belki?"

Stefan şaşırmıştı. Stefan'ın sorunu -Şey, Stefan'ın birçok sorununun biri- beslenmenin günah olduğunu düşünmesiydi. Hatta bunun üzerinde konuşmanın bile.

Belki de böylesi gerçekten daha iyiydi. İnsanlar günah olduğunu düşündükleri şeyden daha fazla zevk alırdı. Vampirler de öyle. Tekrar her şeyin günah sayıldığı bir zamana dönebilir miydi acaba? Çünkü ne yazık ki onu heyecanlandıran hiçbir şey kalmamıştı.

Arkası dönükken Meredith daha az ürkütücü görünüyordu. Damon ne içebileceği konusundaki soruya cevap verme riskini göze aldı.

"*Sen*, hayatım... Hayatım."

"Çok fazla hayatın var," dedi Meredith gizemli bir tavırla ve Damon onun özel hayatı üzerine yorum yapmadığını, basit bir kelime oyunu yaptığını anlamadan önce Meredith banyodan çıkıp gitti. Elinde Bonnie'nin sutyeniyle.

Stefan'la Damon tekrar yalnız kalmıştı. Stefan bakışlarını küvetten kaçırarak bir adım yaklaştı. *Çok şey kaçırıyorsun enayi*, diye düşündü Damon. Daha önce aradığı kelime buydu. Enayi.

"Onun için çok şey yaptın," dedi Stefan, Damon'a bakmakta da en az küvete bakmakta zorlandığı kadar zorlanıyordu. Bu ona küçücük banyoda bakacak çok az şey bırakmıştı. Gözlerini duvara dikmeyi seçti.

"Yapmazsam beni döveceğini söyledin. Dayak yemekten pek hoşlanmam." Stefan'a bakarak gülümsedi ve Stefan nihayet dönüp ona bakana kadar gülümsemeye devam etti. Sonra gülümsemesi hemen silindi.

"Yapman gerekeni fazlasıyla yapmışsın."

"Konu sen olduğunda kardeşim, görevin nerede sona erdiğini kimse bilemez. Söylesene, sonsuzluk neye benziyor?"

Stefan derin bir iç çekti. "En azından sadece üstün olduğunda korku saçmaya çalışan bir kabadayı değilsin."

"Beni, nasıl derler, 'dışarı çıkmaya' mı davet ediyorsun yani?"

"Hayır, Bonnie'nin hayatını kurtardığın için seni övüyorum."

"Başka seçeneğim olduğunu farketmemiştim. Bu arada Meredith'i ve şeyi... Onları iyileştirmeyi nasıl başardın?"

"Elena onları öptü. Odadan çıktığını farketmedin mi? Onları buraya geri getirdim, Elena da aşağı inip ağızlarına nefes vererek onları hayata döndürdü. Gördüklerime bakılırsa, hayalet olmaktan çıkıp tam bir insana dönüşmekte olduğunu söyleyebilirim. Uyandığından bu yana kaydettiği ilerlemeye bakılırsa, sadece birkaç gün kaldı sanırım."

"En azından konuşuyor. Fazla sayılmaz ama her şeyi bir anda elde edemezsin." Damon, üstü açık Porsche'nin arkasında Elena'nın balon gibi ine çıka havada süzülmesini hatırladı. "Şu küçük kızıl saçlı daha tek kelime etmedi," dedi Damon ve omuz silkti. "Gerçi farketmez."

"Neden, Damon? Neden onu umursadığını itiraf etmiyorsun? En azından onu hayatta tutmaya çalışacak kadar umursadığını? Üstelik de durumundan faydalanmadan? Daha fazla kan kaybederse öleceğini biliyordun."

"Sadece bir deneydi," diye açıkladı Damon. Ve artık bitmişti. Bonnie uyanacak ya da uyuyacak, ölecek ya da yaşayacaktı ama bundan sonrası Stefan'ın kontrolündeydi, onun değil. Sırılsıklamdı, rahatsızdı ve bu geceki ye-

mek vakti geçeli çok olmuştu. Ağzı acıyordu. "Onunla şunu artık sen tut," dedi ters ters. "Ben gidiyorum. Derasını sen ve Elena... ve Matt... birlikte halledersiniz."

"Onun adı Matt, Damon. Hatırlaması zor değil."

"Onunla hiç ilgilenmiyorsan zor. Bu bölgede bir sürü çok güzel kız var ve bu da onu yemek olarak en son seçenek haline getiriyor."

Stefan duvara sert bir yumruk attı. Yumruğu eski sıvaların dökülmesine sebep oldu. "Lanet olsun, Damon, insanlar sadece bundan ibaret değil!"

"Benim onlardan istediğim tek şey bu."

"*İstemiyorsun*. Sorun da bu."

"Bu sadece bir kelimeydi. O halde şöyle ifade edeyim. Onlardan *almayı* planladığım tek şey bu. Aslında ilgilendiğim tek şey de bu. Daha fazlası varmış gibi davranmaya çalışma. Güzel bir yalan için kanıt bulmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Stefan yumruğunu savurdu. Sol yumruğunu. Damon, Bonnie'nin başını o tarafta doğru destekliyordu, dolayısıyla normalde yapacağı şekilde hızla uzaklaşmamıştı. Bonnie baygındı. Ciğerleri suyla dolabilir ve anında ölebilirdi. Özellikle zehirlendiklerinde, insanlara neler olacağını kim bilebilirdi ki?

Bunun yerine, bütün kalkanını çenesinin sağ tarafını göndermeye odaklandı. Karşısındaki yeni Stefan da olsa, kızı bırakmadan yumruğa dayanabileceğini düşünmüştü. Hem Stefan çenesini kırsa bile...

Stefan'ın yumruğu Damon'ın yüzüne birkaç milimetre kala durdu.

Bir duraksama oldu. Kardeşler yarım metre mesafeden birbirine baktı.

Stefan derin bir nefes alarak arkasına yaslanıp oturdu. "Şimdi itiraf edecek misin?"

Damon gerçekten şaşırmıştı. "Neyi?"

"Onları umursadığını. Bonnie'yi suya bırakmaktansa bir yumruk yemeyi göze alacak kadar onu umursuyorsun."

Damon kardeşine dümdüz baktı, sonra gülmeye başladı ve duramadığını farketti.

Stefan da ona baktı. Sonra gözlerini kapadı ve acıyla başını çevirdi.

Damon'ın gülme krizi devam ediyordu. "Yani sen... sen... bu küçük... umursadığımı..." Neredeyse ulur gibi gülüyordu.

"Neden bırakmadın o zaman?" diye sordu Stefan bıkkın bir tavırla.

"Sa-sadece... istediğim için. Sa-sana söy-söylemiştim. Sade..." Kahkahalar yine şiddetlendi. Damon beslenmediği için zayıf düşmüştü, bir de bunun üstüne bir anlam veremediği karmaşık hisler eklenince, bir anda olduğu yerde çöküp kaldı.

Bonnie'nin başı suyun altına battı.

İki vampir de onu tutmak için hızla uzandığında, kafaları birbirine çarptı. İkisi de sersemleyerek geri çekildi.

Damon artık gülmüyordu. Kızı sudan çıkarmak için çılgınca mücadele ediyordu. Stefan da aynı şey için çabalıyordu ve yeni keskin refleksleriyle bu savaşı o kazanacak gibi görünüyordu. Ama tıpkı Damon'ın bir saat kadar önce düşündüğü gibi, kızı sudan çıkarmak için işbirliği yapmayı düşünmemişlerdi bile. İkisi de bunu tek başına yapmaya çalışıyor ve birbirlerini engelliyorlardı.

"Çekil yolumdan baş belası," diye hırladı Damon neredeyse tıslayarak.

"O senin umrunda değil nasılsa. Sen benim yolumdan çekil."

Gayret patlaması gibi bir şey oldu ve Bonnie kendi başına sudan dışarı fırladı. Ağzındaki suyu tükürerek taştan bir kalbi bile eritecek bir ses tonuyla haykırdı. "Neler oluyor?"

Bir anda donup kaldılar. İçgüdüsel bir şekilde havluyu vücuduna bastıran, başına yapışmış sırılsıklam kızıl saçları ve kırpıştırarak baktığı iri kahverengi gözleriyle bu küçük kuşa bakarken, Damon'ın içinde bir şeyler kabardı. Stefan diğerlerine iyi haberi vermek için kapıya yönelmişti bile. Bir an için sadece ikisi vardı. Damon ve Bonnie.

"Tadı berbat," dedi Bonnie yine suyu tükürerek.

"Biliyorum," dedi Damon onu süzerken. İçinde hissettiği bu yeni şey öylesine güçlenmişti ki neredeyse dayanamıyordu. Bonnie'nin ruh hali 180 derece değişip kalp biçimli yüzü aniden mutlulukla parlayarak "Ama hayat-

tayım!" dediğinde, Damon'ın hissettiği gurur sersemletiydi. Ne de olsa Bonnie'yi ölümün buzlu kıyısından tek başına geri getirmişti. Zehir dolu vücudunu iyileştirmiş, zehri kızın vücudundan kendi kanıyla atıp temizlemişti.

Ve içinde şişen o şey sonunda patladı.

Sanki kalbine oturan taş, yüksek sesle çatlamış ve büyük bir parçası kopup gitmişti.

İçinde bir şeyler kıpırdarken Bonnie'yi tutup kendine bastırdı ve ipek gömleğinin üzerinden ıslak havluyu ve onun hemen altında da Bonnie'nin ince vücudunu hissetti. *Kesinlikle bir bakire, çocuk değil,* diye düşündü sersemlemiş bir halde. *Şu pembe naylon parçasının üzerindeki yazı ne derse desin.* Sanki kan için ihtiyacı varmış gibi Bonnie'ye sımsıkı tutunmuştu. Kudurmuş dalgalarla dolu bir denizdeymiş ve Bonnie'yi bırakmak onu kaybetmek anlamına gelecekmiş gibi.

Boynu çok acıyordu ama bu arada kalbindeki taşın her yeri çatlaklarla dolmuştu. Sonunda tamamen patlayacak ve içindeki Damon'ı serbest bırakacaktı. Ama gurur ve mutluluktan öylesine sarhoştu ki bu bile umrunda değildi. Çatlaklar her yöne yayılıyor, minik taş parçaları havada uçuşuyordu.

Bonnie onu itti.

Böylesine ufak tefek biri için şaşırtıcı bir gücü vardı. Bonnie onu itip kollarından kurtuldu. Yüz ifadesi belirgin şekilde değişmişti. Şimdi yüzünde sadece umutsuzluk ve korku vardı. Bir de tiksinti.

"Yardım edin! Lütfen, biri yardım etsin!" Yüzü bembeyaz kesilmiş, kahverengi gözleri iri iri açılmıştı.

Stefan geri dönmüştü. Gördüğü şey, onun kolunun altından içeri dalan Meredith'in veya küçük ve aşırı kalabalık banyoya bakmaya çalışan Matt'in gördüğüyle aynıydı. Bonnie üstünü kapamaya çalışarak havluyu sıkıca tutuyordu ve Damon ifadesiz bir yüzle küvetin yanında diz çökmüştü.

"*Lütfen* yardım edin! Ona seslendiğimi duydu. Onu diğer tarafta hissedebiliyordum. Ama o sadece izledi. Orada durdu ve hepimizin ölümünü izledi. Bütün insanların ölmesini, kanımızın bir yerlerde beyaz mermer basamaklardan akmasını istiyordu. Lütfen, onu benden uzak tutun!"

Demek öyle. Küçük cadı, Damon'ın sandığından daha becerikliydi. Birinin mesajını aldığını hissetmek sıradışı bir şey değildi ama o kişiyi tanımlamak gerçekten yetenek isterdi. Ayrıca, görünüşe bakılırsa düşüncelerinden bazılarının yankılarını da duymuştu. Damon'ın küçük kuşu yetenekliydi. Hayır, onun küçük kuşu değildi. Ona böylesine nefret dolu gözlerle bakarken onun olamazdı.

Bir sessizlik oldu. Damon'ın suçlamayı reddedecek fırsatı olmuştu ama bunu neden yapacaktı ki? Stefan yalanı anlardı. Hatta belki Bonnie de.

Hızla yayılan bir hastalık gibi, tiksinti birinin yüzünden diğerine atladı.

Meredith öne doğru atılarak başka bir havlu kaptı. Diğer elinde sıcak bir içecek vardı, kokusuna bakılırsa, kakaoydu. Etkili bir silah olmaya yetecek kadar sıcaktı. Yorgun bir vampirin ondan kaçması mümkün değildi.

"İşte," dedi Bonnie'ye. "Güvendesin. Stefan burada. Ben buradayım. Matt burada. Şu havluyu al, omuzlarına örtelim."

Stefan sessizce duruyor ve olanları izliyordu. Hayır, ağabeyini izliyordu. Şimdi yüzünde sert bir kararlılık belirmişti.

"Dışarı," dedi sadece.

Bir köpek gibi baştan savılıyordu. Damon el yordamıyla arkasındaki ceketini aradı, buldu ve mizah duygusunu da aynı kolaylıkla bulabilmeyi diledi. Etrafındaki yüzlerin hepsinde aynı ifade vardı. Taştan oyulmuş gibilerdi.

Ama hiçbiri kalbine çöken taş kadar sert değildi. Çatlayan taş kolayca onarılabilir, hatta üstüne fazladan bir kat daha eklenebilirdi.

Damon kalabalık banyodan çıkmaya çalışırken bütün yüzlerde hala aynı ifade vardı. Bazıları konuşuyordu. Meredith, Bonnie'yle konuşurken Mutt -hayır, Matt- güçlü bir nefret yayıyordu. Ama Damon aslında sözleri duymuyordu. Burada çok fazla kan kokusu vardı. Herkesin vücudunda küçük yaralar açılmıştı. Kendi özgün kokuları -sürüdeki farklı hayvanlar- burnuna doluyordu. Başı dönüyordu. Buradan hemen çık-

mak zorundaydı, yoksa en yakındaki sıcak damarı yakalayıp kurutacaktı. Şimdi baş dönmesinden daha büyük bir sorunu vardı. Bütün vücudunu hararet basmıştı ve çok susamıştı.

Çok ama çok susamıştı. Beslenmeden çok uzun süre geçirmişti ve şimdi tüm avlar etrafını sarmıştı. Ona doğru yaklaşıyorlardı. İçlerinden birini kapmamak için kendini nasıl tutacaktı? Böyle bir ortamda avını elinden kaçırması mümkün müydü?

Ama henüz görmediği ve görmek istemediği biri daha vardı. Elena'nın güzel yüzünde, diğerlerinde gördüğü tiksintiyi görmek çok... tatsız olacaktı.

Ne var ki bu kaçınılmazdı. Damon banyodan çıkarken Elena hemen önündeydi. Havada aşırı büyük bir kelebek gibi süzülüyordu. Damon'ın bakışları hiç görmek istemediği o şeye odaklanmıştı. Elena'nın yüz ifadesine.

Elena'nın yüzünde diğerlerindeki ifade yoktu. Endişeli ve üzgün görünüyordu. Ama arkadaşlarının aksine, yüzünde nefret veya tiksinti yoktu.

Hatta telepati gibi olmayan ama aynı anda iki farklı seviyede iletişim kurmasına izin veren bir zihinsel teknikle onunla konuştu bile.

"Da-mon."

Onlara yaratıktan söz et. Lütfen.

Damon ona bir kaşını kaldırarak baktı. Bir grup insana *kendinden* mi söz edecekti? Elena kasten mi bu kadar gülünç davranıyordu?

Hem o yaratık aslında bir şey yapmamıştı ki. Sadece birkaç dakika dikkatini dağıtmıştı, o kadar. Yaratığın tek yaptığı, zaten içinde olan şeyleri belki birazcık güçlendirmekti. Olan biten her şey için onu suçlamanın bir anlamı yoktu. Elena ne kadarını biliyordu acaba?

"Da-mon."

Görebiliyorum. Her şeyi. Ama, yine de, lütfen...

Ah, belki de hayaletler herkesin kirli çamaşırlarını görmeye alışkındı. Elena bu düşünceye karşılık vermedi ve Damon'ı bu konuda karanlıkta bıraktı.

Karanlıkta. Alışkın olduğu, geldiği yer orasıydı. Hepsi farklı yönlere gidecekti. İnsanlar sıcak ve kuru evlerine, kendisiyse ormandaki ağaçlara. Elena da elbette Stefan'la kalacaktı.

Elbette.

"Bu şartlar altında, *görüşürüz* demeyeceğim," dedi Damon, üzgün gözlerle bakan Elena'ya gülümseyerek. "Sadece *hoşçakal* diyeceğiz ve olduğu gibi bırakacağız."

İnsanlardan herhangi bir cevap gelmedi.

"Da-mon." Elena artık ağlıyordu.

Lütfen. Lütfen.

Damon karanlığa doğru yürüdü.

Lütfen...

Damon ensesini ovaladı ve yürümeye devam etti.

13

Gece ilerleyen saatlerde Elena hala uyumamıştı. Söylediğine göre Yüksek Oda'nın içinde kapalı kalmak istemiyordu. Stefan onun arabaya saldıran yaratıkların peşine düşmek için dışarı çıkmak istediğinden şüpheleniyordu. Ama Elena büyük ihtimalle yalan söyleme yeteneğinden yoksundu ve kapalı pencereye vururken söylediği tek şey de dışarı çıkıp biraz temiz hava almak istediğiydi.

"Önce seni giydirmemiz gerek."

Elena biraz şaşkın ve çok inatçıydı. *Dışarıda gece... Bu benim geceliğim,* dedi. *Gündüzlüğümü sevmiyordun.* Sonra pencereye tekrar vurdu. Gündüzlük dediği Stefan'ın mavi gömleğiydi ve dizlerinin bir karış üstüne kadar iniyordu.

Elena'nın dışarı çıkma isteği, Stefan'ın arzularıyla öyle örtüşüyordu ki Stefan kendini biraz suçlu hissetse de çabucak ikna oldu.

El ele dışarı süzüldüler. Elena beyaz geceliğiyle bir hayalete ya da meleğe benziyordu, Stefan'sa baştan aşağı siyahlar içinde geceye karışmıştı. Kendilerini ölü ağaçların iskeletlerinin canlı dallara karıştığı Eski Orman'da buldular. Stefan yeni, gelişmiş duyularını sonuna kadar açtı ama ormanda her zamanki sakinleri dışında bir şeye rastlamadı. Damon'ın Güç dalgasının etkisiyle kaçışan hayvanlar yavaş yavaş ve tereddütlü bir şekilde yuvalarına dönüyordu. Kirpiler. Geyikler. Yanındaki yavruları yüzünden güçlükle ilerleyen bir tilki. Kuşlar. Ormanı harika bir yer haline getiren bütün hayvanlar.

Ne tehlikeli yaratıklar vardı ne de zarar verme ihtimali olan başka herhangi bir şey.

Damon'ın onu etkileyen o yaratıkları uydurup uydurmadığını düşündü. Damon istediğinde son derece ikna edici bir yalancı olurdu.

Doğru söylüyordu, dedi Elena. *Ama ya görünmez olmuş ya da artık gitmiş. Sayende. Sahip olduğun Güç sayesinde.*

Stefan ona baktı ve onun gözlerinde gururlu bir ifade gördü. Bir de aşina olduğu, kolayca tanımlanabilecek başka bir duygu. Yine de pansiyon odasının dışında bir yerde, onun gözlerinde bunu görmek şaşırtıcıydı.

Elena, ayışığında klasik hatları bembeyaz görünen güzel yüzünü kaldırdı.

Yanakları hafifçe kızarmış, dudakları biraz aralanmıştı.

Ah Tanrım, diye düşündü Stefan.

"Yaşadığın onca şeyden sonra," diye başladı Stefan ve ilk hatasını yaptı. Elena'yı kollarına aldı. Bu kadarı yeterliydi. Sahip olduğu Güç ve Elena'nınki arasında hemen bir sinerji oluşmuş ve ikisini bir spiral çizerek yavaş yavaş yukarı kaldırmaya başlamıştı.

Elena'nın sıcaklığını hissedebiliyordu. Vücudunun tatlı yumuşaklığını. Hala gözleri kapalı bir halde Stefan'ın onu öpmesini bekliyordu.

Yeniden yapabiliriz, en baştan, diye önerdi Elena umutla.

Haklıydı. Stefan pansiyonda Elena'nın ona tattırdığı duygulara karşılık vermek istiyordu. Ona sıkıca sarılmak, tepeden tırnağa titreyene dek onu öpmek ve öpücükleriyle onu eritmek istiyordu.

Bunu yapabilirdi de. Bir vampir olarak, asırlar süren yaşamı boyunca kadınlar hakkında bir-iki şey öğrendiği için değil, aynı zamanda Elena'yı çok iyi tanıdığı için. İkisi tek yürek, tek ruhtu.

Lütfen? dedi Elena.

Ama şimdi o kadar genç, beyaz geceliği içinde öyle saf görünüyordu ki… Böyle birinden yararlanmak doğru olmazdı.

Elena menekşe rengi gözlerini açtı ve Stefan'ın gözlerinin içine baktı.

Sana… dedi Elena, dudakları sarkık ama gözleri yaramaza pırıltılarla doluydu, *kaç kez lütfen dedirtebileceğimi mi görmek istiyorsun?*

Tanrım, hayır. Elena bu defa bir yetişkin gibi konuşmuştu. Stefan çaresizce ona sarıldı. İpek gibi saçlarının sepesini öptü. Oradan yüzüne doğru inip onu öpücüklere boğarken sadece hafifçe dışarı doğru uzanmış dudaklarını atladı. *Seni seviyorum. Seni seviyorum.* Stefan, Elena'ya neredeyse kaburgalarını kıracak kadar sıkı sarılmıştı ve Elena da aynı şekilde, elinden geldiğince sıkıca sarılarak karşılık veriyordu.

Yahsa… diye devam etti Elena aynı tavırla, *benim sana kaç kez lütfen dedirtebileceğimi mi görmek istiyorsun?*

Stefan bir an ona baktı. Sonra aniden kalbini ele geçiren vahşi bir duyguyla o küçük gül tomurcuğu dudaklara eğildi ve nefessiz kalana dek onu öptü. Nihayet başı dönerek bir-iki santim uzaklaşmak zorunda kalana dek.

Ve tekrar Elena'nın gözlerine baktı. İnsan bu gözlerde kendini kaybedebilir, sonsuza dek o menekşe rengi derinliklere gömülebilirdi. Bunu istiyordu da. Ama daha da ötesi, başka bir şey istiyordu.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı Stefan, Elena'nın sağ kulağını dudaklarıyla çekiştirirken.

Evet. Elena'nın sesi kararlıydı.

"Sen kollarımda kendinden geçene kadar."

Elena'nın bütün vücudunda bir ürperti dolaştı. Menekşe rengi gözler yarı yarıya kapandı. Ama Stefan'ı şa-

fısıldayarak Elena bu defa oldukça yüksek bir sesle cevap verdi. "Evet."

Ve Stefan onun dudaklarına eğildi.

Elena'nın bütün vücudu dalga dalga titrerken Stefan onun dudaklarından dökülen küçük çığlıkları kendi dudaklarıyla boğdu. Sonra, zamanı geldiğinde, titremeler acı verici bir hale gelmeye başladığında ve Elena'nın nefesi hızlanıp sıklaştığında, Stefan onun gerçekten bayılabileceğinden korkarak tırnağıyla kendi boynunda bir kesik açtı.

Bir zamanlar sıradan bir insan olan ve birinin kanını içmenin sadece düşüncesiyle bile dehşete düşen Elena, mutlu bir inilтiyle dudaklarını kesiğe bastırdı. Stefan onun dudaklarının sıcaklığını, boynuna değen saçının yumuşaklığını hissetti ve baştan aşağı titredi. Sevdiği biri tarafından kanının emilmesinin baş döndürücü hazzını hissetti. Bütün varlığını Elena'nın önüne sermek, ona her şeyini vermek istiyordu. Stefan'ın kanını içerken Elena'nın da aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Paylaştıkları kutsal bağ buydu.

O anda Stefan sanki evrenin başlangıcından beri sevgilisini bekliyormuş gibi hissetti. Karanlığın ortasında ilk yıldızı belirdiğinden beri. Bu çok ilkel bir şeydi ve benliğinin derinliklerine işlemişti. Elena'nın kanını ağzında ilk hissettiğinde, dudaklarını Elena'nın saçlarına bastırarak çığlığını boğmak zorunda kaldı. Sonra kendini tutamayarak onu nasıl sevdiğini, asla ayrılmayacaklarını ve daha bir

sürü saçmalığı on farklı dilde haykırdı. Derken kelimeler tükendi ve geriye sadece duygular kaldı.

Ayışığında, spiraller çizerek yavaşça yükselirlerken Elena'nın beyaz geceliği bazen Stefan'ın siyah pantolonlu bacaklarına dolanıyordu. Sonunda ağaçların üzerine yükseldiler.

Bu öyle onlara ait, öyle ilkel ve öyle özel bir andı ki herhangi bir tehlikeyi farkedemeyecek kadar kendilerini mutluluğa kaptırmışlardı. Ama Stefan çoktan etrafı kontrol etmişti ve Elena'nın da kontrol ettiğini biliyordu. Tehlike yoktu. Sadece ayışığında sürüklenen iki ruh vardı.

Damon'ın son zamanlarda öğrendiği en yararlı şeylerden biri, kesinlikle daha eğlenceli olmasına rağmen bazen uçmaktan bile daha yararlı olan yeni becerisi, varlığını tamamen gizlemekti.

Elbette bunu yapabilmek için bütün savunmasını indirmek zorunda kalıyordu. Sıradan bir taramada bile savunma kalkanları kendini kolayca belli ederdi. Ama kalkanlarını indirmesinin önemi yoktu. Kimse onu göremediğine göre kimse onu bulamayacaktı. Bu yüzden güvendeydi.

Bu gece pansiyondan çıktıktan sonra oturup düşüncelere dalmak için Eski Orman'da bir ağaç bulmuştu.

O zavallı insanların kendisiyle ilgili ne düşündüğü umrunda değildi. Bu, boynunu kırmadan önce bir ta-

vuğun sizin hakkınızda ne düşündüğünü merak etmek gibi bir şey olurdu. Hiç umursamadığı şeyler arasında, kardeşinin onun hakkında ne düşündüğüyse en alt sıradaydı.

Ama Elena oradaydı. Onu anlamış olsa da -hatta ondan diğerlerine de anlatmasını istediği halde- onun önünde o şekilde kovulmuş olmak çok aşağılayıcıydı.

Dolayısıyla evi diyebileceği tek yere çekilmişti. Evinin orman olması biraz gülünçtü aslında. Sonuçta geceyi Fell's Church'teki en iyi otelde de (aslında tek otelde) geçirebilirdi. Ya da yorgun bir yolcuyu evine davet edebilecek bir sürü güzel genç kız vardı. Ona içecek bir şey ikram edebilirlerdi... Su. Bir Güç dalgasıyla anne babalarını uykuya sürükleyip sabaha kadar sıcak bir yemeğin kollarında kalabilirdi.

Ama şu anda çok keyifsizdi ve istediği tek şey yalnız kalmaktı. Avlanmaktan biraz korkuyordu. Şimdiki zihin durumunda, paniğe kapılmış bir hayvanla kendini kontrol edemezdi. İstediği tek şey parçalayıp yok etmek ve birilerini çok ama çok mutsuz etmekti.

Hayvanların geri döndüğünü farketti. Tabii bunu sadece sıradan duyularıyla hissetmiş, varlığını ele vermemişti. Anlaşılan dehşet gecesi hayvanlar için sona ermişti. Zaten çoğu hayvanın hafızası oldukça kısa ömürlüydü.

Tam bir dala yaslanmış en azından Mutt'ın acı verici bir yara almış olmasını dilerken, aniden onlar ortaya çık-

tı. Sanki karanlıkta bir anda yoktan var olmuşlardı. Stefan ve Elena. Ormanda yaşayan bir Shakespeare çifti gibi havada, ağaçların üzerinde el ele sürükleniyorlardı.

Önce gözlerine inanamadı.

Sonra, tepelerine alaycılığını ve yıldırımlarını yağdırmak üzereyken, aşk gösterilerine başlamışlardı.

Hemen önünde.

Sanki gözüne sokmak istermişçesine bir de onunla aynı seviyeye yükselmişlerdi. Öpüşüyor, birbirlerini okşuyor... ve daha fazlasını yapıyorlardı.

Onu istemeden röntgenci durumuna düşürmüşlerdi ama zaman geçtikçe ve sevişmeleri daha tutkulu hale geldikçe Damon'ın öfkesi giderek arttı. Stefan kanını Elena'ya sunduğunda Damon dişlerini gıcırdattı. Bir zamanlar bu kızın ona ait olabileceğini, bütün kanını emip kurutabileceğini ve tek bir sözüyle istediği her şeyi yaptırabileceğini düşününce öfkeden haykırmamak için kendini zor tuttu.

Şimdiyse Stefan'ın kollarından cennete doğru yükseliyordu.

Bu en kötüsüydü. Elena uzun, zarif bir yılan gibi vücudunu Stefan'ınkine doladığında ve dudaklarını onun boynuna yapıştırdığında Damon tırnaklarını avuçlarına batırdı. Stefan ise başını yukarı kaldırmış, zevkten gözlerini kapamıştı.

Cehennemdeki tüm iblisler adına, neden şu işi bitirip gitmiyorlar?

Ağacında tek başına olmadığını *o anda* farketti.

Büyük dalda, hemen yanında sessizce oturan başka biri daha vardı. Önündeki bu aşk sahnesine dalıp da öfkeden kendini kaybettiğinde ortaya çıkmış olmalıydı. Fakat her kimse fazla iyiydi çünkü iki asırdır, hatta belki de üç asırdır hiç kimse ona böyle sezdirmeden yaklaşamamıştı.

Yaşadığı şaşkınlık yüzünden neredeyse daldan aşağı düşecekti. Hem de vampirlere has uçma yeteneğini kullanmaya fırsat bulamadan.

Uzun ince bir kol uzanıp onu yakalayarak güvenliğe çekti ve Damon kendini bir çift altın rengi göze bakarken buldu.

Sen de hangi cehennemden çıktın? diye sordu zihninden. Ayışığındaki aşıklar tarafından farkedilmeyi umursamamıştı. Nasılsa bir ejderha ya da bir atom bombası bile şu anda onların dikkatini dağıtamazdı.

Ben cehennemden gelen Shinichi'yim, diye cevap verdi çocuk. Damon uzun süredir böyle tuhaf bir saç görmemişti. Parlak, dümdüz ve simsiyahtı ama uçlarında kızıl pırıltılar vardı. Gözlerinin önünden bir baş hareketiyle çektiği tutamlar, yakasının etrafındaki bukleler gibi kızıl renkle bitiyordu ve saçları hafifçe uzundu. Saçlarının ucu alev almış gibiydi ve ilginç bir cevap vermişti. *Ben cehennemden gelen Shinichi'yim.* Eğer birinin cehennemden çıkıp gelmesi mümkünse, bu çocuk kesinlikle bunu yapabilecek kişiydi.

Diğer yandan, gözleri bir meleğinki gibi saf altın rengiydi. *Gerçi pek çok kişi bana sadece Shinichi demeyi tercih eder,* diye ekledi ciddi bir tavırla, cehennemden gelme meselesinin şaka olduğunu göstermek istercesine gözlerini hafifçe kısarak gülümserken. *Artık adımı biliyorsun. Sen kimsin?*

Damon ona bakakaldı.

14

Elena ertesi sabah Stefan'ın yatağında uyandı. Daha tamamen ayılamadan bunu farketti ve Judith Hala'ya dün geceyi açıklayacak iyi bir bahane bulabilmeyi umdu. Dün gece… son derece bulanık görünüyordu. Nasıl bir rüya görmüştü ki bu sabah böyle tuhaf uyanmıştı? Hatırlayamıyordu. Tanrım, hiçbir şey hatırlayamıyordu ki!

Sonra aniden hatırlayıverdi.

Önceki gün olsa onu yataktan doğruca tavana fırlatabilecek bir hızla doğrulup oturdu ve olanları kafasında toparlamaya çalıştı.

Gün ışığı. Üzerine vuran gün ışığını hatırlıyordu ve parmağında yüzüğü yoktu. İki eline de çılgınca bir korkuyla bakındı, hayır, yüzük hala yoktu. Ama üzerine vu-

ran güneş ışığına rağmen canı yanmadan oturabiliyordu. Bu mümkün değildi. Bütün benliğini saran bir korkuyla, güneş ışığının onu *öldürmesi* gerektiğini hatırlıyordu. Eline vuran ince bir huzme bunu ona açıkça öğretmişti. O yanma duygusunu, kavurucu acıyı asla unutamazdı. Bu ufacık dokunuş ona çok temel bir ders vermişti. O güzel lapis lazuli yüzük olmadan hiçbir yere gitme! Yüzük çok güzeldi ama onu daha da güzel kılan kendisini güneşten koruyacağını bilmekti. O olmadan, Elena…

Ah! *Ah!*

Zaten öyle olmuştu, değil mi?

Ölmüştü.

Bir vampire dönüştüğünde olduğu gibi sadece değişmemiş, kimsenin geri dönemeyeceği şekilde gerçekten ölmüştü. Kendi kişisel felsefesine göre isimsiz atomlara ayrılması veya doğruca cehenneme gitmesi gerekirdi.

Ama hiçbir yere gitmemişti. Bazı baba veya anne figürlerinin ona tavsiyelerde bulunduğunu hatırlıyordu. Aniden çok daha açık bir şekilde anlamaya başladığını farkettiği insanlara yardım etmeyi çok istediğini de hatırlıyordu. Şu okuldaki kabadayı? Elena, ayyaş babasının her gece öfkesini ondan çıkardığını üzüntüyle izlemişti. Ev ödevlerini hiç yapmayan şu kız? Annesi bütün gün yatakta yatarken, ondan üç küçük kardeşini büyütmesi bekleniyordu. Sadece bebeği beslemek ve temizlemek bile bütün zamanını almaya yetiyordu ve ödevlere hiç

vakit kalmıyordu. Her davranışın ardında mutlaka bir neden vardı ve Elena artık bunu görebiliyordu.

Rüyalarında insanlarla iletişim kurmuştu. Sonra efendi vampirlerden. Yaşlılar'dan biri Fell's Church'e gelmişti ve Elena'nın yapabildiği tek şey, rüyalara karışmasına engel olmaya çalışmak ve kaçmamak olmuştu. Arkadaşlarının Stefan'dan yardım istemesini sağlamıştı. Yanlışlıkla Damon'ı da çağırmışlardı. Elena da onlara yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde bile, ki gerçekten dayanılmazdı çünkü Yaşlılar aşkı iyi tanıyor, hangi düğmeye basacaklarını biliyor, düşmanlarını doğru yönlere kaçırabiliyorlardı. Ama savaşmış ve kazanmışlardı. Elena, Stefan'ın ölümcül yaralarını iyileştirmeye çalışırken kendini yine ölümlü olarak bulmuştu. Eski Orman'ın zemininde çıplak bir halde, üzerinde Damon'ın ceketiyle yatarken, Damon'sa bir teşekkür bile beklemeden ortadan kaybolmuştu.

Bu ilk uyanışla birlikte en temel şeyler geri gelmişti. Duyular... Dokunma, tatma, işitme, görme. Ama beyniyle değil kalbiyle algılıyordu. Bu süreçte Stefan ona çok iyi davranmıştı.

"Peki şimdi... Ben neyim?" dedi Elena yüksek sesle. Ellerini kaldırmış evirip çevirerek inceliyor, yerçekimi kanunlarına uyan ölümlü bedenine şaşkınlıkla bakıyordu. Stefan için uçmaktan vazgeçebileceğini söylemişti. Biri onu duymuş olmalıydı.

"Çok güzelsin," dedi Stefan dalgın bir tavırla. Yattığı yerde kıpırdamamıştı. Ama birden doğrulup oturdu. "*Konuşuyorsun!*"

"Konuştuğumu ben de biliyorum."

"Ve mantıklı konuşuyorsun!"

"Çok naziksin."

"Cümleler halinde!"

"Ben de farkettim."

"O halde devam et. Uzun bir şey söyle. Lütfen," dedi Stefan duyduklarına inanamıyormuş gibi.

"Sanırım arkadaşlarımla çok fazla zaman geçirmişsin," dedi Elena. "Şu cümlende Bonnie'nin patavatsızlığı, Matt'in nezaketi ve Meredith'in gerçekçiliği var."

"Elena, bu sensin!"

Stefan, elbette benim! diyerek bu gülünç sohbeti sürdürmek yerine Elena durdu ve düşündü. Sonra dikkatle yataktan kalkıp bir adım attı. Stefan hemen bakışlarını kaçırarak ona bir sabahlık uzattı. *Stefan? Stefan?*

Sessizlik.

Stefan bir süre sonra tekrar ona döndüğünde, Elena'yı elinde sabahlıkla güneş ışığında diz çökmüş halde buldu.

"Elena?" Elena ona meditasyon yapan bir melek gibi göründüğünü biliyordu.

"Stefan."

"Ama ağlıyorsun."

"Yine insan oldum Stefan." Elena bir elini kaldırdı ve yerçekimiyle inmesine izin verdi. "Yine insan oldum.

Ne daha fazla ne daha az. Sanırım tamamen eski haline dönmem birkaç gün sürdü."

Stefan'ın gözlerine baktı. Gözleri her zamanki gibi yemyeşildi. Arkalarından ışık gelen zümrütler gibi. Güneşe doğru tutulan bir yaz yaprağı gibi.

Zihnini okuyabiliyorum.

"Ama ben seninkini okuyamıyorum Stefan. Sadece genel olarak algılayabiliyorum ve bu da geçici olabilir... Hiçbir şeye güvenemeyiz."

Elena, benim istediğim her şey bu odada. Stefan elini yatağa vurdu. *Yanıma oturursan, benim istediğim her şey bu yatakta da diyebilirim.*

Elena ayağa kalktı ve kollarını boynuna dolayarak Stefan'a sarıldı. "Hala çok gencim," diye fısıldadı Stefan'a sarılmaya devam ederken. "Ve günler şeklinde düşünürsen, bu şekilde çok fazla günümüz olmalı ama..."

"Yine de senin için çok yaşlıyım. Ama sana bakabilmek ve bana baktığını görebilmek..."

"Beni sonsuza dek seveceğini söyle."

"Seni sonsuza dek seveceğim."

"Ne olursa olsun."

"Elena, Elena... Seni bir ölümlü, bir vampir, saf bir ruh, ruhani bir çocuk olarak sevdim... Şimdi yine insan olarak seviyorum."

"Birlikte olacağımıza söz ver."

"Birlikte olacağız."

"Hayır, Stefan, bu *benim*." Altın hareli mavi gözlerinin arkasında hızla hareket eden bir zihin olduğunu vurgulamak istercesine Elena kendi başına vurdu. "Seni tasvir etmiyorum. Zihnini okuyamasam bile yüz ifadeni okuyabilirim. Bütün o eski korkular, hepsi geri döndü, değil mi?"

Stefan bakışlarını kaçırdı birden. "Seni asla terketmeyeceğim."

"Bir gün bile mi? Bir saat bile mi?"

Stefan başını kaldırdı ve ona tereddüt ederek baktı. *Eğer gerçekten istediğin şey buysa. Seni bir saat için bile terketmeyeceğim.*

"Seni bütün sözlerinden azat ediyorum."

"Ama Elena, ben ciddiyim."

"Biliyorum. Ama bir gün gidersen, bir de sözünü tutamamış olmanın suçluluğunu yaşamanı istemiyorum."

Telepatiye gerek kalmadan Stefan'ın ne düşündüğünü tam olarak biliyordu. *Ona ayak uydur. Sonuçta daha yeni uyandı. Muhtemelen biraz kafası karışık.* Ve daha az şaşkın olmak ya da onu daha az şaşırtmak Elena'yı ilgilendirmiyordu. Stefan'ın çenesini hafifçe öptü. Ve dudaklarını. *Kesinlikle,* diye düşündü Elena, *ikimizden birinin kafası çok karışık.*

Zaman durmuştu sanki. Geriye kafa karıştırıcı hiçbir şey kalmadı. Elena, Stefan'ın onun ne istediğini bildiğini biliyordu ve Stefan da Elena'nın ona yaptırmak istediklerini yapmak istiyordu.

Bonnie endişeli gözlerle telefonundaki numaraya baktı. Stefan arıyordu. Sonra telaşlı bir tavırla elini saçlarında gezdirdi ve görüntülü aramayı kabul etti.

Ama arayan Stefan değil Elena'ydı. Bonnie güldü, ona baktı ve Stefan'ın oyuncaklarıyla oynamaması gerektiğini söylemeye hazırlandı ama aniden donup kaldı.

"*Elena!*"

"Bunu her seferinde yaşayacak mıyım, yoksa sadece cadı kardeşimle mi sınırlı kalacak?"

"*Elena!*"

"Uyandı ve eski halinden farkı yok," dedi Stefan kadraja girerek. "Uyanır uyanmaz aradık."

"*Ele*... Ama neredeyse öğle oldu!" diye patladı Bonnie birden.

"Onunla bununla oyaladık işte," dedi Elena. Ah, Elena'nın bu şekilde konuşmasını duymak harika değil miydi? Yarı masum ve tamamen kibirli. İnsan onu tutup sarsmak ve her şeyi en ince detayına kadar anlatması için ona yalvarmak istiyordu.

"*Elena,*" dedi Bonnie en yakındaki duvara yaslanarak. Sonra oradan aşağı kaydı ve kucağındaki çorap, bluz, pijama ve iç çamaşırı yığını halıya saçılırken, yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. "Elena, Fell's Church'ten ayrılmanız gerektiğini söylüyorlar. Gidecek misin?"

Elena şaşırdı. "*Ne* söylüyorlar?"

"Senin ve Stefan'ın kendi iyiliğiniz için buradan gideceğinizi söylediler."

"*Hayatta olmaz!*"

"Benim küçük sev..." diye başladı Stefan ama aniden susup, ağzı açılıp kapandı.

Bonnie şaşkın gözlerle bakıyordu. Kadrajın dışında olmuştu ama küçük sevgilisinin Stefan'ın karnına bir dirsek indirdiğinden şüphesi yoktu. "Saat ikide, her zamanki yerde," dedi Elena.

Bonnie gerçeğe geri döndü. Elena karşısındakine asla düşünme fırsatı tanımazdı. "Orada olacağım!" diye bağırdı.

"Elena," dedi Meredith şaşkınlık ve sevinçle. "Elena!" İkincisi hıçkırır gibi çıkmıştı. "Elena!"

"Meredith. Ah, beni ağlatma, bu bluz saf ipek."

"Çünkü o benim saf ipek sarı bluzum!"

Elena aniden melek kadar masum bir ifade takındı. "Biliyor musun Meredith, son zamanlarda oldukça uzamış gibi görünüyorum ve..."

"Eğer bu cümle *Ve bu bana daha çok yakıştı*, diye devam edecekse..." dedi Meredith tehditkar bir sesle, "seni şimdiden uyarıyorum Elena Gilbert..." Ama sözünü tamamlayamadı çünkü iki kız da aynı anda hem gülmeye hem ağlamaya başladı. "Nasıl istersen! Ah, sen nasıl istersen!"

"Stefan?" Matt telefonu sertçe salladı. Önce dikkatle, sonra telefonu garajın duvarına vurarak. "Göremiyo-

rum..." Birden durup yutkundu. "E-le-na?" Kelime yavaşça, her hecenin arasında duraksayarak çıkmıştı.

"Benim, Matt. Geri döndüm. Burada bile." Elena alnını işaret etti. "Bizimle buluşmaya ne dersin?"

Matt yeni aldığı, neredeyse çalışan arabasına yaslanarak mırıldandı. "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür..." Bunu defalarca tekrarladı.

"Matt? Seni göremiyorum. İyi misin?" Hışırtılar duyuldu. "Sanırım bayıldı."

"Matt?" diye seslendi Stefan. "Seni *gerçekten* görmek istiyor."

"Evet, evet." Matt başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak telefona baktı. "Elena... Elena..."

"Çok üzgünüm Matt. Gelmek zorunda değ..."

Matt güldü. "Sen Elena olduğuna emin misin?"

Elena binlerce kalp kıran o kahkahalarından biriyle güldü. "O zaman, Matt Honeycutt, saat ikide gelip bizimle buluşman için ısrar ediyorum. Buna ne dersin?"

"Sanırım sorun olmaz. Eski İmparatoriçe Elena tarzı." Teatral bir tavırla öksürdü, burnunu çekti ve "Üzgünüm, biraz soğuk almışım," dedi. "Belki de alerjidir."

"Saçmalama Matt. Bebek gibi ağladığını biliyoru çünkü ben de ağlıyorum," dedi Elena. "Bonnie ve Meredith de ilk konuştuğumuzda ağladı. Yani bütün günüm ağlamakla geçti. Şimdi bir piknik sepeti hazırlamam gerek. Meredith gelip seni alacak. Sen de yiyecek ya da içecek bir şeyler getir. Görüşürüz!"

Elena telefonu bıraktığında nefes nefeseydi.

"İşte bu zordu."

"Seni hala seviyor."

"Bütün hayatım boyunca bebek kalmamı mı tercih ederdi?"

"Belki de o günlerdeki 'merhaba' ve 'hoşçakal' deme şeklini daha çok sevmiştir."

"Benimle alay ediyorsun." Elena'nın çenesi titredi.

"Asla," dedi Stefan. Sonra aniden Elena'nın elini tuttu. "Gel hadi, gidip piknik için alışveriş yapalım. Bir de sana araba alalım."

Bir anda Elena o kadar hızla yükseldi ki Stefan tavana çarpmasını engellemek için onu belinden yakalamak zorunda kaldı.

"Yerçekimine boyun eğdiğini sanıyordum!"

"Ben de öyle! Şimdi ne yapacağım?"

"Ağır şeyler düşün!"

"Ya işe yaramazsa?"

"O zaman sana bir çapa alırız."

Saat ikide Stefan'la Elena yepyeni kırmızı bir Jaguar'la Fell's Church Mezarlığı'na geldi. Elena saçlarını bir eşarbın altında toplamış, koyu camlı güneş gözlükleri takmıştı. Yüzünün alt kısmına bir fular sarmış ve Bayan Flowers'ın gençlik günlerinden kalma siyah dantelli peçesini örtmüştü. Meredith onun menekşe rengi sarı ve kotla muhteşem göründüğünü söyledi. Bonnie ve Mere-

dith piknik için yere bir örtü yaymışlardı bile ve kaşıncalar sandviçlerin, üzümlerin ve yağsız makarna salatasının tadına bakmaya başlamıştı.

Elena bu sabah nasıl uyandığını anlattıktan sonra erkeklerin tahammül edemeyeceği kadar uzun süre sarılıp ağlaştılar.

"Ormana bir göz atmak ister misin? Şu yaratıklardan olup olmadığını kontrol etmek için?" dedi Matt, Stefan'a.

"Ortalıkta olmasalar iyi olur," dedi Stefan. "Kaza geçirdiğiniz yerden bu kadar uzaktaki ağaçlar da eğer etkilendiyse..."

"Hiç iyi olmaz, değil mi?"

"Çok ciddi bir sorunumuz var demektir."

Tam gitmek üzereydiler ki Elena arkalarından seslendi.

"Bu kadar erkek ve süper güçlü görünmenize gerek yok," dedi. "Duyguları bastırmak iyi değildir. Onları ifade etmek sizi sağlam tutar."

"Siz sandığımdan daha sağlamsınız," dedi Stefan. "Mezarlıkta piknik yaptığınıza bakılırsa."

"Her seferinde Elena'yı burada bulurduk," dedi Bonnie elindeki kereviz sapıyla yakınlardaki bir mezar taşını işaret ederek.

"Annemle babamın mezarı," diye açıkladı Elena. "Trafik kazasında ölmelerinin ardından, kendimi onlara burada, diğer her yerde olduğundan daha yakın hissettim.

İşler kötü gittiğinde ya da cevaplanması gereken bir sorum olduğunda hep buraya gelirdim."

"Hiç cevap aldın mı?" diye sordu Matt cam kavanozdan bir salatalık turşusu alıp kavanozu yanındakine verirken.

"Şimdi bile emin değilim," dedi Elena. Eşarbını, peçesini, gözlüklerini çıkarmıştı. "Ama daima bana kendimi daha iyi hissettirirdi. Neden, bir sorun mu var?"

"Şey... Evet," dedi Matt beklenmedik bir şekilde. Sonra herkesin ona baktığını farkederek kızardı. Bonnie dudaklarında bir kereviz sapıyla ona doğru döndü, Meredith yaklaştı ve Elena oturduğu yerde doğruldu. Vampirlere has bir zarafetle gösterişli bir mezar taşına yaslanmış olan Stefan da oturdu.

"Ne oldu Matt?"

"Ben de tam senin bugün pek iyi görünmediğini söyleyecektim," dedi Bonnie endişeli bir tavırla.

"Teşekkür ederim," diye tersledi Matt.

Bonnie'nin kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Ben onu demek..."

Ama bitiremedi. Meredith ve Elena onu hemen koruyucu bir tavırla aralarına aldı. Bu tavır, aralarından biriyle sorunu olanın, hepsiyle sorunu olacağını gösteriyordu.

"Şövalyelik yerine alaycılık mı? Bu tanıdığım Matt'e hiç benzemiyor." Meredith konuşurken bir kaşını kaldırmıştı.

"Bonnie sadece anlayışlı olmaya çalışıyordu," dedi Elena düz bir sesle. "Ve sen çok ucuz bir cevap verdin."

"Tamam, tamam! Üzgünüm, *gerçekten* üzgünüm Bonnie." Matt mahcup bir tavırla ona döndü. "Sana ayıp ettim ve sadece nazik davranmaya çalıştığını biliyorum. Ben sadece… Ne yaptığımı ya da söylediğimi gerçekten bilmiyorum. Her neyse, meseleyi duymak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye bitirdi savunmacı bir tavırla onlara bakarak.

Herkes istiyordu.

"Tamam. Bu sabah Jim Bryce'ı ziyarete gittim, onu hatırlıyor musunuz?"

"Elbette, onunla çıkmıştım. Basketbol takımının kaptanı. Hoş biridir. Biraz genç ama…" Meredith omuz silkti.

"Jim iyidir." Matt yutkundu. "Şey, sadece… Dedikodu yapmış gibi olmak istemiyorum ama…"

"Dedikodu!" diye emretti üç kız aynı anda koro halinde.

Matt irkildi. "Tamam, tamam! Şey, saat onda orada olmam gerekiyordu ama biraz erken gittim ve, şey, Caroline oradaydı. Daha doğrusu çıkmak üzereydi."

Üç kız aynı anda şaşkınlıkla inlerken Stefan'ın yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Yani geceyi onunla geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Stefan!" diye başladı Bonnie. "Dedikodu böyle yapılmaz. Asla düşündüğünü açıkça söylemezsin…"

"Hayır," dedi Elena. "Bırak Matt cevap versin. Geçen gün Caroline hakkında endişelendiğimi hatırlıyorum."

"Endişeden öte bir şeydi," dedi Stefan.

Meredith başıyla onayladı. "Bu dedikodu değil lüzumlu bilgi."

"Pekala," dedi Matt. "Şey, evet, açıkçası öyle düşündüm. Jim, Caroline'ın kızkardeşini görmek için geldiğini söyledi ama Tamra daha on beş yaşında. Üstelik bunu söylerken Jim kapkırmızı kesildi."

Diğerleri ciddi gözlerle birbirine baktı.

"Caroline hep biraz hafif olmuştur zaten," diye başladı Bonnie.

"Ama Jim'le ilgileneceği aklımın ucundan bile geçmezdi," diye bitirdi Meredith.

Bir cevap umuduyla Elena'ya baktılar. Elena yavaşça başını iki yana salladı. "Tamra'yı ziyaret etmesi için herhangi bir neden göremiyorum. Ayrıca…" Matt'e döndü. "Matt, bizden bir şeyler gizliyorsun. Başka ne oldu?"

"*Daha*sı da mı var? Caroline iç çamaşırlarını mı gösterdi?" Bonnie güldü ama Matt'in kızardığını görünce hemen ciddileşti. "Hey, hadi, Matt. *Biziz*. Bize her şeyi anlatabilirsin."

Matt derin bir nefes alarak gözlerini kapadı.

"Pekala, şey, Caroline çıkarken, sanırım… Sanırım Caroline, ee, bana teklifte bulundu."

"*Ne* yaptı?"

"O asla…"

"Nasıl, Matt?" diye sordu Elena.

"Şey, Jim onun gittiğini sanıyordu ve basket topunu almak için garaja girdi. Ama Caroline aniden geri geldi ve dedi ki... Tam ne dediğinin önemi yok aslında. Futbolu basketboldan daha çok sevdiğini ve ona eşlik etmek isteyip istemeyeceğimi falan sordu."

"Sen ne dedin peki?" diye sordu Bonnie merakla.

"Bir şey demedim. Sadece suratına baktım."

"O sırada Jim geri mi geldi?" diye sordu Meredith.

"Hayır! Caroline giderken bana ne demek istediğini açıkça belli eden o bakışla baktı, bilirsiniz. Sonra Tami geldi." Matt'in dürüst yüzü şimdi alev alev yanıyordu. "Ve o anda... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki de Caroline ona benimle ilgili bir şey söyledi çünkü o bana..."

"Matt." Stefan bu noktaya kadar neredeyse hiç konuşmamıştı ama şimdi öne eğilmişti ve sesi çok sakindi. "Sadece dedikodu yapmak istediğimiz için sormuyoruz, Fell's Church'te ciddi bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz. Bu yüzden lütfen bize olanları anlat."

15

Matt başıyla onayladı ama saç diplerine kadar kızarmıştı. "Tami vücudunu benimkine bastırdı."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yani sana sarıldı mı?" diye sordu Meredith. "Sıkıca sarılmak gibi? Yoksa..." Meredith sözünü tamamlayamadı çünkü Matt telaşlı bir tavırla başını iki yana sallıyordu.

"Öyle masum bir sarılış değildi. Yalnızdık, kapının ağzındaydık ve sadece... Şey, inanamadım. Kız daha on beş yaşında ama yetişkin bir kadın gibi davranıyordu. Yani, daha önce yetişkin bir kadının bana bunu yaptığını söylemiyorum elbette ama..."

Nihayet ağzındaki baklayı çıkardığı için rahatlayan Matt'in bakışları tek tek arkadaşlarının yüzünde dolaş-

tı. "Eee, ne düşünüyorsunuz? Caroline'ın orada olması sadece tesadüf müydü, yoksa Tamra'ya bir şey mi söyledi?"

"Tesadüf filan değil," dedi Elena. "Bu kadar tesadüf olmaz. Caroline sana yaklaşıyor ve sonra Tamra o şekilde davranıyor. Tami Bryce'ı tanıyorum. Tatlı bir kızdır. En azından öyleydi."

"Hala öyle," dedi Meredith. "Size söyledim, Jim'le birkaç kez çıkmıştım. Tami çok tatlı bir kız ve yaşından önce büyümüş filan da değil. Böylesine uygunsuz bir şey yapacağına asla ihtimal vermem, tabii..." Duraksayarak bakışlarını boşluğa dikti ve sonra sözünü tamamlamadan omuz silkti.

Bonnie ciddileşmişti. "Ama buna bir son vermek zorundayız," dedi. "Ya bunu Matt kadar iyi ve utangaç olmayan birine yaparsa? Karşısındaki kişi ondan yararlanabilir!"

"Sorun da bu," dedi Matt yine kızararak. "Yani, çok zor... Başka bir kız, çıktığım bir kız olsaydı... Yani başka kızlarla çıktığımı söylemiyorum ama..." diye ekledi aceleyle, Elena'ya bakarak.

"Ama çıkmalısın," dedi Elena. "Matt, senden sonsuz sadakat beklemiyorum. Senin tatlı bir kızla çıktığını görmekten daha çok istediğim bir şey yok." Kazayla olmuş gibi Elena'nın bakışları Bonnie'ye kaydı. Bonnie'yse şimdi belirgin bir sessizlik ve dikkatle yine kereviz sapını kemirmeye başlamıştı.

"Stefan, bize ne yapmamız gerektiğini söyleyebilecek tek kişi sensin," dedi Elena ona dönerek.

Stefan kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Sadece iki kız söz konusuyken herhangi bir sonuç çıkarmak çok zor."

"O halde Caroline'ın ya da Tami'nin ne yapacağını görmek için bekleyeceğiz," dedi Meredith.

"Sadece beklemeyeceğiz," dedi Stefan. "Daha fazla bilgi edinmemiz gerek. Siz Caroline ve Tamra'yı izlerken ben de biraz araştırma yaparım."

"Lanet olsun!" dedi Elena yumruğunu yere indirerek. "Neredeyse..." Aniden susarak arkadaşlarına baktı. Bonnie ağzı açık bir halde kerevizini bırakmıştı. Matt'in kolası boğazına kaçmıştı ve öksürmeye başlamıştı. Meredith ve Stefan bile ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Ne?" diye sordu Elena da şaşkınlıkla.

İlk toparlanan Meredith oldu. "Sadece daha dün... Yani, melekler küfretmez."

"Birkaç kez öldüm diye hayatım boyunca bir daha hiç küfredemeyecek miyim?" Elena başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Ben benim ve kendim olarak kalacağım."

"Güzel," dedi Stefan ve eğilip Elena'nın başına bir öpücük kondurdu. Matt bakışlarını kaçırdı ve Elena neredeyse baştan savar bir tavırla Stefan'ın eline vurdu. Yine de içinden *Seni seviyorum*, diye düşündü. Elena onun cevabını duyamasa da Stefan'ın onu duyacağını biliyordu. Aslında, genel bir cevap yakalayabildiğini

ve bunu Stefan'ı saran ılık bir gül rengi olarak algıladığını farketmişti.

Bonnie'nin gördüğü ve adına aura dediği şey bu muydu? Günün büyük bölümünde Stefan'ı, etrafında yumuşak, güzel, zümrüdümsü renkli bir ışıkla gördüğünü hatırladı. Şimdi pembe solarken yeşil geri dönüyordu.

Hemen diğer arkadaşlarına baktı. Bonnie gül rengi bir ışıkla sarılıydı ve bazı yerlerde iyice açık pembeye çalıyordu. Meredith'in etrafında koyu ve güçlü bir menekşe rengi vardı. Matt'inki koyu ve güçlü bir maviydi.

Düne kadar *-daha dün müydü?-* başka kimsenin görmediği birçok şeyi gördüğünü hatırladı. Bir şey onu çok korkutmuştu.

Neydi? Zihninde parçalar halinde görüntüler dolaşıyordu. Birtakım korkutucu yaratıklar. Tırnak ucu kadar küçükleri de vardı, kol kadar büyük olanları da. Gövdesi ağaç kabuğu gibi bir dokuya sahipti. Böcek gibi antenleri vardı ama çok fazlaydı ve herhangi bir böceğin hareket ettirebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, kamçı gibi sallanıyorlardı. Böcekleri düşündüğü her seferinde olduğu gibi ürperdi. Demek bir böcekti. Ama bildiği böceklerin hepsinden farklı bir bedenle yaratılmış bir böcek. O açıdan, daha ziyade bir sülüğe benziyordu. Her yeri keskin dişlerle kaplı tam daire biçiminde bir ağzı ve sırtında kamçı gibi şaklayan yüzlerce dokunacı vardı.

Bir kişiye sıkıca tutunabilirdi ama Elena onun bundan daha fazlasını yapabileceğini de hissediyordu.

Şeffaflaşabilir, kendini kişinin içine çekebilirdi ve kişinin hissedeceği tek şey basit bir sinek ısırığı olurdu.

Sonra?

Elena, Bonnie'ye döndü. "Bir şeyin neye benzediğini sana gösterirsem, sence onu sonradan tanıyabilir misin? Gözlerinle değil psişik duyularınla?"

"Sanırım bu, o şeyin ne olduğuna bağlı," diye cevap verdi Bonnie temkinli bir tavırla.

Elena, Stefan'a bir bakış attı, Stefan hafifçe başıyla onayladı.

"O zaman gözlerini kapa," dedi Elena.

Bonnie gözlerini kapadı ve Elena parmak uçlarını Bonnie'nin şakaklarına dayadı, başparmaklarıyla kirpiklerine çok hafifçe dokundu. Beyaz Büyü'yü harekete geçirmeye çalışmak -dün bunu nasıl da kolayca yapabiliyordu- ateş yakmak için iki taşı birbirine sürtmek ve birinin çakmaktaşı olduğunu ummak gibiydi. Sonunda küçük bir kıvılcım hissetti ve Bonnie irkilerek geri çekildi.

Bonnie'nin gözleri aniden açıldı. "Bu da neydi?" dedi korkuyla. Nefes nefeseydi.

"Dün gördüğüm şey buydu..."

"Nerede?"

Elena yavaş konuştu. "Damon'ın içinde."

"Ama bunun anlamı ne? Bunu o mu kontrol ediyordu? Yoksa?" Bonnie durdu ve gözleri iri iri açıldı.

Elena cümleyi onun yerine tamamladı. "O mu Damon'ı kontrol ediyor? Bilmiyorum. Ama neredeyse

kesin olarak bildiğim bir şey var. Damon senin çağrına aldırmadığında, bu yaratıkların etkisi altındaydı."

"Soru şu ki, eğer Damon değilse onu kim kontrol ediyordu?" dedi Stefan yine huzursuzca ayağa kalkarak. "Elena'nın sana gösterdiği yaratığı ben de gördüm, kendi zihni olan bir şey değil. Dışarıdan bir zihin tarafından kontrol ediliyor olmalı."

"Başka bir vampir gibi mi?" diye sordu Meredith.

Stefan omuz silkti. "Vampirler genellikle bunlarla uğraşmaz çünkü vampirler onlara gerek olmadan da istediklerini elde edebilir ama öyle bir yaratığın bir vampiri ele geçirebilmesi için çok güçlü bir zihne ihtiyaç vardır. Güçlü ve kötücül."

"Onlar," dedi Damon bir meşe ağacının dalında oturduğu yerden bakarak, "kardeşim ve arkadaşları."

"Harika," diye mırıldandı Shinichi. Meşeye Damon'ın yaptığından çok daha zarif ve rahat bir şekilde yerleşmişti. Bu söze dökülmeyen bir yarışma gibiydi. Elena'yı gördüğünde ve Tami'nin adı geçtiğinde Shinichi'nin altın rengi gözlerinin parladığı Damon'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Şu sersem kızlarla ilgin olmadığını söylemeye kalkma," dedi Damon. "Caroline'dan Tamra'ya ve diğerlerine kadar, hepsi senin fikrindi, değil mi?"

Shinichi başını iki yana salladı. Bakışlarını Elena'ya dikmişti ve kısık sesle bir folk şarkısı söylemeye başlamıştı.

"Açan güller gibi yanaklarla
Altın buğday gibi saçlarla..."

"Yerinde olsam bunu bu kızların üzerinde denemezdim." Damon neşesizce gülümsedi. Gözleri kısılmıştı. "Tamam, en fazla ıslak tuvalet kağıdı kadar güçlü görünüyorlar ama sandığından çok daha sağlamlar ve içlerinden biri tehlikedeyken daha da güçleniyorlar."

"Sana söyledim, benim işim değildi," dedi Shinichi. Damon onunla karşılaştığından beri ilk kez huzursuz görünüyordu. "Ama kimin fikri olduğunu biliyor olabilirim."

"Söyle o zaman," dedi Damon gözlerini iyice kısarak.

"Şey, sana ikizimden söz etmiş miydim hiç? Adı Misao'dur." Keyfi yerinde bir şekilde gülümsedi. "Bakire anlamına gelir."

Damon otomatikman iştahının kabardığını hissetti. Ama bunu dikkate almadı. Şu anda avlanmayı düşünemeyecek kadar mayışmıştı. Ayrıca *kitsune*'lerin, yani Shinichi gibi bir tilki-ruhun avlanabilir olduğundan da emin değildi. "Hayır, ondan söz etmemiştin," dedi Damon dalgın bir tavırla ensesini kaşırken. O sivrisinek ısırığı geçmişti ama arkasında sinir bozucu bir kaşıntı bırakmıştı. "Her nasılsa unutmuş olmalısın."

"Şey, buralarda bir yerlerdedir. Benimle birlikte o da geldi, şey... Elena'yı geri getiren Güç'ün ışığını gördüğümüzde."

Damon, Elena'nın adını anmadan önceki tereddütlü sahte olduğuna emindi. Başını *Beni kandırdığınız sanıyor* diyen bir açıyla eğerek bekledi.

"Misao oyun oynamayı sever," dedi Shinichi.

"Ah, öyle mi? Tavla, satranç falan gibi şeyler mi?"

Shinichi teatral bir tavırla güldü ama Damon gülerisindeki o kızıllığı yakalamıştı. Aşırı korumacı davranıyordu . Damon, Shinichi'ye bakarak kısa bir an gülümsedi.

"Onu seviyorum," dedi Shinichi ve bu kez sesinde açık bir uyarı vardı.

"Elbette seviyorsun," dedi Damon yatıştırıcı bir sesonuyla. "Bunu görebiliyorum."

"Ama şey, oyunları genellikle bir kasabayı yok edebilir. Zaman içinde. Hemen değil."

Damon omuz silkti. "Bu sinek pisliği kasabayı kimsenin özleyeceğini sanmam. Elbette ki önce kızlarımı canlı bir şekilde buradan çıkarmak isterim." Şimdi Damon'ın sesinde açık bir uyarı vardı.

"Nasıl istersen." Shinichi normal haline geri dönmüştü. "Biz aynı taraftayız ve anlaşmamıza sadık kalacağız. Sonuçta, bütün bunları ziyan etmek yazık olurdu." Bakışları yine Elena'ya döndü.

"Bu arada, senin *malach*'ın ya da -çok ısrar ediyorsan- kızkardeşinin *malach*'ı ve benimle ilgili küçük fiyaskonun sözünü bile etmeyeceğiz. En azından üçünü bir araya getirdiğimden eminim ama birini daha görürsem ilişkimiz sona erer. Ben kötü bir düşmanımdır Shinichi. Ne kadar kötü olduğumu öğrenmek istemezsin."

Shinichi başıyla onaylarken oldukça etkilenmiş görünüyordu. Ama bir an sonra bakışları yine Elena'ya dönmüş ve yine şarkı söylemeye başladı.

"Süt beyazı omuzlarından dökülen
Altın buğday gibi saçlarla
Benim güzel, tatlı..."

"Ve şu Misao'yla da şahsen tanışmak istiyorum. Onun iyiliği için."

"O da seninle tanışmak istiyor. Şu anda kendini oyuna kaptırmış durumda ama biraz ara vermesini sağlamaya çalışırım." Shinichi rahat bir tavırla gerindi.

Damon bir an ona baktı. Sonra dalgın bir tavırla o da gerindi.

Shinichi onu izliyordu. Gülümsedi.

Damon bu gülümsemeyi merak etti. Shinichi gülümsediğinde gözlerinde iki küçük kızıl alev belirdiğini daha önce farketmişti.

Ama şu anda bunları düşünemeyecek kadar yorgundu. Fazlasıyla gevşemişti. Aslında aniden çok uykusu gelmişti.

"Yani Tami gibi kızların içinde şu *malach* denen yaratıkları mı arayacağız?" diye sordu Bonnie.

"Evet, öncelikle de Tami'de," dedi Elena.

"Ve sence," dedi Meredith, Elena'ya dikkatle bakarak, "Tami bunu bir şekilde Caroline'dan mı aldı?"

"Evet. Biliyorum, biliyorum, asıl soru şu. Caroline nereden aldı? İşte bunu bilmiyorum. Ama sonuçta Klaus ve Tyler Smallwood tarafından kaçırıldığında ona ne olduğunu bilmiyoruz. Geçen hafta boyunca neler yaptığı konusunda da hiçbir fikrimiz yok. Bizden nefret etmekten bir an bile vazgeçmediği gerçeği dışında."

Matt başını ellerinin arasına almıştı. "Peki şimdi ne yapacağız? Bütün bunlardan kendimi sorumlu hissediyorum."

"Hayır, eğer ille de bir sorumlu arayacaksak, o da Jimmy. Eğer geceyi Caroline'la geçirmiş ve sonra onun bu konuyu on beş yaşındaki kızkardeşiyle konuşmasına izin vermişse... Şey, bu onu *suçlu* yapmaz ama kesinlikle biraz daha dikkatli ve sessiz hareket edebilirdi," dedi Stefan.

"İşte yanıldığın nokta da bu," dedi Meredith. "Matt, Bonnie, Elena ve ben, Caroline'ı bütün hayatımız boyunca tanıyorduk ve neler yapabileceğini biliyoruz. Eğer biri kardeşini koruyamadıysa, o da biziz. Ve bence görevimizi ciddi şekilde ihmal ettik. Evine uğrayalım mı, ne dersiniz?"

"Bence de gitmeliyiz," dedi Bonnie üzgün bir tavırla, "ama bunun için sabırsızlandığımı söyleyemem. Peki ya o *malach* yaratıklarından biri içinde değilse?"

"Araştırma da burada devreye girecek," dedi Elena. "Bütün bunların arkasında kimin olduğunu bulmak zorundayız. Damon'ı etkileyecek kadar güçlü biri olduğu kesin."

"Harika," dedi Meredith asık yüzle. "Ve buradan geçen enerji hatları düşünülürse, Fell's Church'teki herhangi biri olabilir."

Elli metre batıda ve yerden dokuz metre yukarıda, Damon uyanık kalmaya çalışıyordu.

Shinichi alnına düşen gece siyahı ve alev kızılı saçlarını çekmek için uzandı. Kısık gözlerle Damon'ı dikkatle izliyordu.

Aslında Damon'ın onu bu şekilde izliyor olması gerekirdi ama çok uykusu vardı. Yavaşça, Shinichi'nin hareketini taklit etti ve alnına düşen siyah saçlarının bir kısmını itti. Gözleri biraz daha kısıldı. Shinichi hala gülümsüyordu.

"O halde anlaştık," diye mırıldandı. "Misao'yla ben kasabayı alacağız ve sen de yolumuza çıkmayacaksın. Enerji hatlarına hakettiklerini vereceğiz. Sen kızlarını güvenli bir şekilde dışarı çıkaracaksın ve intikamını alacaksın."

"Şu kibirli kardeşimden ve şu Mutt'tan!"

"Matt." Shinichi'nin kulakları keskindi.

"Her ne haltsa. Elena'nın kılına bile zarar gelmesini istemiyorum, hepsi o. Ve şu kızıl saçlı küçük cadının da."

"Ah, evet, tatlı Bonnie. Onun gibi birkaç kıza itiraz etmezdim. Biri Samhain, diğeri de Gündönümü için."

Damon uykulu bir tavırla güldü. "Onun gibi iki tane bulamazsın. İstediğin kadar ara. Ama onun da kılına zarar vermeyeceksin."

"Şu uzun boylu, siyah saçlı güzel, Meredith..."

Damon uyandı. "Nerede?"

"Endişelenme, seni tepelemeye gelmiyor," dedi Shinichi yanıltıcı bir tavırla. "Ona ne olmasını istiyorsun?"

"Ah." Damon yine rahatlayarak arkasına yaslandı ve omuzları düştü. "Onu kendi haline bırak. Benden uzak kaldığı sürece."

Shinichi daha rahatça yaslanmıştı. "Kardeşin sorun olmayacak. O halde tek sorun, aşağıdaki şu diğer çocuk," diye mırıldandı.

"Evet. Ama kardeşim..." Damon şimdi Shinichi'nin pozisyonunda neredeyse uykuya dalmıştı.

"Sana söyledim, onunla ilgilenilecek."

"Hmm. Yani, güzel."

"Yani anlaştık mı?"

"Hı hı."

"Evet?"

"Evet."

"Anlaştık."

Bu kez Damon karşılık vermedi. Rüya görüyordu. Rüyasında da Shinichi'nin meleğimsi sarı gözleri aniden açılarak onu süzüyordu.

"Damon." Adını duydu ama rüyasında gözlerini açmasına değmeyecek kadar önemsiz bir şeydi. Zaten açmadan da görebiliyordu.

Rüyasında Shinichi onun üzerine eğildi ve yüzüne yakın durdu, auraları öylesine birleşmişti ki Damon nefes alıyor olsa aynı havayı paylaşacaklardı. Shinichi uzun bir süre o şekilde kaldı, sanki Damon'ın aurasını test ediyormuş gibi. Ama Damon dışarıdan biri için sadece dalgalar ve kanallar halinde görüneceğini biliyordu. Rüyasında Shinichi onun üzerine eğildi, Damon'ın solgun yanağını veya dudaklarının kıvrımını ezberliyormuş gibiydi.

Sonunda, rüyadaki Shinichi elini Damon'ın başının altına koydu ve sivrisineğin ısırdığı noktayı kaşıdı.

"Ah, büyüyüp tatlı bir çocuk olacaksın, değil mi?" dedi Damon'ın göremediği bir şeye. Damon'ın göremediği bu şey onun içindeydi. "Güçlü iradesine rağmen neredeyse bütün kontrolü ele geçirdin, değil mi?"

Shinichi bir şey izlermiş gibi bir an durdu, sonra gözlerini kapadı.

"Bence bunu denemeliyiz," diye fısıldadı, "fazla uzatmadan. Yakında. Çok yakında. Ama önce güvenini kazanmak, rakibinden kurtulmak zorundayız. Onu bulanık, öfkeli, kibirli ve dengesiz halde tut. Ona Stefan'ı, Stefan'a olan nefretini düşündür. Bu arada ben de burada yapılması gerekenleri halledeyim."

Sonra direkt Damon'la konuştu. "Müttefik ha!" Güldü. "Parmağımı ruhuna batırabilecekken değil. Tam

buraya. Hissedebiliyor musun? Sana yaptırabileceklerimi hissediyor musun?"

Sonra yine Damon'ın içindeki yaratığa seslendi. "Daha hızlı büyümeni ve daha güçlü olmanı sağlamak için küçük bir ziyafeti hakettin."

Rüyasında, Shinichi bir hareket yaptı ve daha önce görünmez olan *malach*'ı ağaçlara gelmeye teşvik ederek arkasına yaslandı. Yukarı tırmanıp Damon'ın etsesine kaydılar. Sonra sinsi bir şekilde, üzerinde var olduğuna bilmediği bir kesikten tek tek içine girdiler. Yumuşak, jölemsi vücutlarının içine girişi neredeyse dayanılmazdı...

Shinichi kısık sesle şarkı söylüyordu.

"Ah, sevgili güzel bakireler, gelin bana
Girin, sokulun bağrıma
Güneş ya da ayışığında gelin bana
Güller hala tomurcuk verirken..."

Damon rüyasında öfkeliydi. İçindeki yaratıklarla ilgili saçmalık yüzünden değildi. Bu gülünçtü. Öfkeliydi çünkü rüyasındaki Shinichi'nin piknikten kalanları toplamaya başlayan Elena'yı izlediğini biliyordu. Genç kızın her hareketini takıntılı bir ilgiyle izliyordu.

"Gittiğin her yerde tomurcuklanırlar
Kan kırmızısı yaban gülleri."

"Şu Elena gerçekten sıradışı bir kız," dedi Shinichi. "Eğer yaşarsa bir-iki geceliğine benim olacak." Damon'ın alnındaki saçları nazikçe okşadı. "Sence de sıradışı bir zarası yok mu? Ölümünün güzel olmasına özen göstereceğim."

Damon cevap veremedi. Rüyasında ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordu.

Bu arada rüyasındaki Shinichi'nin rüya yaratıkları ağaçlara tırmanmaya ve Damon'ın içine süzülmeye devam ediyordu. Bir, iki, üç, bir düzine, iki düzine. *Daha fazlası.*

Damon, Eski Orman'dan daha fazla yaratığın geldiğini hissetmesine rağmen bir türlü uyanamıyordu. Ne ölü ne canlı ne insandılar, sadece Shinichi'nin çok uzaktan bile Damon'ın zihnini kontrol etmesine olanak tanıyan Güç kapsülleriydi. Sonları gelmeyecek gibi görünüyordu.

Shinichi *malach* akışını izlemeye devam ederken bu parlak yaratıklar Damon'ın içine doluşuyordu. Bir süre sonra Shinichi tekrar şarkısına döndü.

"Günler çok değerli, onları sakın kaçırma
Çiçekler solacak seninle birlikte...
Gelin bana güzel genç bakireler
Hala genç ve güzelken..."

Damon *unutmak* kelimesini yüz ses tarafından aynı anda fısıldanmış gibi duydu. Ve neyi unutacağını hatırlamaya çalışırken her şey çözülüp gözden kayboldu.

Ağaçta tek başına uyandığında bütün vücudu acıyla sızlıyordu.

16

Piknikten döndüklerinde Bayan Flowers'ın onları beklediğini görünce Stefan şaşırdı. Daha da şaşırtıcı olan, bahçeyle ilgili olmayan bir şey söylemesiydi.

"Yukarıda seni bekleyen bir mesaj var," dedi kadın, başını dar merdivene doğru sallayarak. "Esmer bir genç getirdi, sana benziyordu. Benimle tek kelime etmedi. Sadece mesajı nereye bırakması gerektiğini sordu."

"Esmer mi? Damon mı?" diye sordu Elena.

Stefan başını iki yana salladı. "Bana neden mesaj bırakmak istesin ki?"

Elena'yla Bayan Flowers'ı bırakarak aceleyle yukarı koştu. Tepeye ulaştığında kapının altına sıkıştırılmış bir kağıt parçası buldu.

Bir *Seni Düşünüyorum* kartıydı ve zarfa konmuştu. Ağabeyini tanıyan Stefan bunun bedelinin ödendiğinden şüpheliydi. En azından parayla. Karta siyah keçeli kalemle bir not yazılmıştı.

BUNA IHTIYACIM YOK.
AMA AZIZ STEFAN'IN OLABILIR.
BU GECE INSANLARIN ÇARPTIĞI
AĞACIN DIBINDE BULUŞALIM.
EN GEÇ SABAH DÖRT BUÇUKTA.
AÇIKLAYACAĞIM.
D.

Hepsi buydu... Bir web adresi dışında.

Stefan kağıdı çöp kutusuna atmak üzereyken aniden meraklandı. Bilgisayarı açtı, verilen adresi yazdı. Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra siyah ekranda çok koyu gri harfler belirdi. Bir insana sadece simsiyah bir ekran olarak görünürdü ama çok güçlü gözleri olan vampirler için siyah üzerindeki gri az da olsa belirgindi.

Lapis lazuliden sıkıldınız mı?
Hawaii'de tatil yapmak ister misiniz?
Ayrı eski sıvı mutfağından sıkıldınız mı?
Gelin ve Shi no Shi'yi ziyaret edin.

Stefan sayfayı kapamak için uzandı ama bir şey onu durdurdu. Elena'yı kapıda duyana kadar oturup şiirin altındaki küçük reklama baktı. Sonra hemen bilgisayarı kapadı ve piknik sepetini elinden almak için sevgilisine yaklaştı. Mesajla veya bilgisayar ekranında gördükleriyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ama gece boyunca düşündü, düşündü...

"Ah! Stefan, kaburgalarımı kıracaksın! Dikkat etsene! Nefesimi kestin!"

"Üzgünüm. Sadece sana sarılmaya ihtiyacım var."

"Şey, benim de sana sarılmaya ihtiyacım var."

"Teşekkür ederim meleğim."

Yüksek tavanlı odada her şey sakindi. Sadece bir pencere açıktı ve içeri ayışığı süzülüyordu. Gökyüzünde ay bile sinsice duruyor gibi görünüyordu ve ayışığı huzmesi ahşap zemine vuruyordu.

Damon gülümsedi. Uzun, dingin bir gün geçirmişti ve ilginç bir gece olacaktı.

Pencereden girmek sandığı kadar kolay olmamıştı. Devasa, parlak bir karga biçiminde içeri girdiğinde, pervazda durup insan biçimine dönüşmeyi umuyordu ama pencerede bir tuzak vardı. Güç'le, içeride uyuyanlardan birine bağlanmıştı. Damon öfkeli bir şekilde etrafına bakınarak bunu düşünürken o ipince bağlantıya baskı yapmaya korkuyordu. Tam da o sırada yanına bir şey geldi.

Bir hayvan uzmanı tarafından herhangi bir kitaba kaydedilmiş herhangi bir kargaya benzemiyordu. Parlak ve simsiyahtı ama kanatlarının uçlarında kırmızılıklar vardı ve altın sarısı gözleri zekice parlıyordu.

Shinichi? diye sordu Damon.

Başka kim olabilir ki? diye cevap verdi kuş, altın rengi gözlerinden birini üzerine dikerek. *Bir sorunun olduğunu gördüm. Ama çözülebilir. Bağlantıyı kesebilmen için uykularını derinleştireceğim.*

Yapma! dedi Damon refleksle. *İkisinden birine dokunacak olursan, Stefan...*

Cevap yatıştırıcı bir şekilde geldi. *Stefan sadece bir çocuk, unuttun mu? Güven bana. Bana güveniyorsun, değil mi?*

Her şey, şeytani renkli kuşun söylediği şekilde oldu. İçeride uyuyanlar daha derin bir uykuya daldı.

Bir an sonra pencere açıldı ve Damon biçim değiştirip içeri girdi. Kardeşi ve bakmaya doyamadığı a... Elena'nın altın sarısı saçları yastığın üzerine yayılmış, kolları kardeşine dolanmıştı.

Damon bakışlarını kaçırdı. Köşedeki masanın üzerinde orta büyüklükte, biraz demode kalmış bir bilgisayar duruyordu. Bilgisayara yaklaştı ve hiç tereddüt etmeden açtı. Yataktakiler kıpırdamadı bile.

Belgelerim.... İşte. *Günlük*. Ne kadar orijinal bir isim. Damon açtı ve içindekileri incelemeye başladı.

Sevgili Günlük,

Bu sabah uyandım ve inanılmaz ama yine kendim oldum. Yürüyorum, konuşuyorum, içiyorum, yatağı ıslatıyorum (şey, bunu henüz yapmadım ama eminim denersem yapabilirim).

Geri döndüm.

Amma yolculuktu.

Öldüm, sevgili Günlük, gerçekten öldüm. Ve bir vampir olarak tekrar öldüm. İki seferinde de neler olduğunu anlatmamı bekleme, inan bana, orada olmalıydın.

Önemli olan şu ki gitmiştim ve şimdi yine geri döndüm ve, ah, anaokulundan beri sırlarımı saklayan sevgili sabırlı dostum, geri döndüğüm için öyle mutluyum ki.

Ama bir daha asla Judith Hala veya Margaret'la yaşayamam. Benim meleklerle birlikte "huzur içinde uyuduğumu" sanıyorlar. Diğer yandan, Stefan'la yaşayabilirim.

Yaşadığım her şeye değer bu. Benim için cehennemin kapılarına kadar gidenlere ise bunun karşılığını nasıl ödeyeceğimi hiç bilmiyorum. Ah, yorgunum ve -söylemekte sakınca görmüyorum- sevgilimle bir gece geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Ah, keşke olsam, diye düşündü Damon. Elena'yı uyandırmadan kartı almak zor olacaktı ama yapmak zorundaydı.

Elena, bu web sitesine bak. Ekranın ışık ayarıyla oynamanı gerektirecek çünkü sadece vampir gözleri için hazırlanmış. Bağlantıları söylediğine bakılırsa, Shi no Shi adında bir yer var ve kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde Ölümün Ölümü anlamına geliyor. Belki orada bazı yeni bilgiler üreyen lanet kaldırılabilir. Eski vampirler basit insanlara dönüşmemek için böyle bilimi bir arada kullanıyorlar.

Bunu gerçekten yapabiliyorlarsa Elena, sıradan insanların dönüşmeyi seçtiği süreçte gerçekten birikim olabilir. Hayattan istediğim tek şey bu.

Bunu istiyorum. Karşında sıradan, neşeli bir varlık, yemek yiyen bir insan olarak durmak istiyorum.

Ama sözleşelerine. Damon'la bu konuyu sadece konuşacağım. Sevgisiz kalmam için artık elimde gerek yok. Şu anda Feil's Church'le olan bilimler ölüşüldüğü, yeni bir lanet bir yere gitmem. Sevgi için fazlasıyla sahiteli. Üstelik de yeni karar ve acıdır.

Damon'a muhtemelen güvenmem gerekenden daha fazla güvendiğimin farkındayım. Ama emin olduğum bir şey var. O sana asla zarar vermez. Seni seviyor. Nasıl sevmesin ki?

Onun istediği şartlar altında onunla buluşmaya gidiyorum. Ormanda, baş başa. O zaman neler olacağını göreceğiz.

Daha önce de dediğim gibi, eğer bu mektubu okuyorsan bir şeyler ciddi şekilde ters gitmiş demektir. Kendini koru sevgilim. Korkma. Kendine güven. Dostlarına güven. Hepsi sana yardım edecektir.

Matt'in koruyuculuğuna, Meredith'in yargılarına ve Bonnie'nin sezgilerine güveniyorum. Onlara bunu unutmamalarını söyle.

Umarım bunu asla okumak zorunda kalmazsın.

Bütün sevgim, kalbim ve ruhumla,
Stefan

NOT. Gerekirse diye, yatağın karşısında, ikinci zemin tahtasının altında yüzlük banknotlar halinde 20.000 dolar para var. Şu anda sallanan sandalye onun üzerinde duruyor. Sandalyeyi çektiğinde çatlağı kolayca görürsün.

Damon bu dosyadaki kelimeleri dikkatle sildi. Hafifçe gülümseyerek başka anlamlara gelen yeni kelimeleri sessizce ve dikkatle yazdı. Sonra okudu ve gururla gülümsedi. Kendini hep bir yazar olarak hayal etmişti. Eğitimi yoktu ama içinde gizli bir yetenek olduğunu hissediyordu.

Böylece birinci adım tamamlandı, diye düşündü Damon dosyayı yeni haliyle kaydederken.

Sonra sessizce Elena'nın uyuduğu yere yürüdü ve yatağa dikkatle yaklaştı.

Şimdi ikinci adım.

Yavaşça, çok yavaşça, Damon parmaklarını Elena'nın başının durduğu yastığın altına soktu. Elena'nın saçlarının ucuna hafifçe dokunmuştu ve bunun yarattığı sızı dişlerinden çok göğsündeydi. Parmaklarını yavaşça yastığın altında ilerleterek pürüzsüz bir şey aradı.

Elena uykusunda mırıldandı ve aniden döndü. Damon neredeyse gölgelerin arasına sıçrayacaktı ama Elena'nın gözleri kapalıydı ve kalın kirpikleri yanaklarına değiyordu.

Şimdi yüzü ona dönüktü ama şaşırtıcı bir şekilde, Damon kendini o beyaz, pürüzsüz tenin altındaki mavi damarları izlerken bulmadı. Bunun yerine, hafifçe aralanmış dudaklarına arzuyla bakıyordu. Karşı konulmaz görünüyorlardı. Uykudayken bile, gül yapraklarının renginde, hafifçe nemli ve aralık.

Bunu çok hafifçe yapabilirim. Asla anlamaz. Yapabileceğimi biliyorum. Bu gece kendimi yenilmez hissediyorum.

Öne eğilirken parmakları tahta zemine değdi.

Birden bir rüya aleminden sıyrılmış gibi oldu. Ne düşünüyordu ki? Az kalsın her şeyi, bütün planlarını bir öpücük için riske atacaktı. Daha sonra öpücükler için bol bol zamanları olacaktı. Daha önemli başka şeyler için de.

Küçük kartı yastığın altından çekip aldı ve cebine attı.

Sonra kargaya dönüştü ve pencereden dışarı süzülüp gözden kayboldu.

Stefan belli bir saatte kendi kendine uyanma sanatında uzun zaman önce ustalaşmıştı. Yine böyle kendi iç saatini kurmuştu ve uyandığında karşıdaki saat tam dördü gösteriyordu.

Elena'yı uyandırmak istemiyordu.

Sessizce giyindi ve ağabeyinin yaptığı gibi pencereden dışarı süzüldü ama karga değil şahin biçimindeydi. Bir yerlerde, Damon'ın kendini yaratıkları kullanan birine kukla olarak sunduğundan emindi. Ve damarlarında hala Elena'nın kanı dolaşan Stefan, onları durdurması gerektiğini hissediyordu.

Damon'ın ona ulaştırdığı mesaj, insanların çarptığı ağacı işaret ediyordu. Damon da kuklaları izleyip kuklacıya ulaşana kadar bu ağacı tekrar tekrar ziyaret etmeyi sürdürecekti.

Dalışa geçti, süzüldü ve tekrar yükselmeden önce bir tarenin doğruca üzerine inerek hayvana kalp krizi geçirtti.

Sonra, havadayken, bir arabanın bir ağaca çarptığını gösteren izleri gördüğü yerde, gösterişli bir şahinden yakışıklı, siyah saçlı, solgun yüzlü ve yemyeşil gözlü bir adama dönüştü.

Bir kar tanesi gibi süzülerek yere indi ve bütün vampir duyularını sonuna kadar kullanarak civarı taradı. Bir tuzak algılayamadı. Ağaçların şiddetli savaşının kalıntıları dışında hiçbir düşmanlık yoktu. Ağabeyinin psişik izlerini taşıyan ağaca tırmanmak için insan biçiminde kaldı.

Ayaklarının dibinde kaza olurken ağabeyinin loca olarak kullandığı meşe ağacına tırmanırken üşümüyordu. Damarları Elena'nın kanıyla öylesine doluydu ki soğuğu farketmiyordu bile. Ama ormanın bu bölgesinin özellikle soğuk olduğunu biliyordu, bir şey ortamı öyle tutuyordu. Neden? Fell's Church'ü saran nehirleri ve ormanları çoktan ele geçirmişti, o halde neden habersizce burada dinleniyordu? Her neyse, nasılsa sonunda kendini gösterecekti. Tabii eğer Fell's Church'te kalmak istiyorsa. Neyi bekliyordu acaba? Stefan bir dala tünedi.

Elena'nın dönüşümünden önceki günlere oranla duyuları daha keskin olduğundan ağabeyinin geldiğini hemen hissetmişti. Sırtını ağacın gövdesine vererek uzaklara baktı. Damon'ın giderek daha hızlı ve daha güçlü bir

şekilde yaklaştığını hissedebiliyordu ve sonunda Damon aniden karşısında belirecekti... Ama öyle olmadı.

Stefan kaşlarını çattı.

"Yukarı bakmak daima ödül getirir, kardeşim," dedi etkileyici bir ses yukarıdan. Sonra, bir kertenkele gibi ağaca yapışmış olan Damon, öne doğru bir takla atarak Stefan'ın tünediği dala indi.

Stefan hiçbir şey söylemeden ağabeyini inceledi. "Moralin iyi," dedi sonunda.

"Harika bir gün geçirdim," dedi Damon. "İsimlendirmemi ister misin? Kartpostal dükkanındaki şu kız, Elizabeth ve sevgili dostum Damaris, kocası Bronston'da çalışıyor. Kütüphanede gönüllü çalışan şu küçük Teresa. Bir de..."

Stefan iç çekti. "Bazen bütün hayatın boyunca kanını içtiğin her kızın adını hatırlayabileceğini düşünüyorum ama benim adımı sürekli unutuyorsun," dedi.

"Saçmalık, kardeşim. Şimdi, Elena hiç şüphesiz sana şu küçük cadınız Bonnie'yi kurtarırken olanları açıkladığına göre, sanırım bir özrü hakediyorum."

"Ve ancak kışkırtıcı olarak adlandırabileceğim şu mesajı gönderdiğine göre, ben de bir açıklamayı hakettiğimi düşünüyorum."

"Önce özür," dedi Damon. Sonra kederli bir sesle devam etti. "Öldüğü gün Elena'ya sonsuza dek benimle ilgileneceğine söz vermiş olmaktan nefret ettiğine eminim. Ama benim de aynı sözü verdiğimi unutmuş gibisin. Ve ben pek öyle başkalarıyla ilgilenmekten hoşlanacak biri sayılmam. Elena artık ölü olmadığına göre, belki de sözlerimizi unutabiliriz."

Stefan yine iç çekti. "Pekala, pekala. Özür dilerim. Haklıydım. Seni oradan kovmamalıydım. Yeterli mi?"

"Gerçekten samimi olduğundan emin değilim. Bir kez daha dene, hissede..."

"Damon, şu lanet olasıca web sitesi de neyin nesi?"

"Ah, bunun çok zekice olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Renkleri öyle seçmişler ki sadece vampirler, cadılar ve benzeri yaratıklar okuyabiliyor. İnsanlar sadece simsiyah bir ekran görüyor."

"Peki sen nasıl keşfettin?"

"Birazdan söylerim. Ama bir düşünsene kardeşim, sen ve Elena, mükemmel bir balayı, insanların dünyasında sadece ikiniz. Ne kadar çabuk giderseniz düğün marşı o kadar çabuk çalar!"

"Bu web sitesini nasıl bulduğunu bilmek istiyorum."

"Pekala. İtiraf ediyorum. Nihayet teknoloji çağının büyüsüne kapıldım. Kendi web sitem de var. Çok yararlı genç bir adam, o sitede yazdıklarımda ciddi miyim, yoksa sadece hayalkırıklığına uğramış bir idealist miyim diye öğrenmek için benimle bağlantı kurdu. Bu tanımın sana uyduğuna karar verdim."

"Sen ve bir web sitesi ha? Buna inana..."

Damon ona aldırmadı. "Mesajı aktardım çünkü *Shi no Shi* denen yeri daha önce duymuştum."

"Ölümün Ölümü."

"Bana da böyle tercüme edilmişti." Damon kardeşine sırıtarak baktı ve sonunda Stefan lapis yüzüğünü takmadan güneşe çıkmış gibi hissederek başını çevirdi. Aslını istersen," diye devam etti Damon, "adamı buraya gelip sana kendisi açıklaması için davet ettim."

"Ne?"

"Saat tam 4.44'te burada olacak. Zamanlama için beni suçlama, bu onun için özel bir şey."

Ve sonra çok az bir çabayla, Stefan'ın farkedemeyeceği kadar küçük bir Güç dalgasıyla, bir şey tepelerindeki dala kondu ve havada dönüşerek iki kardeşin bulunduğu dala indi.

Gerçekten de uçları alev rengi siyah saçlı ve dingin bakışlı altın rengi gözlü genç bir adamdı. Stefan ona doğru atılacakken adam çaresizlik ve teslimiyet ifadesiyle ellerini kaldırdı.

"Sen hangi cehennemden çıktın?"

"Ben cehennemden gelen Shinichi'yim," dedi genç adam rahat bir sesle. "Ama ağabeyine de dediğim gibi birçok kişi bana sadece Shinichi der. Tercih senin."

"Ve sen şu Shi no Shi hakkında her şeyi bilen adam mısın?"

"Kimse onunla ilgili her şeyi bilmez. Orası bir yerdir, bir tür organizasyon. Ben bu konuda biraz taraflıyım çünkü..." Shinichi mahcup bir tavırla baktı. "Şey, insanlara yardım etmeyi seviyorum, hepsi bu."

"Şimdi de bana yardım etmek istiyorsun."

"Eğer gerçekten insana dönüşmek istiyorsan bir yolu olduğunu biliyorum."

"İkinizi bırakayım da rahat rahat konuşun," dedi Damon. "Üç kişi kalabalık eder, özellikle de tek bir dal için."

Stefan ağabeyine sert bir bakış attı. "Pansiyona uğramak gibi bir niyetin varsa..."

"Damaris beni beklerken mi? Hadi ama kardeşim." Damon, Stefan'ın kendisine söz verdirmesine fırsat tanımadan kargaya dönüştü.

Elena yatakta döndü ve eli otomatikman yanında yatan sıcak bedeni aradı. Ama parmakları sadece serinliğe dokundu. Gözlerini açtı. "Stefan?"

Öylesine uyumluydular ki tek kişi gibiydiler. Stefan, Elena'nın ne zaman uyanmak üzere olduğunu daima bilirdi. Muhtemelen kahvaltı almak için aşağı inmiş olmalıydı. Bayan Flowers her zaman tepsiyi hazır tutardı (bir cadı olduğu konusunda bir kanıt daha) ve Stefan da tepsiyi ondan alıp yukarı çıkarırdı.

"Elena," dedi eski yeni sesini deneyerek. "Elena Gilbert, kızım, çok fazla yatakta kahvaltı ediyorsun." Karnını ovaladı. Evet, kesinlikle biraz egzersize ihtiyacı vardı.

"Pekala," dedi yüksek sesle. "Biraz bisiklet hareketi ve nefes egzersiziyle başla. Sonra biraz esneme." Tabii Stefan geldiğinde hepsini bir kenara atacağını çok iyi biliyordu.

Ama Stefan gelmedi. Hatta bir saatlik çalışmanın ardından nefes nefese kaldığında bile görünmedi.

Nerede bu?

Elena dışarı baktı ve aşağıda Bayan Flowers'ı gördü.

Egzersiz sırasında Elena'nın kalp atışları hızlanmıştı ve henüz yavaşlamamıştı. Aşağı seslenirken bu yollu Bayan Flowers'la bir sohbet başlatmanın imkansız olduğunu biliyordu, yine de denedi. "Bayan Flowers?"

İnanılmaz ama kadın çamaşır ipine bir çarşaf asarken durdu ve yukarı baktı. "Evet, Elena?"

"Stefan nerede?"

Çarşaf Bayan Flowers'a doğru kabardı ve kadın gözden kayboldu. Çarşaf düzeldiğinde arkasında kadın yoktu.

Ama Elena çamaşır sepetini görebiliyordu, hala oradaydı. "Gitmeyin!" diye bağırdı ve kotuyla yeni bluzunu üzerine geçirmek için telaşla atıldı. Sonra düğmelerini ilikleyerek aşağı indi ve arka bahçeye fırladı.

"Bayan Flowers?"

"Evet, Elena?"

Kadın, dalgalanan beyaz çarşafların arasında duruyordu.

"Stefan'ı gördünüz mü?"

"Bu sabah görmedim canım."

"Hiç mi?"

"Her zamanki gibi şafakta uyandığımda arabası yoktu. Hala da gelmedi."

Şimdi Elena'nın kalbi deli gibi atıyordu. Hep böyle bir şeyden korkmuştu. Derin bir nefes aldı ve hiç durakşamadan yukarı koştu.

Not... Not...

Asla not bırakmadan gitmezdi. Ama Stefan'ın yastığının üzerinde not yoktu. O zaman kendi yastığında olmalıydı.

Ellerini sokup telaşla altını taradı, sonra Stefan'ın yastığının altına baktı. Önce yastıkları kaldırıp çevirmedi çünkü hem notu bulmak istiyor hem bulacağı şeyden korkuyordu.

Sonunda yastıkların altında çarşaftan başka bir şey olmadığını anladığında, yastıkları kaldırdı ve bir süre boş beyazlığa baktı. Ardından notun arkaya düşmüş olması ihtimaline karşı yatağı duvardan uzaklaştırdı.

Bir şekilde, aramaya devam ederse bulabileceğini hissediyordu. Sonunda bütün yatağı altüst etmişti ve bomboş yatak örtüleriyle baş başa kalmıştı.

Bunun aslında iyiye işaret olması gerekiyordu çünkü Stefan'ın bir yere gitmediği anlamına geliyordu. Tabii gardırobun kapısının açık olması ve içinin boş görünmesi hariç.

Stefan'ın bütün giysileri gitmişti ve askılar boştu.

Dolabın dibi boştu.

Ayakkabılarının hepsini almıştı.

Gerçi çok fazla eşyası yoktu ama yolculuk için gereken her şeyi gitmişti ve o da gitmişti.

Neden? Neredeydi? Nasıl gidecekti?

Hepsini yaşayacakları yeni yere taşınmış olduğu anımsa çıksa bile bunu nasıl yapardı? Geri döndüğünde kardeşinin kavgasıyla karşılaşacaktı.

Tabii geri dönerse.

Yanaklarından süzülen yaşların farkındaydı. İliklerine kadar ürperirken Meredith'le Bonnie'yi aramayı düşündü ama tam o anda aklına bir şey geldi.

Günlüğü.

17

Ölümden döndüğünden sonraki ilk günlerde, Stefan onu geceleri erkenden yatağa yatırmış, üşümemesine dikkat etmiş. Elena'nın bilgisayarda onunla birlikte çalışmasına izin vererek zihnindeki düşünceleri aktardığı bir tür günlük tutmasını sağlamış ve bu günlüğe daima kendi izlenimlerini de eklemişti.

Elena dosyayı umutsuzca açtı ve hemen en sona indi. İşte oradaydı.

Sevgili Elena,

Er ya da geç buraya bakacağını biliyordum ve bunun erken olması için hiç durmadan dua ediyordum.

Sevgilim, artık kendi başının çaresine bakabileceğine inanıyorum. Hayatımda senden daha güçlü ve daha bağımsız bir kız görmedim.

Yani artık zamanı geldi. Gitme zamanı. Seni tekrar vampire dönüştürmeden daha fazla kalmam mümkün değil ve bunun olamayacağını ikimiz de biliyoruz.

Lütfen beni bağışla. Lütfen beni unut. Ah, aşkım, gitmek istemiyorum ama mecburum.

Yardıma ihtiyacın olursa Damon'a seni koruması için söz verdirdim. Seni asla incitmez ve Fell's Church'te olup biten her neyse, o varken kimse sana dokunamaz.

Aşkım, meleğim, seni daima seveceğim...

Stefan

NOT. Gerçek hayatına devam etmene yardımcı olmak için Bayan Flowers'a bir yıllık kira ödedim. Ayrıca, yatağın karşısındaki duvarın ikinci zemin tahtasının altına yüzlük banknotlar halinde 20,000 dolar bıraktım. Onu yeni bir gelecek kurmak için kullan. Kiminle istersen.

Yine de bir şeye ihtiyacın olursa Damon sana yardım eder. Tavsiyeye ihtiyacın olursa onun muhakemesine güvenebilirsin. Ah, sevgili küçük aşkım, gitmek öyle zor ki. Senin iyiliğin için bile olsa.

Elena mektubu bitirdi.

Öylece oturdu kaldı.

Sonunda aradığını bulmuştu.

Şimdi çığlık atmaktan başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Yardıma ihtiyacın olursa Damon'a git... Damon'ın muhakemesine güven... Bunu bizzat Damon yazsa ancak bu kadar abartılı bir şekilde kendi reklamını yapardı herhalde.

Stefan gitmişti, öyle mi? Giysileri gitmişti. Botları gitmişti.

Onu terketmişti.

Yeni bir yaşam kur...

Bonnie ve Meredith onu o halde buldu. Bir saattir Stefan'ı arayıp ona ulaşamayınca tedirgin olmuşlardı. Canavar için yardımını istediklerinde kasabaya geri döndüğünden beri ilk kez Stefan'a ulaşamamışlardı. Gerçi o canavar artık ölmüştü ve Elena...

Elena, Stefan'ın gardırobunun önünde sessizce oturuyordu.

"Ayakkabılarını bile almış," dedi duygusuz, bitkin bir sesle. "Her şeyi almış. Ama bir yıllık oda kirasını ödemiş. Dün sabah da bana bir Jaguar aldı."

"Elena..."

"Anlamıyor musunuz?" diye bağırdı Elena. "Benim uyanışım bu. Bonnie bunun net ve ani bir şekilde olacağını, ikinize de ihtiyaç duyacağımı görmüştü. Ve Matt'e."

"Adı geçmemişti," dedi Bonnie.

"Ama bence onun yardımına ihtiyacımız olacak," dedi Meredith.

"Stefan'la ilk bir araya geldiğimizde, ben daha vampire dönüşmeden önce, hep biliyordum," diye fısıldadı Elena, "kendi iyiliğim için beni terketmesi gerekeceği bir zaman gelecekti." Aniden, canını acıtacak bir güçle yeri yumrukladı. "Biliyordum! Ama onu bundan vazgeçirebilmek için orada olabileceğimi sanıyordum. O kadar soylu, o kadar fedakar ki! Gitti işte!"

"Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?" dedi Meredith sakince. "İnsan olarak kalmayı ya da vampire dönüşmeyi yani?"

"Haklısın, umursamıyorum! Onunla olduğum sürece hiçbir şeyi umursamıyorum. Henüz yarı hayaletken hiçbir şeyin beni değiştiremeyeceğini biliyordum. Şimdi insanım ve değişmeye diğer insanlar kadar açığım ama bunun önemi yok."

"Belki de Uyanış budur," dedi Meredith.

"Ah, belki de Stefan'ın kahvaltını getirmemesi bir uyanıştır!" dedi Bonnie. Otuz dakikadan uzun süredir bir aleve bakıyor, psişik olarak Stefan'a ulaşmaya çalışıyordu. "Ya yapmayacak... Ya da yapamıyor," dedi Meredith'in başını iki yana salladığını görmeden.

"Ne demek 'yapamıyor?'" diye sordu Elena yattığı yerden doğrularak.

"Bilmiyorum. Elena, canımı yakıyorsun!"

"Tehlikede mi? Düşün Bonnie! Benim yüzümden başına bir şey mi geldi?"

Bonnie zarif vücudunun her santimiyle hayır diyen Meredith'e baktı. Sonra gerçeği isteyen Elena'ya döndü. Gözlerini kapadı. "Emin değilim," dedi.

Gözlerini yavaşça açarken Elena'nın patlamasını bekliyordu. Ama Elena öyle bir şey yapmadı. Sadece yavaşça gözlerini kapadı ve kapalı dudaklarının arkasında dişlerini sıktı.

"Uzun zaman önce, ikimizin de ölümüne neden olsa bile onu elde edeceğime yemin etmiştim," dedi sakince. "Benim iyilim için ya da başka bir nedenle beni böyle bırakıp gidebileceğini sanıyorsa yanılıyor. Önce gidip Damon'ı bulacağım çünkü görünüşe bakılırsa Stefan bunu çok istiyor. Sonra onun peşinden gideceğim. Bana yirmi bin dolar bırakmış. Parayı onu takip etmek için kullanacağım. Araba bozulursa yürüyeceğim, yürüyemez hale geldiğimde sürüneceğim. Ama onu bulacağım!"

"Tek başına değil," dedi Meredith güven verici bir sesle. "Biz yanındayız Elena."

"O halde, eğer bunu kendi özgür iradesiyle seçtiyse hayatının en kötü dayağını yiyecek."

"Nasıl istersen Elena," dedi Meredith yine yatıştıran bir tavırla. "Önce onu bulalım."

"Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" diye bağırdı Bonnie. "Onu geri getireceğiz ve pişman edeceğiz. Ya da etmeyeceğiz," diye ekledi hemen. Meredith'in başını iki yana salladığını görünce. "Elena yapma, ağlama," diye azarladı, Elena gözyaşlarına boğulmadan hemen önce.

* * *

"Demek Stefan, Damon'ın Elena'yla ilgilenmeyeceğini söylüyor ve Stefan ona söz verdiğine göre bu saçmalık Stefan'ı en son gören de Damon'mış, öyle mi?" dedi Matt kulağı onu evinden alıp durumu açıkladıklarında.

"Evet," dedi Elena sakince. "Ama Matt, Damon'ın Stefan'ı benden uzak tutmak için bir şey yapacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Damon hiç de sandığınız gibi biri değil. Aslında o gece gerçekten de Bonnie'yi kurtarmaya çalışıyordu. Hepinizin ondan nefret ettiğinizi gördüğünde gerçekten incindi."

"Bence buna 'niyet kanıtı' denir," dedi Meredith.

"Hayır. Kişilik kanıtı. Damon'ın da duyguları olduğunun, insanları umursayabildiğinin kanıtı," diye karşı çıktı Elena. "Ve Stefan'a asla zarar vermez çünkü bana söz verdi. Bunun beni ne hale getireceğini bilir."

"O zaman neden cevap vermiyor?" diye sordu Bonnie.

"Belki de bizimle son kez birlikteyken hepimiz ona nefretle baktığımız için," dedi Meredith her zamanki mantıklı yaklaşımıyla.

"Ona özür dilediğimi söyle," dedi Elena. "Ona kendisiyle konuşmak istediğimi söyle."

"Kendimi uydu anteni gibi hissediyorum," diye itiraz etti Bonnie ama her aramasında bütün kalbini ve ruhunu ortaya koyduğu açıktı. Bir süre sonra tamamen tükenmiş gibi görünüyordu.

Sonunda Elena bile bunun bir işe yaramadığını anladı.

"Belki de aklı başına gelir ve o seni aramaya başlar," dedi Bonnie. "Belki yarın."

"Bu gece seninle kalacağız," dedi Meredith. "Bonnie, ablanı aradım ve ona benimle olacağını söyledim. Şimdi babamı arayacağım ve ona da seninle olacağımı söyleyeceğim. Matt, sen davetli değ…"

"Teşekkürler," dedi Matt. "Eve de yürüyerek mi gideceğim?"

"Hayır, benim arabamı alabilirsin," dedi Elena. "Ama yarın erkenden geri getir lütfen. İnsanların soru sormaya başlamasını istemiyorum."

O gece üç kız Bayan Flowers'ın çarşafları ve battaniyeleriyle (*Bugün bu kadar çok çamaşır yıkamasına şaşmamalı, bir şekilde biliyor olmalı*, diye düşündü Elena), duvarlara çekilen mobilyalarla ve yere serilmiş üç uyku tulumuyla rahat etmeye çalıştı. Başları neredeyse birbirine değiyordu ve vücutları bir tekerleğin parmakları gibi dizilmişti.

Demek Uyanış bu, diye düşündü Elena.

Her şeye rağmen yine terkedilip yalnız kalabileceğimi idrak etmek. Ah, ama Meredith ve Bonnie yanımda olduğu için çok mutluyum. Bunun anlamı onlara anlatamayacağım kadar büyük.

Otomatikman bilgisayarına gitmiş, günlüğüne bunu yazmak istemişti. Ama ilk birkaç kelimeden sonra yine ağlamaya başlamıştı. Meredith onu omuzlarından tutarak vanilyalı, tarçınlı ve hindistancevizli süt içmeye zorladığında ve Bonnie onu battaniyelerin altına yatırıp uyuyana kadar elini tuttuğunda gerçekten mutlu olmuştu.

Matt geç saate kalmıştı, eve dönerken güneş batıyordu. *Karanlığa karşı bir yarış,* diye düşündü Jaguar'ın pahalı yeni araba kokusundan etkilenmemeye çalışarak. Zihninin derinliklerinde düşünceler dolaşıyordu. Kızlara bir şey söylemek istememişti ama Stefan'ın veda mektubunda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Ama önce bunun kendi yaralı gururunun hüsnükuruntusu olmadığından emin olmak istiyordu.

Neden Stefan hiç *onlardan* söz etmemişti? Elena'nın geçmişten gelen ve şimdi yanında olan arkadaşlarından? Elena'dan ayrılırken Matt'ten bahsetmeyi atlamış olsa bile, kızlardan söz etmesi gerekmez miydi?

Başka? Kesinlikle başka bir şey daha vardı ama Matt bir türlü bulamıyordu. Sadece geçen yıl okulda olan bir şey... Ah, evet, İngilizce dersinde Stefan *yargı* kelimesini kullanmış, İngilizce öğretmeni Bayan Hilden *muhakeme* diye düzeltince Stefan ısrar etmiş ve küçük bir tartışma yaşanmıştı.

Matt bunları düşünürken bile arabayı çok dikkatli kullanıyordu. Pansiyondan Fell's Church'ün merkezine uzanan tek şeritli uzun yolda, Eski Orman'dan tamamen uzak durmak mümkün değildi. Ama bakışlarını ileri dikmişti ve bütün duyuları tetikteydi.

Köşeden dönerken devrilmiş ağacı gördü ve frene asıldı. Araba kayarak yaklaşık doksan derece döndü ve durdu.

Düşünmesi gerekiyordu.

İlk tepkisi *Stefan'ı ara*, oldu. Stefan ağacı tek eliyle yoldan kaldırabilirdi. Ama bu düşüncesini hemen savdı. Kızları mı arasaydı?

Bunu yapmadı. Sorun sadece erkeklik gururu değildi, karşısındaki devasa ağacın somut gerçekliğiydi. Hepsi birlikte çalışsa bile o şeyi kıpırdatmaları mümkün olmazdı. Fazla büyük, fazla ağırdı.

Ve doğruca yolu kapatacak şekilde Eski Orman'dan devrilmişti. Sanki biri özellikle pansiyonu kasabanın geri kalanından ayırmak istemiş gibi.

Matt dikkatle camını indirdi. Ağacın köklerini veya herhangi bir hareket görmek için Eski Orman'a bakındı. Hiçbir şey yoktu.

Kökleri götemiyordu ama bu ağaç, güneşli bir yaz gününde kendi başına devrilemeyecek kadar sağlıklı görünüyordu. Rüzgar, yağmur, yıldırım veya oduncular yoktu.

En azından sağ taraftaki hendek sığdı ve ağacın tepesi oraya pek ulaşmıyordu. Belki de arabayı oradan...

Bir hareket.

Ormanda değil tam önünde. Bir şey ağacın üst dallarını kıpırdatıyordu. Rüzgardan farklı bir şey.

Gördüğünde gözlerine inanamadı. Bu da sorunun parçasıydı. Diğer parçası, kendi eski arabasını değil Elena'nın arabasını kullanıyor olmasıydı. Dolayısıyla bakışlarını ağaçtan ayırılan o *şeyden* çekmeden pencereyi telaşla kapatmaya çalışırken bir türlü düğmeyi bulamıyordu.

Dahası, yaratık çok hızlıydı. Gerçek olamayacak kadar hızlı.

Matt aniden kendini yaratığı pencereden dışarı itmek için çabalarken buldu.

Matt, Elena'nın piknikte Bonnie'ye ne gösterdiğini bilmiyordu ama bu bir *malach* değilse, başka ne olabilirdi ki? Matt bütün hayatı boyunca ormanlık bir alanda yaşamıştı ve daha önce hiç böyle bir böcek görmemişti.

Bu bir böcekti. Ağaç kabuğu gibi bir derisi vardı ama bu sadece kamuflajdı. Kendini yarı kalkmış cama vururken -ve Matt onu iki eliyle birden iterken- kabuklu dış yüzeyini hissedebiliyordu. Kolu kadardı ve dokunaçlarını daire biçiminde savurarak uçuyor gibi görünüyordu. Bu imkansızdı ama işte pencereden yarı yarıya içeri girmişti.

Daha çok bir sülüğe benziyordu. Uzun, yılanımsı dokunaçları sarmaşıkları andırıyordu ama parmaktan daha

kalındı ve üzerlerinde büyük vantuzlar vardı. Vantuzların içinde de keskin bir şeyler görünüyordu. Dişler. Sarmaşıklardan biri boğazına dolandı ve Matt aynı anda hem emilişi hem de acıyı hissetti.

Sarmaşık üç-dört kez boğazına dolanmıştı ve sıkıyordu. Uzanıp çekebilmek için bir elini kullanmak zorundaydı. Diğer eliyle de başı olmayan şeye vurabilirdi. Derken aniden, gözleri yoksa da bir ağzı olduğu ortaya çıktı. Yaratıkla ilgili diğer her şey gibi, ağzı da yuvarlaktı ve dişleri dairenin etrafına dizilmişti. Ama dairenin içinde, Matt dehşetle farketti ki bir çift kıskaç vardı. Bir parmağı koparmaya yetecek büyüklükte bir çift kıskaç.

Tanrım, hayır! Elini yumruk yaparak yaratığa umursuzca yandan vurdu.

O şeyi gördükten sonra vücudunda salgılanan adrenalin, sarmaşığı boğazından çekebilmesini sağlamıştı. Ama yaratık şimdi de dirseğine kadar kolunu yakalamıştı. Matt kendini zorlayarak onun köpekbalığı benzeri gövdesine vurdu. Böceğin ona hatırlattığı diğer hayvan da buydu, bir köpekbalığı.

Kolunu kurtarmak zorundaydı. Kendini açık yuvarlak ağza bakarken ve kucağına inen bir dış iskelete vururken buldu. Bu arada dokunaçlar hala etrafta savruluyor, arabaya vuruyor, içeri girmenin yolunu arıyordu. Yaratık bir noktada, yapması gereken tek şeyin o sarmaşık gibi şeyleri katlamak ve vücudunu aralıktan geçirmek olduğunu anlayacaktı.

Keskin bir şey Matt'in yumruğunu yaladı. *Kıskaçlar!* Kolu neredeyse tamamen yutulmuştu. Matt bütün dikkatini nasıl kurtulacağına vermişken zihninden bir düşünce geçti. *Bu yaratığın midesi nerede?* Bu yaratık *mümkün* değildi!

Kolunu hemen çekip kurtarmalıydı. Ama bunu yaparsa kolunu bir çöp öğütücüye sokup öğütücüyü çalıştırmış gibi elini kaybedeceğini biliyordu.

Emniyet kemerini çoktan açmıştı. Tek bir güçlü itişle, kendini sağa, yolcu koltuğuna doğru attı. Dişlerin kolunu yırttığını hissetti. Kolunda kalan uzun, kanlı çizikleri görebiliyordu ama önemi yoktu. Önemli olan tek şey kolunu o ağızdan çıkarmaktı.

O anda diğer eliyle pencere düğmesini buldu. Pencere kapanırken son anda kolunu ve elini yaratığın ağzından çıkarabildi.

Kabuğun çatırtısını ya da böceğin Elena'nın yeni arabasının zeminini yemeye başlamasını duymayı bekledi. *Alien* filmindeki şu yaratığın yapacağı gibi.

Ama bunun yerine böcek adeta buhar oldu. Şeffaflaştı ve gözlerinin önünde minik ışık parçacıkları halinde dağıldı.

Üzeri uzun kanlı sıyrıklarla dolu bir kolla, boğazında şişen yaralarla ve sıyrılmış bir yumrukla kalakalmıştı. Ama yaralarını saymakla zaman harcamadı. Hemen oradan gitmeliydi. Dallar yine kıpırdanıyordu ve bu defa rüzgar olup olmadığını anlamak için beklemeye niyeti yoktu.

Tek yol vardı. Hendek.

Arabayı vitese takıp gazı kökledi. Çok derin olmamasını ve ağacın bir şekilde lastikleri delmemesini umarak hendeğe yöneldi.

Dişlerini zangırdatan ve dudağını ısırmasına yol açan bir sarsıntı oldu. Sonra arabanın altında yapraklar ve dallar hışırdadı. Bir an için bütün hareket durdu ama Matt gaza bütün gücüyle basmaya devam etti ve araba aniden kurtulup hendeğin içinde dönerek yolun diğer tarafına geçti. Arabayı hemen kontrol altına aldı ve hendeğin bittiği yerde tekrar yola sokacak şekilde manevra yaptı.

Nefes nefeseydi. Virajları saatte yaklaşık seksen kilometre hızla dönüyordu ve gözucuyla Eski Orman'ı gözlüyordu. Aniden, tek bir kırmızı ışık, alacakaranlıkta bir işaret feneri gibi karşısında belirdi.

Mallory Kavşağı. Lastiklerini yakarak tekrar durmak zorunda kaldı. Sağa sert bir dönüş yaptıktan sonra nihayet ormandan uzaklaşmaya başladı. Eve ulaşmak için bir düzine mahalleden geçmesi gerekiyordu ama en azından büyük ağaç topluluklarından uzak olacaktı.

Geniş bir kavis çizdikten sonra artık tehlike geçmişti. Matt kolundaki acıyı hissetmeye başladı. Jaguar'ı evin önüne yanaştırdığında başı da dönüyordu. Hemen içeri girmedi, kimsenin onu böylesine sarsılmış halde görmesini istemiyordu.

Kızları aramalı mıydı acaba? Onları bu gece dışarı çıkmamaları, ormanın tehlikeli olduğu konusunda

uyarmalı mıydı? Ama bunu zaten biliyorlardı. Meredith, Elena'nın Eski Orman'a gitmesine asla izin vermezdi, özellikle de Elena artık insanken. Bonnie de biri karanlıkta dışarı çıkmaktan söz ettiğinde büyük tantana koparırdı. Sonuçta Elena onun zihnine oradaki şeyleri göstermişti, değil mi?

Malach. Gerçekten kötü bir yaratık için gerçekten çirkin bir kelime.

Şimdi gereken şey, birkaç resmi görevlinin gidip o ağacı kaldırmasını sağlamaktı. Ama gece değil. O yolu bu gece muhtemelen başka kimse kullanmayacaktı ve insanları oraya göndermek... Şey, onları gümüş tepside *malach*'a sunmaktan farklı olmazdı. Yarın ilk iş polisi arayıp ağacı haber verecekti. O şeyi kaldırmak için oraya doğru insanları gönderirlerdi.

Hava kararmıştı ve saat sandığından daha geçti. Muhtemelen kızları araması doğru olurdu. Keşke zihni biraz daha net olsaydı. Yaraları kaşınıp yanıyordu ve düşünmekte zorlanıyordu. Belki de biraz soluklansa...

Başını direksiyona dayadı. Ve her yer kararı.

18

Matt sersemlemiş bir halde uyandığında kendini Elena'nın arabasının direksiyonuna bakarken buldu. Sendeleyerek evine yürürken ve arka kapıyı açmak için anahtarlarını ararken neredeyse arabayı kilitlemeyi unutuyordu. Ev karanlıktı, annesiyle babası uyumuştu. Kendi odasına girdi ve ayakkabılarını bile çıkaramadan yatağa girdi.

Tekrar uyandığında saatin dokuz olduğunu görerek şaşırdı. Kotunun cebindeki telefon çalıyordu.

"Meredith?"

"Bu sabah erkenden geleceğini sanıyorduk."

"Geliyorum ama önce nasıl geleceğimi çözmem gerek," dedi Matt boğuk bir sesle. Başı iki kat şişmiş gibi geliyordu ve kolu en az dört kat şişmiş olmalıydı. Ama

bir taraftan, bu haldeyken bile, Eski Orman'ı kullanmadan pansiyona nasıl gidebileceğini düşünüyordu. Sonunda birkaç nöron harekete geçti ve kafasında bir fikir belirdi.

"Matt? Hala orada mısın?"

"Emin değilim. Dün gece... Tanrım, gecenin büyük bölümünü hatırlamıyorum bile. Ama eve dönerken... Neyse, geldiğimde anlatırım. Önce polisi aramam gerek."

"Polis mi?"

"Evet. Bana sadece bir saat ver, tamam mı? Bir saat içinde orada olacağım."

Nihayet pansiyona ulaştığında saat ona değil on bire daha yakındı. Ama sıcak bir duş, zonklayan koluna pek etki etmese de zihnini netleştirmişti. Nihayet kızların yanına geldiğinde hepsi endişeliydi.

"Matt, ne oldu?"

Hatırlayabildiği her şeyi anlattı. Elena nihayet Matt'in koluna sardığı sargıyı açtığında hepsi yüzünü buruşturdu. Uzun sıyrıklar feci şekilde enfeksiyon kapmıştı.

"O halde şu *malach* denen yaratıklar zehirli."

"Evet," dedi Elena. "Hem beden hem de zihin için."

"Ve bu şeylerin insanların içine girebildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Meredith. Elinde bir defter tutuyor, Matt'in tarif ettiği şeyi çizmeye çalışıyordu.

"Evet."

Bir an için Elena ve Meredith göz göze geldi, sonra ikisi de bakışlarını indirdi. Sonunda konuşan Meredith

oldu. "Ve birinin içinde olup olmadıklarını nasıl anlayabiliriz?"

"Bonnie transa girerek söyleyebilir," dedi Elena rahat bir tavırla. "Ben de söyleyebilirim. Ama bunun için Bayan Güç kullanmayacağım. Gidip Bayan Flowers'ı görelim."

Bunu Matt'in uzun zaman önce öğrendiği bir ses tonuyla söylemişti ve bu ses tonu asla itiraz kabul etmeyeceği anlamına geliyordu. Elena kararını vermişti ve itiraz istemiyordu.

Gerçi Matt'in de itiraz edecek hali yoktu. Şikayet etmekten hoşlanmazdı -kırık bir köprücükkemiği, burkulmuş bir diz ya da çıkmış bir ayak bileğiyle futbol oynadığı çok olmuştu- ama bu farklıydı. Kolu neredeyse patlayacak gibiydi.

Bayan Flowers mutfaktaydı ama yemek salonundaki masanın üzerinde dört bardak buzlu çay vardı.

"Hemen yanınıza geleceğim," diye seslendi mutfakla odayı ayıran yarım kapının diğer tarafından. "Çay için. Özellikle de sen, yaralı genç adam. Rahatlamana yardım eder."

"Bitki çayı," diye fısıldadı Bonnie sanki bu bir meslek sırrıymış gibi.

Çay o kadar kötü sayılmazdı ama Matt kolayı tercih ederdi. Onu bir ilaç olarak düşündü. Kızların bakışlarını da üzerinde hissedince, Bayan Flowers gelmeden evvel bardağın yarısını boşaltmıştı bile.

Bayan Flowers'ın başında bahçıvan şapkası vardı. Ya da en azından bahçe işlerinde kullanılıyormuş gibi görünmesini sağlayan sahte çiçeklerle süslü bir şapkaydı. Bir kurabiye tepsisinde de hepsi yeni kaynatılmış gibi parlayan bir sürü alet getirmişti.

"Evet, tatlım, öyleyim," dedi kadın koruyucu bir tavırla Matt'in önünde duran Bonnie'ye dönerek. "Bir hemşireydim, tıpkı ablan gibi. O zamanlar kadınlar doktor olmaya cesaret edemezdi. Ama bütün hayatım boyunca bir cadı oldum. İnsan biraz yalnız oluyor, değil mi?"

"Kasabaya daha yakın otursaydınız," dedi Meredith şaşkın bakışlarla, "o kadar da yalnız olmayabilirdiniz."

"Ah... Ama insanlar sürekli evime bakar, çocuklar koşup eve dokunmak için birbirini kışkırtırdı. Arada sırada biri pencereme taş atardı veya alışverişe çıktığım her seferinde yetişkinler meraklı gözlerle beni süzerdi. O zaman bahçemi nasıl huzurlu tutabilirdim?"

İlk defa Bayan Flowers'ın bu kadar uzun konuştuğunu duyuyorlardı. O kadar şaşırmışlardı ki Elena'nın araya girmesi biraz zaman aldı. "Burada da bahçenizi nasıl huzurlu tutabildiğinizi anlamıyorum. Etrafta bu kadar çok geyik, tavşan ve başka hayvanlar varken."

"Çoğu zaten hayvanlar için." Bayan Flowers ve yüzü içten aydınlanıyormuş gibi gülümsedi. "Bundan hoşlanmıyorlar. Ama yaralara, kesiklere, buruklara falan kullanmak için yetiştirdiğim otları sevmiyorlar. Belki de bir cadı olduğumu onlar da biliyordur. Çünkü hep

bahçenin bir kısmını bana ve belki bir-iki misafire ayırıyorlar."

"Bana neden bütün bunları şimdi anlatıyorsunuz?" diye sordu Elena. "Sizi veya Stefan'ı aradığım zaman-lar oldu ve şeey, ne düşündüğümü boşverin. Şu kadarını söyleyeyim, dostumuz olduğunuzdan her zaman emin değildim."

"Gerçek şu ki yaşlandıkça insanlardan uzaklaşırım. Ama artık genç adamı kaybettin, değil mi? Keşke bu sabah biraz daha erken uyanmış olsaydım. O zaman onunla konuşabilirdim. Mutfak masasına bir yıllık oda kirasını bırakmış. Ondan hep hoşlandım, gerçekten."

Elena'nın dudakları titriyordu. Matt telaşla ve kahramanca bir tavırla yaralı kolunu kaldırdı. "Bunlar için bir şeyler yapabilir misiniz?" diye sordu sargıyı çıkarırken.

"Bunu ne tür bir yaratık yaptı?" dedi Bayan Flowers yaraları inceleyerek. Üç kız da yüzünü buruşturmuştu.

"*Malach* olduğunu düşünüyoruz," dedi Elena. "Onlar hakkında bir şeyler biliyor olabilir misiniz?"

"Kelimeyi duymuştum, evet. Ama özel bir bilgim yok. Ne zaman oldu?" diye sordu Matt'e dönerek. "Pençe izinden çok diş izlerine benziyorlar."

"Öyleler," dedi Matt asık yüzle. Yaratığı elinden geldiğince tanımladı. Bunun nedeni kısmen kendini oyalamaktı çünkü Bayan Flowers kurabiye tepsisindeki aletlerden birini almış ve kızarıp şişmiş koluna bir şeyler yapmaya başlamıştı.

"Bu havluyu olabildiğince sıkı tut," dedi kadın. "Bunlar çoktan kabuk bağlamış ama açılıp kurutulmaları ve düzgün şekilde temizlenmeleri gerek. Canın yanacak. Siz kızlardan biri onun kolunu hareketsiz tutabilir mi?"

Elena ayağa kalkıyordu ama Bonnie ondan önce davrandı ve neredeyse Meredith'in üzerinden atlayarak Matt'in elini iki eliyle kavradı.

Kurutma ve temizleme acı vericiydi ama Matt gıkını bile çıkarmadan dayandı. Hatta kolundaki kan ve irin boşaltılırken Bonnie'ye manyakça bir yüzle sırıttı. Başlangıçta canı yanmıştı ama basıncın çekilmesi onu rahatlatmıştı ve yaralar kurutulup temizlendikten sonra bitkisel kompresle sarıldığında neredeyse iyileşmeye hazırlardı.

Yaşlı kadına teşekkür edecekken Bonnie'nin bakışlarını farketti. Özellikle boynuna bakıyordu. Bonnie aniden güldü.

"Ne? Komik olan ne?"

"Böcek," dedi Bonnie. "Boynunda bir iz bırakmış. Tabii dün gece bize bahsetmediğin başka bir şey yapmadıysan."

Matt kızararak yakasını kaldırdı. "Size hepsini anlattım ve sadece o yaratıktı. Vantuzlarla dolu dokunacını boğazıma doladı. Beni boğmaya çalışıyordu!"

"Şimdi hatırladım," dedi Bonnie. "Afedersin."

Bayan Flowers vantuzlardan kalan izler ve Matt'in sıyrılmış eli için de bazı ilaçlar kullandı. Tedavi bittikten

sonra Matt kendini o kadar iyi hissediyordu ki iri kahverengi gözleriyle onu izleyen Bonnie'ye aptal aptal sırıttı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Bu sabah aynada ben de gördüm. Biraz aşağıda bir tane daha var ama en azından yakam onu kapatıyor." Güldü ve biraz ilaç sürmek için yakasını indirdi. Kızlar kıkırdadı. Bu sayede gerginlik biraz azalmıştı.

Meredith herkesin hala Stefan'ın odası olarak düşündüğü yere dönmek için merdivene yöneldi ve Matt de otomatikman onu izledi. Merdivenin yarısına ulaşana kadar Elena ve Bonnie'nin peşlerinden gelmediğini farketmedi, sonra da Meredith ona devam etmesini söyledi.

"Sadece konuşuyorlar," dedi Meredith her zamanki ciddi ve sakin sesiyle.

"Benim hakkımda mı?" Matt yutkundu. "Elena'nın Damon'ın içinde gördüğü şeyle ilgili, değil mi? Görünmez *malach*. Ve şu anda benim de içimde olup olmadığını tartışıyorlar."

Hiçbir şeyi asla hafife almayan Meredith başıyla onayladı. Ama loş, yüksek tavanlı odaya girerlerken bir elini hafifçe Matt'in omzuna koydu.

Kısa süre sonra Elena'yla Bonnie de yanlarına geldi ve Matt yüzlerine baktığında en kötü senaryonun gerçek olmadığını görerek rahatladı. Elena onun yüz ifadesini görünce hemen yanına gelip sarıldı. Bonnie daha utangaç bir tavırla onu takip etti.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Elena.

Matt başıyla onayladı. "İyiyim," dedi. *Sadece tamah-larla boğuşmuş gibiyim,* diye düşündü. Yine de bu tatlı kızların ona sarılması her şeye değerdi.

"Şey, anladığımız kadarıyla içinde sana ait olmayan bir şey yok. Şimdi acıların da dinmişken auran yeterince temiz ve güçlü görünüyor."

"Tanrı'ya şükür," dedi Matt. Ciddiydi.

O anda cep telefonu çaldı. Ekrandaki numaraya şaşkınlıkla bakarak kaşlarını çattı ama cevap verdi.

"Matthew Honeycutt?"

"Evet."

"Bekleyin lütfen."

Yeni bir ses geldi. "Bay Honeycutt?"

"Ah, evet, ama..."

"Ben Rich Mossberg. Fell's Church Polisi'nden. Bu sabah Eski Orman Yolu'ndaki devrilmiş bir ağacı ihbar etmek için aramış mıydınız?"

"Evet, ben..."

"Bay Honeycutt, bu tür sahte ihbarlardan hiç hoşlanmayız. Aslında oldukça sert tepki veririz. Görevlilerimizin değerli zamanını boşa harcamak ve polise sahte ihbarda bulunmak suçtur. Eğer isteseydim Bay Honeycutt, sizi bu suçtan tutuklardım ve hakime hesap vermek zorunda kalırdınız. Bunda eğlenceli bir yan göremiyorum."

"Ben... Bunda eğlenceli bir şey ben de göremiyorum! Bakın, dün gece..." Matt sözünü tamamlayamadı. Ne

diyecekti ki? *Dün gece bir ağaç yolumu kesti ve bir canavar böcek bana saldırdı.* İçinden bir ses, Fell's Church polisinin değerli zamanlarının büyük bölümünü kasaba meydanındaki Dunkin' Donuts'ta geçirdiğini de sözlerine eklemesini öneriyordu ama sonrasında söylenenler konuyu kapadı.

"Aslında, Bay Honeycutt, Virginia Eyalet Kanunları Madde 18.2-461'e göre, polise sahte ihbarda bulunmak 1. Derece suçtur. Bir yılınızı hapishanede geçirebilir veya yirmi beş bin dolar ödemek zorunda kalabilirsiniz. Bu since eğlenceli mi Bay Honeycutt?"

"Bakın, ben..."

"Yirmi beş bin dolarınız var mı Bay Honeycutt?"

"Hayır, ben..." Matt hattın kesilmesini bekliyordu ama kesilmeyeceğini anladı. Karşısındaki kişi onu bilmediği bir yere sürüklüyordu. Ne diyebilirdi? *Malach, ağacı oradan kaldırmış olmalı ya da kendi kendine çekilmiştir?* Gülünç. Sonunda çatlayan sesle karşılık verebildi. "Ağacı bulamadıklarına üzüldüm. Belki de biri kaldırmıştır."

"Belki de biri kaldırmıştır," diye tekrarladı şerif duygusuzca. "Aslında belki şu *Dur* ve *Geç* tabelalarının kavşaklardan yok olduğu gibi ağaç da yok oluvermiştir. Bu size bir anlam ifade ediyor mu Bay Honeycutt?"

"Hayır!" Matt resmen kıvranıyordu. "Ben trafik işaretlerine asla dokunmadım!" Kızlar etrafında toplanmıştı. Bonnie telaşlı hareketler yapıyordu ve yüz ifadesine bakılırsa şerifi şahsen azarlamak istiyor gibiydi.

"Aslında, Bay Honeycutt," dedi Şerif Mossberg, "onun evinini aradık çünkü ihbarı o numaradan bildirmişsiniz. Annenize sizi dün gece hiç görmediğini söyledik."

Matt zihninden geçen cümleyi bastırmak için kendini zor tutmu. *Ne yani, bu bir suç mu?* "Çünkü ben..."

"Kendi kendine hareket eden bir ağaca mı takıldınız Bay Honeycutt? Aslında dün gece adresinizde ilgili başka bir arama daha aldık. Mahalle bekçisi evinizin önünde duran şüpheli bir araçtan söz etti. Annenizin söylediğine göre kısa bir süre önce kendi arabanızı buraya çevirmişsiniz. Bu doğru mu Bay Honeycutt?"

Matt bunun nereye gittiğini görebiliyordu ve hiç hoşlanmamıştı. "Evet," dedi mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken. "Bir tilkiyi ezmemeye çalışırken..."

"Ama evinizin önünde yepyeni bir Jaguar durduğu bildirildi. Sokak lambasının biraz ilerisinde. O kadar yeni bir araba ki plakası bile yokmuş. O gerçekten sizin arabanız mıydı Bay Honeycutt?"

"Bay Honeycutt benim babamdır!" dedi Matt umursamaz. "Benim adım Matt. Ve o arkadaşımın arabasıydı."

"Arkadaşınızın adı?"

Matt, Elena'ya baktı. Elena düşünmeye çalıştığını belli edecek şekilde ona beklemesini işaret ediyordu. *Elena Gilbert* demek bir tür intihar olurdu. Polis, Elena Gilbert'in öldüğünü biliyordu. Şimdi Elena odayı işaret ediyor ve dudak hareketleriyle bir şeyler söylüyordu.

Matt gözlerini kapadı ve sözleri söyledi. "Stefan Salvatore. Ama arabayı kız arkadaşına vermişti?" Cümlenin sonunu soru gibi bağladığının farkındaydı ama Elena'nın neler olduğuna güvenmekte zorlanıyordu.

Şerif artık bıkkın ve sinirli gibiydi. "Bana mı soruyorsun Matt? Arkadaşının kız arkadaşının yepyeni arabasını bulunduran ve kızın adı da..."

Kalar bir türlü karar veremezken ve Matt cehennem azabı yaşarken kısa bir sessizlik oldu. Ama sonra Bonnie lafını kaldırdı ve Meredith öne çıkarak kendini işaret etti.

"Meredith Sulez," dedi Matt zayıf bir sesle. Kendi sesindeki tereddüdü duyunca daha inançlı bir şekilde tekrarladı. "Meredith Sulez."

Ve Elena hızlı bir şekilde Meredith'in kulağına fısıldıyordu.

"Araba nereden alınmış Bay Honeycutt?"

"Şey," dedi Matt. "Bir saniye..." Telefonu Meredith'in uzanan eline bıraktı.

"Ben Meredith Sulez," dedi Meredith her zamanki gibi sakin ve güvenli sesiyle.

"Bayan Sulez, şu noktaya kadar konuşmaları dinlediniz mi?"

"Evet, dinledim."

"Arabanızı gerçekten Bay Honeycutt'a ödünç verdiniz mi?"

"Evet, verdim."

"Peki şu Bay..." Hattın diğer tarafından kağıt hışırtıları geldi. "...Stefan Salvatore nerede? Arabanın asıl sahibi?"

Arabanın nereden alındığını sormuyor, diye düşündü Matt. *Biliyor olmalı.*

"Erkek arkadaşım şu anda kasaba dışında," dedi Meredith hala aynı güvenli ses tonuyla. "Ne zaman geri döneceğini bilmiyorum. Döndüğünde sizi aramasını söyleyeyim mi?"

"Bu akıllıca olur," dedi Şerif Mossberg. "Bugünlerde pek az kişi nakit parayla araba alıyor. Özellikle de yepyeni bir Jaguar. Sizin sürücü belgesi numaranızı istiyorum. Aslında, geri döndüğünde Bay Salvatore'yle yüz yüze konuşmak da istiyorum."

"Bu çok yakında olabilir," dedi Meredith biraz yavaşça. Sonra ezberden kendi sürücü belgesi numarasını söyledi.

"Teşekkür ederim," dedi Şerif Mossberg. "Şimdilik hepsi bu ka..."

"Bir şey söyleyebilir miyim? Matt Honeycutt asla trafik işaretlerini sökmez. Çok dikkatli bir sürücüdür ve lisede sınıf birincisi. Robert E. Lee Lisesi öğretmenleriyle veya hatta tatilde değilse okul müdürüyle bu konuda konuşabilirsiniz. Hepsi size tamamen aynı şeyi söyleyecektir."

Şerif etkilenmiş görünmüyordu. "Ona onu bundan sonra dikkatle izleyeceğimi söyleyebilirsiniz. Aslında bugün ya da yarın onun da karakola uğraması iyi olur," dedi ve telefon kapandı.

"Stefan'ın kız arkadaşı mı?" diye patladı Matt. "Sen mi Meredith? Ya araba satıcısı kızın sarışın olduğunu söylerse? Onu nasıl düzelteceğiz?"

"Düzeltmeyeceğiz," dedi Elena, Meredith'in arkasından. "Damon düzeltecek. Yapmamız gereken tek şey onu bulmak. Eminim biraz zihin kontrolüyle Şerif Mossberg'i sorun olmaktan çıkarabilir. Tabii bedeli ödenirse. Ve benim için endişelenmeyin," diye ekledi. "Her şey yoluna girecek."

"Sen buna inanıyor musun?"

"Eminim." Elena, Matt'e tekrar sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yine de bugün ya da yarın mutlaka karakola uğraman gerek."

"Ama yalnız olmaz!" dedi Bonnie gözleri öfkeyle parlayarak. "Damon da seninle gelirse, Şerif Mossburger sonunda en iyi dostun olur."

"Pekala," dedi Meredith. "O halde bugün ne yapıyoruz?"

"Sorun şu ki," dedi Elena işaretparmağını üst dudağına bastırarak, "şu anda çok fazla sorunumuz var ve kimsenin, hiç kimsenin tek başına dışarı çıkmasını istemiyorum. Eski Orman'da *malach* olduğu kesin ve bize pek dostça davranmadıkları da ortada. İstedikleri şeylerin başında bizi öldürmek geliyor."

Matt birileri kendisine inandığı için rahatlamıştı. Şerif Mossberg'le konuşması, onu belli ettiğinden daha fazla sarsmıştı.

"O halde görev dağılımı yapalım," dedi Meredith. "Hangi sorunlar için plan yapmamız gerekiyor?"

Elena parmaklarıyla sorunları saydı. "Birinci sorun Caroline. Bence biri gerçekten onu görmeye gitmeli. En azından, içinde o şeylerden birinin olup olmadığını anlamamız gerek. İkinci sorun, Tami... Ve tabii kim bilir başka kimler. Caroline bir şekilde bulaşıcıysa bunu başka kızlara ya da erkeklere de yaymış olabilir."

"Pekala," dedi Meredith, "başka?"

"Birinin Damon'la bağlantı kurması gerek. Stefan'ın gidişiyle ilgili neler bildiğini öğrenmeliyiz ve Şerif Mossberg sorununu çözmek için onu bizimle karakola gelmeye ikna etmeliyiz."

"Damon'ın konuşacağı tek kişi olduğuna göre sen son takımda olsan iyi olur," dedi Meredith. "Bonnie de olmalı, böylece..."

"Hayır. Bugün çağrı filan yok," dedi Bonnie. "Çok üzgünüm Elena ama yapamam. Aralarında en az bir gün dinlenmem gerek. Ayrıca Damon seninle konuşmak isterse yapman gereken tek şey ormanın yakınına -içine değil- gidip ona seslenmek. Olan biten her şeyi biliyor. Orada olduğunu da bilecektir."

"O halde ben Elena'yla gideyim," dedi Matt. "Şerif benim sorunum. Ağacı gördüğüm yere de gitsem..."

Üç kız aynı anda itiraz etti.

"Tamam, sadece gitmek istediğimi söyledim," dedi Matt. "Plana dahil etmemiz gerektiğini söylemedim. Çok tehlikeli olduğunu biliyorsun."

"Pekala," dedi Elena. "O halde Bonnie ve Meredith, Caroline'ı ziyaret edecek ve seninle ikimiz de Damon'a gideceğiz, tamam mı? Stefan'ın peşinden gitmeyi tercih ederim ama henüz elimizde yeterli bilgi yok."

"Doğru, ama gitmeden önce Jim Bryce'ın evine de uğrayalım. Matt'in uğramak için haklı bir bahanesi var, Jim'i tanıyor. Sen de Tami'nin durumunu bir kontrol edersin," dedi Meredith.

"A, B ve C planları hazır gibi görünüyor," dedi Elena. Hepsi birden güldü.

Güneşli, parlak bir gündü.

Güneş ışığında, Şerif Mossberg'in aramasının sıkıntısına rağmen, hepsi kendini güçlü ve becerikli hissediyordu.

Hayatlarının en kötü kabusuna dalmak üzere olduklarından habersizlerdi.

Meredith, Forbes'ların evinin kapısını çalarken Bonnie geride durdu.

Bir süre cevap gelmeyince ve içeride bir hareket olmayınca Meredith tekrar kapıya vurdu.

Bu kez Bonnie fısıltılar duydu. Bayan Forbes tıslayarak bir şeyler söyledi ve uzaktan Caroline'ın kahkahası geldi.

Tam Meredith zili çalmak üzereyken -Fell's Church'te komşular arası nezaketsizlik eşiği- kapı açıldı. Bonnie düzgün bir şekilde ayağını aralığa sokarak kapının kapanmasını engelledi.

"Merhaba Bayan Forbes. Biz sadece..." diye geveledi Meredith. "Caroline'in iyi olup olmadığına bir bakmak istedik," diye bitirdi zayıf bir sesle. Bayan Forbes hayalet görmüş ve bütün geceyi ondan kaçmaya çalışarak geçirmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, iyi değil. Daha iyi değil. Hala hasta." Kadının sesi mesafeliydi ve bakışları Bonnie'nin sağ omzunun üzerinden etrafı tarıyordu. Bonnie kollarındaki ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Pekala Bayan Forbes." Meredith zor konuşuyordu.

Bir ses duyuldu. "Siz iyi misiniz?" Bonnie konuşanın kendisi olduğunu anladı.

"Caroline iyi değil. Kimseyi görmek istemiyor," diye fısıldadı kadın.

Bonnie'nin omurgasından bir buzdağı kaymış gibi oldu. Dönüp bu evden ve kötülük aurasından kaçmak istiyordu ama o anda Bayan Forbes aniden olduğu yere yığılıverdi. Meredith onu zorlukla yakalayabildi.

"Bayıldı," dedi Meredith sert bir sesle.

Onu içerideki halının üzerine yatır da kaçalım, diyecekti Bonnie ama bunu yapmaları mümkün değildi.

"Onu içeri götürmek zorundayız," dedi Meredith. "Bonnie, sen iyi misin?"

"Hayır," dedi Bonnie, "ama başka seçeneğimiz var gibi."

Bayan Forbes ufak tefek olmasına rağmen ağırdı. Bonnie kadının ayaklarını tutup Meredith'in peşinden adım adım ama isteksizce içeri girdi.

"Onu yatağına yatıralım," dedi Meredith. Sesi titriyordu. Evde son derece huzursuz edici bir şey vardı. Sanki üzerlerine dalgalar baskı yapıyordu.

Ve Bonnie aniden gördü. Salona yaklaşırlarken bir anda görüverdi. Koridorun ucunda, ışık ve gölgelerin arasında, bir insan vücuduna benziyordu ve kertenkele gibi sürünüyordu. Ama yerde değil tavanda!

19

Matt yanında Elena'yla Bryce'ların kapısına vuruyordu. Elena saçlarını bir Virginia Cavaliers beysbol kasketinin içine tıkıp Stefan'ın çekmecelerinden birinden bulduğu geniş camlı güneş gözlükleriyle yüzünü gizlemişti. Üzerinde Matt'in verdiği aşırı büyük Pendleton bluzu ve Meredith'in eski kotu vardı. Eski Elena Gilbert'ı tanıyan hiç kimsenin onun kim olduğunu anlamayacağından emindi.

Kapı yavaş yavaş açıldı ve arkasından Bay veya Bayan Bryce ya da Jim değil Tamra çıktı. Üzerinde, şey, neredeyse hiçbir şey yoktu. Altına tanga bir bikini altı giymişti ama normal bir bikiniden kesilmiş gibi görünüyordu ve neredeyse parçalanmak üzereydi. Tanganın üstünde mukavvadan yapılmış ve birkaç renkli pul yerleştirilmiş iki yuvarlak süs vardı. Başına kağıttan bir taç geçirmişti ve pulları oradan aldığı belliydi. Bikini altına da birkaç pul yapıştırmayı denemişti. Sonuç açıkça görüldüğü gibiydi. Las Vegas gösteri kızı veya striptizci gibi görünmek için girişilmiş çocukça bir çaba.

Matt hemen arkasını döndü ama Tami ona doğru atıldı ve sırtına sımsıkı yapıştı.

"Matt Honeybutt," dedi. "Geri döndün. Döneceğini biliyordum. Ama neden bu çirkin ve yaşlı orospuyu da yanında getirdin ki? Biz nasıl…"

Elena öne çıktı çünkü Matt elini kaldırarak dönmüştü. Matt'in hayatında bir kıza asla vurmadığından emindi, özellikle de bu yaşta bir çocuğa. Ama aynı zamanda son derece hassas olduğu bir-iki konu daha vardı. Mesela Elena.

Elena, Matt'le şaşırtıcı ölçüde güçlü Tamra'nın arasına girdi. Tami'nin kostümüne bakarken gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Sonuçta, daha birkaç gün önce, insanın neden örtünmesi gerektiğini bir türlü anlamayan kendisiydi. Şimdi anlıyordu ama bir zamanlar olduğu kadar önemli gelmiyordu. İnsanlar kendi mükemmel tenleriyle giyinmiş halde doğardı ve ona kalırsa üzerlerine yapma deriler geçirmelerine gerek yoktu. En azından çok soğuk olmadığı veya bir şekilde onlarsız rahatsız olmadıkları sürece. Ama toplum, çıplak olmanın kötü olduğunu söylüyordu. Tami de kendi çocuksu tarzında kötü olmaya çalışıyordu.

"Ellerini üzerimden çek, seni yaşlı fahişe," diye hıçkırdı Tamra. Elena onu Matt'den uzaklaştırırken. Sonra birkaç korkunç kelime daha ekledi.

"Tami, annenle baban nerede? Ağabeyin nerede?" diye sordu Elena. Küfürlere aldırmadı. Sadece sözden ibaretler. Ama Matt'in öfkeden kızardığını görmüştü.

"Hemen Elena'dan özür dileyeceksin. O şekilde konuştuğun için özür dile!" diye bağırdı Matt.

"Elena göz boşluklarına solucanlar doluşmuş halde çürüyen bir ceset," diye tısladı Tamra. "Ama bir arkadaşım onun hayattayken bir orospu olduğunu söyledi. Gerçek bir..." Matt'i dehşete sürükleyen dört kelimelik bir küfür savurdu. "...ucuz fahişe. Bilirsin, hiçbir şey bedavadan daha ucuz olamaz."

"Matt, ona aldırma," dedi Elena kısık sesle. "Annen, baban ve Jim nerede?" diye tekrarladı kıza dönerek.

Cevap yine bir sürü küfürle doluydu ama durumu açıklıyordu. Bay ve Bayan Bryce birkaç günlüğüne tatile çıkmıştı ve Jim de kız arkadaşı Isobel'le birlikteydi. Tabii bunun doğru olup olmadığı bir muammaydı.

"Pekala, o halde sanırım daha saygın giysiler giymene yardım etmemiz gerek," dedi Elena. "Sanırım önce şu Noel süslerinden kurtulmak için bir duş almalısın."

"Hele bir dene! Hele bir dene!" Cevap at kişnemesiyle insan konuşması arasında bir yerlerdeydi. "Onları PermaStick'le yapıştırdım!" diye ekledi Tami ve isterik bir şekilde kahkahalara boğuldu.

"Ah Tanrım, Tamra, bunu çözecek herhangi bir şey bulamazsa ameliyat olman gerekeceğinin farkında mısın?"

Tami yine küfürlerle karşılık verdi. Aniden kötü bir koku yayıldı. *Hayır, koku değil,* diye düşündü Elena. *Bo- ğucu bir şey.*

"Ah!" Tami yine tiz bir şekilde kükredi. "Pardon mi. En sonunda bu *doğal* gaz."

Matt boğazını temizledi. "Elena, bence burada olmamalıyız. Ailesi gitmişken ve..."

"Benden korkuyorlar," dedi Tamra. "Siz korkmuyor musunuz?" Aniden sesi birkaç oktav kalınlaşmıştı.

Elena, Tamra'nın gözlerinin içine baktı. "Hayır, korkmuyorum. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bu küçük kız için çok üzülüyorum. Ama Matt haklı, sanırım bizim şimdi gitmemiz gerek."

Tami'nin bütün tavrı aniden değişti. "Çok üzgünüm... Lütfen gitme, Matt." Sonra cüretkar bir fısıltıyla Elena'ya döndü. "İyi mi bari?"

"Ne?"

Tami başıyla Matt'i işaret etti ve Matt hemen arkasını döndü. Tami'nin gülünç görüntüsü karşısında korkunç bir tiksinti duyuyor gibiydi.

"Yatakta iyi mi?"

"Matt, şuna bir bak." Elena küçük bir zamk tüpünü kaldırıp gösterdi. "Sanırım gerçekten PermaStick kullanmış. Çocuk Koruma Bürosu'nu aramamız gerek. Hemen

hastaneye gitmesi gerek. Ne olursa olsun, annesiyle babası onu böyle bırakıp gitmemeliydi."

"Umarım iyidirler, ailesi yani," dedi Matt kapıdan çıkarlarken. Tami onları arabaya kadar takip ederken üçünün ne kadar iyi zaman geçirdiği konusunda renkli detayları bağıra çağıra anlatıyordu.

Elena yolcu koltuğundan -kimliği veya ehliyeti olmadığı için araba kullanamazdı- Matt'e huzursuz bir bakış attı. "Belki de onu önce polise götürsek daha iyi olur. Tanrım, zavallı aile!"

Matt uzun bir süre konuşmadı. Kapalı dudakları gerilmişti ve dişlerini sıkıyordu. "Bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum. Onda bir terslik olduğunu biliyordum. Annesiyle babasına bunu hemen söylemeliydim."

"Şimdi sen de Stefan gibi konuşmaya başladın. Karşılaştığın herkesten sorumlu olamazsın."

Matt ona minnettar gözlerle baktı ve Elena devam etti. "Aslında, Bonnie ve Meredith'den bir şey daha isteyeceğim. Onlara Jim'in kız arkadaşı Isobel Saitou'yu görmeye gitmelerini söyleyeceğim. Tami onu görmüş olabilir."

"Yani onda da mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu Bonnie'yle Meredith öğrenecek."

Bonnie olduğu yerde donup kalmıştı, neredeyse Bayan Forbes'ın ayaklarını bırakacaktı. "Ben o yatak odasına hayatta girmem."

"Mecbursun. Tek başıma götüremem," dedi Meredith. Sonra tatlı bir sesle ekledi. "Bak Bonnie, eğer benimle gelirsen sana bir sır vereceğim."

Bonnie dudağını ısırdı. Sonra gözlerini kapadı ve Meredith'le birlikte bu korkunç evde adım adım ilerledi. Yatak odasının yerini biliyordu. Sonuçta çocukluğunda bu evde defalarca oynamıştı. Koridorun sonundan sola döndüler.

Birkaç adım sonra Meredith'in aniden durduğunu farkederek şaşırdı. "Bonnie."

"Ne?"

"Seni korkutmak istemem ama..."

Bu kadarı bile Bonnie'yi dehşete düşürmeye yetmişti. Gözlerini korkuyla açtı. "Ne? *Ne?*" Meredith daha cevap veremeden, Bonnie omzunun üzerinden korkuyla baktı ve manzarayı gördü.

Caroline arkasındaydı ama ayakta durmuyordu. Stefan'ın odasında yaptığı gibi yerde sürünüyordu. Bir kertenkele gibi. Dağınık bronz saçları yüzünün her yanına saçılmıştı. Dizleri ve dirsekleri tuhaf açılarda duruyordu.

Bonnie çığlık attı ama evin basıncı çığlığı adeta boğazına geri tıktı. Tek etkisi, Caroline'ın hızlı bir sürüngen hareketiyle başını kaldırması oldu.

"Ah Tanrım, Caroline, yüzüne ne oldu?"

Caroline'ın bir gözü morarmıştı. Daha doğrusu morumsu kızıl renkte şişmişti ve Bonnie zaman içinde o gö-

zün kararacağını biliyordu. Çenesinde başka bir mor iş lik daha vardı.

Caroline cevap vermedi, sadece öne doğru sürünerek tısladı.

"Meredith, koş! Tam arkanda!"

Meredith korkulu gözlerle adımlarını hızlandırdı. Bonnie'yi daha da korkutmuştu çünkü Meredith öyle kolay kolay her şeyden korkmazdı. Bayan Forbes'a taşa- yarak koşarlarken Caroline annesinin altından sürünerek geçip kapıdan içeri, yatak odasına daldı.

"Meredith, oraya girm..." Ama çoktan kapıdan içeri girmişlerdi bile. Bonnie gözleriyle etrafı taradı. Caroline ortalıkta görünmüyordu.

"Belki de dolaba girmiştir," dedi Meredith. "Önce ben gidip başını yatağın diğer tarafına koyayım. Daha sonra düzeltiriz." Neredeyse Bonnie'yi de beraberinde sürükleyerek yatağın etrafından geriledi ve Bayan Forbes'ın gövdesini başı yastıklara gelecek şekilde yatağa yatırdı. "Şimdi onu çek ve bacaklarını diğer tarafa koy."

"Yapamam. Yapamam! Caroline yatağın altında!"

"Yatağın altında olamaz. Yatağın altı sadece on santim yüksekliğinde," dedi Meredith.

"Orada! Biliyorum. Ve..." Heyecanlı bir sesle ekledi. "...bana bir sır vereceğini söylemiştin!"

"Ah, pekala!" Meredith saçlarının arasından Bonnie'ye yaramazca bir bakış attı. "Dün Alaric'e telgraf çektim. Ormanın o kadar derinliklerinde ki ona ancak telgrafla

ulaşılabiliyor ve mesajımın ona ulaşması günler sürebilir. Tavsiyesine ihtiyacımız olacağını düşündüm. Doktorasına bir yardımı olmayacak işlerle uğraşmasını istediğim için suçluluk duyuyorum ama..."

"Doktorası kimin umrunda? Tanrı seni korusun!" diye haykırdı Bonnie. "Doğru şeyi yapmışsın!"

"O zaman gel de Bayan Forbes'ın ayaklarını yatağa koy. Eğilerek de yapabilirsin."

Yatak futbol sahası gibiydi. Bayan Forbes üzerinde yere atılmış bir oyuncak bebek gibi duruyordu. Ama Bonnie yatağın ayakucuna yakın bir yerde durdu. "Caroline beni yakalayacak."

"Hayır, yakalamayacak. Hadi Bonnie, Bayan Forbes'ın bacaklarını tut ve kaldır..."

"Yatağa yaklaşırsam beni yakalar!"

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü beni neyin korkuttuğunu biliyor. Şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre de kesinlikle yakalayacak!"

"Seni yakalarsa yanına koşarım ve yüzüne bir tekme atarım."

"Bacakların o kadar uzun değil. Yatağın metal çerçevesine çarparsın..."

"Ah, Tanrı aşkına, Bonnie! Bana yardım *eeeeeeeeeet!*"

Son kelimesi tam bir çığlık olarak çıktı.

"Meredith..." diye başladı Bonnie ve o da çığlık attı.

"Nedir bu?"

"Beni yakaladı!"

"Olamaz! Beni de yakaladı! Kimsenin o kadar uzun kolları olamaz!"

"Ya da o kadar güçlü! Bonnie! Kendimi bir türlü kurtaramıyorum!"

"Ben de!"

Diğer kelimeler çığlıklar arasında kayboldu.

Tami'yi polise teslim ettikten sonra Elena'yla Fell's Devlet Parkı olarak bilinen ormanda arabayla dolaşmak... Eh, parkta yürüyüş yapmak gibiydi. Arada bir duruyorlardı. Elena ağaçlara birkaç adım yaklaşıyor ve her nasıl yapıyorsa bir şekilde çağırıyordu. Sonra hayalkırıklığına uğramış halde Jaguar'a geri dönüyordu.

"Bu konuda Bonnie'nin benden daha başarılı olmayacağından emin değilim," dedi Matt'e. "Gece dışarı çıkabilsek."

Matt istemeden ürperdi. "İki gece yetti."

"Biliyor musun, ilk geceki hikayeni bana hiç anlatmadın. En azından kelimelerle anlayabilecek hale geldiğimde."

"Şey, ben böyle araba kullanıyordum ama Eski Orman'ın diğer tarafında, Yıldırım Çarpmış Meşe bölgesinde..."

"Sonra?"

"Tam o sırada yolun ortasında bir şey belirdi."

"Bir tilki mi?"

"Şey, farların ışığında kızıl göründü ama gördüğüm herhangi bir tilkiye benzemiyordu. Ve araba kullanmaya başladığımdan beri buralarda hep dolaşmışımdır."

"Kurt?"

"Yani kurtadam mı? Ama hayır... Ayışığında kurtlar gördüm ve onlar daha iri. Bu ikisinin arasındaydı."

"Diğer bir deyişle," dedi Elena lapis lazuli rengi gözlerini kısarak, "özel yapım bir yaratık."

"Belki. Kolumun tadına bakmaya çalışan yaratıktan da kesinlikle farklıydı."

Elena başıyla onayladı. Anladığı kadarıyla *malach* çeşitli biçimlere bürünebiliyordu. Ama bir şekilde kardeştiler. Hepsi Güç kullanıyordu ve hepsinin yaşamak için Güç'e ihtiyacı vardı. Hepsi de sahip olduklarından daha büyük bir Güç tarafından yönetilebiliyordu.

Ve insanların zehirli düşmanlarıydılar.

"Yani bildiğimiz tek şey, bu konuda hiçbir şey bilmediğimiz."

"Doğru. Şuralarda bir yerde görmüştük. Aniden yolun ort... *Hey!*"

"Sağa! Tam şuraya!"

"Tam öyle! Tam öyle!"

Jaguar kayarak sağa döndü ve bir hendeğe değil ama doğrudan bakılmadığı takdirde kimsenin farketmeyeceği küçük bir yola doğru durdu.

Araba durduğunda ikisi de nefes nefese oraya baktı. İkisinin de yolun ortasında zıplayan, tilkiden büyük ama

kurttan küçük kızıl renkli yaratığı görüp görmediğini diğerine sormasına gerek yoktu.

İkisi de dar yola bakıyordu.

"Milyon dolarlık soru. Girecek miyiz?" dedi Matt.

"UZAK DURUN tabelası göremiyorum ve ormanın bu tarafında ev olduğunu da sanmıyorum. Diğer tarafta Dunstans var."

"Yani giriyor muyuz?"

"Giriyoruz. Yavaşça. Sandığımdan daha geç olmuş."

* * *

İlk sakinleşen elbette ki Meredith oldu. "Tamam Bonnie," dedi. "Kes şunu! Bağırmanın bir yararı olmayacak!"

Bonnie kesebileceğini sanmıyordu. Ama Meredith'in koyu renk gözlerinde o tanıdık bakışlar vardı, çok ciddi olduğunu anlatan bakışlar. Caroline'ı Stefan'ın odasında yere seren bakışlar.

Bonnie büyük bir çaba harcadı ve bir sonraki çığlığını bastırabildiğini farkederek şaşırdı. Bütün vücudunun titrediğini hissederken aptal aptal Meredith'e baktı.

"Güzel. Güzel, Bonnie. Şimdi." Meredith zorlukla yutkundu. "Çekiştirmek de işe yaramayacak. Bu yüzden parmaklarını açmaya çalışacağım. Bana bir şey olursa, eğer yatağın altına filan sürüklenirsem... Hemen kaç Bonnie. Kaçamazsan, o zaman Elena ve Matt'i ara. Bir cevap alana kadar aramaya devam et."

Bonnie o anda kahramanca bir şey yaptı ve Meredith'in yatağın altına sürüklendiğini gözünün önüne getirmeyi reddetti. Meredith'in mücadele ederek ortadan kayboluşunun nasıl görüneceğini veya kendisinin sonrasında tek başında neler hissedeceğini düşünmedi. İkisi de Batyan Forbes'ı taşıyabilmek için çantalarını antrede bırakmıştı ve cep telefonları çantalarındaydı. Dolayısıyla Meredith normal bir aramadan söz etmiyordu. Onları çağırmaktan bahsediyordu.

Bonnie'nin bütün benliği öfkeyle doldu. Neden kızlar omuz çantası taşırdı ki? Güvenilir, becerikli Meredith bile sık sık böyle yapardı. Elbette ki Meredith'in tasarımcı ürünü çantaları genellikle küçük defterler, fenerli anahtarlık gibi yararlı şeylerle dolu olurdu ama yine de... Bir erkek cep telefonunu cebinde taşırdı.

Bundan sonra bel çantası taşıyacağım, diye düşündü Bonnie kendini dünyanın her yerindeki kızlar adına bir isyan bayrağı kaldırmış gibi hissederek ve ardından bir anlığına panik duygusu biraz hafifledi.

O anda Meredith'in eğildiğini, loş ışıkta kambur gibi olduğunu gördü ve aynı anda kendi ayak bileğindeki tutuşun sertleştiğini hissetti. Aşağı baktı ve Caroline'ın bronz parmaklarını, uzun tırnaklarını gördü.

Panik dalgası yine tam güçle içinde yükseldi. Boğuk bir ses çıkardı ve kendini şaşırtan bir şekilde aynı anda transa girerek çağrıya başladı.

Onu şaşırtan şey çağrı yapması değil söyledikleriydi.

Damon! Damon! Caroline'ın evinde tuzağa düştük ve bu kız delirmiş! Yardım et!

Aniden serbest kalmış bir yeraltı su kaynağı gibi yardım çığlığı içinden taşıyordu.

Damon, beni ayağımdan yakaladı ve bırakmıyor! Meredith'i aşağı çekerse ne yapacağımı bilmiyorum! Lütfen... Yardım et!

Transı derin ve güçlü olduğundan Meredith'in söylediklerini belli belirsiz duydu. "A ha! Parmaklara benziyor ama aslında sarmaşık. Matt'in bize sözünü ettiği dokunaçlar olmalı. Halkaları açmaya çalışı..."

Aniden yatağın altından bir hışırtı geldi. Üstelik tek bir yerden, hafif bir ses değil, üzerindeki Bayan Forbes'ı zıplatarak şilteyi sarsan büyük bir hareket.

Yatağın altında o böceklerden onlarcası olmalıydı.

Damon, o şeyler! Bir sürü! Tanrım, sanırım bayılacağım. Ve bayılırsam... Caroline beni aşağı çekerse... Ah, lütfen yardım et!

"Lanet olsun!" diye bağırdı Meredith. "Matt'in bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Çok sıkı ve sanırım birden fazla dokunaç var burada."

Hepsi bitti, diye düşündü Bonnie dizlerinin titremeye başladığını hissederek. *Öleceğiz.*

"Hiç şüphesiz... İnsanların sorunu da bu, hepiniz bir gün öleceksiniz. Ama henüz değil," dedi bir ses arkasından. Ve güçlü bir kol onu yakalayıp kolayca kaldırdı. "Caroline, eğlence bitti. Ciddiyim. Hemen bırak!"

"Damon?" dedi Bonnie korku ve şaşkınlıkla. "Damon? Geldin!"

"Bütün şu sızlanmalar sinirimi bozdu. Yani..."

Ama Bonnie dinlemiyordu. Düşünmüyordu bile. Hala transtaydı ve davranışlarından sorumlu değildi (daha sonra öyle olduğuna karar vermişti). Ayak bileğini tutan el geri çekildiğinde duyduğu coşkuyla olduğu yerde dönen ve Damon'a sarılıp onu dudaklarından öpen başka biri olmalıydı.

Damon'ın irkildiğini hisseden ve öpücükten çekilmeye çalışmadığını farkeden de başka biriydi. O kişi, sonunda geri çekildiğinde, Damon'ın solgun teninin loş ışıkta kızarmış gibi göründüğünü de farketmişti.

O anda Meredith yavaşça ve acıyla yatağın diğer tarafından ayağa kalktı. Şilte hala zıplayıp duruyordu. Öpücüğü görmemişti ve Damon'a orada olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Ciddi şekilde dezavantajlı durumdaydı ve Bonnie bunu biliyordu. Bu insanın konuşamayacak, hatta kekeleyemeyecek kadar şaşkın olduğu durumlardandı.

Ama Meredith derin bir nefes aldı ve sakince konuştu. "Damon, teşekkür ederiz. Eğer sana çok zahmet olmayacaksa, yaratıkların beni de bırakmasını sağlar mısın?"

Damon eski benliğine dönmüş gibiydi. Başka kimsenin göremediği bir şeye bakar gibi gülümsedi. "Size gelince... Geri çekilin!" Parmaklarını şaklattı.

Yatak hemen hareketsizleşti.

Meredith uzaklaştı ve bir an için rahatlayarak gözlerini kapadı.

"Tekrar teşekkürler," dedi prenseslere yakışır bir ağırbaşlılıkla. "Şimdi, sence Caro..."

"Şimdi," diye araya girdi Damon her zamankinden daha kaba bir tavırla, "gitmem gerek." Bileğindeki Rolex'e baktı. "Saat 4.44'ü geçmiş ve geciktiğim bir randevum var. Buraya gel de şu kızı destekle. Kendi başına ayakta durabilecek durumda değil."

Meredith telaşla koşup onun yerini aldı. O zaman Bonnie bacaklarının artık titremediğini farketti.

"Bir dakika," dedi Meredith hemen. "Elena'nın seninle konuşması gerek... *Gerçekten*."

Ama Damon ortadan kaybolmuştu bile. Bonnie'nin ona teşekkür etmesine bile fırsat vermemişti. Meredith, Elena'nın adının onu durduracağından emin olduğundan çok şaşırdı ama Bonnie'nin kafasında başka şeyler vardı.

"Meredith," diye fısıldadı Bonnie iki parmağını şaşkınlıkla dudaklarına koyarak. "Onu öptüm!"

"Ne? Ne zaman?"

"Sen ayağa kalkmadan önce. Ben... Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama yaptım işte!"

Meredith'in patlamasını bekliyordu. Bunun yerine Meredith ona düşünceli gözlerle bakarak mırıldandı. "Şey, belki de sonuçta o kadar kötü bir şey değildir. Anlamadığım şey, neden geldi?"

"Ah. Benim yüzümden. Onu çağırdım. Onun da nasıl olduğunu bilmiyorum..."

"Eh, bunu burada anlamaya çalışmanın anlamı yok." Meredith yatağa döndü. "Caroline, dışarı çıkacak mısın? Ayağa kalkıp bizimle normal bir şekilde konuşacak mısın?"

Yatağın altından tehditkar bir sürüngen tıslaması duyuldu ve dokunaçlar kamçı gibi şakladı. Bonnie'nin daha önce hiç duymadığı ama içgüdüsel olarak onu dehşete sürükleyen başka sesler de geldi.

"Bu cevap bana yetti," dedi ve Meredith'i tutup odadan dışarı sürükledi.

Meredith'in sürüklenmeye ihtiyacı yoktu. Fakat o anda bugün ilk kez Caroline'ın alaycı sesini duydular.

"Bonnie ve Damon bir ağaçta oturmuş
Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R.
Önce aşk gelir, sonra evlilik.
Ve bebek arabasında bir vampir..."

Meredith koridorda duraksadı. "Caroline, bunun yararı olmayacağını biliyorsun. Hemen dışarı..."

Yatak çılgınca sallanmaya başladı. Bonnie dönüp koşarken Meredith'in hemen arkasında olduğunu biliyordu. Ama henüz işitme mesafesinin dışına çıkmamışlardı.

"Siz benim arkadaşlarım değilsiniz, o orospunun arkadaşlarısınız. Hele bekleyin! Hele bekleyin!"

Bonnie ve Meredith çantalarını kapıp evden dışarı fırladı.

"Saat kaç?" diye sordu Bonnie, Meredith'in arabasına bindiklerinde.

"Neredeyse beş."

"Çok daha uzun sürmüş gibi geldi!"

"Biliyorum, ama daha saatler boyunca hava kararmayacak. Ayrıca, Elena'dan bir kısa mesaj aldım."

"Tami'yle mi ilgili?"

"Sana anlatırım. Önce..." Bonnie, Meredith'i çok ender böylesine çekingen görmüştü. Sonunda Meredith patladı. "Nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Damon'ı öpmek tabii ki, seni sersem!"

20

"Ahhh." Bonnie oturduğu yerde eriyordu. "Tıpkı... *Bam! Zap! Güm!* Tıpkı havaifişek gibiydi."

"Yılışıyorsun."

"Yılışmıyorum," dedi Bonnie. "Hatırlayınca gülümsedim. Ayrıca..."

"Ayrıca onu çağırmasaydın hala o dehşet odasında olabilirdik. Teşekkürler Bonnie. Bizi kurtardın." Meredith aniden en ciddi ve samimi halini takınmıştı.

"Sanırım Damon'ın bütün insanlardan nefret etmediğini söylediğinde Elena haklıydı," dedi Bonnie. "Anlıyor musun, yeni anladım. Aurasını hiç göremiyordum. Görebildiğim tek şey siyahtı, simsiyah, bir kabuk gibi."

"Belki de kendini öyle koruyor. Kimsenin içini görememesi için bir kabuk örüyor."

"Belki," dedi Bonnie ama sesinde endişe vardı. "Peki ya şu Elena'dan gelen mesaj?"

"Tami Bryce'ın kesinlikle tuhaf davrandığını ve Matt'le ikisinin Eski Orman'ı kontrol etmeye gittiklerini yazmış."

"Belki de buluşacakları kişi odur, yani Damon. Dediği gibi, saat 4.44'te. Elena'yı arayamamamız çok kötü."

"Biliyorum," dedi Meredith. Fell's Church'teki herkes, Eski Orman veya mezarlık bölgesinde telefonların çekmediğini bilirdi. "Yine de deneyelim."

Bonnie denedi ama her zamanki gibi kapsama alanı dışı mesajı aldı. Başını iki yana salladı. "Yararı yok. Ormana girmiş olmalılar."

"Şey, bizden gidip Isobel Saitou'yu görmemizi istemiş, biliyorsun, Jim Bryce'ın kız arkadaşı olduğu için." Meredith arabayı çevirdi. "Bu da bana başka bir şeyi hatırlattı. Bonnie, Caroline'ın aurasına bakabildin mi? Sence içinde onlardan biri var mıydı?"

"Sanırım vardı. Aurasını gördüm ve bir daha görmek istemem. Daha önce koyu bronz tonunda yeşildi ama şimdi siyah zikzaklarla dolu çamur kahverengisi olmuş. İçinde onlardan biri olduğunu gösterir mi bilmem ama Caroline'ın onlara sarılmaktan çekinmeyeceğine eminim!" Bonnie ürperdi.

"Pekala," dedi Meredith yatıştırıcı bir tavırla. "Bir tahminde bulunmam gerekse ne diyeceğimi biliyorum, miden bulanacaksa durayım."

Bonnie zorlukla yutkundu. "Ben iyiyim. Ama Isobel Saitou'nun evine gerçekten gidecek miyiz?"

"Gerçekten gidiyoruz. Aslını istersen, neredeyse geldik. Saçlarımızı tarayalım, birkaç derin nefes alalım ve şu işi bitirelim. Onu ne kadar tanıyorsun?"

"Şey, akıllı bir kızdır. Hiç birlikte ders almadık ama ikimiz de aynı dönemde sporu bıraktık. Onun çarpıntısı oluyordu, benim de astımım vardı."

"Ne zaman zahmetli bir şey yapsan astımın tutardı. Bütün gece sürdürebildiğin dans dışında," dedi Meredith. "Neyse, ben onu hiç tanımıyorum. Nasıl biri?"

"Naziktir. Asyalı olması dışında biraz sana benziyor. Senden daha kısa, Elena'nın boyunda ama daha zayıf. Güzel sayılır. Biraz utangaçtır, sessiz bir tip. Tanıması zor ve nazik."

"Utangaç, sessiz ve nazik... Bana iyi göründü."

"Bana da," dedi Bonnie terli ellerini dizlerinin arasına sokarak. *Dahası, umarım Isobel evde değildir.*

Ama Saitou'ların evinin önünde park edilmiş arabalar vardı. Bonnie ve Meredith tereddütlü bir şekilde kapıyı vururken en son bunu yaptıklarında olanları hatırlamaktan kendilerini alamıyorlardı.

Kapıyı Jim Bryce açtı. Uzun boylu, henüz tam gelişmemiş ama gürbüz yapılı bir çocuktu. Bonnie, Meredith'i

tanıdığında çocuğun yüz ifadesinin nasıl değiştiğini görünce şaşırdı.

Yüzü bembeyazdı ama Meredith'i görünce solgun yüzüne biraz renk gelmişti. Durduğu yerde sırtını dikleştirdi.

Meredith tek kelime etmedi. Sadece çocuğa yaklaşıp boynuna sarıldı. Jim de kaçmasından korkuyormuş gibi Meredith'e sımsıkı sarıldı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Meredith."

"Sadece nefes al Jim. Nefes al."

"Neler olduğunu bilmiyorsun. Annemle babam, büyük büyükbabam hasta olduğu için evden ayrıldı. Sanırım ölüyor. Sonra Tami..."

"Yavaş yavaş anlat ve nefes almaya devam et."

"Bıçak fırlattı, Meredith. Kasap bıçakları. Biri bacağıma saplandı." Jim kotunu çekiştirerek kumaşın üzerinde, kalçasının hemen altındaki bir deliği gösterdi.

"Yakın zamanda tetanoz aşısı yaptırmış mıydın?" diye sordu Meredith.

"Hayır, ama pek büyük bir kesik sayılmaz. Çürük gibi."

"En tehlikeli olanlar onlardır. Hemen Dr. Alpert'ı araman gerek." Yaşlı Dr. Alpert bütün Fell's Church'te tanınırdı. Evlere giden, siyah çantasıyla ve stetoskobuyla dolaşan türden bir doktordu.

"Yapamam. Ben..." Jim bir ismi söyleyemiyormuş gibi başıyla evin içini işaret etti.

Bonnie, Meredith'in kolunu çekiştirdi. "Bu konuda içimde çok kötü bir his var," dedi.

Meredith, Jim'e döndü. "Isobel'i mi kastediyorsun? Ailesi nerede?"

"Isa-chan, yani Isobel, ben ona sadece Isa-chan diyorum..."

"Sorun değil," dedi Meredith. "İçinden nasıl geliyorsa öyle konuş. Devam et."

"Şey, Isa-chan'in sadece büyükannesi var ve Büyükanne Saitou alt kata bile pek inmiyor. Bir süre önce ona yemek hazırladım ve beni Isobel'in babası sandı. Sık sık kafası karışıyor."

Meredith, Bonnie'ye baktı. "Ya Isobel? Onun da kafası karışık mı?"

Jim acınası bir tavırla gözlerini kapadı. "Keşke içeri girseniz ve onunla konuşsanız."

Bonnie'nin kötü hissi daha da kötüleşti. Caroline'ın evindeki gibi bir olaya bir kez daha dayanamazdı ve kesinlikle tekrar çağrı yapmaya gücü yoktu. Damon'ın aceleyle bir yere yetişmeye çalıştığı gerçeği de cabasıydı.

Meredith de bütün bunları biliyordu ama yine 'başka yolu yok' der gibi bakıyordu. Meredith aynı zamanda gözleriyle her ne pahasına olursa olsun Bonnie'yi koruyacağına da söz veriyordu.

"Kimsenin canını yakıyor mu? Isobel?" diye sordu Bonnie kendini tutamayarak. Mutfaktan geçerek koridorun ucundaki yatak odasına yaklaşıyorlardı.

Jim'in fısıltısını zorlukla duyabildi. "Evet."

Bonnie içten içe homurdanırken Jim ekledi. "Kendinin."

Isobel'in odası, sakin ve çalışkan bir kızdan beklenece-ği gibiydi. En azından bir tarafı öyleydi. Diğer tarafı bir dalga gelip her şeyi kaldırıp rasgele savurmuş gibi gürünüyordu. Isobel bu kargaşanın ortasında, ağına kurulmuş bir örümcek gibi oturuyordu.

Ama Bonnie'yi altüst eden bu değildi. Asıl mesele, Isobel'in yaptığı şeydi. Yan tarafına, Bayan Flowers'ın yara temizliği için kullandığı türden aletler koymuştu ama birini tedavi filan etmiyordu.

Kendini deliyordu!

Dudaklarını, burnunu, bir kaşını ve kulaklarını defalarca delmişti. Bütün yaralardan kan süzülüyor, yatağındaki dağınık örtülerin üzerine damlıyordu. Bonnie bu manzarayı sindirmeye çalışırken Isobel başını kaldırıp çatık kaşlarının altından onlara baktı ama sadece bir kaşı çatılmıştı. Deldiği taraftaki kaşı kıpırdamamıştı bile.

Aurası siyah çizgilerle dolu turuncuydu.

Bonnie midesinin bulanacağını hemen anlamıştı. Kendini tutamayarak çöp kutusuna koştu ve midesindekileri çıkarmaya başladı. Neyse ki çöpe beyaz naylon geçirilmişti. Bunu farkedince sevindi ve sonraki birkaç dakika boyunca başka hiçbir şeyle ilgilenemedi.

Henüz öğle yemeği yememiş olmasının iyi olduğunu düşünürken bir ses duydu.

"Tanrım, sen delirdin mi? Isobel, kendine ne yapmışsın böyle? Hayati damarlarını kesebilir, kaslarını felç edebilir, enfeksiyon kapabilirsin. Sanırım kaşındaki kası çoktan delmişsin. Damara rastlamamış olsan kanamanın kesilmesi gerekirdi."

Bonnie yine çöp kutusuna eğildi, kustu ve sonrasında hemen tükürdü.

O anda boğuk bir gürültü duydu derin sessizliğin içinden.

Başını kaldırdığında ne göreceğini neredeyse biliyordu. Yine de şaşırtıcıydı. Meredith karnına yediği bir yumrukla ikiye katlanmıştı.

Bonnie hemen onun yanına koştu. "Tanrım, seni bıçakladı mı?" Aletlerden birini mi saplamıştı, Meredith'in karnına, iyice derine...

Meredith nefes alamıyordu. Bonnie, hemşire ablası Mary'nin bir defasında söylediği bir şeyi hatırlayarak iki yumruğunu birden Meredith'in sırtına indirdi ve Meredith aniden nefes aldı.

"Teşekkürler," dedi zayıf bir sesle ama Bonnie onu çoktan sürüklemeye ve kahkahalar atan Isobel'den uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

Bonnie kapıya ulaştığında, elinde ıslak bir bez tasıyan Jim'le neredeyse çarpışıyordu. Onun için miydi, yoksa Isobel için mi? Bonnie'nin umrunda olan tek şey, Meredith'i kendine getirmek ve yaralanmadığından emin olmaktı.

"Beni yumruklamadan önce elinden aldım," dedi Meredith, Bonnie karın bölgesini endişeyle incelerken. "Sadece yumruk attı, önemli bir şey yok."

"Sana da mı vurdu?" dedi Jim. Bunu yüksek sesle söylememiş, sadece fısıldamıştı.

Zavallı çocuk, diye düşündü Bonnie, sonunda Meredith'in yaralanmadığından emin olarak. *Caroline, Tami ve kız arkadaşına olanlara rağmen gerçekte neler olduğu konusunda en küçük bir fikrin bile yok. Nasıl olsun ki?*

Ve sana anlatsak bile, o zaman bizim de delirdiğimizi düşünürdün.

"Jimmy, hemen Dr. Alpert'ı araman gerek. Sanırım sonra Ridgemont'taki hastaneye gitmeleri gerekecek. Isobel kendine kalıcı zarar vermiş bile. Yaralarının ne kadar ciddi olduğunu Tanrı bilir. Bütün o deliklerin enfeksiyon kapacağı şüphesiz. Buna ne zaman başladı?"

"Ah, şey, sanırım Caroline onu görmeye geldikten sonra tuhaf davranmaya başladı."

"Caroline!" diye patladı Bonnie şaşkınlıkla. "Sürünüyor muydu?"

Jim ona şaşkın gözlerle baktı. "Ha?"

"Bonnie'ye aldırma, şaka yapıyor," dedi Meredith. "Jimmy, istemiyorsan bize Caroline'dan söz etmek zorunda değilsin ama şeey, biz onun senin evine geldiğini biliyoruz."

"Herkes biliyor mu?" diye sordu Jim acınası bir halde.

"Hayır. Sadece Matt. O da birinin gidip kardeşini kontrol etmesi için sadece bize söyledi."

Jim suçluluk duygusu ve şaşkınlıkla baktı. Kelimeler, şişelenmiş ve şimdi şişenin mantarı çıkarılmış gibi aniden döküldü.

"Artık neler olup bittiğini bilmiyorum. Sadece neler olduğunu anlatabilirim. Birkaç gün önce akşam geç saatte Caroline bana geldi ve..." diye başladı Jim, "yani, daha önce ondan hoşlanmamıştım bile. Tamam, güzel bir kız ve annemle babam evde değildi ve... Ama ben asla o türde bir erkek olduğumu..."

"Bunu boşver. Bize sadece Caroline ve Isobel'i anlat."

"Şey, Caroline neredeyse şeffaf bir giysiyle geldi. Ve sadece... Onunla dans etmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Beni baştan çıkardı. Bu gerçek. Ertesi sabah Matt geldiğinde gidiyordu. Dünden önceki gündü. Sonra Tami'nin tuhaf davrandığını farkettim. Onu hiçbir şekilde durduramadım. Sonra Isa-chan'den bir telefon aldım. Onu hiç o kadar isterik halde görmemiştim. Caroline benim yanımdan ayrıldıktan sonra doğruca buraya gelmiş olmalı. Isa-chan kendini öldüreceğini söyledi. Hemen yanına koştum. Zaten Tami'den uzaklaşmak zorundaydım çünkü evde olmam işleri daha da kötüleştiriyordu."

Bonnie, Meredith'e baktı ve ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı. *Bir ara hem Caroline hem de Tami, Matt'e asılmıştı.*

"Caroline ona her şeyi anlatmış olmalı," dedi Jimmy. "Isa-chan ve ben... bekliyorduk, bilirsiniz. Ama Isa-chan bana buna pişman olacağımı söyledi. 'Pişman olacaksın. Bekle de gör,' dedi. Tekrar tekrar. Ah Tanrım, çok üzgünüm."

"Eh, artık üzgün olmayı bırakıp doktor çağır. Hemen, Jimmy." Meredith onun sırtını sıvazladı. "Sonra da annenle babanı ara. Bana o ıslak köpek gözleriyle bakma. On sekiz yaşının üzerindesin, Tami'yi bütün bu süre boyunca yalnız bıraktığın için sana ne yapabileceklerini bilmiyorum."

"Ama..."

"Aması yok. Ciddiyim Jimmy."

Sonra, Bonnie'nin yapacağını bildiği şeyi yaptı ama ürkütücüydü. Yine Isobel'e yaklaştı. Isobel'in başı eğikti ve bir eliyle göbeğini deliyordu. Diğer elinde uzun, parlak bir çivi tutuyordu.

Meredith konuşamadan Isobel konuştu. "Demek sen de işin içindesin. Ona *Jimmy* deyişini duydum. Hepiniz onu benden çalmaya çalışıyorsunuz. Siz bütün kaltaklar beni incitmeye çalışıyorsunuz. *Yurusenai! Zettai yurusenai!*"

"Isobel! Yapma! Kendi kendini incittiğini göremiyor musun?"

"Ben sadece acıyı uzaklaştırmak için kendimi inciti-yorum. Gerçekte yapan sizsiniz. İçten içe iğnelerle beni deliyorsunuz."

Bonnie'nin yüreği ağzına geldi ama bunun nedeni sadece Isobel'in çiviyi sertçe göbeğine saplaması değildi. Yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Kalp atışları daha da hızlanmıştı.

Bir gözünü Meredith'den ayırmadan, cep telefonunu Caroline'ın evinden ayrıldıktan sonra tıktığı arka cebinden çıkardı.

Hemen internete bağlanarak arama motoruna iki kelime girdi. Sonuçlar arasından birkaç tercih yapınca, birkaç dakika bir yana, bütün bu bilgileri bir haftada bile okuyamayacağını anladı. Ama en azından bir başlangıç yapmıştı.

Tam o anda Meredith, Isobel'den uzaklaşıyordu. Ağzını Bonnie'nin kulağına yaklaştırarak fısıldadı. "Bence onu sadece kızdırıyoruz. Aurasına bakabildin mi?"

Bonnie başıyla onayladı.

"O halde en azından odadan çıkmamız gerek."

Bonnie yine başıyla onayladı.

"Matt ve Elena'yı mı aramaya çalışıyordun?" diye sordu Meredith cep telefonuna bakarak.

Bonnie başını iki yana salladı ve telefonu Meredith'in iki arama kelimesini görebileceği şekilde çevirdi. Meredith önce ekrana baktı, sonra dehşet ifadesiyle Bonnie'ye döndü.

Salem cadıları.

21

"Aslında korkunç mantıklı," dedi Meredith. Isobel'in oturma odasında Dr. Alpert'ı bekliyorlardı. Meredith, yaldızlı oymalarla süslü, siyah bir ahşap masanın arkasında oturuyor, açık bırakılmış bilgisayarda çalışıyordu. "Salem kızları insanları kendilerini incitmekle suçlardı. Cadıları tabii ki. Kendilerini çimdiklediklerini ve iğnelerle deldiklerini söylerlerdi."

"Tıpkı Isobel'in bizi suçladığı gibi," dedi Bonnie başıyla onaylayarak.

"Ve sara krizi geçirir, vücutlarını imkansız pozisyonlara sokarlardı."

"Caroline, Stefan'ın odasında sara krizi geçiriyor gibiydi," dedi Bonnie. "Ve kertenkele gibi sürünmek de vücudunu imkansız bir pozisyona sokmak değilse...

Dur, deneyeceğim." Saitou'ların odasının zeminine eğildi ve Caroline'ın yaptığı gibi dizleriyle dirseklerini dışarı çıkarmaya çalıştı. Yapamadı.

"Gördün mü?"

"Ah, Tanrım!" Jim mutfak kapısında duruyordu ve elinde -neredeyse düşürmek üzere olduğu- bir yemek tepsisi vardı. Hava miso çorbasının kokusuyla dolmuştu. Bonnie bu koku onu acıktırdı mı, yoksa bir daha asla acıkamayacak kadar midesi mi bulanıyor, karar veremedi.

"Sorun yok," dedi Bonnie telaşla ayağa kalkarken. "Bir şey deniyordum sadece."

Meredith de ayağa kalktı. "Isobel için mi?"

"Hayır, Obaasan için. Isa-chan'in büyükannesi, Büyükanne Saitou'ya."

"İsimleri istediğin gibi kullan, dert etme. Obaasan yeterli. Isa-chan da öyle," dedi Meredith yumuşak bir tavırla.

Jim biraz rahatladı. "Isa-chan'e bir şeyler yedirmeye çalıştım ama sadece tepsileri duvara fırlattı. Bir şey yiyemediğini, birinin onu boğduğunu söylüyor."

Meredith, Bonnie'ye bir bakış attı. Sonra Jim'e döndü. "Bırak ben götüreyim. Sen çok yoruldun. Odası nerede?"

"Üst katta, soldan ikinci kapı. Eğer tuhaf bir şeyler söylerse aldırma."

"Pekala. Sen Bonnie'nin yanından ayrılma ama, tamam mı?"

"Ah, hayır," dedi Bonnie telaşla. "Bonnie de seninle gi-
liyor." Bunun kendi güvenliği için mi, yoksa Meredith'in
güvenliği için mi yaptığını bilmiyordu ama arkadaşının
yanından ayrılmaya niyeti yoktu.

Üst katta Meredith koridorun ışığını dirseğiyle yak-
tı. Sonra soldan ikinci kapıyı buldular. İçeride bebek
gibi oturan yaşlı bir kadın vardı. Odanın tam ortasında,
bir koyun postunun üzerinde yatıyordu. Kadın doğru-
lup oturdu ve kendisine yaklaştıklarında gülümsedi. Gü-
lümsemesi, kırışık bir yüzü neredeyse mutlu bir çocuğun
yüzüne dönüştürdü.

"Megumi-chan, Beniko-chan, beni görmeye geldi-
niz!" diye haykırdı oturduğu yerde eğilerek.

"Evet," dedi Meredith dikkatle. Tepsiyi yaşlı kadının
yanına bıraktı. "Sizi görmeye geldik Bayan Saitou."

"Benimle oyun oynama! Inari-chan! Yoksa bana kız-
gın mısın?"

"Bütün bu *chan*'ler. Chan'in Çinli ismi olduğunu sa-
nıyordum. Isobel, Japon değil mi?" diye fısıldadı Bon-
nie, Meredith'in arkasından.

Öncelikle, yaşlı kadın sağır değildi. İki elini çocukça
bir tavırla ağzına bastırarak kahkahalara boğuldu. "Ah,
yemeden önce benimle dalga geçme. *Itadakimasu!*" Miso
çorbası kasesini alıp içmeye başladı.

"Bence *chan*, arkadaş olduğunda birinin isminin de-
vamına koyduğun bir ek. Jimmy'nin *Isa-chan* dediği
gibi," dedi Meredith yüksek sesle. "Ve *Eeta-daki-mass-u*

da yemeye başlarken söylenen bir şey. Başka bir şey bil-
miyorum."

Bonnie, Büyükanne Saitou'nun arkadaşlarının isim-
lerinin de tuhaf bir şekilde *M* ve *B* harfleriyle başladığı-
nı farketmişti. Diğer yandan, bu odanın aşağıdaki oda-
lara göre yerini tespit etmeye çalışıyordu, özellikle de
Isobel'in odasına göre.

Tam üzerindeydi.

Yaşlı kadın yemeyi bırakmıştı ve dikkatle onu izliyor-
du. "Hayır, hayır, siz Beniko-chan ve Megumi-chan de-
ğilsiniz. Biliyorum. Ama onlar beni bazen ziyaret eder.
Sevgili Nobuhiro da öyle. Başka şeyler de... Sevimsiz
şeyler... Ben Tapınak Bakiresi olarak yetiştirildim, *on-
larla* nasıl başa çıkacağımı bilirim." Yaşlı kadının ma-
sum yüzünde bilgiç bir ifade belirip kayboldu. "Bu ev
ele geçirilmiş, biliyor musunuz?" Ardından hemen ekle-
di. "*Kore ni wa kitsune ga karande iou da ne.*"

"Üzgünüm Bayan Saitou, ne dediniz?" diye sordu
Meredith.

"Dedim ki bu olayda her nasılsa bir *kitsune* var."

"Kit-su-nay?" diye tekrarladı Meredith şaşırarak.

"Tilki, budala kız," dedi yaşlı kadın neşeyle. "İstedik-
leri herhangi bir şeye dönüşebilirler. İnsana bile. Biri sana
dönüşse, en yakın arkadaşın bile aradaki farkı anlayamaz."

"Bir tür tilkiadam mı yani?" diye sordu Meredith. Ama
Büyükanne Saitou şimdi ileri geri sallanmaya başlamış-
tı ve bakışlarını Bonnie'nin arkasındaki duvara dikmişti.

"Çember oyunu oynardık," dedi. "Hepimiz daire olur, birinin gözlerini bağlayarak ortaya alır ve bir şarkı söylerdik. *Ushiro no shounen daare?* Arkanda kim duruyor? Çocuklarıma öğretmiştim ama İngilizce'sini uydurdum."

Sonra bir kısmını çok yaşlı, bir kısmını çok genç bir sesle, bakışlarını masumca Bonnie'nin yüzüne dikerek şarkıyı söylemeye başladı.

"Tilki ve kaplumbağa
Yarışıyorlardı.

Ta arkanda uzakta duran kim?

Kim gelirse
İkinci

Arkana yaklaşan kim?

Güzel bir yemek yapacaktı
Kazanan için

Arkana yaklaşan kim?

Güzel kaplumbağa çorbası
Akşam yemeği için!

Tam arkanda duran kim?"

Bonnie ensesinde sıcak bir nefes hissetti. Yutkunarak olduğu yerde döndü ve bir çığlık attı. Ve sonra bir çığlık daha!

Isobel yerdeki minderlere damlayan kanıyla orada duruyordu. Bir şekilde Jim'in yanından geçmeyi ve kimseye görünmeden veya ses çıkarmadan buraya kadar gelmeyi başarmıştı. Şimdi tuhaf bir *piercing* tanrıçası ya da her *piercing* tutkununun korkulu rüyasının vücut bulmuş hali gibi orada duruyordu. Üzerinde sadece minicik bir bikini altı vardı ve onun dışında tamamen çıplaktı. Vücudu kanla kaplıydı ve çeşitli yerlerine açtığı deliklerde halkalar, çiviler ve iğneler duruyordu. Bonnie'nin delinebileceğini duyduğu her yerini delmişti. Bonnie'nin hayal bile edemeyeceği bazı yerlerini de. Ve deliklerin her birinden kan süzülüyordu.

Nefesi sıcak, leş kokulu ve mide bulandırıcıydı. Çürümüş yumurta gibi.

Isobel pembe dilini çıkardı. Delik değildi. Daha da kötüydü. Eline geçirdiği bir şeyle dilini ikiye bölmüştü ve şimdi bir yılanınki gibi çatallı görünüyordu.

Çatallı, pembe şey, Bonnie'nin alnını yaladı.

Bonnie bayıldı.

Matt belli belirsiz yoldan yavaşça ilerledi. Yolu tanımlayan herhangi bir tabela yoktu. Küçük bir tepeyi tırmandılar ve sonra keskin bir şekilde küçük bir açıklığa indiler.

"Peri çemberlerinden uzak dur," dedi Elena bir yerden okuyormuş gibi. "Ve yaşlı meşelerden..."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Arabayı durdur." Matt bunu yaptığında Elena arabadan inerek açıklığın ortasında durdu. "Sence burası bir tür peri çemberine benzemiyor mu?"

"Bilmiyorum. Kızıl şey nereye gitti?"

"Buralarda bir yerde. Onu gördüm!"

"Ben de gördüm. Bir tilkiden büyük olduğunu da farkettin mi?"

"Evet, ama kurt kadar da büyük değildi."

Matt rahat bir nefes aldı. "Bonnie buna inanamayacak. Ne kadar hızlı hareket ettiğini de..."

"Gerçek olamayacak kadar hızlıydı."

"Yani bir şey görmediğimizi mi söylüyorsun?" dedi Matt telaşla.

"Gördüğümüz şeyin doğaüstü olduğunu söylüyorum. Sana saldıran böcek gibi. Ağaçlar gibi. Bu dünyanın kanunlarına uymayan bir şey."

Ama ne kadar arasalar da hayvanı bulamadılar. Ağaçların arasındaki çalılar, yoğun bir çember halinde uzanıyordu ama yoğun çalıların arasında bir delik, kovuk ya da benzeri bir şey görünmüyordu.

Güneş gökyüzünde alçalıyordu. Açıklık güzeldi ama ilginç bir tarafı yoktu.

Matt bunu söylemek için Elena'ya döndüğünde genç kızın irkilerek ayağa fırladığını gördü.

"Ne?" Matt onun baktığı yere dönünce donup kaldı. Geldikleri yolu sarı bir Ferrari kapamıştı.

Buraya gelirken sarı bir Ferrari'nin yanından geçmemişlerdi. Tek şeritli yol ancak tek arabanın sığacağı kadar genişti.

Yine de Ferrari oradaydı işte.

Matt'in arkasında çalılar hışırdadı. Matt olduğu yerde hızla döndü.

"Damon!"

"Başka kimi bekliyordunuz ki?" Geniş Ray-Ban gözlükler, Damon'ın gözlerini tamamen gizliyordu.

"Kimseyi beklemiyorduk," dedi Matt saldırgan bir tavırla. "Sadece buraya saptık." Damon'ı son gördüğünde, yani Damon tekmelenmiş bir köpek gibi Stefan'ın odasından kös kös çıktığında, Damon'ın suratına bir yumruk indirmek istemişti. Elena bunu biliyordu. Hala aynı şeyi istediğinin de farkındaydı.

Ama Damon o odadan çıktığı zamanki gibi değildi. Elena sıcak dalgalar halinde ondan yayılan tehlikeyi hissedebiliyordu.

"Ah, anlıyorum. Özel bir araştırma için özel bir alan ha," dedi Damon. Sesinde Elena'nın sinirine dokunan bir kışkırtıcılık vardı.

"Hayır!" diye hırladı Matt. Elena onu kontrol altında tutması gerekeceğini anladı. Damon'ı bu ruh halindeyken öfkelendirmek tehlikeliydi. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye devam etti Matt. "Elena, Stefan'a ait."

"Evet, birbirimize aitiz," dedi Elena.

"Elbette öyle," dedi Damon. "Bir beden, bir kalp, bir ruh." Bir an için orada başka bir şey belirdi, Ray-Ban'ın arkasında, hain ve acımasız bir ifade.

Ama aniden Damon'ın ses tonu ifadesiz bir mırıltıya dönüştü. "Peki o zaman neden ikiniz buradasınız?" Matt'in hareketini takip etmek için dönen başı, avını izleyen bir avcınınki gibiydi. Damon'ın tavırlarında her zamankinden daha huzursuz edici bir şeyler vardı.

"Kızıl bir şey gördük," dedi Matt, Elena onu durdurmadan. "Kaza geçirdiğimizde gördüğüm gibi bir şey."

Şimdi Elena'nın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Matt'in bunu söylememiş olmasını diliyordu. Boş, sakin açıklıkta, içini derin bir korku kaplamıştı.

Yeni duyularını azami seviyeye çıkardı ve bir terslik olduğundan daha da emin oldu. Aynı anda, civardaki bütün kuşların susmuş olduğunu da farketti.

En rahatsız edici olansa tam kuşlar susarken döndüğünde Damon'ın da ona bakmak için aynı anda dönmüş olduğunu görmekti. Gözlükleri düşüncelerini gizliyordu. Yüzünün geri kalanıysa bir maske gibiydi.

Stefan, diye düşündü Elena çaresiz bir özlemle.

Onu nasıl bırakıp gidebilmişti... *Bununla?* Hiçbir uyarıda bulunmadan, nereye gittiğini söylemeden, hiçbir iletişim fırsatı vermeden. Elena'yı kendisinde nefret ettiği bir şeye dönüştürmek istemediği için gitmek Stefan'a mantıklı gelmiş olabilirdi. Ama onu böyle bir

durumda Damon'la birlikte bırakmak? Üstelik de eski güçlerinin hepsini kaybetmişken...

Hepsi kendi hatası, diye düşündü Elena kendine acımaktan vazgeçerek. *Kardeşlikten dem vuran sendin. Damon'a güvenilebileceği konusunda onu ikna eden sendin. Şimdi sonuçlarına katlanacaksın.*

"Damon," dedi, "ben de seni arıyordum. Sana Stefan'ı soracaktım. Beni terkettiğini biliyorsundur."

"Elbette. Anladığım kadarıyla kendi iyiliğin içinmiş. Seni koruma işini de bana bıraktı."

"O halde iki gece önce onu gördün?"

"Elbette."

Ve elbette onu durdurmaya çalışmadın. İşler senin için bundan daha iyi olamazdı, diye düşündü Elena. Hayaletken sahip olduğu yeteneklere şu anda sahip olabilmeyi nasıl isterdi. Stefan'ın gerçekten gittiğini anladığında bile bunu bu kadar istememişti.

"Eh, öylece gitmesine izin verecek değilim," dedi Elena, "kendi iyiliğim için bile olsa. Onu takip edeceğim. Bu yüzden nereye gitmiş olabileceğini bilmemiz gerek."

"Bana mı soruyorsun?"

"Evet. Lütfen Damon, onu bulmam gerek. Ona ihtiyacım var. Ben..." Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı, hemen kendini toparladı.

Ama tam o anda Matt'in kulağına fısıldadığını farketti. "Elena, dur. Sanırım onu kızdırıyoruz. Gökyüzüne bir baksana."

Elena kendine geldi. Etraftaki ağaçların hepsi üzerine eğilmiş, sanki daha da karartmış gibiydi. Elena başını yavaşça kaldırarak gökyüzüne baktı. Tam tepelerinde gri bulutlar toplanıyor, sanki fırtına koparmaya hazırlanıyorlardı. Tam durdukları yere odaklanmışlardı.

Yerde de küçük hortumlar oluşmaya başlamıştı. Çam iğnelerini ve yaz yapraklarını havaya kaldırıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Hava da tatlı bir kokuyla dolmuştu.

Hortumlar yükselirken Elena dönüp Damon'a baktı. Matt'i koruması mümkün değildi.

Stefan, günlüğümdeki mektubunda Damon'a güvenmemi söylüyor. Stefan onu benden daha iyi tanıyor, diye düşündü umutsuzca. *Ama Damon'ın sonuçta ne istediğini ikimiz de biliyoruz. Hep istediği şey. Ben. Kanım...*

"Damon," diye başladı yumuşak bir sesle. Ama devamını getiremedi. Damon ona bakmadan avcunu uzattı. *Dur.*

"Yapmam gereken bir şey var," diye mırıldandı Damon. Her hareketi bir panterinki kadar rahattı. Seri bir şekilde yere eğildi ve sıradan bir Virginia çamına benzeyen küçük bir kırık dalı aldı. Ağırlığını ve dengesini kontrol etmek istercesine elinde onu hafifçe salladı. Daldan çok yelpazeye benziyordu.

Elena şimdi Matt'e bakıyor, hissettiği her şeyi gözleriyle anlatmaya çalışıyordu. En önemlisi de üzgün olduğunu. Onu bunlara bulaştırdığı için üzgündü. Ona değer verdiği için üzgündü. Onu her biri doğaüstü olaylarla kaçınılmaz bir şekilde yakın bir grup arkadaşa bağlı tutmak zorunda kaldığı için üzgündü.

Şimdi, Bonnie'nin geçen yıl neler hissetmiş olabileceği konusunda bir şeyler biliyorum, diye düşündü. İnsanın durdurmaya gücünün yetmeyeceğini bildiği şeyleri önlemesi çok korkunçtu.

Matt başını iki yana sallayarak yavaşça ağaçlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Hayır Matt. Hayır! Hayır!

Ama anlamadı. Elena da ağaçların sırf Damon burada olduğu için mesafelerini koruduğunu hissetmek dışında neler olup bittiğini anlamıyordu aslında. Matt ve kendisi ormana girer, açıklıktan ayrılır ya da orada çok fazla kalırsa... Matt onun yüzündeki korkuyu gördü ve kendi yüzünde bir anlayış belirdi. Kapana kısılmışlardı.

"Çok geç," dedi Damon sert bir tavırla. "Size söyledim, yapmam gereken bir şey var."

Görünüşe bakılırsa aradığı dalı bulmuştu. Kaldırdı, hafifçe salladı ve tek bir hareketle aşağı indirerek iki yana savurdu.

Matt acıyla ikiye katlandı.

Bu daha önce hayal bile etmediği türden bir acıydı. Kendi içinden geliyor gibiydi ama her yerden, vücudundaki bütün organlardan, bütün kaslardan, bütün sinirlerden, bütün kemiklerden farklı farklı acı dalgaları halinde yükseliyordu. Kasları, nihai esnemelerine gerilmiş

gibi ağrıyordu ama daha fazla esnemeye zorlanıyorlardı. İç organları alev almış gibiydi. Karnını bıçaklar kesiyordu. Kemikleri bir defasında kolu kırıldığında olduğu gibiydi. Dokuz yaşındayken bir araba babasınınkine yandan çarptığında olduğu gibi. Ve sinirleri, sanki sinirlerin üzerinde 'zevk' ve 'acı' ayarı yapan birer düğme varmış ve 'acı'ya ayarlanmıştı. Giysilerinin tenine teması dayanılmazdı. Geçen hava dalgaları acı vericiydi. On beş saniye zorlukla dayandıktan sonra kendinden geçti.

"Matt!" Elena donup kaldı. Kasları kilitlendi ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kıpırdayamadı. Aniden yerinden fırlayarak Matt'e doğru koştu, onu kendine çekip yüzüne baktı.

Sonra başını kaldırıp Damon'a döndü.

"Damon, neden? Neden?" Birden, Matt baygın olmasına rağmen, hala acıyla kıvrandığını farketti. Bağırıp çağırmamak için kendini zor tuttu ve zorlukla konuşabildi. "Bunu neden yapıyorsun? Damon! Kes şunu!"

Simsiyah giyinmiş olan genç adama dik dik baktı. Siyah kemer, siyah kot, siyah çizmeler, siyah deri ceket, siyah saçlar ve lanet olasıca simsiyah güneş gözlükleri.

"Sana söyledim," dedi Damon rahat bir tavırla. "Yapmam gereken bir şey. İzlemek. Acılı ölüm."

"Ölüm!" Elena inanamayan gözlerle Damon'a baktı. Sonra sahip olduğu bütün Güç'ü toplamaya başladı. Bu, birkaç gün önce konuşamazken ve yerçekiminden bağımsızken son derece kolay ve içgüdüsel olarak yaptığı bir şeydi ama şimdi çok zor ve çok yabancı geliyordu. Kararlı bir tavırla konuştu. "Onu hemen bırakmazsan sahip olduğum her şeyi sana savuracağım!"

Damon güldü. Damon'ı daha önce gerçekten gülerken hiç görmemişti. "Ve minik Güç'ünü farkedeceğimi mi sanıyorsun?"

"O kadar da minik değil." Elena kendini iyi tarttı. Herhangi bir insanın sahip olduğu Güç'ten farklı değildi -vampirlerin içtikleri kanla birlikte insanlardan aldıkları Güç- ama hayalet olduğundan beri onu nasıl kullanacağını biliyordu. Onunla nasıl saldıracağını da. "Bence hissedeceksin Damon. Bırak onu... HEMEN!"

"Neden insanlar mantık işe yaramadığında bağırmanın işe yarayacağını zanneder?" diye mırıldandı Damon.

Elena ona hakettiğini verdi.

Ya da buna hazırlandı. Derin bir nefes aldı, benliğini dinginleştirdi ve kendini beyaz bir ateş topu gibi hayal etti.

Matt ayağa kalktı. Bir onu çekip ayağa kaldırmış, bir kuklaymış da iplerinden tutularak ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. Gözleri gayriihtiyarı sulanmıştı ama yerde kıvranan halinden daha iyiydi en azından.

"Bana borçlusun," dedi Damon, Elena'ya. "Daha sonra alırım."

Matt'e dönerek sevgi dolu bir amcanın yüzünde hafifçe belirip kaybolan gülümsemelerinden biriyle konuştu. "Sert biri olman benim için büyük şans, değil mi?"

"Damon." Elena, Damon'ın *hadi daha zayıf yaratıklarla oynayalım* tavrını daha önce de görmüştü ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Ama bugün başka bir tuhaflık daha vardı. Anlayamadığı bir şey. "Bitirelim artık şu işi," dedi Elena yine tüyleri diken diken olarak. "Gerçekte ne istiyorsun?"

Damon onun beklediği cevabı vermedi.

"Resmi olarak seninle ilgilenecek kişi seçildim. Resmi olarak seninle ilgileniyorum. Her şeyden önce, kardeşim ortalıkta yokken benim korumam ve arkadaşlığım olmadan dolaşmanın iyi olmayacağını düşünüyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Elena asıl meseleye gelmelerini işaret eden bir tavırla elini sallayarak.

"Çok güzel bir kızsın." Yine gülümsedi. "Tehlikeli ve sevimsiz şeyler peşine düşebilir. Bir koruman olması konusunda ısrar ediyorum."

"Damon, şu anda en çok senden korunmaya ihtiyacım var. Bunu sen de biliyorsun. Gerçekte istediğin nedir?"

Açıklık bir nabız gibi atıyordu. Neredeyse organik, nefes alıp veren bir şeydi sanki. Elena, Meredith'in eski yürüyüş ayakkabılarının altındaki zeminin uyuyan dev bir hayvan gibi hafifçe kıpırdadığını ve ağaçların bir kalp gibi attığını hissedebiliyordu.

Ne için? Orman için mi? Burada canlıdan çok ölü ağaçlar vardı. Ve Damon'ı, ağaçlardan ve ormandan hoşlanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Böyle zamanlarda Elena hala kanatları olmasını diliyordu. Kanatlar ve bilgi. El hareketleri, Beyaz Güç'ün büyülü kelimeleri, ne olduğunu anlamaya çalışmasına gerek kalmadan gerçeği bilmesini veya baş ağrılarını Stonehenge'e geri göndermesini sağlayan içindeki beyaz ateş.

Görünüşe bakılırsa elinde kalan tek şey vampirlere duyduğu her zamankinden güçlü çekim ve kendi aklıydı.

Şimdiye kadar aklı işe yaramıştı. Belki Damon'a ne kadar korktuğunu belli etmezse bu mücadeleyi kazanabilirdi.

"Damon, benim için endişelendiğin için teşekkürler. Şimdi Matt'le beni yalnız bırakırsan, onun hala nefes alıp almadığına bakmak istiyorum."

Elena, siyah gözlüklerin arkasında Damon'ın gözlerinin öfkeyle parladığını hissetti.

"Nedense bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi Damon. "Böylesine hainice terkedildikten sonra teselli edilmeye hakkın var tabii. Örneğin ağızdan ağza suni teneffüs gibi."

Elena küfretmemek için kendini zor tuttu. Dikkatle cevap verdi. "Damon, Stefan seni korumam olarak bıraktıysa, o zaman beni pek de hainice terketmiş sayılmaz, değil mi? İkisi birden olam..."

"Bana sadece tek bir şey ver, olur mu?" dedi Damon sanki bunun arkasından *Dikkatli ol*, veya *Benim yapmayacağım bir şey yapma*, diyecekmiş gibi.

Bir sessizlik oldu. Hortumlar dinmişti. Güneşten ısınmış çam iğnelerinin ve reçinenin kokusu bu loş yerde başını döndürüyordu. Zemin de sıcaktı ve iğneler bir hayvanın kürküymüşçesine sanki aynı yönde sıralanmıştı. Elena hortumlara karışmış tozların dönüşünü ve alın güneş ışığında opal gibi parlayışını izledi. Sonunda dizgün bir sesle konuşabileceğinden emin olduğunda sordu. "Ne istiyorsun?"

"Bir öpücük."

22

Bonnie şaşkın ve rahatsızdı. Hava kararmıştı. "Pekala," dedi bir ses, sakinleştirici bir tonla. "İki olası beyin sarsıntısı, tetanoz aşısı gerektiren bir yara var. Ve korkarım kız arkadaşını uyuşturmak zorunda kalacağım Jim. Yardıma ihtiyacım olacak ama senin hareket etmene izin veremem. Sadece uzanıp yat ve gözlerini kapalı tut."

Bonnie kendi gözlerini açtı. Yatağına doğru düştüğünü belli belirsiz hatırlıyordu ama kendi yatağında değildi, hala Saitou'ların evindeydi ve bir kanepede yatıyordu.

Korku veya şaşkınlık anlarında hep olduğu gibi yine Meredith'e bakındı. Meredith elinde bezle yaptığı bir buz torbasıyla mutfaktan geliyordu. Torbayı Bonnie'nin zaten ıslak olan alnına koydu.

"Sadece bayılmışım," diye açıkladı Bonnie bunu ke-
di kendine bulmuş gibi. "Hepsi bu."

"Bayıldığını biliyorum. Başını yere oldukça sert çarp-
tın," diye karşılık verdi Meredith. Bu kez yüzünde son
derece açık bir ifade vardı. Endişe, anlayış ve rahatlama.
Gözleri dolmuştu. "Ah, Bonnie, sana zamanında ulaşa-
madım. Isobel yoluma çıktı ve şu tatami minderler yeri
pek yumuşatmıyor. Ve yaklaşık yarım saattir bayginur!
Ödümü patlattın."

"Özür dilerim." Bonnie vücudunu saran battaniye-
den bir elini çıkardı ve Meredith'in elini tutarak hafifçe
sıktı. Bu, kardeşliklerinin hala geçerli olduğunu gösteri-
yordu ve aynı zamanda *benimle ilgilendiğin için teşekkür-
ler* anlamına da geliyordu.

Jim de başında tuttuğu bir buz torbasıyla başka bir
kanepeye serilmişti. Yüzü yeşilimsi beyazdı. Ayağa kalk-
maya çalıştı ama Dr. Alpert -nazik ve sakin sesin sahi-
bi- onu kanepeye geri itti.

"Daha fazla çaba harcama," dedi. "Ama bir asistana
ihtiyacım var. Meredith, Isobel için bana yardım eder
misin? Bir hayli zorluk çıkaracak gibi görünüyor."

"Başıma arkadan bir lambayla vurdu," diye uyardı
Jim. "Sakın ona arkanızı dönmeyin."

"Dikkatli oluruz," dedi Dr. Alpert.

"İkiniz burada kalın," dedi Meredith kesin bir tavırla.
Bonnie, Meredith'in gözlerini izliyordu. Isobel için
kalkıp onlara yardım etmek istiyordu ama Meredith tar-

tışmamanın daha iyi olacağını gösteren o ünlü bakışla-
rından birini attı.

Onlar gider gitmez Bonnie ayağa kalkmaya çalıştı.
Ama hemen gözlerinin önünde bayılacağını işaret eden
o şekilsiz zonklamayı gördü.

Dişlerini sıkarak tekrar kanepeye uzandı.

Uzun bir süre Isobel'in odasından gürültüler ve ba-
ğırışlar geldi. Bonnie, Dr. Alpert'ın Isobel'in sesinin ve
üçüncü bir sesin yükseldiğini duydu ama Meredith'inki
değildi. Meredith mümkün olduğunca bağırmazdı. Ses
Isobel'inkine benziyordu, sadece daha yavaş ve bozuktu.

Sonra, en sonunda bir sessizlik oldu ve Meredith'le
Dr. Alpert aralarında baygın Isobel'i taşıyarak içeri girdi.
Meredith'in burnu kanıyordu ve Dr. Alpert'ın kısa kır-
çıllı saçları diken dikendi ama bir şekilde Isobel'in hırpa-
lanmış vücuduna bir tişört geçirmeyi başarmışlardı.

"Yürüyen yaralı, olduğun yerde kal. Birazdan yardı-
mına geleceğiz," dedi doktor ters bir tavırla.

Sonra Dr. Alpert ve Meredith, Isobel'in büyükanne-
sini alıp geldi.

"Renginden hoşlanmadım," dedi Dr. Alpert. "Gidip
onu baştan aşağı muayene ettirsek iyi olur."

Bir dakika sonra Jim ve Bonnie'yi Dr. Alpert'ın jipine
bindirmek için geri geldiler. Gökyüzü bulutluydu ve gü-
neş ufuk çizgisinin üzerinde kızıl bir top gibi duruyordu.

"Sana ağrı kesici vermemi ister misin?" diye sordu
doktor, Bonnie'nin elindeki siyah çantaya baktığını gö-

rerek. Isobel jipin yatırılmış arka koltuklarının üzerin-
deydi.

Meredith ve Jim onun önündeki iki koltuğa otur-
muştu ve aralarında Büyükanne Saitou vardı. Bonnie
-Meredith'in ısrarlarıyla- doktorla birlikte öne geçmişti.

"Ah hayır, ben iyiyim," dedi Bonnie. Aslında hasta-
nenin Isobel'i Bayan Flowers'ın bitkisel kompresinden
daha iyi tedavi edip edemeyeceğini düşünüyordu.

Ama başının zonklamasına ve alnında yumurta bü-
yüklüğünde bir şişlik olmasına rağmen düşüncelerinin
bulanmasına izin vermek istemiyordu. İçini kemiren bir
şey vardı, baygın olduğu sırada gördüğü bir rüya veya
ona benzer bir şey.

Neydi o?

"Pekala. Emniyet kemerleriniz takılı mı? Gidiyoruz."
Jip, Saitou'ların evinden hareket etti. "Jim, Isobel'in üç
yaşındaki kızkardeşinin üst katta uyuduğunu söylemiş-
tin, torunum Jayneela'yı onunla ilgilenmesi için çağır-
dım. En azından evde biri olur."

Bonnie dönüp Meredith'e baktı. İkisi de aynı anda
konuştu.

"Ah, hayır! İçeri giremez! Özellikle de Isobel'in odası-
na! Bakın, lütfen, siz..." diye geveledi Bonnie.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan gerçekten emin değil-
im Dr. Alpert," dedi Meredith. O da telaşlıydı ama de-
dikleri daha net anlaşılıyordu. "O odadan uzak durması
ve yanında biri olması gerek, bir erkek iyi olur."

"Bir erkek mi?" Dr. Alpert şaşkın gözlerle baktı ama
Bonnie'nin gerginliği ve Meredith'in içtenliği onu tat-
min etmiş gibiydi. "Şey, Tyrone, torunum ben çıkarken
televizyon seyrediyordu. Ona ulaşmaya çalışırım."

"Vay canına!" dedi Bonnie kendini tutamayarak. "Şu
futbol takımında hücumlarıyla ünlü olan Tyrone mu?
Ona Tyre-minator dediklerini duymuştum."

"Şey, Jayneela'yı koruyabileceğini düşündüğümü söy-
lemekle yetinelim," dedi Dr. Alpert telefonunu açtıktan
sonra. "Ama arabadaki, ah, *aşırı heyecanlı* kızla baş başa
olan biziz. Yatıştırıcıyla mücadelesine bakılırsa asıl onun
terminator olduğunu söyleyebilirim."

Meredith'in cep telefonu, hafızasındaki numaralar-
dan birini göstererek çaldı ve sesle duyurdu. "Bayan T.
Flowers arıyor. Görüşmeyi ka..." Meredith hemen tele-
fonu açtı.

"Bayan Flowers?" dedi. Jipin gürültüsü, Bayan
Flowers'ın söylediklerini Bonnie'nin ve diğerlerinin duy-
masını engelliyordu, bu yüzden Bonnie yine iki şeye
odaklandı. Salem cadılarının 'kurbanları' hakkında bil-
dikleri ve baygınken zihninde beliren şu bir türlü net ha-
tırlayamadığı düşünce.

Meredith cep telefonunu indirdiğinde hepsi birden
uçup gitti.

Neydi o? Ne? Ne? Bonnie, Meredith'in yüzünü net bir
şekilde göremiyordu ama solgun görünüyordu ve konuş-
tuğunda sesi de donuktu.

"Bayan Flowers bahçeyle uğraşırken ve içeri girmek üzereyken, begonya çalılarının arasında bir şey olduğunu farketmiş. Biri çalılarla duvar arasına bir şey saklamaya çalışmış da bir parça kumaş takılmış gibi görünüyormuş."

Bonnie birden bire soluğunun kesildiğini hissetti. "Neymiş"

"Bir bez çanta. Ayakkabılarla ve giysilerle doluymuş. Botlar. Gömlekler. Pantolonlar. Hepsi Stefan'ınmış."

Bonnie, Dr. Alpert'ın arabayı savurmasına neden olan bir çığlık attı.

"Ah Tanrım... Tanrım! O gitmedi!"

"Ah, bence gitti. Sadece kendi iradesiyle değil," dedi Meredith.

"Damon," dedi Bonnie ve gözleri yaşlarla dolmuş bir halde arkasına yaslandı. "Bir türlü inanama..."

"Başın daha mı kötüleşti?" diye sordu Dr. Alpert kendisini ilgilendirmeyen konuşmalardan nazikçe uzak durarak.

"Hayır, şeey, evet, öyle," diye itiraf etti Bonnie.

"İşte, çantayı açıp ver de bir içine bakayım. Onun bunun numuneleri var. Pekala, işte. Arkada bir şişe su gören var mı?"

Jim ruhsuz bir şekilde su şişesini uzattı. "Teşekkürler," dedi Bonnie küçük hapı ağzına atıp kocaman bir yudum içerken. Kafasını toplamalıydı. Damon, Stefan'ı kaçırdıysa, o zaman Stefan'ı aramaları gerekirdi, değil mi? Bu

kez onu nerede bulacaklarını Tanrı bilirdi. Neden böyle bir olasılık hiçbirinin aklına gelmemişti ki?

Stefan'ın güçlü olduğunu düşündükleri için ve Elena'nın günlüğündeki mektup yüzünden.

"İşte bu!" dedi kendini de şaşırtarak. Her şeyi hatırlamaya başlamıştı, Matt'le paylaştığı her şeyi.

"Meredith!" dedi Dr. Alpert'ın kaçamak bakışlarına aldırmadan, "baygınken Matt'le konuştum. O da bayıldı."

"Yaralanmış mı?"

"Tanrım, evet. Damon ona korkunç bir şey yapmış olmalı. Ama önemli olmadığını söyledi. İlk gördüğü andan beri, Stefan'ın Elena'ya bıraktığı mektupta onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlattı. Stefan'ın İngilizce öğretmeniyle geçen yıl bir kelimenin yazılışıyla ilgili girdiği bir tartışma. Ve sürekli *Yedek dosyayı arayın. Yedek dosyayı arayın*, diyordu. *Damon aramadan önce.*"

Meredith'in loş ışıktaki yüzüne bakarken bir kavşakta yavaşlayarak durduklarını ve Dr. Alpert'la Jim'in kendisine dik dik baktıklarını farketti. Kibarlığın da bir sınırı vardı.

Sessizliği bozan Meredith oldu. "Doktor," dedi. "Sizden bir şey isteyeceğim. Buradan sola, Laurel Caddesi'nden yine sola dönerseniz ve Eski Orman'ın içlerine doğru beş dakika kadar girerseniz, yolunuzdan çok uzaklaşmış olmazsınız. Ama Bonnie'nin sözünü ettiği bilgisayarın bulunduğu pansiyon orada. Delirdiği-

mi düşünebilirsiniz ama o bilgisayara gerçekten ulaşmam gerek."

"Deli olmadığını biliyorum, şimdiye kadar farkederdim." Doktor keyifsizce güldü. "Ve Bonnie'yle ilgili bir şeyler duyduğumu itiraf etmeliyim. Kötü bir şey değil, yemin ederim, ama inanması biraz zor şeyler. Bugün görüştüklerimden sonra, sanırım ben de bu konuda fikrimi değiştirmeye başlıyorum." Doktor aniden arabayı sola çevirirken mırıldandı. "Biri buradaki dur işaretini de sökmüş." Sonra Meredith'e dönerek devam etti. "İstediğin şeyi yapacağım. Sizi pansiyona kadar götürebilirim..."

"Hayır! Bu çok tehlikeli olur!"

"...ama mümkün olan en kısa sürede İsobel'i hastaneye ulaştırmam lazım. Jim'den söz etmeye bile gerek yok. Bence o da beyin sarsıntısı geçirmiş. Ve Bonnie..."

"Bonnie," dedi Bonnie, "Meredith'le birlikte pansiyona gidiyor."

"Hayır Bonnie, ben koşacağım. Bonnie, beni anlıyor musun? Elimden geldiğince hızlı koşacağım ve beni yavaşlatmana izin veremem." Meredith'in sesi kasvetliydi.

"Seni yavaşlatmam, yemin ederim. Sen koşarak önden git. Ben de koşacağım. Şimdi başım daha iyi. Beni arkada bırakman gerekirse sen koşmaya devam et. Ben peşinden gelirim."

Meredith ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Bonnie'nin yüzünde, tartışmanın işe yaramayacağını söyleyen bir ifade olmalıydı.

"İşte geldik," dedi Dr. Alpert birkaç dakika sonra. "Laurel ve Eski Orman'ın köşesi." Siyah çantasından küçük bir el feneri çıkarıp Bonnie'nin gözlerini tek tek inceledi. "Pekala, beyin sarsıntısı geçiriyormuşsun gibi görünmüyor. Yine de Bonnie, bence kesinlikle koşmamalısın. İstemiyorsan seni tedaviyi kabul etmeye zorlayamam ama bari şunu al." Bonnie'ye küçük el fenerini verdi. "İyi şanslar."

"Her şey için teşekkürler," dedi Bonnie, Dr. Alpert'ın uzun parmaklı, esmer tenli elini tutarak. "Siz de dikkatli olun, devrilmiş ağaçlara, İsobel'e ve yolda karşılaşabileceğiniz kızıl bir şeye karşı."

"Bonnie, ben gidiyorum." Meredith çoktan jipten inmişti.

"Ve kapılarınızı kilitleyin! Ormandan çıkana kadar sakın arabadan inmeyin!" dedi Bonnie, Meredith'in yanında arabadan uzaklaşırken.

Sonra koşmaya başladılar. Elbette Bonnie'nin Meredith'in önden gitmesi, kendisini arkada bırakması konusunda söyledikleri saçmalıktı ve bunu ikisi de biliyordu. Bonnie'nin ayakları yere değer değmez Meredith onun elini yakaladı ve Bonnie'yi yanında sürükleyerek bir tazı gibi koştu.

Bonnie'ye hızın ne kadar önemli olduğunu söylemeye gerek yoktu. Bir arabaları olmasını çok isterdi. Aslında birçok şeyi isterdi, özellikle de Bayan Flowers'ın ormanın içinde değil kasabanın ortasında yaşamasını.

Sonunda Meredith'in tahmin ettiği gibi nefesi kesildi ve eli terden kayganlaşarak Meredith'in elinden kurtuldu. Neredeyse ikiye katlanarak ellerini dizlerine koydu ve soluklanmaya çalıştı.

"Bonnie! Elini sil! Koşmamız gerek!"

"Bana... sadece... bir dakika... ver."

"Bir dakikamız yok! Duymuyor musun? Hadi!"

"Sadece... soluklanmam... gerek."

"Bonnie, arkana bak ve sakın bağırma!"

Bonnie arkasına baktı, çığlık attı ve aslında hala koşabildiğini farketti. Meredith'in elini tutarak hızla koşmaya başladı.

Kulakları zonklamasına ve nefes nefese kalmasına rağmen şimdi duyabiliyordu. Bir böcek sesiydi, vızıltı değil ama zihnine böcek görüntüleri dolduran bir ses. Bir helikopterin pervane sesine benziyordu ama çok daha tizdi, sanki helikopterin pervanesi yerine böceğimsi dokunaçları varmış gibi. O tek bakışta, o dokunaçlardan koca bir yığın görmüştü ve hepsinin başında sivri beyaz dişlerle dolu ağızlar vardı.

El fenerini açmaya çalıştı. Hava iyice kararıyordu ve ayın yükselmesine daha ne kadar olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, ağaçların her şeyi daha karanlık gösterdiği ve Meredith'le onun peşinden geldikleriydi.

Malach.

Havayı döven dokunaç sesleri şimdi daha da güçlüydü. Çok daha yakın. Bonnie arkasına dönüp sesin kay-

nağını görmek istemiyordu. Ses akıl sınırlarını zorluyordu ve zihninde Matt'in sözleri tekrar tekrar yankılanıyordu. *Elimi bir çöp öğütücüye sokup çalıştırmak gibiydi. Elimi bir çöp öğütücüye sokup...*

Meredith'inkini tutan eli yine ter içindeydi. Ve gri kütle kesinlikle onlara yaklaşıyordu. Başlangıçtaki mesafenin yarısını kapamıştı ve ses giderek tizleşiyordu.

Bacaklarını artık lastik gibi hissediyordu. Dizlerini hissedemiyordu. Ve şimdi lastik jelatine dönüşüyordu.

Vipvipvipvipvip...

Bir ses diğerlerinden daha yakındı. Giderek yaklaşıyor, yaklaşıyordu ve aniden önlerine geçti. Ağız oval bir biçimde açıldı ve dişler ortaya çıktı.

Tıpkı Matt'in anlattığı gibi.

Bonnie'nin bağıracak nefesi kalmamıştı. Ama bağırması gerekiyordu. Başsız şeyin gözleri veya yüz hatları yoktu, sadece korkunç ağzı görünüyordu. Önlerine geçmişti ve şimdi ona uzanıyordu. Bonnie'nin otomatik tepkisi -elleriyle yaratığa vurmak- bir koluna mal olabilirdi. Ah Tanrım, şimdi yüzüne uzanıyordu...

"İşte pansiyon," dedi Meredith soluk soluğa, Bonnie'yi ileri doğru iterken. "Koş!"

Tam yaratık ona çarpacakken Bonnie eğildi. Aynı anda, dokunaçların saçlarına dokunduğunu hissetti. Aniden acı verici bir tökezlemeyle geriye çekildi ve Meredith'in elinden kurtuldu. Bacakları çökmek istiyordu. İçi alev alev yanıyordu.

"Ah Tanrım, Meredith, beni yakaladı! Koş! Seni de yakalamasına izin verme!"

Karşıda, pansiyon binası bir otel gibi ışıl ışıldı. Stefan'ın penceresi dışında genellikle karanlık olurdu ama şimdi uzanamadığı bir mücevher gibi parlıyordu.

"Bonnie, gözlerini kapa!"

Meredith onu bırakmamıştı. Hala buradaydı. Bonnie sarmaşık gibi dokunaçların hafifçe kulağına dokunduğunu, terli alnının tadına baktığını, yüzüne ve boğazına doğru uzandığını hissedebiliyordu. Umutsuzca hıçkırdı.

Tam o anda keskin, güçlü bir çatırtı duyuldu, sanki olgun bir karpuz patlamış gibi. Ve ıslak bir şey bütün saçlarına yayıldı. Gözlerini açtı. Meredith beysbol sopası gibi kalın bir dalı yere bıraktı. Dokunaçlar Bonnie'nin saçlarından aşağı dökülüyordu.

Bonnie arkasındaki manzaraya bakmak istemedi.

"Meredith, sen..."

"Hadi... Koş!"

Ve yine koşuyordu. Pansiyonun çakıl taşı döşeli araba yolundan geçip kapıya ulaştılar. Bayan Flowers kapıda, elinde eski tip bir yağ lambasıyla duruyordu.

"İçeri girin, içeri girin," dedi kadın, Meredith'le Bonnie kayarak dururken ve soluklanmaya çalışırken. Bayan Flowers kapıyı arkalarından kapadı. Ardından gelen sesi hepsi duymuştu. Bir dal sesi gibiydi. Keskin bir çatırtı, mısır patlıyormuş gibi defalarca tekrarlandı.

Bonnie ellerini kulaklarından çekerek antredeki halının üzerine çökerken titriyordu.

"Siz ikiniz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" dedi Bayan Flowers, Bonnie'nin alnına, Meredith'in şişmiş burnuna ve ter içindeki giysilerine bakarak.

"Açıklaması çok uzun sürer," dedi Meredith. "Bonnie! Yukarıda da oturabilirsin."

Bonnie her nasılsa merdiveni çıkmayı başardı. Meredith hemen bilgisayara yaklaştı ve açtıktan sonra önündeki ofis sandalyesine çöktü. Bonnie son gücünü bluzunu çıkarmak için kullandı. Sırtı böceğin isimsiz sıvılarıyla kirlenmişti. Bluzu top yapıp bir köşeye fırlattı.

Ardından Stefan'ın yatağına devrildi.

"Matt tam olarak ne dedi?" diye sordu Meredith soluklanmaya çalışırken.

"*Yedeğe bakın*, ya da *Yedek dosyayı arayın*, gibi bir şey. Meredith, başım hiç iyi değil."

"Tamam. Sadece sakin ol ve rahatla. İyi iş çıkardın."

"İyi iş çıkardım çünkü beni kurtardın. Teşekkürler... Bir kez daha."

"Boşver. Ama anlamıyorum," dedi Meredith kendi kendine konuşur gibi. "Aynı klasör içinde bir yedek dosya var ama hiçbir farkı yok. Acaba Matt ne demek istedi?"

"Belki de şaşkındı," dedi Bonnie isteksizce. "Belki de çok canı yanıyordu ve zihnini toplayamıyordu."

"Yedek dosya, yedek dosya... Bir dakika! Word programı tuhaf bir yerde, yönetici klasörü gibi bir yerde oto-

matik olarak yedekleme yapmıyor mu?" Meredith hemen klasörleri dolaştı. Sonra hayalkırıklığına uğramış bir sesle ekledi. "Hayır, orada da bir şey yok."

Arkasına yaslanarak sert bir şekilde nefes verdi. Bonnie ne düşünmesi gerektiğini biliyordu. Uzun ve tehlikeli koşuları bir hiç uğruna mıydı? Öyle olmamalıydı.

Sonra Meredith yavaşça konuştu. "Burada küçücük bir mektup için bir sürü geçici dosya var."

"O da ne?"

"Sadece üzerinde çalışırken programın kaydettiği geçici dosyalar. Genellikle saçmalık gibi görünür." Yine taramaya başladı. "Ama çok detaylı bir… *Ah!*" Aniden donup kaldı.

Ve ölümcül bir sessizlik oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Bonnie telaşla.

Sessizlik uzadı.

"Meredith! Cevap ver! Yedek dosyayı mı buldun?"

Meredith bir şey söylemedi. Hatta duymuyor gibiydi. Yüzünde dehşetli bir şaşkınlıkla ekrandakileri okuyordu.

23

Elena'nın sırtı ürperdi. Damon ondan bir öpücük istemiş olamazdı. Bu doğru değildi.

"Hayır," diye fısıldadı Elena.

"Sadece bir kere."

"Seni öpmeyeceğim Damon."

"Beni değil onu." Damon bunu söylerken bir yandan da başıyla Matt'i işaret etmişti. "Eski şövalyeni öpmeni istiyorum."

"Ne istiyorsun?" Daha Elena ağzını açamadan, Matt'in gözleri iri iri açılmıştı ve kelimeler ağzından patlar gibi çıkmıştı.

"Hoşuna gidecek," dedi Damon yumuşacık, yatıştırıcı bir sesle. "Onu öpmek hoşuna gidecek. Ve seni durduracak hiç kimse yok."

"Damon." Matt, Elena'nın kolundan kurtulmaya çalıştı. Tamamen toparlanmış olmasa bile, belki de yo. lun yüzde seksenini aşmıştı ve Elena onun kalp atış larının hızlandığını duyabiliyordu. Elena onun gücü nü toplamak için ne kadar süre çaktırmadan bayginmış gibi yattığını merak etti. "En son, sen beni öldürmeye çalışıyordun. Bu seni benim gözümde pek iyi biri yapmaz. Ayrıca insanlar sadece güzel oldukları ya da erkek arkadaşları bir günlüğüne ortadan kaybolduğu için kızları öpmez."

"Öyle mi?" Damon şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Ben yaparım."

Matt sersemlemiş bir halde başını iki yana salladı. Bir fikri zihninde sabit tutmaya çalışıyor gibiydi. "Arabanı çek de çıkalım," dedi.

Elena, Matt'i çok uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu. Sanki bir yerlerde bir kaplanla aynı kafese kapatılmış ama karşısındakinin kaplan olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu. Açıklık çok güzel, vahşi ve tehlikeli bir yer haline gelmişti. Matt bunu da bilmiyordu. *Ayrıca,* diye düşündü endişeyle, *ona karşı çıkmaya çalışıyor. Gitmemiz gerek, hemen. Damon ona başka bir şey yapmadan.*

Ama gerçek çıkış neydi?

Damon'ın gerçek amacı neydi?

"Gidebilirsiniz," dedi Damon. "Seni öper öpmez. Ya da sen onu öptüğünde," diye ekledi sanki bir şey değişecekmiş gibi.

Bunun ne anlama geleceğini daha yeni anlamaya başlamış gibi, Matt yavaşça Elena'ya döndü, sonra tekrar Damon'a baktı. Elena sessizce onunla iletişim kurmaya çalışıyordu ama Matt buna istekli değildi. Damon'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Hayatta olmaz."

Elimden geleni yaptım, dercesine omuz silken Damon elindeki dal parçasını kaldırdı.

"Hayır," diye bağırdı Elena. "Damon, bunu yapacağım."

Damon gülümsedi ve Elena bakışlarını kaçırıp Matt'e yaklaşana kadar gülümsemesi silinmedi. Yüzü hala solgundu. Elena yanağını onunkine dayadı ve neredeyse sessiz bir şekilde kulağına fısıldadı. "Matt, daha önce Damon'la başa çıktım. Ona böyle meydan okuyamazsın. Şimdilik oyununa uyalım. Belki sonra buradan gidebiliriz." Kendini zorlayarak ekledi. "Benim için. Lütfen?"

Gerçek şu ki inatçı erkekler hakkında aslında çok fazla şey biliyordu. Onları nasıl kullanabileceği konusunda çok fazla şey. Bu nefret etmeye başladığı bir özellikti ama şimdi Matt'in hayatını kurtarmanın yollarını düşünmekle o kadar meşguldü ki ahlak değerlerini tartışmaya zamanı yoktu.

Keşke Matt'in yerinde Meredith veya Bonnie olsaydı. Kimse için böylesine bir acıyı istemezdi ama Meredith, daha Elena A ve B planını yaparken, C ve D planlarıyla gelirdi. Ve Bonnie de çoktan yaşlarla ıslanmış, ba-

kanın kalbini eriten o kahverengi gözlerini Damon'a çevirmiş olurdu...

Elena aniden Ray-Ban'lerin altından gördüğü kızıl pırıltıyı düşündü ve fikrini değiştirdi. Şu anda Bonnie'nin Damon'ın yakınında olmasını istediğinden emin değildi.

Tanıdığı bütün erkekler arasında Elena'nın dize getiremediği tek erkek, Damon olmuştu.

Ah, Matt inatçıydı ve Stefan bazen imkansız olabiliyordu. Ama ikisinin de içlerinde parlak renkli düğmeler vardı ve biraz mekanizmayla oynadığında -tamam, bazen birazdan fazlası gerekiyordu- en zorlu erkek bile dize gelebilirdi.

Biri hariç.

"Pekala, çocuklar, bu kadar mola yeter."

Elena, Matt'in kollarından çekildiğini ve dikildiğini hissetti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Matt ayakta duruyordu. Bir şey onu dimdik yerinde tutuyordu ve bunun Matt'in kasları olmadığından neredeyse emindi.

"Nerede kalmıştık?" Damon sağ elindeki Virginia çam dalını sol avcunda zıplatarak bir ileri bir geri yürüyordu. "Ah, doğru..." Sanki bir keşifte bulunmuş gibi devam etti. "...esas kız ve terkedilmiş şövalye öpüşecek."

"Son kez soruyorum Meredith," dedi Bonnie, Stefan'ın odasında, "Stefan'ın mektubunun yedeğini buldun mu, bulmadın mı?"

"Hayır," dedi Meredith düz bir sesle. Ama tam Bonnie tekrar yatağa devrilmek üzereyken Meredith devam etti. "Tamamen farklı bir mektup buldum."

"Farklı bir mektup mu? Ne diyor ki?"

"Biraz kalkabilir misin? Çünkü buna kendin bakman gerektiğini düşünüyorum."

Daha yeni soluklanmış olan Bonnie bilgisayarın başına gelmeyi başardı.

Ekrandaki belgeyi okudu. Sonlara geldiğinde Bonnie yutkundu.

"Damon, Stefan'a bir şey yaptı!" dedi ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Demek Elena yanılıyordu. Damon gerçekten kötüydü. Şimdiye kadar Stefan...

"Öldü," dedi Meredith, zihni neredeyse Bonnie'ninkini izleyerek. Bakışlarını Bonnie'nin gözlerine çevirdi. Bonnie gözlerinin yaşardığını biliyordu. "Elena ya da Matt'i en son ne zaman aradın?"

"Bilmiyorum, saatin kaç olduğunu bilmiyorum ki. Ama Caroline'ın evinden çıktıktan sonra iki kez ve Isobel'in evindeyken bir kez aradım. Sonrasında tekrar denediğimde mesaj kutularının dolu olduğunu söyleyen bir mesaj aldım ya da hiç ulaşamadım."

"Ben de. Eski Orman'dalarsa, orada telefon çekmiyor."

"Ormandan çıkmışlarsa bile onlara artık mesaj bırakamayız çünkü sesli mesaj kutularını doldurduk."

"E-posta," dedi Meredith. "Eski güzel e-posta. Elena'ya mesaj göndermek için onu kullanabiliriz."

"Evet!" Bonnie yumruğunu havaya savurdu. Sonra aniden donup kaldı. Bir an tereddüt ettikten sonra neredeyse fısıltıyla konuştu. "Hayır." Stefan'ın gerçek mektubundaki sözler zihninde yankılanıyordu. *Matt'in koruyuculuğuna, Meredith'in yargılarına ve Bonnie'nin sezgilerine güveniyorum. Onlara bunu unutmamalarını söyle.*

"Ona Damon'ın ne yaptığını söyleyemezsin," dedi, Meredith yazmaya başladığında. "Muhtemelen çoktan öğrenmiştir. Bilmiyorsa da bunu Damon'ın yanında öğrenmesi sadece daha fazla sorun yaratır."

"Damon'ın yanlarında olduğunu sana Matt mi söyledi?"

"Hayır. Ama Matt acıdan kendini kaybetmişti."

"Şu böceklerden kaynaklanıyor olamaz mı?" Meredith ayak bileğinin pürüzsüz esmer teninde hala belirgin olan kırmızılıklara baktı.

"Olabilir, ama bence öyle değildi. Ağaçlar gibi de değildi. Saf acıydı. Bunun Damon'ın marifeti olduğunu nereden bildiğimi kesin olarak bilmiyorum. Sadece biliyorum işte."

Meredith'in gözlerinin daldığını görünce onun da Stefan'ın sözlerini düşündüğünü anladı. "Şey, yargım sana güvenmemi söylüyor," dedi. "Bu arada, Stefan *yargı* kelimesini Amerikan tarzında yazıyor," diye ekledi. "Damon İngiliz tarzında kullanıyor. Matt'i düşündüren bu olabilir."

"Sanki Stefan bütün olan bitenlerin arasında Elena'yı gerçekten bırakıp gidermiş gibi," dedi Bonnie öfkeyle.

"Şey, Damon hepimizi kandırdı ve bize öyle olduğunu düşündürdü," diye vurguladı Meredith. Meredith bu tür şeyleri vurgulama eğilimindeydi zaten.

Bonnie aniden irkildi. "Acaba parayı çaldı mı?"

"Sanmam ama bir bakalım." Meredith sallanan sandalyeyi çekti. "Bana bir askı ver."

Bonnie dolaptan bir askı çıkardı ve Elena'nın bluzlarından birini giymek için çekti. Fazla büyüktü, çünkü aslında Meredith'e aitti ama en azından sıcak tutardı.

Meredith askının kancalı tarafını zemin tahtasının en uygun görünen yerlerinde denedi. Tam kaldırırken, kapı vuruldu. İkisi de sıçradı.

"Sadece benim," dedi Bayan Flowers, büyük bir bez çantanın arkasından. İçi sargı bezleri, kupalar, sandviçler ve Matt'in kolunda kullandıklarına benzer güçlü kokulu torbalarla dolu bir tepsiyle gelmişti.

Bonnie ve Meredith kendi aralarında bakıştıktan sonra, Meredith kadına döndü. "İçeri gelin de bize yardım edin." Bonnie tepsiyi almıştı ve Bayan Flowers çantayı yere bırakıyordu. Meredith tahtayı kaldırmaya devam etti.

"Yiyecek!" dedi Bonnie, sevinçle.

"Evet, hindili domatesli sandviç. Keyfinize bakın. Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama şişlikler için ilaç hazırlarken acele edilmez," dedi Bayan

Flowers. "Uzun zaman önce kardeşim hep derdi ki... Ah, ulu tanrıça!" Zemin tahtasının kalktığı yere bakıyordu. Oldukça iri bir boşluk, üzerlerinde banka şeritleriyle düzgün şekilde paketlenmiş yüzlük banknotlarla doluydu.

"Vay canına," dedi Bonnie. "Hayatımda hiç bu kadar çok para görmemiştim."

"Evet." Bayan Flowers döndü, kakao ve sandviçleri servis yapmaya başladı. Bonnie iştahla sandviçlerden birini ısırdı. "İnsanlar eskiden böyle şeyleri şöminenin gevşek tuğlasının arkasına koyardı. Ama genç adamın daha fazla yere ihtiyacı olduğunu görebiliyorum."

"Kakao ve sandviçler için teşekkürler," dedi Meredith bir yandan atıştırıp diğer yandan bilgisayarda çalışırken. "Ama çürüklerimiz ve yaralarımızla ilgilenmek istiyorsanız, şeey, korkarım sabırsızlanıyoruz."

"Ah, hadi gel bakalım." Bayan Flowers, Bonnie'nin çay gibi koktuğunu düşündüğü küçük bir kompresi Meredith'in burnuna tuttu. "Bu birkaç dakika içinde şişliği indirir. Ve sen, Bonnie, alnındaki şişlik için hazırladığım şu torbayı kokla."

Meredith ve Bonnie bir kez daha göz göze geldi. "Şey, sadece birkaç dakika sürecekse," dedi Bonnie. "Başka ne yapabileceğimizi de bilmiyorum zaten." Torbalardan birini alıp alnına koydu.

"Kesinlikle," dedi Bayan Flowers, bakmak için dönmeden. "Şu ince uzun olan Meredith'in ayak bileği için."

Meredith kakaosunun geri kalanını içtikten sonra, kırmızı izlere dokunmak için nazikçe eğildi. "Gerek yok..." diye başladı ama Bayan Flowers onun sözünü kesti.

"Dışarı çıktığımızda o ayak bileğine tam kapasiteyle ihtiyacın olacak."

"Dışarı çıktığımızda mı?" dedi Meredith, kadına şaşkın gözlerle bakarak.

"Eski Orman'a," dedi Bayan Flowers. "Arkadaşlarınızı bulmaya."

Meredith'in yüzü dehşetle gerildi. "Elena ve Matt, Eski Orman'dalarsa, o zaman haklısınız. *Biz* gidip onları aramalıyız. Ama *siz* bizimle gelemezsiniz, Bayan Flowers! Zaten nerede olduklarını da bilmiyoruz."

Bayan Flowers elindeki fincandan kakaosunu yudumladı ve kapalı olmayan bir pencereden dışarı düşünceli gözlerle baktı. Bir an Meredith kadının onu duymadığını ya da cevap vermek istemediğini sandı. Ama Bayan Flowers sonunda yavaşça konuştu. "Görünüşe bakılırsa, hepiniz benim bir sorun olduğunda asla ortalıkta görünmeyen yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyorsunuz."

"Asla böyle düşünmedik," dedi Bonnie. Ama bir yandan da şu son iki günde Bayan Flowers hakkında, Stefan buraya taşındığından beri geçen dokuz aya kıyasla daha fazla şey öğrendiklerini düşünüyordu. Ondan önce, Bonnie pansiyonun sahibi olan yaşlı ve deli kadınla ilgili sadece hayalet hikayeleri duymuştu. Aslında Bonnie

kendini bildi bileli kasabada Bayan Flowers'la ilgili hayalet söylentileri dolaşırdı.

Bayan Flowers gülümsedi. "Güç'e sahip olmak ve kabullandığında kimsenin sana inanmaması kolay değildir. Bir de ben çok uzun yaşadım ve insanlar bundan hoşlanmıyor. Endişeleniyor, hayalet hikayeleri uydurmaya başlıyorlar."

Bonnie bakışlarını indirdi. Bayan Flowers sadece gülümseyerek nazikçe başıyla onayladı. "Bu evde genç ve kibar bir çocuğun kalması gerçekten büyük zevkti," dedi tepsiden uzun torbayı alıp Meredith'in ayak bileğine sararken. "Elbette önce kendi önyargılarımı aşmak zorundaydım. Sevgili annem eğer bu yeri elimde tutmak istiyorsam kiracı almam gerektiğini ama yabancıları asla kabul etmememi söylerdi. Üstelik o genç adam aynı zamanda bir vampirdi..."

Bonnie ağzındaki kakaoyu neredeyse püskürtüyordu, bir öksürük krizine tutuldu. Meredith'in yüzüyse ifadesizdi.

"...ama bir süre sonra onu daha iyi tanımaya ve sorunlarına sempati duymaya başladım," diye devam etti Bayan Flowers, Bonnie'nin öksürüklerine aldırmadan. "Şimdi şu sarışın kız da olaya karıştı. Zavallı küçük. Sık sık bu konuyu annemle konuşuyorum."

"Anneniz kaç yaşında?" diye sordu Meredith. Sesinde kibar bir merak tonu vardı ama Bonnie'nin deneyimli gözleri, onun yüzündeki heyecanı yakalamıştı.

"Ah, yüzyılın başında öldü."

Kısa bir sessizlik oldu, hemen ardından Meredith konuştu.

"Çok üzüldüm," dedi. "Uzun bir hayat..."

"Ah, önceki yüzyıl demeliydim. 1901 yılında."

Bu kez öksüren Meredith oldu ama Bonnie'ye oranla çok daha sessizdi.

Bayan Flowers'ın nazik bakışları tekrar onlara döndü. "Kendi zamanımda bir medyumdum. Gösterilerde. Bir oda dolusu insanın önünde transa girmek çok zordu. Ama evet, ben aslında bir Beyaz Cadı'yım. Güç'e sahibim. Ve şimdi, kakaonuz bittiyse, sanırım arkadaşlarınızı bulmak için Eski Orman'a gitme zamanı geldi. Yaz mevsimi olsa bile, sıcak tutacak şeyler giyseniz iyi edersiniz," diye ekledi. "Ben öyle yaptım."

Dudaktan basit bir öpücük Damon'ı kesmeyecek, diye düşündü Elena. Diğer yandan, Matt'in buna teslim olmasını sağlamak için baştan çıkarılması gerekiyordu. Neyse ki Elena, Matt Honeycutt'ın şifresini uzun zaman önce kırmıştı. Şimdi onun bu zaaflarını acımasızca kullanmayı planlıyordu.

Ama Matt çok inatçıydı. Elena'nın yumuşak dudaklarını kendisininkilere yapıştırmasına ve kollarını boynuna sarmasına izin verdiyse de Elena, onun en sevdiği şeylerden bazılarını yaptığında -tırnaklarını omurgasından aşağı doğru usulca kaydırıp dilinin ucunu kapalı dudaklarına hafifçe değdirdiğinde- dişlerini sımsıkı kenetledi. Kararlı görünüyordu. Kafası netti. Elena'yı kollarına almadı.

Elena onu bırakıp içini çekti. O anda kürekkemiklerinin ortasında bir ürperti hissetti, sanki izleniyormuş gibi. Ama bu his yüz kat daha güçlüydü. Dönüp baktığında, Damon'ın hala elinde çam dalıyla uzakta durduğunu gördü. Sıradışı bir şey yoktu. Bir kez daha baktı ve bu defa çığlık atmamak için yumruğunu dudaklarına bastırmak zorunda kaldı.

Damon oradaydı, tam arkasında duruyordu. O kadar ki aralarında sadece birkaç santim vardı. Kolunun neden ona çarpmadığını merak etti. Dönmeye çalıştığında iki erkek bedeni arasında sıkışıp kaldı.

Damon bunu nasıl yapmıştı? Durduğu yerle burası arasındaki mesafeyi bu kadar kısa sürede aşması mümkün değildi. Yürürken çam iğnelerinin hışırtısı da duyulmamıştı. Tıpkı Ferrari gibi, o da sanki aniden orada belirivermişti.

Elena çığlığını zorlukla bastırdı ve nefes almaya çalıştı. Vücudu korkudan kaskatı kesilmişti. Matt de arkasında hafifçe titriyordu. Damon biraz eğildiğinde Elena ondan yükselen tatlı çam reçinesinin kokusunu aldı.

Onda bir terslik var. Bir terslik var.

"Biliyor musun," dedi Damon, Elena'yı Matt'e yaslanmaya zorlayacak kadar eğilerek. Öyle yakındaydı ki, Elena kendini tamamen Matt'in titreyen vücuduna yasladığı halde, Ray-Ban gözlüğün siyah camlarına beş santimden bakıyordu. "Bu performansın için ancak *D* eksi alabilirsin."

Şimdi Elena da Matt kadar titriyordu. Ama kendini toparlamak, bu tavırla doğrudan yüzleşmek zorundaydı. Matt'le birlikte ne kadar pasif kalırlarsa, Damon düşünmek için o kadar çok zaman bulacaktı.

Elena'nın zihni çalışıyordu. *Zihinlerimizi okuyamayabilir,* diye düşündü, *ama doğru söyleyip söylemediğimizi kesinlikle anlar. İnsan kanı içen her vampir yalanı algılar. Bundan ne anlam çıkarabiliriz? Bununla ne yapabiliriz?*

"Bu sadece selamlama öpücüğüydü," dedi Elena cesurca. "Karşılaştığın kişiyi tanımak için kullanılır, böylece sonrasında onu daima tanıyabilirsin. Çayırköpekleri bile bunu yapar. Şimdi... Lütfen biraz çekilebilir misin Damon? Aranızda eziliyorum."

Ve bu biraz fazla kışkırtıcı bir pozisyon, diye düşündü. *Herkes için.*

"Bir şans daha," dedi Damon ve bu kez gülümsemedi. "Öpüşmenizi, gerçekten öpüşmenizi görmek istiyorum."

Elena dar alanda döndü ve Matt'in bakışlarını yakalamaya çalıştı. Sonuçta geçen yıl oldukça uzun bir süre sevgiliydiler. Elena, Matt'in mavi gözlerindeki bakışları gördü. Ve onu Damon'dan kurtarmak için elinden geleni yapmak zorunda olduğunu anladı.

Bir şekilde buradan kurtulacağız, diye düşündü Elena. *Şimdi, işbirliği yapacak mısın?* Bazı erkeklerin beyinlerindeki bencilce duygular bölümünde düğmeleri yoktu. Matt gibi bazılarının üzerinde ONUR ve SUÇLULUK yazan düğmeleri vardı.

Matt hareketsiz dururken Elena onun yüzünü ellerinin arasına aldı, başını aşağı çekti ve -Matt çok uzamış olduğundan- onu öpebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Küçük bir okul çayından eve dönerlerken, arabasında ilk kez gerçekten öpüştükleri zamanı hatırladı. O akşam Matt heyecandan ölecek gibiydi, elleri terliyor, bütün vücudu titriyordu. Elena'ysa sakin, deneyimli ve nazikti.

Elena ılık dilinin ucunu donmuş dudakları ayırmak için uzatırken şimdi de çok sakindi. Bir ihtimal Damon düşüncelerini okuyor olabilir diye, zihnini tamamen Matt'e, onun gösterişli görüntüsüne, sıcak dostluğuna, cesaretine ve asla, hatta ayrıldıklarında bile esirgemediği nezaketine odaklamıştı. Elena, Matt kollarının arkasına doladnp öpüşmenin kontrolünü ele aldığında ve susuzluktan ölürken su bulmuş biri gibi onu öpmeye başladığında bunu yadırgamadı. Zihninde açıkça okuyordu. Matt, Elena Gilbert'ı bir daha asla bu şekilde öpemeyeceğini sanmıştı.

Elena öpüşmenin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Sonunda kollarını Matt'in boynundan çekti ve geri çekildi.

O anda bir şeyi anladı. Damon'ın bir film yönetmeni gibi konuşması öylesine değildi. Avuç büyüklüğünde bir kamerayla onları filme almıştı.

Elena filmde gayet net görünüyor olmalıydı. Başındaki beysbol şapkasına ve koyu renk gözlüklere ne oldu-

ğunu anlamamıştı. Saçları dağılmış, nefesi hızlanmıştı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Matt de ondan daha iyi durumda sayılmazdı.

Damon başını kaldırıp onlara baktı.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Matt normal sesinden farklı bir şekilde gürleyerek. Öpüşme onu da etkilemişti. Hem de Elena'dan daha fazla.

Damon dalı tekrar kaldırdı ve Japon yelpazesi gibi salladı. Çam kokusu Elena'ya doğru süzüldü. Bu sahneyi yeniden çekmek isteyecekmiş gibi bir an düşündü, sonra fikrini değiştirdi, onlara bakarak gülümsedi ve kamerayı cebine tıktı.

"Mükemmel bir çekim olduğunu bilmeniz yeterli."

"O halde gidiyoruz." Öpüşme, Matt'e yeni bir güç kazandırmış gibiydi. Bu gücü yanlış cümleler kurmakta kullanıyor olsa bile. "Hemen şimdi."

"Ah, hayır. Ama bu baskın, agresif tutumunu sürdür. Onun bluzunu çıkarırken."

"*Ne?*"

Damon bir aktöre karmaşık talimatlar veren bir yönetmen gibi sözlerini tekrarladı.

"Bluzunun bütün düğmelerini aç, lütfen, ve üzerinden çıkar."

"Sen delirmişsin." Matt dönüp Elena'ya baktı ve gözünden süzülen tek bir damla yaşı görünce yüzünde dehşet ifadesiyle donup kaldı.

"Elena..."

Matt kıpırdandı ama Elena da kıpırdadı. Matt bir türlü onun gözlerini yakalayamıyordu. Sonunda Elena durdu ve yaşlı gözlerini yere dikti. Matt genç kızın yanaklarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Elena, onunla savaşalım. Stefan'ın odasındaki kötü şeylerle nasıl savaştığını hatırlamıyor musun?"

"Ama bu daha kötü, Matt. Daha önce hiç bu kadar kötü bir şey hissetmemiştim. Bu çok güçlü. Üzerime bastırıyor."

"*Ona teslim olmamız gerektiğini söylüyor olamazsın?*" Matt sustu ve bir an sonra kusacakmış gibi görünüyordu. Ama mavi gözlerinin anlattıkları daha basitti. *Hayır. Reddettiğim takdirde beni öldürürse değil.*

"Yani..." Elena aniden tekrar Damon'a döndü. "Bırak onu gitsin," dedi. "Bu seninle benim aramda. Kendi başımıza halledelim." Matt'i kurtaracaktı.

İstediğin her şeyi yapacağım, diye düşündü Elena, Damon'ın zihnine seslenmeye çalışarak. Sonuçta, daha önce de Damon onun kanını isteği dışında akıtmıştı. Bunu tekrar yapmasına dayanabilirdi.

"Evet, istediğim her şeyi yapacaksın," dedi Damon düşüncelerini Elena'nın sandığından çok daha net okuyabildiğini kanıtlayarak. "Ama sorun şu ki ne kadardan sonra?" Neyin ne kadar olduğunu söylemedi. Gerek de yoktu. "Şimdi, az önce size bir emir verdim," diye ekledi bakışlarını Elena'dan ayırmadan Matt'e dönerek. "Bunu zihninde canlandırdığını görebiliyorum. Ancak..."

Elena, Matt'in gözlerindeki bakışları ve yanaklarındaki alevleri gördüğünde onun ne yapacağını anladı ve bunu Damon'dan gizlemeye çalıştı.

Matt intihar edecekti.

"Eğer sizi konuşarak aksine ikna edemeyeceksek, konuşarak ikna edemeyiz," dedi Meredith, Bayan Flowers'a. "Ama orada öyle şeyler var ki..."

"Evet hayatım, biliyorum. Ve güneş batıyor. Dışarıda olmak için kötü bir zaman. Fakat annem her zaman iki cadının bir cadıdan daha iyi olduğunu söylerdi." Bonnie'ye bakarak hafifçe gülümsedi. "Senin daha önce kibarlık ederek söylemekten çekindiğin gibi, ben çok yaşlıyım. İlk motorlu arabalardan ve uçaklardan önceki günleri hatırlayabiliyorum. Arkadaşlarınızı ararken işinize yarayabilecek bilgilere sahibim. Diğer yandan da kolayca harcanabilirim."

"Kesinlikle hayır," dedi Bonnie inançla. Şimdi Elena'nın gardırobuna dalmış, buldukları giysileri yatağa yığıyorlardı. Meredith, Stefan'ın giysilerinin bulunduğu bez çantayı aldı ve onu da yatağın üzerine boşalttı. Bir gömleğe uzandı, sonra elinden bıraktı.

"Bonnie, yanına Stefan'ın bir eşyasını alsana," dedi. "Bakalım ona dair herhangi bir şey hissedebilecek misin? Ah, belki siz de, Bayan Flowers?" diye ekledi ardından.

Bonnie, Stefan'ın gömleklerinden birini aldı, Bayan Flowers da çoraplarını cebine tıktı.

"Ama ön kapıdan çıkmayacağım," dedi Bonnie inatla. Oradaki durumu hayal etmeye bile cesareti yoktu.

"Pekala, o halde arkadan çıkarız," dedi Meredith, Stefan'ın lambasını kapatırken. "Hadi."

Tam arka kapıya doğru yürümeye başlamışlarken ön kapı çalındı.

Hepsi birbirine baktı. "Onlar olabilir!" dedi Meredith. Ve evin loş ön tarafına doğru yürüdü. Bonnie'yle Bayan Flowers da yavaşça onu takip etti.

Kapının açıldığını duyduğunda Bonnie gözlerini kapadı. Herhangi bir çığlık ya da gürültü gelmeyince gözlerini hafifçe araladı.

Kapının dışında sıradışı bir şey görünmüyordu. Ön verandada ezilmiş böcek kalıntıları, ölmekte olan ya da ölmüş böcekler yoktu.

Bonnie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. O yaratıklarla karşılaşmak istiyor değildi ama onlara ne olduğunu bilmek istiyordu. Otomatikman bir eli saçlarına gitti ve geride kalan bir dokunaç parçası olup olmadığını yokladı. Bir şey yoktu.

"Matthew Honeycutt'ı arıyorum." Ses, Bonnie'nin düşüncelerini bıçak gibi kesti ve Bonnie'nin gözleri aniden iri iri açıldı.

Evet, bu Şerif Rich Sığırburger'di ve parlak çizmelerinden kolalı yakasına kadar her şeyiyle oradaydı. Bonnie ağzını açtı ama Meredith ondan önce konuştu.

"Burası Matt'in evi değil," dedi sakin, düz bir sesle.

"Aslında, Honeycutt'ların evine gittim. Sonra Sulez'lerin ve McCullough'larınkine. Her birinde, bana Matt bu yerlerden birinde değilse, burada sizinle olabileceği söylendi."

Bonnie adamın bacağını tekmelememek için kendini zor tutuyordu. "Matt dur levhalarını filan çalmadı! Böyle bir şeyi asla ama *asla* yapmaz. Ve keşke nerede olduğunu bilseydim ama bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz!" Çok konuşmuş olabileceğinden korkarak aniden sustu.

"Siz kimsiniz?"

Bayan Flowers araya girdi. "Bunlar Bonnie McCullough ve Meredith Sulez. Ben de Bayan Flowers'ım, bu pansiyonun sahibi. Trafik levhaları konusunda da Bonnie'yle aynı fikirdeyim."

"Aslında konu kayıp trafik işaretlerinden çok daha ciddi, hanımefendi. Matthew Honeycutt, genç bir kadına saldırma suçundan aranıyor. Hikayeyi desteklemek için yeterince fiziksel kanıt var. Ve küçükhanım onu çocukluğundan beri tanıdığını söylüyor. Yani kimliğini karıştırması mümkün değil."

Şaşkın bir sessizlik oldu ve Bonnie neredeyse bağırarak konuştu. "Küçükhanım mı? Kim? Kim o?"

"Bayan Caroline Forbes şikayetçi oldu. Eğer Bay Honeycutt'ı görecek olursanız, ona hemen teslim olmasını söylemelisiniz. Zor kullanarak tutuklanmadan önce." Kapıdan girecekmiş gibi bir adım attı ama Bayan Flowers sessizce yolunu kesti.

"Buraya girmek için," dedi Meredith kendini toparlayarak, "arama izniniz olması gerekiyor, öyle değil mi? Var mı?"

Şerif Mossberg cevap vermedi. Keskin bir şekilde sağa döndü, şerif arabasına doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

Matt ona üniversite bursu kazandıran becerilerini kanıtlayan bir teknikle Damon'a saldırdı. Hareketsiz dururken, aniden gözle izlenemeyecek bir hızla saldırıya geçmiş, Damon'ın bacaklarına dolanarak onu yere indirmeyi planlamıştı.

"Koş," diye bağırdı aynı anda Elena'ya. "Kaç!"

Elena hareketsizce durdu. Felaketten sonra izleyeceği A Planı oluşturmaya çalışıyordu. Pansiyonda Stefan'ın Damon karşısında nasıl küçük düştüğünü görmüştü ama bu defa bunu izlemeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Nice sonra tekrar baktığında Matt'in Damon'dan on metre kadar ötede, bembeyaz bir yüzle ama canlı ve ayaklarının üzerinde durduğunu gördü. Yine Damon'a saldırmaya hazırlanıyordu.

Elena yine de kaçamadı. Bunun muhtemelen yapacağı en iyi şey olabileceğini biliyordu. Damon, Matt'e acele tarafından bir ders verdikten sonra tüm dikkatini Elena'ya yöneltir, onun peşine düşerdi.

Ama bundan emin olamazdı. O küçük dersin Matt'i öldürmeyeceğinden ya da Damon, Elena'yı yakalayıp tekrar Matt'i hatırlamadan önce onun kaçabileceğinden emin olamazdı.

Hayır, bu Damon'la oyun oynanmazdı. Bu Damon çok tehlikeliydi.

Yine de bir yolu olmalıydı. Neredeyse kendi zihninde dönen çarkları hissedebiliyordu.

Birden buldu.

Hayır, olmaz!

Ama yapacak başka ne vardı ki?

Matt yine Damon'a doğru koşuyordu. Matt bir yılan gibi durdurulamaz, hızlı ve güçlü bir şekilde saldırırken Elena onu izledi ve Damon'ın ne yaptığını gördü. Tam Matt bir omzuyla kendisine çarpmak üzereyken son anda yana çekilmişti. Matt ivmesi yüzünden duramadı ama Damon sadece olduğu yerde dönerek ona baktı. Sonra lanet olasıca çam dalını tekrar kaldırdı. Dal, Matt'in parçaladığı yerden kırıktı.

Damon kaşlarını çatarak dala baktı ve omuz silkerek kaldırdı, tam o anda hem Damon hem de Matt donup kaldı. Bir şey havada uçarak tam aralarına inmiş, rüzgarda hafifçe kıpırdanarak orada kalmıştı.

Bu bir Pendleton bluzuydu.

İkisi de yavaşça, üzerinde beyaz dantelli bir iç gömlekle duran Elena'ya döndü. Elena hafifçe ürperdi ve kollarını vücuduna doladı. Akşamın bu saatinden beklenmeyecek kadar soğuktu.

Damon çok yavaş bir şekilde dalı indirdi.

"*Inamorata*'n seni kurtardı," dedi Matt'e.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve doğru değil," dedi Matt. "O benim arkadaşım, kız arkadaşım değil."

Damon sadece gülümsedi. Elena çıplak kollarındaki bakışları hissedebiliyordu. "O halde, bir sonraki adım," dedi Damon.

Elena şaşırmamıştı. Kederliydi ama şaşırmamıştı. Damon bakışlarını Matt'ten ayırıp ona döndüğünde gözlerindeki kırmızılığı görünce de şaşırmadı. Güneş, gözlüklerinin içinden yanıyor gibiydi.

"Şimdi," dedi Elena'ya, "seni şu kayanın üzerine yan yatar pozisyonda yerleştirelim. Ama önce, bir öpücük daha." Tekrar Matt'e baktı. "Programa uy Matt, zamanı boşa harcıyorsun. Önce saçlarını öpebilirsin, sonra başını arkaya at ve boynunu öpersin. Bu arada kollarını boynuna dolat..."

Matt, diye düşündü Elena. Damon *Matt* demişti. Çok kolay, çok masum bir şekilde çıkmıştı. Aniden, bütün zihni, bütün vücudu ve benliği, buz dolu bir küvete dalmış gibi oldu. Ama anladığı şey pek şaşırtıcı değildi, çünkü bilinçaltında bunu bir şekilde başından beri biliyordu.

Bu, Damon değil.

Bu, tanıdığı kişi değildi. Sadece dokuz-on ay mı olmuştu gerçekten? Onu tanıdığında Elena henüz bir insandı ve ona hem meydan okumuş hem de onu arzulamıştı. Damon en çok onun meydan okumasından etkilenmiş gibiydi.

Sonra vampir olduğunda da onu görmüştü ve bütün varlığıyla ona doğru çekilmişti. Damon'sa o zamanlar onunla bir çocukla ilgilenir gibi şefkatle ilgilenmişti.

Onunla hayaletken de karşılaşmıştı ve diğer taraftayken onun hakkında çok şey öğrenmişti.

Damon bir kadın avcısıydı. Duyarsız biri olabilir, bir canavar gibi kurbanlarının hayatlarında sürüklenebilir, kendisi değişmeden kalırken başkalarını ve başkalarının hayatlarını değiştirebilirdi. İnsanları büyüler, şaşırtır, kullanırdı. Bir iblisin çekiciliğine sahip olduğu için onları baştan çıkarırdı.

Ama Elena onun bir kez bile sözünden döndüğünü görmemişti. Bu bir karar değil, Damon'ın kimliğinin, kişiliğinin ayrılmaz bir parçasıydı. İstese bile bunu değiştiremezdi. Sözünden asla dönmezdi. Bunun yerine ölmeyi tercih ederdi.

Damon hala Matt'le konuşuyor, emirler veriyordu. "...sonra onun sutyenini..."

Peki Elena'yı tehlikelerden korumak, onun koruyucusu olmak konusunda verdiği söze ne olmuştu?

Damon şimdi dönmüş, Elena'yla konuşuyordu. "Başını ne zaman arkaya atacağını anladın mı? O senin..."

"Kimsin sen?"

"Ne?"

"Beni duydun. Kimsin sen? Stefan'ı gerçekten uğurlamış ve benimle ilgileneceğine ona söz vermiş olsaydın bunları asla yapmazdın. Ah, Matt'le uğraşabilirdin belki ama bunu en azından benim önümde yapmazdın. Sen... Damon aptal değildir. Birini korumanın ne anlama geldiğini bilir. Matt'i acı çekerken izlemenin beni üzeceğini de bilir. Sen Damon değilsin. Kimsin sen?"

Matt'in gücü ve çıngıraklı yılan hızı işe yaramamıştı. Belki farklı bir yaklaşım işe yarayabilirdi. Elena konuşurken bir yandan da çok yavaş bir şekilde Damon'a yaklaşıyordu. Sonunda, tek bir hareketle, uzanıp gözlüklerini çıkardı.

Taze kan kadar kırmızı gözler ortaya çıktı.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı Elena. "Damon'a ne yaptın?"

Matt onun söylediklerini duyamıyordu ama dikkatini çekebilmek için yavaşça kıpırdanıyordu. Keşke Matt o anda kaçıp gitseydi. Buradayken, bu yaratığın kendisine pantaj yapması için yeniden başka bir şey değildi.

Damon hızla uzanıp gözlükleri Elena'nın elinden kaptı. Elena'nın karşı koyamayacağı kadar hızlıydı.

Sonra acı verici bir şekilde Elena'nın bileğini yakaladı.

"İşbirliği yapsaydınız, bu ikiniz için de daha kolay olacaktı," dedi Damon. "Beni öfkelendirirseniz neler olabileceğini anlamışa benzemiyorsunuz."

Damon'ın tutuşu genç kızı aşağı eğilmeye, diz çökmeye zorluyordu. Elena teslim olmamaya karar verdi. Ama ne yazık ki vücudu işbirliği yapmıyor, zihnine keskin acı mesajları gönderiyordu. Aldırmayabileceğini, bileğini kırmasına izin verebileceğini düşünmüştü. Yanılıyordu. Bir noktada zihninde bir şey tamamen kararı ve bir an sonra üç katı büyüklüğünde şişmiş gibi gelen ve korkunç bir şekilde yanan bir bilekle yerde diz çökmüş durumdaydı.

"İnsan zayıflığı," dedi Damon küçümseyerek. "Her seferinde işe yarar. Bana itaat etmen gerektiğini öğrenmiş olmalıydın."

Damon değil, diye düşündü Elena. Bunu öyle şiddetli bir şekilde düşünmüştü ki yaratığın düşüncelerini duymamasına şaşırdı.

"Pekala," diye devam etti Damon az önce çok sevimli bir öneride bulunmuş gibi neşeli bir tavırla. "Gidip şu kayanın üzerine otur, arkana yaslan ve Matt, sen de buraya gelip karşısına geçersen..." Ses tonu kibar bir emirdi ama Matt aldırmadı. Elena'nın yanına çömelmiş, inanamıyormuş gibi bileğindeki parmak izlerine bakıyordu.

"Matt ayakta duruyor, Elena oturuyor ve ikisi de birbirine tam muamele yapıyor. Eğlenin çocuklar." Damon yine kamerasını çıkarmıştı.

Matt bakışlarıyla Elena'ya sordu. Elena yaratığa döndü ve dikkatli bir netlikle konuştu. "Her kimsen, cehennemin dibine git."

"Oradaydım, gördüm, yaşadım," dedi Damon. Matt'e hem korkunç hem de sevimli bir gülümsemeyle baktı. Sonra çam dalını tekrar salladı.

Matt aldırmadı. Acıyı karşılamaya hazır bir şekilde bekledi.

Elena zorlukla ayağa kalkarak onun yanında durdu. Yan yana, Damon'a meydan okuyabilirlerdi.

Damon bir an için aklını kaçırmış gibi baktı. "Benden korkmuyormuş gibi davranıyorsunuz. Ama korkacaksınız. Biraz aklınız olsaydı, bunu şimdiye kadar anlardınız."

Kavgacı bir tavırla Elena'ya doğru bir adım attı. "Benden neden korkmuyorsun?"

"Her kimsen, sadece aşırı gelişmiş bir serserisin. Matt'i incittin. Beni incittin. Bizi öldürebileceğinden de eminim. Ama biz serserilerden korkmayız."

"Korkacaksınız." Damon'ın sesi tehditkar bir fısıltı halinde çıkmıştı. "Sadece bekleyin."

Elena'nın kulakları çınlıyor, bir ses ona son kelimeleri iyi dinlemesini ve aralarında bir bağlantı kurmasını söylüyordu, derken acı geldi.

Dizleri bükülmüştü. Ama şimdi sadece diz çökmüyordu. Acıya dayanmaya çalışarak yerde iki büklüm kıvranıyordu. Bütün mantıklı düşünceler zihninden silinip

gitmişti. Matt'in onu tutmaya çalıştığını hissediyordu ama artık iletişim kuramıyordu. Aniden kriz geçiriyormuş gibi titredi. Acıdan başka bir şey algılayamıyordu ve sesler uzaklardan geliyor gibiydi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Matt telaşla. "Kes şunu! Delirdin mi sen? Karşındaki Elena, Tanrı aşkına! Onu öldürmek mi istiyorsun?"

O anda Damon olmayan yaratık rahat bir tavırla ona döndü. "Yerinde olsam bunu bir daha denemezdim," dedi. Ama Matt'in duyduğu tek şey, kendi ağzından dökülen ilkel bir öfke çığlığı oldu.

"Caroline!" Bonnie, Stefan'ın odasında öfke içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, Meredith bilgisayarda bir şeyler yapıyordu. "Buna nasıl cüret eder?"

"Stefan veya Elena'ya doğrudan saldırmaya cüret edemez, sonuçta yemin etti," dedi Meredith. "Bu yüzden böyle bir şey düşünmüş olmalı."

"Ama Matt..."

"Ah, Matt çok uygun," dedi Meredith. "Ve ne yazık ki ikisinin üzerinde de yeterince fiziksel kanıt var."

"Ne demek istiyorsun? Matt..."

"Sıyrıklar, hayatım," diye araya girdi Bayan Flowers üzgün gözlerle bakarak. "Şu jilet dişli böceğin bıraktığı izler. Kullandığı ilaçlarla biraz iyileşince, şimdi gerçekten bir kızın tırnak izleri gibi görünür. Ve boynundaki yara izi..." Bayan Flowers hafifçe öksürdü. "Benim za-

manımda öyle kızarıklıklara 'aşk ısırığı' derlerdi. Belki de zorlamayla sona eren ufak bir cilveleşme? Arkadaşının böyle bir şey yaptığını ima etmiyorum tabii ama..."

"Ve Caroline'ı son gördüğümüzde nasıl olduğunu hatırlıyor musun Bonnie?" diye sordu Meredith. "Sürünmesinden bahsetmiyorum, eminim şu anda gayet iyi yürüyordur. Ama yüzünü hatırla. Bir gözü morarmış, yanağı şişmişti. Zamanlama açısından da mükemmel."

Bonnie herkes kendisinden iki adım öndeymiş gibi hissediyordu. "Ne zamanlaması?"

"Böceğin Matt'e saldırdığı gece. O sabah şerif aramıştı ve onunla konuşmuştuk. Annesi o gece Matt'i hiç görmediğini söyledi ve mahalle bekçisi de Matt'in eve neredeyse baygın halde geldiğini gördü."

"Nedeni böcek zehriydi. O gece yaratıklarla savaşmıştı!"

"Biz bunu biliyoruz. Ama Caroline'a saldırdıktan sonra eve o halde döndüğünü söyleyebilirler. Caroline'ın annesinin tanıklık edebileceğini ya da edeceğini sanmıyorum, halini sen de gördün. Matt'in Caroline'ın evine gitmediğini kim iddia edebilir? Özellikle de planlı bir saldırı için?"

"Biz! Biz ona tanıklık edebiliriz..." Bonnie aniden duraksadı. "Hayır, sanırım bunlar o gittikten sonra oldu. Ama hayır, bunların hepsi yanlış!" Yine yürümeye başladı. "O böceklerden birini yakından gördüm ve tam olarak Matt'in tarif ettiği gibiydi."

"Peki şimdi ondan geriye ne kaldı? Hiçbir şey. Ayrıca senin zaten onu kurtarmak için her şeyi söyleyebileceğini düşünürler."

Bonnie artık amaçsızca yürümeye tahammül edemiyordu. Matt'e ulaşmak ve onu uyarmak zorundaydı. Tabii bunun için önce onu veya Elena'yı bulmaları gerekiyordu. "Onları bulmak için bir dakika bile kaybetmeye tahammülün olmadığını sanıyordum," dedi Meredith'e.

"Öyle ama bir şeye bakmam gerekiyordu. Sadece vampirlerin okuyabildiği şu sayfaya bir kez daha göz atmak istedim. *Shi no Shi*. Ama ekranı aklıma gelen her şekilde ayarlamama rağmen hiçbir şey göremiyorum."

"O halde daha fazla zaman kaybetmesek iyi olur," dedi Bayan Flowers. "Gel de ceketini giy tatlım. Sarı Tekerlekli'yi alalım mı, almayalım mı?"

Bonnie bir an bir at arabası hayal etti. Balkabağından yapılmış olmasa da Cinderella tarzında bir şey. Sonra Bayan Flowers'ın sarı Model T'sini pansiyonun yanındaki ahırda park edilmiş halde gördüğünü hatırladı.

"Yayayken arabayla olduğumuzdan daha avantajlıydık," dedi Meredith bilgisayarın kontrollerini son bir kez karıştırırken. "O şekilde daha hareke... Ah, Tanrım! Başardım!"

"Neyi başardın?"

"Web sitesi! Gelip şuna bir bakın."

Bonnie'yle Bayan Flowers bilgisayar ekranına yaklaştı. Ekran parlak yeşildi ve çok hafif, incr. gri bir yazı vardı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Bonnie, Meredith bir defterle kalem alıp yazıyı kopyalarken.

"Bilmiyorum. Sadece renk ayarlarını son bir kez değiştirdim. Güç Tasarrufu, Düşük Pil, Yüksek Çözünürlük, Yüksek Kontrast... Aklıma gelen bütün kombinasyonları denedim."

Kelimelere baktılar.

Lapis lazuliden sıkıldınız mı?
Hawaii'de tatil yapmak ister misiniz?
Aynı eski sıvı mutfağından sıkıldınız mı?
Gelin ve Shi no Shi'yi ziyaret edin.

Arkasından "Ölümün Ölümü"nün, vampirlerin lanetli durumlarından kurtulabilecekleri ve yine insan olabilecekleri bir yerin reklamı geliyordu. Bir de adres vardı. Sadece bir yol adı. Hangi eyalet veya hangi şehir olduğundan söz edilmemişti. Ama bu da bir ipucuydu.

"Stefan bir yoldan söz etmemişti," dedi Bonnie.

"Belki de Elena'yı korkutmak istememiştir," dedi Meredith. "Belki de Stefan baktığında sayfada adres yoktu."

Bonnie ürperdi. "*Shi no Shi*. Hiç hoşlanmadım. Bana gülme," diye ekledi savunmacı bir tavırla, "Stefan'ın sezgilerime güvenmek konusunda ne dediğini hatırlamıyor musun?"

"Kimse gülmüyor Bonnie. Elena ve Matt'i bulmamız gerek. Sezgilerin sana bu konuda ne diyor?"

"Başımızın derde gireceğini ve Elena'yla Matt'in başlarının zaten dertte olduğunu."

"Komik, çünkü benim yargılarım da aynı şeyi söylüyor."

"Artık hazır mıyız?" diye sordu Bayan Flowers el fenerlerini uzatırken.

Meredith kendisininkini denedi ve oldukça güçlü bir ışığı olduğunu gördü.

"Hadi gidelim," dedi Stefan'ın lambasını otomatik bir hareketle kapatırken.

Bonnie'yle Bayan Flowers onun peşinden aşağı indi ve hep birlikte binadan çıkıp kısa bir süre önce koştukları yoldan yürüdüler. Bonnie'nin nabzı hızlanmıştı ve kulakları en hafif böcek sesini duymaya hazırdı. Ama fenerlerinin ışığı dışında Eski Orman kapkaranlıktı ve ürkütücü derecede sessizdi. Aysız gecede bir kuş bile ötmüyordu.

Ormana daldılar ve birkaç dakika sonra kayboldular.

Matt uyandığında yan yattığını farketti ve bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Dışarısı. Toprak. Piknik? Yürüyüş? Uykuya mı dalmıştı?

Kıpırdamaya çalıştığında bütün vücudu acıyla kasıldı ve aniden her şeyi hatırladı. *Şu alçak, Elena'ya işkence yapıyordu*, diye düşündü.

Elena'ya işkence yapıyordu.

Bunda uymayan bir şey vardı, *Damon*'a uymuyordu. Elena onu bu kadar öfkelendirecek ne söylemişti?

Bu düşünce kafasını kurcalıyordu ama bu da cevaplanmayan başka bir soruydu. Stefan'ın Elena'nın gözlüğüne yazdığı mektup gibi.

Matt çok yavaşça da olsa kıpırdayabildiğini farketti. Başını çok dikkatli bir şekilde çevirerek etrafını bakındı ve sonunda Elena'nın yakında bir yerde, kırılmış bir oyuncak bebek gibi yattığını gördü. Matt yaralıydı ve çok susamıştı. Elena da aynı durumda olmalıydı. İlk iş Elena'yı bir hastaneye götürmeliydi. Böyle şiddetli bir acıdan kaynaklanan kas büzülmeleri bir kolu, hatta bacağı kırabilirdi. Kesinlikle burkulmaya veya çıkmaya yol açacak kadar güçlüydüler. Damon'ın Elena'nın bileğini burktuğu zaten kesindi.

Bunları düşünen, onun mantıklı ve pratik tarafıydı. Ama bu arada zihninde hala aynı soru dönüp dolaşıyordu.

Elena'yı incitti. Beni incittiği gibi. Buna inanamıyorum. Hastalıklı, sapkın olduğunu biliyordum ama kızlara kaba kuvvet uygulayacağı hiç aklıma gelmezdi. Hele de Elena'ya. Onu asla ama asla incitmezdi. Asla. Ama beni... Bana da Stefan'a davrandığı gibi davranırsa beni kolayca öldürür. Ben bir vampirin gücüne ya da dayanıklılığına sahip değilim.

Beni öldürmeden önce Elena'yı buradan çıkarmalıyım. Elena'yı burada onunla yalnız bırakamam.

Her nasılsa, içgüdüsel bir şekilde, Damon'ın hala yakınlarda olduğunu biliyordu. Bir gürültü duyduğunda

bu doğrulandı. Başını fazla hızlı çevirince, boynuna saplanan ağrıyla birlikte kendini bir çift siyah çizmeye bakarken buldu. Görüşündeki bulanıklık, fazla hızlı hareket etmekten ve ağrıdan kaynaklanıyordu ama daha dönerken, aniden yüzünün toprağa bastırıldığını ve yerdeki çam iğnelerinin arasına gömüldüğünü hissetti.

Şimdi çizmelerden biri ensesindeydi ve yüzünü toprağa bastırıyordu. Matt saf bir öfkeyle boğuk bir ses çıkardı ve Damon'ı yakalayıp devirebilmek için iki eliyle birden ensesindeki çizmeye uzandı. Ama çizmenin derisini yakaladıysa da onu kıpırdatmak imkansızdı. Sanki çizmeyi giyen vampir demirden yapılmış gibiydi. Matt boynundaki tendonların gerildiğini, yüzünün kızardığını ve kaslarının şiştiğini hissetti. Sonunda bitkin bir halde hareketsiz kaldı.

Aynı anda çizme kalktı. Tam olarak, kendi kendine başını kaldıramayacak kadar yorulduğu anda. Büyük bir çabayla başını ancak birkaç santim kaldırabildi.

Çizme o anda çenesinin altına gömüldü ve boynunu koparacakmış gibi bir çekişle başını daha da yukarı kaldırdı.

"Ne yazık," dedi Damon sinir bozucu bir küçümsemeyle. "Siz insanlar çok zayıfsınız. Sizinle oynamak hiç eğlenceli değil."

"Stefan geri dönecek," dedi Matt yattığı yerden Damon'a zorlukla ama öfkeyle bakarak. "Stefan seni öldürecek."

"Bak ne diyeceğim?" dedi Damon rahat bir tavırla. "Yüzünün bir tarafı berbat durumda, her tarafı sıyrıklarla dolu. Bu halinle bana *Operadaki Hayalet*'i hatırlatıyorsun."

"O öldürmezse ben öldüreceğim. Nasılını bilmiyorum ama yemin ederim bunu yapacağım."

"Yeminlerine dikkat et."

Matt doğrulmak için kolunu yere dayarken -tam o anda- Damon uzandı ve saçlarını sertçe yakalayarak başını acı verici bir şekilde yukarı çekti.

"Stefan," dedi Damon, Matt'in yüzüne bakarak ve Matt başını çevirmek için ne kadar uğraşsa da kendisine bakmaya zorlayarak, "henüz dünyaya uyum sağlayamamış çok güçlü bir ruhun kanını içtiği için, sadece birkaç günlüğüne çok güçlüydü. Ama ona şimdi bir bak." Matt'in saçlarını tekrar çekerek bakmaya zorladı. "Ne ruh ama. Toz toprağın içinde yatıyor. Güç artık olması gereken yere döndü. Anladın mı? Anladın mı evlat?"

Matt, Elena'ya baktı. "Bunu nasıl yapabilirsin?" diye fısıldadı sonunda.

"İşte bana meydan okumanın sonu budur. Ve benim cinsel ayrımcılık yapıp onu dışarıda bırakmamı istemezsin, değil mi? Çağa uyum sağlamak gerek."

Matt bir şey söylemedi. Elena'yı bu durumdan kurtarmak zorundaydı.

"Kız için mi endişeleniyorsun? Ölü numarası yapıyor. Ona aldırmayacağımı ve sana odaklanacağımı umuyor."

"Yalancının tekisin."

"Ben de sana odaklanacağım. Çağa uyum sağlamaktan söz etmişken, sıyrıklar ve diğer şeyler dışında, aslında oldukça yakışıklısın."

Başlangıçta bu sözler Matt için bir şey ifade etmedi. Ama anladığında, kanının donduğunu hissetti.

"Bir vampir olarak sana dürüstçe bilgi vermem gerekirse, bir vampir olarak çok susadım. Sen varsın ve bir de hala uyuyor numarası yapan şu kız var. Eminim ne anlatmaya çalıştığımı anlamaya başladın."

Ben sana inanıyorum Elena, diye düşündü Matt. *O bir yalancı ve daima yalancı olarak kalacak.* "Benim kanımı al," dedi Matt temkinli bir tavırla.

"Emin misin?" Şimdi Damon istekli görünüyordu. "Direnirsen feci acır."

"Bitir şu işi."

"Nasıl istersen." Damon rahat bir tavırla dizinin üzerine çöktü ve aynı anda Matt'in saçlarını daha sıkı tuttu. Matt yüzünü buruşturdu. Damon, Matt'in vücudunun üst kısmını neredeyse dizinin üzerine çekmişti ve başı arkaya eğilmiş, boynu ortaya çıkmıştı. Matt hayatı boyunca kendini hiç bu kadar savunmasız ve çaresiz hissetmemişti.

"Fikrini değiştirebilirsin," dedi Damon alaycı bir tavırla.

Matt gözlerini kapadı ve inatçı bir şekilde sustu.

Son anda, Damon dişlerini ortaya çıkararak eğilirken, Matt'in parmakları kendiliğinden büküldü ve neredey-

se kendi başına bir zihni varmış, vücudundan ayrı bir parçaymış gibi yumruğu korkunç bir hızla Damon'ın şakağına doğru savruldu. Ama Damon yılan hızıyla uzanıp yumruğu rahat bir şekilde yakaladı ve Matt'in parmaklarını ezici bir güçle sıktı. Jilet keskinliğindeki dişler Matt'in boynundaki bir damarı açarken ve açık bir ağız boynuna yapışırken, emilen kan etrafa ve yukarı fışkırdı.

Elena gerçekten uyanıktı ama kıpırdayamıyor, ses çıkaramıyor, başını bile çeviremiyordu. Öylece yatarak olan biteni dinlemek zorunda kaldı. Matt kanı emilirken sonuna kadar direndi ve acıyla inledi.

Sonra Elena'nın aklına bir şey geldi. Bu düşüncenin dehşetiyle, neredeyse korkudan bayılacaktı.

26

Enerji hatları. Stefan onlardan söz etmişti ve henüz ruhlar dünyasının etkisindeyken hiç çaba harcamadan kendisi de görebiliyordu. Şimdi, yerde yan yatarken ve Güç'ten geri kalanları gözlerine odaklamaya çalışarak toprağa baktı.

Ve o anda zihni korkuyla bulandı.

Görebildiği kadarıyla burada her yönden gelen hatlar bir araya geliyordu. Soğuk, fosforumsu bir parıltıyla ışıldayan kalın hatlar, bir kilerdeki zehirli mantarların donuk parıltısıyla orta kalınlıkta hatlar ve dünyanın dış yüzeyinde dümdüz çatlaklar halinde görünen oldukça ince hatlar. Hepsi, ormandaki bu açıklıkta, bir canavarın derisinin altındaki kırmızı ya da mavi damarlara benziyordu.

Açıklığın canlı gibi görünmesine şaşmamak gerekirdi. Burası tüm hatların birleştiği devasa bir alandı. Mezarlık eğer bundan daha kötüyse, oranın neye benzediğini hayal bile edemiyordu.

Damon bir şekilde bu Güç'ü kullanmanın bir yolunu bulmuşsa... Bu kadar farklı, kibirli ve yenilmez görünmesi de şaşırtıcı değildi. Matt'in kanını içmek için Elena'yı bıraktığından beri, Elena başını iki yana salıyor, aşağılanma duygusunu üzerinden atmaya çalışıyordu. Ama şimdi nihayet durmuş, bu Güç'ü kullanmanın bir yolunu arıyordu. Bir yol olmalıydı.

Görüşü hala bulanıktı. Sonunda Elena bunun nedeninin bayılacak olması değil havanın kararması olduğunu anladı. Açıklığın dışında alacakaranlık vardı ve gerçek karanlık geliyordu.

Yine kalkmaya çalıştı ve bu kez başardı. Neredeyse aynı anda bir el uzandı ve Elena otomatikman uzanan eli tutup onu kaldırmasına izin verdi.

Damon ya da Damon'ın bedenini kullanan her neyse, Elena ona döndü. Hava neredeyse iyice kararmış olmasına rağmen güneş gözlüklerini çıkarmamıştı. Elena, Damon'ın yüzünün geri kalanını göremiyordu.

"Şimdi," dedi yaratık. "Benimle geleceksin."

Hava neredeyse iyice kararmıştı ve gerçekte bir canavar olan açıklıktaydılar.

Bu yer, burası hastalıklıydı. Bu açıklık alandan, herhangi birinden ya da herhangi bir yaratıktan korkmadığı

kadar çok korkuyordu. Her yerde kötülük vardı ve Elena onu duymamazlık edemiyordu.

Düşünmeye devam etmek, düşüncelerini net tutmak zorundaydı.

Matt için de çok korkuyordu. Damon'ın ondan çok fazla kan almış olmasından ya da oyuncağıyla fazla sert oynamış olabileceğinden korkuyordu.

Damon'dan da korkuyordu. Bu yerin gerçek Damon üzerinde yarattığı etki de onu endişelendiriyordu. Etraflarını saran ormanın vampirler üzerinde etkisi olmaması gerekirdi, onları incitmek dışında. Damon'ı eline geçiren varlık onu incitiyor olabilir miydi? Neler olduğunu anlayabiliyorsa, Damon bunu Stefan'a olan öfkesinden ayırabiliyor muydu?

Elena bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu. Stefan onu pansiyondan kovduğunda Damon'ın gözlerinde beliren kırgın bakışları biliyordu sadece. Ve ormanda, bir kişinin zihnini etkileyebilecek yaratıklar -*malach*- olduğunu biliyordu. O yaratıkların şimdi Damon'ı kullanıyor olabileceğinden, en karanlık arzularını kararabileceklerinden ve onu korkunç, daha önce en kötü halinde bile olmadığı kadar korkunç bir şeye dönüştürebileceğinden korkuyordu.

Ama nasıl emin olabilirdi? Yaratıkların ardında onları kontrol eden başka bir şey olup olmadığından nasıl emin olabilirdi? Bu olasılığı, Damon'ın vücudunun neler yaptığından tamamen habersiz olabileceğini düşün-

düğünde içi titriyordu ama bu sadece iyimser bir düşünce de olabilirdi.

Her tarafta küçük, kötü yaratıkların varlığını kolaylıkla hissedebiliyordu. Matt'e saldıran böcek benzeri yaratıkların açıklığı sardığını hissedebiliyordu. Heyecandan çıldırmış bir halde dokunaçlarını sallıyor, hellikopter gibi sesler çıkarıyorlardı.

Şimdi de Damon'ı mı etkiliyorlardı? Kesin olan şey vardı ki Damon'ın daha önce başkalarını asla bugün olduğu gibi incittiğini görmemişti. Elena üçünü de buradan çıkarmalıydı. Burası hastalıklı, kirliydi. Bir kez daha Stefan'a özlem duydu. O böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Yavaşça dönerek Damon'a baktı.

"Gelip Matt'e yardım etmesi için birini arayabilir miyim? Onu burada bırakmaktan korkuyorum, onu ele geçirmelerinden korkuyorum." Kızılyaprakların, ormangüllerinin ve diğer çalıların arasında saklandığını bildiği şeylerden korkuyordu.

Damon tereddüt etti, bunu düşünüyor gibiydi. Sonra başını iki yana salladı.

"Nerede olduğunla ilgili onlara ipucu vermek istemeyiz," dedi neşeyle. "Yaratıkların onu ele geçirip geçirmeyeceklerini ve bunu nasıl yapacaklarını görmek ilginç bir deneyim olabilir."

"Benim için hiç de ilginç bir deneyim olmaz," dedi Elena düz bir sesle. "Matt benim arkadaşım."

"Yine de onu şimdilik burada bırakacağız. Sana güvenmiyorum, mesajı bana yazdırsan bile Meredith'le Bonnie'ye gizli bir ipucu gönderebilirsin."

Elena bir şey söylemedi. Işın doğrusu, Damon ona güvenmemekte haklıydı çünkü Damon'ın Elena'nın peşinde olduğunu öğrendiklerinden beri Meredith ve Bonnie'yle zararsız görünen ama etkili bir mesajlaşma sistemi oluşturmuşlardı. Şimdi üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu ama şifreleri hala hatırlıyordu.

Sessizce Damon'ın peşinden Ferrari'ye yürüdü.

Matt'den sorumluyum.

"Bu kez çok fazla itiraz etmiyorsun. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

"Sadece bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Tabii bana ne olduğunu söylersen," dedi Elena hissettiğinden daha cesur görünerek.

"Şey, bu tamamen sana bağlı." Damon yanından geçerken Matt'in kaburgalarını tekmeledi. Şimdi açıldıkta bir daire çiziyordu ve bu daire Elena'yı içine almıyordu. Elena, Matt'e doğru birkaç adım attı ve ayağı kaydı. Nasıl olduğunu anlamamıştı. Belki de dev hayvan nefes almış, toprak onu yere düşürmüştü. Belki sadece çam iğneleri yüzünden ayağı kaymıştı. Tek bildiği, Matt'e yöneldiği anda ayağının kaydığı ve kendini yerde bulduğuydu.

Tam o anda, acelesizce ve rahat bir şekilde, Damon onu kollarına aldı. Elena asırlara yayılan bir Virginia gösterişiyle konuştu. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Evet, diye düşündü Elena. *Her şey bununla ilgili. Onun zevki. Başka bir şeyin önemi yok.*

Tam o anda Jaguar'a yönelmiş olduklarını farketti.

"Ah, hayır, bunu yapmayacağız," dedi.

"Ah, evet, yapacağız, ben istiyorsam," dedi Damon. "Arkadaşın Matt'in o şekilde acı çektiğini tekrar görmek istemiyorsan. Biliyorsun, bir noktada kalbi dayanmayabilir."

"Damon." Elena, Damon'ı iterek kendi ayakları üzerinde durdu. "Anlamıyorum. Bu sana benzemiyor. İstediğin her neyse al ve git buradan."

Damon sadece ona düz düz baktı. "Ben de bunu yapıyordum zaten."

"Kanımı içmek için..." Elena sesindeki titremeyi bastıramıyordu. "...beni özel bir yere götürmek zorunda değilsin. Matt de bizi göremez zaten, nasılsa şu anda baygın."

Uzun bir sessizlik oldu. Tam bir sessizlik. Gece kuşları ve cırcırböcekleri bile susmuştu. Elena aniden kendini bir hız treninde inişe geçmiş, bu arada midesini ve iç organlarını tepede bırakmış gibi hissetti. Damon bunu söze döktü.

"Seni istiyorum. Sadece kendim için."

Elena sisle dolmuş gibi olan zihnini net tutmaya çalışarak kendini hazırladı.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"Stefan için mümkün olduğunu biliyorum. Onunlayken, ondan başka bir şey düşünmüyordun. Ondan başka bir şey görmüyor, işitmiyor, hissetmiyordun."

Elena'nın bütün vücudundaki tüyler diken diken olmuştu. Boğazındaki yumruya aldırmamaya çalışarak devam etti. "Damon, Stefan'a bir şey yaptın mı?"

"Neden ona bir şey yapmak isteyeyim ki?"

Elena çok kısık sesle konuştu. "Nedenini ikimiz de biliyoruz."

"Yani," dedi Damon doğal bir tavırla ama Elena'nın omuzlarını tutup devam ettiğinde sesi giderek yoğunlaştı, "*benden* başka bir şey görmemen, *benden* başkasını duymaman, *benden* başka bir şey düşünmemen için mi?"

Elena korkusunu bastırmaya çalışarak sakin bir tonla konuştu. "Gözlüklerini çıkar Damon."

Damon gözlerine hiç güneş ışığı vurmayacağından emin olmak istercesine yukarı ve etrafına bakındı. Sonra tek eliyle gözlüğü çıkardı.

Elena kendini simsiyah bir çift göze bakarken buldu. O kadar ki gözbebeğiyle iris arasında fark yok gibiydi. Kendi zihninde bir anahtarı çevirdi ve bütün duyularını Damon'ın yüzüne, yüz ifadesine ve etrafında dönen Güç'e odakladı.

Damon'ın gözleri hala keşfedilmemiş bir mağaranın derinlikleri kadar siyahtı. Kızıllık yoktu. Ama sonuçta bu kez Elena'nın bakışları için hazırlık yapacak zamanı olmuştu.

Daha önce gördüğüm şeye inanıyorum, diye düşündü Elena. *Kendi gözlerimle gördüm.*

"Damon, istediğin her şeyi yapacağım. Ama bana söylemek zorundasın. Stefan'a bir şey yaptın mı?"

"Stefan seni terkettiğinde damarlarında hala senin kanın dolaşıyordu," diye hatırlattı Damon ve Elena'nın bunu inkar etmesine fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü. "Sorunun cevabına gelince, onun nerede olduğunu bilmiyorum. Bu konuda sözüme güvenebilirsin. Ama daha önce düşündüğün de doğruydu," diye ekledi, Elena geri adım atmaya, kollarını tutan ellerden kurtulmaya çalıştığında. "Tek kişi benim, Elena. Fethedemediğin tek kişi. Kullanamadığın tek kişi. İlginç, değil mi?"

Aniden, tüm korkusuna rağmen, Elena öfkeye kapıldı. "O zaman neden Matt'i incittin? O sadece arkadaşım. Onun bunlarla ne ilgisi var?"

"Sadece bir arkadaş." Damon daha önce olduğu gibi ürkütücü bir şekilde gülmeye başladı.

"Eh, en azından Stefan'ın gidişiyle onun bir ilgisi olmadığını biliyorum," diye tersledi Elena.

Damon ona döndü ama o zamana kadar açıklık o kadar kararmıştı ki Elena onun yüz ifadesini göremiyordu. "Benim ilgim olduğunu kim söyledi peki? Ama bu, fırsatı değerlendirmeyeceğim anlamına gelmez." Matt'i kolayca kaldırdı ve diğer eliyle cebinden parlak bir şey çıkardı.

Elena'nın anahtarları. Elena baygınken kotunun cebinden almış olmalıydı.

Damon'ın ses tonundan da bir şey anlaşılmıyordu. Stefan hakkında konuşurken her zaman olduğu gibi ters ve öfkeliydi. "Damarlarında senin kanın dolaşırken, istesem bile kardeşimi öldüremezdim," diye ekledi Damon.

"Denedin mi yani?"

"Aslına bakarsan, hayır. Bu konuda da sözüme güvenebilirsin."

"Ve nerede olduğunu da bilmiyorsun."

"Hayır." Matt'i tutup kaldırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Onu da yanımıza alıyorum. Senin uslu durmanı garantilemek için koz olarak."

"Ah, hayır," dedi Elena ona yaklaşıp. "Bu seninle benim aramda. Matt'i yeterince incittin." Gözlerini kırpıştırdı ve bir kez daha Damon'ı çok hızlı bir şekilde yanında bulunca çığlık atmamak için kendini zor tuttu. "Ne istiyorsan yapacağım. Ne istiyorsan. Ama burada açıklıkta ve yanımızda Matt varken değil."

Hadi Elena, diye düşünüyordu. *Tam ihtiyacın olduğunda şu vamp tavırların nerede? Herkese vamp davranabilirdin, karşındaki vampir diye mi yapamıyorsun şimdi?*

"Beni bir yere götür," dedi yumuşak bir sesle. Damon'ın boştaki koluna girdi. "Ferrari'yle. Kendi arabamda gitmek istemiyorum. Ferrari'yle götür."

Damon, Ferrari'nin bagajına yürüdü, açtı ve içeri baktı. Sonra dönüp Matt'i inceledi. Bu uzun boylu, iri-

yarı çocuğu bagaja sığdıramayacağı kesindi... En azından tek parça olarak.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Elena. "Onu sadece anahtarlarla birlikte Jaguar'a koy ve kapıları kilitle, orada güvende olacaktır." Elena söylediklerinin doğru olması için dua ediyordu.

Damon bir an için bir şey söylemedi, sonra başını kaldırdı ve Elena'nın o karanlıkta bile görebildiği bir şekilde gülümsedi. "Pekala," dedi Damon. Matt'i tekrar yere bıraktı. "Ama ben arabaları çekerken kaçmaya kalkışırsan, onu ezerim."

Damon, Jaguar'ı geçirmek için Ferrari'yi çekerken, *Hiç anlamayacaksın, değil mi? İnsanlar arkadaşlarına bunu yapmaz*, diye düşündü Elena. "Pekala," dedi sonra çok kısık bir sesle. Damon'a bakmaktan korkuyordu. "Şimdi... Ne istiyorsun?"

Damon zarif bir şekilde belden eğilerek Ferrari'yi işaret etti. Elena arabaya bindiklerinde olacakları merak ediyordu. Karşısındaki normal bir saldırgan olsa, Matt'i düşünmesi gerekmese ve etraflarındaki orman onu Damon'dan daha çok korkutmasa...

Bir an tereddüt ettikten sonra Damon'ın arabasına bindi.

Bindiğinde, emniyet kemeri takmadığını gizlemek için iç gömleğini kotunun üzerine çekti. Damon'ın da emniyet kemeri taktığını veya kapısını kilitlediğini sanmıyordu zaten. Önlemler ona göre değildi. Ve şu anda

Damon'ın kafasının başka düşüncelerle meşgul olması için dua ediyordu.

"Damon, nereye gidiyoruz?" diye sordu, Damon arabaya binerken.

"Önce bir yolluğa ne dersin?" diye önerdi Damon yarı şakacı bir tavırla.

Elena böyle bir şey bekliyordu. Damon çenesini parmakları arasına alıp hafifçe kaldırırken Elena pasifçe oturdu. Jilet keskinliğindeki dişler tenine gömüldüğünde gözlerini kapadı. Damon ağzını kanayan ete bastırıp iştahla kan içerken, gözlerini kapalı tuttu. Damon'ın *yolluk* derken kastettiği, tam da Elena'nın ondan bekleyeceği türden bir şeydi. Artık bayılacağını düşündüğünde elini Damon'ın omzuna koydu.

Damon kimin patron olduğunu göstermek için acı verici birkaç saniye boyunca onu tutmaya devam etti. Sonra Elena'yı bıraktı, dudaklarını yaladı ve siyah gözlüklerin ardında parlayan gözlerini ona dikti.

"Harika," dedi. "İnanılmaz. Sen gerçekten..."

Evet, bana bir şişe İskoç viskisine benzediğimi söyle, diye düşündü Elena. *Kalbimi eritmek için ne kadar doğru sözler.*

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu Elena. Sonra Damon'ın nasıl araba kullandığını hatırlayıp kasıtlı şekilde ekledi. "Dikkatli ol, bu yol bir sürü virajlarla dolu."

Tam da umduğu gibi bir etki yapmıştı. Damon gazı kökledi ve yüksek hızda açıklıktan fırladılar. Çok geçme-

den, Eski Orman'da, Elena'nın mümkün olduğunu bile düşünmediği bir hızla virajları alıyorlardı. Herhangi birinin bu yolda gitmeye cesaret edebileceğinden çok daha yüksek bir hızla.

Yine de bunlar *onun* yollarıydı. Elena çocukluğundan beri burada oynardı. Eski Orman'ın yakınlarında yaşayan tek bir aile vardı ama evleri yolun sağ tarafındaydı -Elena'nın oturduğu tarafta- ve Elena kendini buna hazırlamıştı. Dunstan'ların araba yolu olan ikinci virajdan hemen önce ani bir sola viraj vardı, ikinci virajda atlayacaktı.

Eski Orman Yolu'nda kaldırım yoktu elbette ama yolun o noktasında gür ormangülleri ve başka çalılar vardı. Yapabileceği tek şey dua etmekti. Darbenin etkisiyle boynunu kırmamak için dua ediyordu. Ormandan araba yoluna olan o birkaç metrelik mesafeyi aşmadan önce kolunu veya bacaklarını kırmamak için dua ediyordu. Dunstan'ların evde olması ve arkasındaki vampiri içeri davet etmemelerini söylediğinde kendisini dinlemeleri için dua ediyordu.

Virajı gördü. Damon'ın neden zihnini okuyamadığını bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa bunu yapamıyordu. Damon konuşmuyordu ve Elena'nın atlamasını engellemek için tek güvencesi hızdı.

Elena yaralanacağını biliyordu ama yaralanmanın en kötü tarafı korkuydu ve kesinlikle korkmuyordu.

Virajı dönerken Elena kolu çekti ve iki eliyle birden bütün gücüyle iterken ayaklarıyla tekmeledi. Kapı hemen merkezkaç kuvvetine yakalanıp dışarı doğru savruldu ve Elena'nın bacakları da onu izledi. Ardından da Elena...

Sadece tekmesi bile onu yarıya kadar arabadan dışarı çıkarmaya yetmişti. Damon onu yakalamak için uzandı ama tutabildiği tek şey bir avuç dolusu saç oldu. Elena bir an için onu içeride tutabileceğini düşündü. Fakat sonra havaya savruldu ve yerden yarım metre yüksekte, hızını kesmek için tutabileceği şeylere, çalılara, dikenlere, dallara uzanarak uçtu. O noktada büyü ve fizik buluşmuştu. Hala Damon'ın gücüyle havada süzülürken yavaşlayabiliyordu ama bu onu Dunstan'ların evinden uzaklaştırıyordu.

Nihayet yere çarptı, sekti ve havada dönerek darbeyi poposuna veya omzuna alabilmek için elinden geleni yaptı, ancak bir terslik oldu ve önce yere sol topuğu çarptı -*Tanrım!*- ve havada tam bir turla dönerek dizini betona çarptı... *Tanrım, Tanrım!* Havada döne döne sağ kolunun üzerine neredeyse omzu çıkacak kadar büyük bir şiddetle düştü.

İlk darbeyle ciğerlerindeki hava boşalmış, ikinci ve üçüncüsünde nefesi kesilmişti.

Her şey etrafında dönmesine rağmen kaçıramayacağı bir işaret vardı. Arabadan dışarı fırladığında, üç metre kadar geride farkettiği, olağandışı bir şekilde yola doğru uzanan bir çalılık. Ayak bileğine dolanan çalıları çekiştirirken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Birkaç gözyaşı

görüşünü bulandırabilir, son iki yere çarpışında olduğu gibi bayılmaktan korkmasına neden olabilirdi ama sonuçta yoldaydı, kendindeydi, önünde uzanan günbatımını ve çalılıkları görebiliyordu. Bu, eğer sağ tarafında kırk beş derece açıyla günbatımına yönelirse, Dunstan'ların evine ulaşacağı anlamına geliyordu. Araba yolu, ev, ahır, mısır tarlası, ormanın içinden en fazla yirmi beş adım mesafedeydi.

Kendisini yakalayan çalılardan kurtulup ayağa kalkmaya çalışırken, yuvarlanmayı daha yeni kesmişti. Dunstan'ların evinin yeriyle ilgili hesaplamasını bitirirken döndü, çalılıkların arasında düşerek ezdiği yeri ve yoldaki kanı gördü.

Önce sıyrılmış ellerine şaşkınlıkla baktı. Geride bu kadar kan bırakmış olamazlardı. Bırakmamışlardı da. Bir dizi sıyrılmıştı -derisi tam anlamıyla yüzülmüştü- ve bir bacağı ciddi şekilde yaralanmıştı. Pek fazla kanamamıştı ama hareket ettirmeye çalıştığında gözleri kararıyordu. İki kolunun derisi neredeyse yüzülmüştü.

Omzundaki hasarı hesaplayacak zaman yoktu. İleride lastiklerin çığlığını duyuldu. *Tanrım, Damon yavaş. Hayır, acı ve korku yüzünden ben hızlıyım. Bunu kullanmalıyım!*

Bacaklarına ormana doğru koşmaları için emir verdi. Sağ bacağı emre uydu ama sol bacağı tökezleyip yere çarptığında gözlerinde şimşekler çaktı. Aşırı tetikteydi, daha düşerken sopayı gördü. Bir-iki kez yuvarlanırken

beyninde kırmızı noktalar belirdi ve sonra sopayı kaptı. Özellikle bir koltuk değneği olarak tasarlanmış gibiydi. Bir ucu geniş, diğer ucu sivriydi ve neredeyse koltukaltına kadar yükseliyordu. Hemen kolunun altına sıkıştırdı ve çamurların arasından kalkmayı başardı. Sol bacağını yere mümkün olduğunca değdirmeden, ağırlığını sağ bacağına vererek kaçmaya başladı.

Günbatımı ve yol arkasındaydı. *O parıltıdan kırk beş derece sağa*, diye düşündü. Tanrı'ya şükür, yaralı olan sağ koluydu, bu şekilde sol koluyla koltuk değneğini kullanabiliyordu. Bir an bile tereddüt etmeden, Damon'a onu takip edecek bir milisaniye daha kazandırmadan, ormanda seçtiği yöne doğru ilerledi.

Eski Orman'ın içlerine.

Damon uyandığında kendini Ferrari'nin direksiyonuyla boğuşurken buldu. Dar bir yolda, güneş batımına doğru gidiyordu ve yolcu kapısı açık halde sallanıyordu.

Onu tek şeritli yolun iki tarafındaki geniş ve çamurlu hendeğe yuvarlanmaktan bir kez daha son anda kurtaran, bir vampirin doğaüstü refleksleri ve son model bir otomobilin mükemmel teknolojisi oldu. Ama başardı ve sırtını günbatımına verip başına neler geldiğini merak ederek önünde uzanan yola baktı.

Şimdi de arabayla mı uyurgezerliğe başlamıştı? Yolcu kapısı neden açıktı?

O sırada gördü. İncecik bir örümcek ağı gibi uzun, ince, hafif dalgalı bir şey, üzerine vuran kızıl güneş ışığıyla parlıyordu. Şimdi kapanmış olan yolcu kapısının tepesiyle tavan arasında sıkıştığı yerden sarkıyordu.

Arabayı yolun kenarına çekmekle uğraşmadı, yolun ortasında durup saç tutamını almak için arabanın etrafından dolandı.

Parmaklarının arasındaki saç tellerini ışığa doğru tuttuğunda önce beyaz gibi görünmüştü ama ormanın karanlığına doğru tuttuğunda gerçek rengi ortaya çıktı. Altın sarısı.

Uzun, hafif dalgalı bir saç.

Elena.

Tanır tanımaz, tekrar arabaya bindi ve olanları düşünmeye başladı. Bir şey, arabanın boyasını bile çizmeden, yanındaki koltuğa uzanıp Elena'yı arabadan çekip almıştı. Bunu ne yapmış olabilirdi?

Elena'yı arabayla dolaşmaya nasıl ikna etmişti ki? Ve neden hatırlayamıyordu? İkisi de mi saldırıya uğramıştı?

Arabayla geri giderken, yolda rastladığı izlerse farklı bir hikaye anlatıyordu. Her nedense Elena arabadan atlayacak kadar korkmuştu ya da bir güç onu çekip almıştı. Şimdi teni alev alev yanan Damon, bütün ormanda bunu yapabilecek sadece iki yaratık olduğunu biliyordu.

Sezilmeyecek basit bir çember şeklinde Güç yayarak etrafa bakınırken neredeyse arabanın kontrolünü tekrar kaybediyordu.

Merda! O patlama, küre biçimli bir ölüm dalgası gibi gelmişti, gökyüzünden kuşlar düşüyordu. Eski Orman'da

yayılıyor, Fell's Church'e ve ötesindeki yerlere uzanıyordu. Sonunda yüzlerce mil ötede sona eriyordu.

Güç? Bir vampir değildi. Ölümün Bedenlenmiş Hali'ydi. Damon bir an kenara çekip içindeki kargaşa yatışana kadar beklemeyi düşündü. Böyle bir Güç nereden geliyor olabilirdi?

Stefan olsa durur, merakla etrafı kolaçan ederdi. Damon sadece vahşice sırıttı, gaza yüklendi ve hepsi de Eski Orman'da saklanan tilki biçimli bir yaratığa odaklanmış halde binlerce enerji sondası gönderdi.

Saniyenin onda biri kadar bir sürede buldu.

Orada. Eğer yanılmıyorsa, bir karayılan otu çalılığının altında. Ve Shinichi de onun geldiğini biliyordu.

Güzel. Damon doğruca tilkinin üzerine bir Güç dalgası gönderdi ve onu bir tür görünmez ip engelin, bir *kekkai*'nin içine aldı ve mücadele eden hayvanın üzerine doğru yavaşça, bilinçli ve kararlı bir şekilde sıkıştırdı. Shinichi öldürücü bir güçle karşılık verdi. Damon *kekkai*'yi kullanarak hayvanı kaldırdı ve yere çarptı. Birkaç kez bunu tekrarladıktan sonra, Shinichi savaşmaktan vazgeçerek ölü taklidi yaptı. Damon'a uyardı. Shinichi'nin en iyi halinin bu olduğunu düşünüyordu.

Ferrari'yi iki ağacın arasına sıkıştırdı. Shinichi'nin insan biçimine dönüşmek için engelle savaştığı yere koştu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak bir süre hayvanın mücadelesini kısık gözlerle izledi. Sonra *kekkai*'nin alanını değişime izin verecek kadar genişletti.

Shinichi insana dönüştüğü anda Damon'ın elleri boğazına sarılmıştı bile.

"Elena nerede, *kono bakayarou*?" Bir vampir olarak geçirdiği yaşam süresince bir sürü küfür öğrenmişti. Damon özellikle kurbanının anadilini kullanmayı tercih ederdi. Shinichi'ye aklına gelen her şeyi söylüyordu çünkü Shinichi savaşıyordu ve telepatik olarak kızkardeşine sesleniyordu. Damon'ın İtalyanca söyleyebileceği başka şeyler de vardı, kızkardeşinin nerede olduğunu sormak ve... bir dolu küfür daha.

Tilki biçimli başka bir şeyin ona doğru koştuğunu farketti ve Misao'nun öldürmek için geldiğini anladı. Bir *kitsune* olarak gerçek biçimindeydi, tıpkı Damaris'le dolaşırken ezmeye çalıştığı yaratık gibi. Bir tilki, evet, fakat iki, üç... toplam altı kuyruklu bir tilki. Fazla kuyrukları genellikle görünmezdi. Onu da *kekkai*'ye alırken tüm kuyrukları gördüğünü farketti. Kardeşini kurtarmak için tüm kuyruklarını göstermeyi göze almış, bütün gücünü kullanmıştı.

Damon, engelle mücadele eden dişiyi tutmakla yetindi ve Shinichi'ye döndü. "Kardeşin senden daha iyi savaşıyor. Şimdi, Elena nerede?"

Shinichi hemen biçim değiştirerek keskin beyaz dişleriyle Damon'ın boğazına saldırdı. İkisi de savaşmaktan vazgeçmeyecek kadar öfkeli ve testosteron doluydu.

Damon ellerini yine tilkinin boğazına sarmadan önce keskin dişleri boğazında hissetti. Ama bu kez Shinichi

kuyruklarını gösteriyordu ve Damon'ın yapraklarını saymaya bile gerek duymadığı bir yelpaze gibiydi.

Bunun yerine, bir çizmesiyle yelpazenin üzerine bastı ve iki eliyle çekiştirdi. Misao öfkeyle ve acıyla haykırdı. Shinichi altın rengi gözlerini Damon'ınkilere dikerek kıvrandı. Bir dakika sonra omurgası kırılacaktı.

"Bu hoşuma gidiyor," dedi Damon. "Çünkü eminim Misao senin bildiğin her şeyi biliyordur. Onun ölümünü izlemek için hayatta olamaman kötü olacak."

Shinichi savaşı kaybetmek yerine ölmeyi ve Misao'yu Damon'ın merhametine bırakmayı tercih ediyor gibiydi. Ama o anda aniden gözleri karardı, bedeni gevşedi ve kelimeler Damon'ın zihninde zayıf bir şekilde çınladı. *Anyor... Düşün... Emiyorum...*

Damon ona asık yüzle baktı. Stefan olsa, bu noktada biraz nefes almasına izin vermek için avının üzerindeki baskıyı azaltırdı. Diğer yandan Damon basıncı bir an için artırıp eski seviyesine geri çekti.

"Bu daha iyi mi?" diye sordu. "Şirin küçük tilkicik şimdi düşünebiliyor mu?"

Seni alçak...

Damon öfkeli olmasına rağmen aniden bütün bunların amacını hatırladı.

"Elena'ya ne oldu? İzleri bir ağaca kadar gidiyor. Ağacın içinde mi? Artık saniyelerin sayılı. Konuşsan iyi olur."

"Konuş," dedi ikinci bir ses ve Damon bir an için Misao'ya bir bakış attı. Kızla ilgilenmemişti ve bu arada Misao insan biçimine dönüşecek gücü ve alanı bulabilmişti.

İnce kemikli, zarif, tipik bir Japon kızıydı. Tıpkı kardeşininki gibi uçları kızıl olan siyah saçları dışında. Aralarındaki tek fark, Misao'nun kızılının biraz daha açık ve parlak olmasıydı. Gözlerinin önüne düşen buklelerin uçları alev gibiydi, omuzlarından dökülen ipeğimsi siyah saçların uçları da öyle. Çarpıcı bir güzelliği vardı ama Damon'ın zihnindeki nöronlar sadece *ateş, tehlike* ve *aldatıcılık* diyordu.

Bir tuzağa düşmüş olabilir, dedi Shinichi zorlukla.

Bir tuzak mı? Damon kaşlarını çattı. *Ne tür bir tuzak?*

Seni içlerine bakabileceğin yerlere götüreceğim, dedi Shinichi.

"Ve tilkimiz aniden tekrar düşünmeye mi başladı? Ama biliyor musun, bence hiç şirin değilsin," diye fısıldadı Damon *kitsune*'yi yere bırakırken. Shinichi insan biçiminde ayağa kalktı ve Damon engeli hafifçe indirerek onun kendisine bir yumruk atmasına izin verecek kadar alan açtı. Eğilerek darbeden kolayca kurtuldu ve Shinichi'yi arkasındaki ağaca fırlatıp sektirecek bir güçle karşılık verdi. Sonra *kitsune* hala sersemlemiş haldeyken onu kaldırıp omzuna attı ve arabaya doğru yürüdü.

Ben ne olacağım? Misao öfkeli gibi görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Sen de şirin değilsin," dedi Damon umursamazca. Bu süper Güç gerçekten hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Ama ne zaman çıkacağını soruyorsan, ben Elena'yı sağlıklı ve tek parça olarak geri aldığımda çıkarsın."

Misao'yu küfürleriyle baş başa bıraktı. Shinichi'yi, hala sersemlemiş halde ve acı içindeyken, gitmeleri gerekenken yere götürmek istiyordu.

* * *

Elena sayıyordu. *Bir ileri, iki ileri... Koltuk değneğini çalılardan kurtar. Üç, dört, beş ileri...* Şimdi hava kesinlikle kararıyordu. *Altı ileri. Bir şey saçını yakaladı, çekip kurtar! Yedi, sekiz ileri... Lanet olsun! Devrilmiş bir ağaç.* Üzerinden aşılamayacak kadar yüksekti, etrafından dolaşmak zorundaydı. *Pekala, sağa bir, iki, üç -uzun bir ağaç- yedi adım. Yedi adım geri... Şimdi, sağa dön ve yürümeye devam et. Ne kadar istesen de o adımları sayamazsın. Yani dokuzdasın. Ağaç dikey duruyordu, kendini düzelt. Ulu Tanrım, hava iyice kararıdı. On bir ve...*

Ve havalandı. Koltuk değneğinin kaymasına yol açanın ne olduğunu bilmiyordu. El yordamıyla bile etrafı tarayamayacak kadar karanlıktı. Eli zehirli bir meşeye denk gelebilirdi. Yapması gereken şey, bacağındaki korkunç acıyı yatıştıracak şeyler düşünmekti. Tanrım, o düşüş gerçekten canını yakmıştı. Vücudunun yan tarafı baştan aşağı yanıyordu.

Ama uygarlığa ulaşmak zorundaydı çünkü Matt'e ancak uygarlık yardım edebilirdi.

Kalkmak zorundasın Elena.

Kalktı.

Şimdi bir şey göremiyordu ama düştüğünde yönünün neresi olduğunu biliyordu. Yanılıyorsa yola geri dönez ve tekrar başlayabilirdi.

On iki, on üç... diye saymaya devam etti bir yandan kendi kendine konuşurken. Yirmiye ulaştığında rahatladı. Artık her an araba yoluna rastlayabilirdi.

Her an...

Artık zifiri karanlıktı ama araba yoluna ulaştığında bunu anlayabilmek için zemine çok dikkat ediyordu.

Her an...

Elena kırka ulaştığında, başının dertte olduğunu tam olarak anladı.

Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi ki? Küçük bir engel sağa dönmesine neden olduğu her seferinde, dikkatli bir şekilde tekrar sola dönmüştü. Üstelik bir sürü işaret vardı. Ev, ahır, mısır tarlası... Nasıl kaybolmuş olabilirdi? Nasıl? Ormanda sadece yarım dakika yürümüştü.

Ağaçlar bile değişiyordu. Yola yakın kısımda ağaçların çoğu lale veya cevizdi. Şimdi önünde akmeşeler, kızılmeşeler ve kozalaklı ağaçlar uzanıyordu.

Yaşlı meşeler... Ve yerler ayak seslerini gizleyen çam iğneleriyle doluydu.

Sessizlik... Ama yardıma ihtiyacı vardı!

"Bayan Dunstan! Bay Dunstan! Kristin! Jake!" Sesini boğmak için elinden geleni yapıyor gibi görünen bir

dünyaya bu isimleri haykırıp duruyordu. Aslında, karanlıkta belirgin bir grilik algılayabiliyordu. Sis!

"Bayan Dunstaa-aa-aan! Bay Dunstaa-aa-aan! Kiiissstttiiiinnn! Jaaaakeee!"

Kapalı bir yere ihtiyacı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı. Her yeri acıyordu. Özellikle de sol bacağı ve sağ omzu. Nasıl bir görüntüsü olduğunu tahmin edebiliyordu. Baştan aşağı çamur ve yapraklarla kaplı, saçları ağaçlara takıldığı için darmadağınık, her yeri kan içinde...

İyi bir şey. Kesinlikle Elena Gilbert'a benzemiyordu. Elena Gilbert'ın daima bakımlı görünen uzun ipeğimsi saçları vardı. Elena Gilbert, Fell's Church'teki moda trendlerini belirlerdi ve asla yırtık bir iç gömleği ve çamurla kaplı kot pantolonla görülemezdi. Bu hırpani görünüşlü yabancının kesinlikle Elena olduğunu düşünmezlerdi.

Ama hırpani yabancı aniden umutsuzluğa kapılmıştı. Bütün hayatı boyunca ormanda dolaşmış ve bir kez bile saçları ağaçlara takılmamıştı. Ah, elbette ki o zaman etrafını görebiliyordu ama böyle bir durumdan kaçınmak için bu kadar dikkat etmesi gerektiğini de hatırlamıyordu.

Şimdiyse sanki ağaçlar kasıtlı olarak saçlarını yakalamaya çalışıyor gibiydi. En kötü durumlarda vücudunu hareketsiz kılıp saçlarını kurtarmak için başını sertçe çevirmek zorunda kalmıştı.

Saçlarını kurtarmak ne kadar acı verici olsa da bacaklarını yakalayanlar daha korkutucuydu.

Elena bu ormanda oynayarak büyümüştü ve her zaman kendini incitmeden yürüyebileceği bolca yer olmuştu. Ama şimdi... Her yönden bir şeyler ona uzanıyor, ayak bileğini yakalamaya çalışıyordu. Bir de şu dikenlerle kaplı kökleri vücudundan temizlemeye çalışırken için acıyan parmakları vardı.

Korkuyorum, diye düşündü Eski Orman'a girdiğinden beri hissettiklerini nihayet söze dökerek. Çiğden ve terden ıslanmış, saçları yağmurda kalmış gibi sırılsıklam olmuştu. Çok karanlıktı! Şimdi hayalgücü devreye girmişti ve çoğu kimsenin hayalgücünün aksine, kullanabileceği sağlam, somut malzemeleri vardı. Bir vampirin eli saçlarını yakalıyor gibi hissetmişti. Ayak bileğindeki ve omzundaki korkunç acıyla sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra saçlarını tutan 'el'den kurtulmuştu ve başka bir kıvrımlı dalla karşılaşmıştı.

Pekala. Acıya aldırmayacak ve kendini toparlayacaktı. Burada, ortasında kocaman bir kovuk bulunan devasa bir akçam vardı. Kovuk Bonnie'nin girebileceği kadar büyüktü. Sırtını ona dayayacak ve doğruca batıya yürüyecekti. Bulutlar yüzünden yıldızları göremiyordu ama batının sol tarafında olduğunu hissediyordu. Eğer haklıysa, bu yönün onu yola çıkarması gerekirdi. Yanılıyorsa ve kuzeyse, Dunstan'ların evine giderdi. Güneyse, bir süre sonra yola bağlanırdı. Doğuysa... Eh, uzun bir yürüyüş olurdu ama sonunda nehre ulaşırdı.

Ama önce sahip olduğu bütün Güç'ü toplamalı, acıyı bastırmalı, kendini toparlamalıydı. Güç'ü toplayacak ve yolu görebilmek için etrafı aydınlatacaktı. Hatta daha da iyisi, belki de evi görmek için. Sadece bir insanın gücüydü, ancak onu nasıl kullanacağını bilmek yeterli farkı yaratırdı. Güç'ü tek bir beyaz top halinde toplayıp gevşetti ve kaybolmadan önce etrafına bakınmak için kullandı.

Ağaçlar. Ağaçlar. Ağaçlar.

Meşeler ve cevizler, akçamlar ve kayınlar. Her yönde ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu. Sanki büyülü bir ormanda kaybolmuş ve çıkamıyormuş gibi.

Ama çıkacaktı. Bu yönlerin herhangi biri onu sonunda insanlara götürürdü. Doğuya gitse bile. Doğuda bile insanlara rastlayana kadar nehri takip edebilirdi.

Keşke bir pusulası olsaydı.

Keşke yıldızları görebilseydi.

Bütün vücudu titriyordu ve nedeni sadece soğuk değildi. Yaralıydı, çok korkuyordu. Ama bunu unutmak zorundaydı. Meredith ağlamazdı. Meredith korkmazdı. Meredith dışarı çıkmanın mantıklı bir yolunu bulurdu.

Matt için yardım bulmak zorundaydı.

Acıya aldırmamak için dişlerini sıkarak yürümeye başladı. Bu yaralardan herhangi biri başka bir zaman olsa ağlayıp sızlanır, olduğu yerde kıvranırdı. Ama bu kadar çok farklı acısı varken, hepsi tek bir ıstıraba dönüşmüştü.

Şimdi dikkatli ol. Düz gitmeye ve hiçbir şekilde yönünü kaybetmemeye dikkat et. Bir sonraki hedefini net bir şekilde gör.

Sorun şuydu ki hava artık hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı. Sadece tam önündeki ağaç gövdelerini görebiliyordu. *Muhtemelen bir kızılmeşe. Pekala, ona git.* Hop *-ah, acıyor-* hop *-yanaklarından yaş süzülüyor-* hop *-haydi, biraz daha-* hop *-başarabilirsin-* hop. Elini ağacın gövdesine dayadı. *Pekala. Şimdi tam önüne bak. Ah, ileride gri, devasa ve kaba görünüşlü bir şey var, belki bir akmeşe. Ona doğru…* Hop *-acı-* hop *-biri yardım etsin-* hop *-ne kadar sürecek?-* hop *-az kaldı-* hop. *İşte.* Elini geniş gövdeye dayadı.

Ve yine aynı şeyi yaptı.

Yine.

Yine.

Tekrar tekrar.

* * *

"Nedir bu?" diye sordu Damon sertçe. Arabadan indiklerinde Shinichi'nin kendisini yönlendirmesine izin vermek zorunda kalmıştı ama hala *kekkai*'yi önünde tutuyor ve tilkinin her hamlesini izliyordu. Ona pek güvenmiyordu. Şeey, aslında hiç güvenmiyordu. "Engelin arkasındaki ne?" diye sordu tekrar, daha sert bir şekilde. Aynı anda *kitsune*'nin boynundaki halkayı sıktı.

"Küçük kulübemiz... Misao ve benim."

"Ve muhtemelen bir tuzak olamaz, değil mi?"

"Öyle düşünüyorsan, sen bilirsin! Kendim girerim..." Shinichi sonunda yarı tilki yarı insan biçimine dönüştü. Uçları yakut rengi alevlerle beline kadar inen siyah saçlar, aynı renklerde bir kuyruk ve başının üzerinde kırmızı uçlu iki siyah kulak.

Damon estetik açıdan görüntüyü beğenmişti ama daha da önemlisi, şimdi kullanabileceği bir tutacak vardı. Shinichi'nin kuyruğunu yakalayarak büktü.

"*Kes şunu!*"

"Elena'yı geri aldığımda keseceğim. Tabii onu kasıtlı olarak tuzağa düşürmediysen. Eğer yaralıysa, bir şekilde incindiyse, ona zarar vereni dilim dilim doğrarım."

"Kim olursa olsun mu?"

"Kim olursa olsun."

Shinichi hafifçe titriyordu.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, sadece... kararlılığına hayranlık duydum." Titremesi daha da güçlenmişti. Neredeyse bütün vücudu sarsılıyordu. Gülüyor muydu?

Elena'nın hatırına belki onları hayatta tutarım ama acı çekecekleri kesin. Damon kuyruğu daha sert büktü. "Kıpırda!"

Shinichi bir adım daha attı ve güzel bir dağ kulübesi göründü. Yabani çiçekler arasından uzanan çakıl taşı döşeli bir yürüme yolu ve güzel bir verandası vardı.

Acısı artarken Elena umutlanmaya başladı. Ne kadar dönüp dursa da sonunda ormandan çıkacaktı. Başarmak zorundaydı. Toprak sertti, eğim veya çamur görünmüyordu. Demek ki nehre doğru yürümüyordu. Yola doğru gidiyordu. Bundan emindi.

Bakışlarını ilerideki bir ağaca odakladı. Sonra neredeyse acısını unutmuş bir şekilde sekerek ilerledi.

Devasa ağaca yaslandı. Ona dayanırken, kafasını bir şey kurcaladı. Neden sakat bacağı ağacın gövdesine çarpmıyordu. Dinlenmek için durduğunda diğer bütün ağaçlarda bacağını çarpmış ve canı yanmıştı. Bunun önemli olduğunu bir şekilde biliyormuş gibi ağaçtan çekildi, bütün Güç'ünü topladı ve beyaz bir ışık patlamasıyla bıraktı.

Üzerinde kocaman kovuğu olan ağaç, yürümeye ilk başladığı yerdeki ağaç tam karşısında duruyordu.

Elena bir an için tamamen hareketsiz kaldı ve ışığı ağaca tuttu. Belki de farklı bir...

Hayır. Ağacın diğer tarafındaydı ama aynı ağaçtı. Saçının yakalandığı kabuk şuydu. Kurumuş kan kendi eliydi. Altında kanlı bacağı iz bırakmıştı... Hem de taze!

Dümdüz yürümesine rağmen doğruca bu ağaca geri dönmüştü.

"*Haaaaayyıırrrr!*"

Ferrari'den düştüğünden beri çıkardığı ilk ses buydu. Bütün o acıya sessizce dayanmıştı ama hiç küfretmemiş ya da bağırmamıştı. Şimdi ikisini de yapmak istiyordu.

Belki de aynı ağaç değildi.

Haaaaayyııırrr, haaaaayyııırrr, haaaaayyııırrr!

Belki de Güç geri gelecek ve sadece halüsinasyon gör-düğünü anlayacaktı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Bu mümkün değildi.

Haaaaayyııırrr!

Koltuk değneği elinden kaydı. Koltukaltına o kadar sert battı ki diğer tüm acıları geride bırakan bir şekilde canı yandı. Her yeri acıyordu. Ama en kötüsü zihniydi. Kafasında, kar yağdırmak için sallanan şu kar kürelerin-den biri belirmişti. Fakat bu kürenin her yerinde ağaçlar vardı. Tepesinden altına kadar, bir yanından diğerine ka-dar her yer ağaçlarla kaplıydı ve hepsi merkezi işaret edi-yordu. Ve bu kürenin içinde dolaşırken nereye giderse gitsin, daha fazla ağaçla karşılaşacaktı çünkü bu dünyada başka hiçbir şey yoktu.

Bu bir kabustu, böyle bir şey gerçek olamazdı.

Ağaçların zeki olduğunu da anlamıştı. Şimdi bile kol-tuk değneğini elinden almaya çalışıyorlardı. Koltuk değ-neği, çok küçük insanlar tarafından elden ele geçiriliyor-muş gibi kıpırdıyordu. Uzanıp ucunu zorlukla yakalaya-bildi.

Yere düştüğünü hatırlamıyordu ama yerdeydi. Topra-ğın tatlı, toprağımsı, reçineli bir kokusu vardı. Sürüngen bitkiler onu sınıyor, tadına bakıyordu. Küçük dokunuş-larla, başını kaldıramaması için saçlarına dolanıyorlardı.

Sonra vücudunun, omzunun, kanlı dirsinin tadına bakıl-lar. Hiçbirinin önemi yoktu.

Gözlerini sıkıca kapadı ve bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Sürüngenler şimdi yaralı bacağını çe-kiştiriyordu. İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalıştı. Bir an için acı onu uyandırdı. *Matt'e ulaşmalıyım*, diye düşün-dü. Ama bir an sonra bu düşüncesi de bulandı. Tatlı, re-çineli koku kaldı sadece. Sürüngen bitkiler göğsünde do-laşıyor, karnında toplanıyordu.

Ve karnını sıkmaya başlamışlardı.

Elena tehlikeyi anladığında nefesini kesiyorlardı. Göğsünü genişletemiyordu. Nefesini bırakırken, hepsi birlikte çalışarak biraz daha sıktı. Bütün küçük sürüngen bitkiler, dev bir anakonda gibi hareket ediyordu.

Onlardan kurtulamıyordu. Sertler, güçlüydüler. Tır-naklarıyla onları kesemiyordu. Parmaklarını bir grubun altından soktu ve tırnaklarıyla kesmeye çalışıp bükerek bütün gücüyle çekiştirdi. Sonunda biri bir arp telinin kopuşu gibi bir sesle koptu ve havaya savruldu.

Geri kalanlar daha da sıkıştırdı.

Şimdi sadece hava almak için savaşıyordu. Sürüngen-ler dudaklarına dokunuyor, bir sürü ince yılan gibi yü-zünde dolaşıyordu. Yüzünü, yanaklarını ve alnını sarmış-lardı.

Öleceğim.

Derin bir pişmanlık duydu. Kendisine ikinci bir ya-şam şansı verilmişti -vampir olarak yaşamı da sayılırsa,

üçüncü- ve onunla hiçbir şey yapamamıştı. Kendi zevkini izlemekten başka bir şey düşünmemişti. Şimdi Fell's Church tehdit altındaydı, Matt tehlikedeydi ve sadece onlara yardım edememekle kalmayacak, burada kendisi de ölecekti.

Yapabileceği en doğru şey ne olurdu? Ruhsal şey? Kötülükle işbirliği yapmak ve daha sonra yok etme şansı olması için dua etmek mi? Belki. Belki de yapması gereken tek şey yardım istemekti.

Nefessizlik duygusu başını döndürüyordu. Damon'dan bunu asla beklemezdi, Damon onu asla böyle bir şeyin içine çekmez, böyle ölmesine izin vermezdi. Daha günler önce onu Stefan'a karşı savunmamış mıydı?

Damon ve yaratıklar. Belki de Damon onu yaratıkları kurban ediyordu. Çok şey istedikleri kesindi.

Belki de yardım dilenmesini bekliyordu. Çok karanlık bir yerde zihnini onunkine odaklamış halde bekliyor olabilirdi.

Güç'ün son damlasını kullanmaya çalıştı. Neredeyse tükenmişti ama tıpkı bir kibrit gibi, tekrarlanan denemelerle nihayet bir kıvılcım yaratmayı başardı.

Sonra alevin alnına girdiğini hayal etti. Başına. İçeri. İşte.

Şimdi.

Nefes alamamanın getirdiği acıyla düşündü. *Bonnie. Bonnie. Duy beni.*

Cevap yoktu. Olsa da duyamazdı zaten.

Bonnie, Matt Eski Orman'daki bir açıklıkta. Kana veya başka türde yardıma ihtiyacı olabilir. Onu arayın. Benim aramda.

Benim için endişelenmeyin. Benim için artık çok geç. Matt'i bulun.

Ve söyleyebileceği her şey bu kadardı. Ama içinden bir his Bonnie'nin onu duyamadığını söylüyordu. Ciğerleri patlamak üzereydi. Bu ölmek için korkunç bir yoldu. Sadece bir kez daha nefes alabilecekti ve sonra daha fazla hava kalmayacaktı.

Lanet olsun sana Damon, diye düşündü ve bütün düşüncelerini, bütün zihnini, Stefan'ın anılarına odakladı. Stefan'ın kollarında olduğunu, Stefan'ın ani ve beklenmedik gülümsemesini, Stefan'ın dokunuşunu düşündü.

Yeşil gözler. Yaprak yeşili gözler. Güneş ışığına doğru tutulan bir yaprak gibi…

Bir şekilde lekesiz tutmayı başardığı ahlak değerleri…

Stefan… Seni seviyorum.

Seni daima seveceğim.

Seni hep sevdim.

Sevi…

28

Matt saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama ağaçların altı bir hayli kararmıştı. Elena'nın yeni arabasında, fırlatılıp atılmış ve unutulmuş gibi yanlamasına yatıyordu. Bütün vücudu sızlıyordu.

Uyandığında ilk düşündüğü Elena olmuştu. Beyaz iç gömleğini hiçbir yerde göremedi. Önce yumuşak bir sesle, sonra bağırarak seslendiğinde de bir cevap alamadı.

Bu yüzden şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerinde el yordamıyla aranıyordu. Damon gitmiş gibi görünüyordu ve bu ona zihninde işaret feneri gibi aydınlanan bir umut ve cesaret kıvılcımı vermişti. Bir kenara atılmış Pendleton bluzunu buldu, ayak altında ciddi şekilde hırpalanmıştı. Ama açıklıkta başka bir yumuşak ve sıcak vücut bulamadığında göğsü sıkıştı.

Sonra Jaguar'ı hatırladı. Elini cebine sokarak anahtarları bulmaya çalıştı ama cebi boştu. Sonunda kontağın üzerinde olduklarını keşfetti. Bu nasıl olmuştu?

Bir an arabanın çalışmayacağını düşündü, sonra farların ışığını görünce neredeyse şoka girdi. Baygın halde yatan Elena'nın kazayla üzerinden geçmeden arabayı nasıl çevireceğini düşündü ve torpido gözünü karıştırdı. Birkaç kullanım rehberi ve bir güneş gözlüğü vardı. Ah, bir de lapis lazuli yüzük. Biri gerekirse diye buraya bir tane yedek koymuştu anlaşılan. Parmağına geçirdi ve gayet iyi uyduğunu gördü.

Sonunda parmakları bir el fenerini kavradığında, artık açıklığı istediği gibi arayabilirdi.

Elena yoktu.

Ferrari yoktu.

Damon, Elena'yı başka bir yere götürmüştü.

Pekala, o halde onları takip edecekti. Bunu yapmak için Elena'nın arabasını geride bırakmak zorundaydı ama bu canavarların arabalara ne yaptığını gördüğünden, çok şey kaybedeceğini sanmıyordu.

El fenerine de dikkat etmek zorundaydı. Ne kadar pili olduğunu kim bilebilirdi?

Canı cehenneme! Bonnie'nin cep telefonunu ve sonra ev telefonunu aramayı denedi. En son da pansiyonu aradı. Telefonun ikonu aksini söylemesine rağmen hiç sinyal yoktu. Nedenini sorgulamak da anlamsızdı, burası Eski Orman'dı ve her zamanki gibi her şeyi bozuyordu.

Meredith muhtemelen daha mantıklı davranacakken neden önce Bonnie'nin telefonunu aradığını kendine sormadı.

Ferrari'nin izlerini kolayca buldu. Damon cehennemden fırlamış bir yarasa gibi gitmişti. Bunu düşünürken Matt acı acı gülümsedi.

Sonra Eski Orman'dan çıkmak için dönmüş gibiydi. Bu kolaydı, Damon'ın ya arabayı doğru kontrol edemeyecek kadar hızlı gittiği ya da Elena'nın karşı koyduğu belli oluyordu çünkü birçok yerde, özellikle de virajlarda, lastikler yolun kenarındaki yumuşak toprak alanda kolayca görülüyordu.

Matt ipucu olabilecek bir şeye basmamaya özellikle dikkat ediyordu. Bir noktada geri dönmek zorunda kalabilirdi. Gecenin içindeki küçük gürültülere aldırmamaya da dikkat ediyordu. Yaratıkların orada olduğunu biliyor ama onları düşünmeyi reddediyordu.

Ve neden bunu yaptığını, geri çekilmek yerine neden kararlı bir şekilde tehlikenin içine yürüdüğünü, neden Jaguar'a atlayıp Eski Orman'dan kaçmadığını kendine hiç sormadı. Sonuçta Stefan ondan Elena'yı korumasını istememişti.

Ama Damon'ın söylediği herhangi bir şeye güvenemeyeceğini de biliyordu.

Ayrıca, daha ilk çıktıkları günlerden beri Elena'ya göz kulak olmuştu. Şimdi düşmanlarına kıyasla sakar, yavaş ve zayıf olabilirdi ama Matt asla vazgeçmezdi.

Artık her yer zifiri karanlıktı. Alacakaranlığın son sakinleri de gökyüzünü terketmişti ve Matt başını kaldırdığında bulutları ve yıldızları görüyordu. Ağaçlar her iki tarafında tehditkar bir şekilde uzanıyordu.

Yolun sonuna yaklaşıyordu. Dunstan'ların evi yakında görüş alanına girecekti. Onlara görüp görmedikleri sora...

Kan.

Önce zihninden çok çeşitli gülünç alternatifler geçti, koyu kırmızı boya gibi. Ama fenerinin ışığı, yolun keskin bir şekilde döndüğü noktada, yolun kenarında kızılkahverengi lekeler yakalamıştı. Yolun üzerindeki şey kesinlikle kandı. Ve az da değildi.

Kızıl-kahverengi lekelere basmamaya dikkat ederek yürürken ve fenerini yolun iki kenarına sallayıp dururken Matt olanları anlamaya başladı.

Elena arabadan atlamıştı.

Ya bu olmuştu ya da Damon onu hızla giden bir arabadan dışarı itmişti. Ama Elena'yı ele geçirmek için onca zahmete girdikten sonra bu pek mantıklı görünmüyordu. Elbette tatmin olana kadar kanını emmiş de olabilirdi. İçgüdüsel olarak Matt'in parmakları ağrıyan boğazına gitti. Ama o zaman Elena'yı neden arabaya bindirsindi ki?

Onu arabadan dışarı atarak öldürmek için mi?

Bu aptalca bir yoldu ama belki de Damon cesetle ilgilenmesi için küçük yaratıklarına güveniyordu.

Mümkündü, yine de pek olası değildi.

Olası olan neydi?

Eh, Dunstan'ların evi yolun yan tarafında görünmüştü ama buradan göremiyordu. Ve Elena'nın keskin bir virajdan dönerken hızla giden bir arabadan atlamış olma olasılığı daha yüksek görünüyordu. Böyle bir şey için zekaya, cesarete ve ölmeyeceği konusunda şansına tam bir güven gerekirdi.

Matt'in feneri yolun kenarında parçalanmış uzun bir ormangülü çalılığını aydınlattı.

Tanrım, evet, Elena'nın yaptığı şey buydu. Arabadan atlamış ve yuvarlanmaya çalışmıştı. Boynunu kırmadığı için şanslıydı. Ama durabilmek için köklere ve çalılara tutunarak yuvarlanmaya devam etmişti. Bu yüzden bütün çalılar paramparçaydı.

Matt'in morali yükselmeye başladı. Başarıyordu. Elena'nın izini sürebiliyordu. Sanki o anda oradaymış gibi düşüşünü açıkça görebiliyordu.

Ama sonra şu ağaç köküne takılmış, diye düşündü izi takip ederken. Canı yanmış olmalıydı. Sonra betona çarpmış ve bir süre de betonun üzerinde yuvarlanmıştı. İşte acı diye buna denirdi. Kanı buraya da bulaşmıştı ve ardından yine çalılara doğru gitmişti.

Sonra ne olmuştu? Çalılarda düşüşle ilgili başka iz görünmüyordu. Burada neler olmuştu? Damon, Ferrari'yi yeterince hızlı bir şekilde geri getirip onu tekrar arabaya mı almıştı?

Hayır, diye düşündü Matt toprağı dikkatle inceleyerek. Burada sadece bir çift ayak izi vardı ve onlar da Elena'ya aitti. Elena burada ayağa kalkmıştı ama muhtemelen yaraları yüzünden tekrar düşmüştü. Sonra tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı ama işaretler oldukça tuhaftı. Bir tarafta normal ve derin, diğer tarafta hafif izler vardı.

Koltuk değneği. Kendine bir koltuk değneği bulmuştu. Evet. Şu sürünme işaretleri, yaralı ayağının bıraktığı izlerdi. Bu ağaca yürüyüp etrafından dolaşmıştı ya da görünüşe bakılırsa yürümek yerine sekmişti. Sonra da Dunstan'ların evine yönelmişti.

Akıllı kız. Muhtemelen şu anda tanınmaz durumda olmalıydı ve onunla rahmetli Elena Gilbert arasındaki benzerliği biri farketse bile önemli miydi ki? Elena'nın Philadelphia'dan gelen kuzeni olabilirdi.

Demek burada... Bir, iki, üç... sekiz adım ilerlemişti ve işte Dunstan'ların evi oradaydı. Matt ışıkları görebiliyordu. Atların kokusunu alabiliyordu. Heyecanlanarak yolun geri kalanını koştu. Birkaç kez düşmek, ağrılar içindeki vücuduna hiç iyi gelmemişti ama yine de doğruca arka verandanın ışığına doğru ilerliyordu. Dunstan'lar ön verandayı sevmiyor olmalıydı.

Kapıya ulaştığında neredeyse çılgınca yumrukladı. Onu bulmuştu. Elena'yı bulmuştu!

Kapının aralanması biraz uzun sürmüş gibi geldi. *Evet, güzel, temkinli insanlarsınız,* diye düşünürken Matt

ayağını aralığa soktu. *Baştan aşağı kanlar içinde bir kızı gördükten sonra bir vampiri içeri almazsınız.*

"Evet? Ne istiyorsun?"

"Benim, Matt Honeycutt," dedi Matt aralıktan görünen göze bakarak. "Ben El... Kız için geldim."

"Hangi kızdan söz ediyorsun sen?" dedi ses sinirli bir şekilde.

"Bakın, endişelenmenize gerek yok. benim... Jake beni okuldan tanır. Kristin de tanır. Yardıma geldim."

Sesindeki samimiyet, kapının arkasındaki kişiyi etkilemiş gibiydi. Kapı açıldı ve iriyarı, siyah saçlı, kirli sakallı bir adam fanilasıyla Matt'in karşısına çıktı. Arkasında, oturma odasında, uzun boylu, zayıf, neredeyse sıska bir kadın vardı. Ağlamış gibi görünüyordu. İkisinin arkasında, Robert E. Lee'de Matt'in bir sınıf üstünde olan Jake duruyordu.

"Jake," dedi Matt. Ama acı dolu bakışlar dışında bir cevap alamadı.

"Sorun ne?" diye sordu Matt dehşete kapılarak. "Bir süre önce buraya yaralı bir kız geldi... Yaralıydı... Ama onu içeri aldınız, değil mi?"

"Buraya kimse gelmedi," dedi Bay Dunstan.

"Gelmiş olmalı. İzini sürdüm. Kanıyla iz bırakmış, anlıyor musunuz? Neredeyse kapınıza kadar." Matt düşünmüyordu. Her nedense, gerçekleri yeterince yüksek sesle söylemeye devam ederse, Elena'yı karşısına çıkaracaklarmış gibi geliyordu.

"Daha fazla sorun," dedi Jake yüz ifadesine uygun donuk bir ses tonuyla.

Bayan Dunstan daha anlayışlı görünüyordu. "Gecenin içinde bir ses duyduk ama baktığımızda kimseyi göremedik. Ayrıca bizim kendi sorunlarımız var."

Tam o anda Kristin içeri daldı. Matt ona bakarken önce deja-vu yaşıyormuş gibi hissetti. Tıpkı Tami Bryce gibi giyinmişti. Kot şortunu kısacık kesmişti. Üzerinde bir bikini vardı -Matt hemen bakışlarını kaçırdı- ama Tami'nin yuvarlak kartonlar yapıştırdığı yerde iki büyük delik görünüyordu. Ve kendini parlak zamkla süslemişti.

Tanrım! Bu kız daha kaç yaşındaydı? On iki mi? On üç mü? Nasıl böyle davranabilirdi?

Ama bir an sonra bütün vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. Kristin kendini ona yaslamış, kur yapıyordu. "Matt Honey-butt! Beni görmeye mi geldin!"

Matt şaşkınlığını üzerinden atabilmek için dikkatle nefes aldı. *Matt Honeybutt.* Bunu biliyor olması mümkün değildi. Tami'yle aynı okula bile gitmiyordu. Neden Tami onu arayıp böyle bir şey söyleyecekti ki?

Zihnini netleştirmeye çalışır gibi başını iki yana salladı. Sonra, nazik davranmaya çalışan Bayan Dunstan'a baktı. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu. "Benim birkaç arama yapmam gerekiyor. Çok önemli."

"Telefon dünden beri kesik," dedi Bay Dunstan sertçe. Kristin'i Matt'ten uzaklaştırmaya çalışmamıştı, ki bu çok tuhaftı çünkü öfkeli olduğu açıktı. "Muhtemelen bir

ağaç devrilmiştir. Ve cep telefonlarının burada çekmediğini bilirsin."

"Ama..." Matt'in zihni hızla çalışıyordu. "Yani gerçekten ergenlik çağında bir kızın evinize gelip yardım istemediğini mi söylüyorsunuz? Sarı saçlı, mavi gözlü bir kız? Yemin ederim, ona zarar veren ben değilim. Yemin ederim, ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Matt Honey-butt? Senin için bir dövme yapıyorum." Arkasından hala Matt'e sarılmış olan Kristin, sol kolunu uzattı. Matt dehşetle kola baktı. Kızın sol ön kolunda delikler açmak için iğneler kullandığı ve koyu mavi rengi elde etmek için bir dolmakalemin mürekkep kartuşunu açtığı açıkça anlaşılıyordu. Bir çocuk tarafından yapılmış tipik bir hapishane dövmesiydi. Titrek M A T harfleri görülüyordu ve muhtemelen son T'yi oluşturacak bir mürekkep lekesi de vardı.

Beni içeri almak istememelerine şaşmamak gerek, diye düşündü Matt. Kristin iki kolunu da Matt'in beline dolamış, nefes almasını zorlaştırıyordu. Parmak uçlarında yükselmiş, ona Tami'nin söylediği türden müstehcen kelimeler fısıldıyordu.

Matt, Bayan Dunstan'a baktı. "İnanın, Kristin'i belki bir yıldır görmedim. Bir yılsonu karnavalı oldu ve Kristin midilliler için yardım etti ama..."

Bayan Dunstan yavaşça başıyla onayladı. "Senin hatan değil. Jake'e de aynı şekilde davrandı. Kendi ağabeyine. Babasına da. Ama sana gerçeği söylüyoruz, başka bir

kız görmedik. Bugün kapımızı senden başka kimse çalmadı."

"Peki." Matt'in gözleri sulanıyordu. Öncelikle kendi hayatını kurtarmaya odaklanmış olan zihni, ona tartışmamasını, nefesini korumasını söylüyordu. "Kristin... gerçekten... nefes... alamıyorum..."

"Ama seni seviyorum Matt Honey-butt. Beni asla terketmeni istemiyorum. Özellikle de o yaşlı fahişe için. Göz boşluklarında iğrenç solucanlar olan şu yaşlı kaltak için."

Matt yine dünya sallanıyormuş gibi hissetti. Ama nefes alamıyordu. Gözleri iri iri açılarak en yakında duran Bay Dunstan'a döndü.

"Nefes... alamıyorum..."

On üç yaşında bir kız nasıl bu kadar güçlü olabilirdi. Onu Matt'in üzerinden alabilmek için Bay Dunstan'ın ve Jake'in birlikte uğraşması gerekti. Hayır, bu bile işe yaramıyordu. Gözlerinin önünde gri noktalar uçuşmaya başlamıştı. Havaya ihtiyacı vardı.

Bir çatırtı duyuldu. Arkasından bir tane daha. Aniden yine nefes alabilmeye başladı.

"Hayır, Jacob! Daha fazla vurma!" diye bağırdı Bayan Dunstan. "Bırak onu, daha fazla vurma!"

Matt'in görüşü netleştiğinde, Bay Dunstan kemerini çıkarıyordu ve Kristin uluyordu. "Sizden nefret ediyoruuum! Sizden nefret ediyoruuuumm! Buna pişman olacaksınız!" Sonra fırlayıp gitti.

"Bunun yararı mı olur, yoksa daha mı kötü yapar, bilmiyorum," dedi Matt nihayet tekrar soluklanabildiğinde, "ama Kristin böyle davranan tek kız değil. Kasabada en azından bir tane daha var..."

"Benim umrumda olan sadece Kristin," dedi Bayan Dunstan. "Ve bu şey benim kızım değil."

Matt başıyla onayladı. Ama şimdi yapması gereken bir şey vardı. Elena'yı bulmalıydı.

"Sarışın bir kız kapınıza gelir ve yardım isterse lütfen onu içeri alır mısınız?" diye sordu Bayan Dunstan'a. "Lütfen? Ama hiçbir erkeği içeri almayın. Hatta beni bile," diye patladı.

Bir an için Bayan Dunstan'la göz göze geldi ve bir bağlantı hissetti. Sonra kadın başıyla onayladı ve Matt'i aceleyle evden çıkardı.

Pekala, diye düşündü Matt. *Elena buraya yönelmiş ama ulaşamamış. İzlere tekrar bak.*

Baktı. Ve Dunstan'ların evinden birkaç adım ötede izlerin ona gösterdiği şey, Elena'nın açıklanamaz bir şekilde sağa, doğruca ormana döndüğüydü.

Neden? Bir şey onu korkutmuş muydu? Yoksa -Matt'in midesi bulandı- ona yardım edebilecek insanlardan uzaklaşması için kandırılmış mıydı?

Matt'in yapabileceği tek şey, Elena'nın peşinden ormana girmekti.

29

"Elena!"

Bir şey onu rahatsız ediyordu.

"Elena!"

Lütfen, daha fazla acı olmasın. Şu anda hissedemiyordu ama hatırlıyordu. *Lütfen hava için daha fazla çabalamak zorunda kalmayayım.*

"Elena!"

Hayır, beni rahat bırakın. Elena kulaklarını ve beynini rahatsız eden şeyi zihinsel olarak itti.

"Elena, lütfen..."

İstediği tek şey bir şey vardı. O da uyumaktı. Sonsuza kadar.

"Lanet olsun sana Shinichi!"

Shinichi, Elena'nın içinden yayılan parıltıyı bulduğunda, Damon minyatür ormanlı kar küresini eline aldı. İçinde düzinelerce çam, ceviz ve diğer türde ağaçlar vardı. Biri eğer böyle bir kürenin içine sokulursa, önünde ve arkasında, her yönde ağaçlar görür, dümdüz yürüse bile, hangi yöne giderse gitsin yine başladığı noktaya geri dönerdi.

"Bu eğlenceli bir oyun," dedi Shinichi, Damon'ı ciddi bir yüzle izlerken. "Genellikle çocuklar için bir oyuncak. Bir oyun tuzağı."

"Ve sen bunu eğlenceli mi buluyorsun?" Damon, Shinichi'nin gizli barınağı olan güzel kulübedeki sehpaya küreyi vurdu. Bunların neden çocuk oyuncağı olduğunu da o zaman anladı. Bu küreler asla kırılmazdı.

Damon bir an duraksayıp kendini toparlamaya çalıştı. Elena'nın belki de saniyeleri sayılıydı. Kelimelerini çok doğru seçmek zorundaydı.

O bir anlık duraksamadan sonra ağzından çoğu İngilizce bir dizi kelime döküldü. Gereksiz küfürler ya da hakaretlerle vakit kaybetmiyordu. Shinichi'yi aşağılamak umrunda değildi. Onu tehdit etti. Hayır, aslında yemin etti. Bunca yıllık ömründe, insanlar ve vampirler arasında sadece en sapkınlarının yapmayı akıl ettiğine şahit olduğu en beter şeyleri ona yapacağına ant içti. Sonunda Shinichi onun çok ciddi olduğunu anladı ve Damon kendini kürenin içinde buldu. Elena hemen önünde, ayaklarının dibinde yatıyordu. En kötü kabuslarında bile görebileceğinden daha korkunç durumdaydı. Sağ kolu çeşitli yerlerinden kırılmıştı ve sol kavalkemiğini feci şekilde parçalamıştı.

Onun kürenin ormanında topallayarak, sağ kolu omzundan dirseğine kadar kanlar içinde ve yaralı sol bacağını bir hayvan gibi arkasında sürüyerek yürüdüğünü düşününce dehşete kapıldı. Ve şimdiki hali daha da beterdi. Saçları ter ve çamur içindeydi. Sıyklıyor, aklını kaçırmış gibi orada olmayan insanlarla konuşuyordu.

Ve morarmaya başlamıştı.

Elena bütün gücünü kullanarak sadece yaratıklardan birini koparabilmişti. Damon onları avuçlayarak topraktan büyük bir öfkeyle söktü. Havasızlıktan ölmek üzereyken Elena derin bir nefes aldıysa da bilinci yerine gelmedi.

Damon'ın hatırladığı Elena bu değildi. Onu kucağına aldığında direnmedi, kabullenmedi, hiçbir tepki vermedi. Elena onu tanımamıştı. Ateşten, bitkinlikten ve acıdan sayıklıyordu. Bir an kendine gelir gibi olduğunda, ıslak ve dağınık saçlarının arasından Damon'ın elini öpüp fısıldadı. "Matt... Matt'i bul." Karşısındakinin kim olduğunu bilmiyordu, hatta kendinin kim olduğunu bildiği bile şüpheliydi. Yine de arkadaşı için endişeleniyordu. Öpücüğü, Damon'ı elinden koluna doğru yayılan, kızgın bir demirin dokunuşu gibi dağlamıştı. Elena'nın zihnini, hissettiği acıyı başka bir yere, geceye ya da kendine yönlendirmeye çalıştı.

Tekrar Shinichi'ye döndü ve buzlu rüzgar gibi bir sesle konuştu. "Bütün yaralarını iyileştirmek için bir şeyler yapsan iyi olur. Hemen!"

Kulübe aynı çamlarla, cevizlerle ve diğer ağaçlarla doluydu. Shinichi ateşi karıştırınca alevler menekşe rengi ve yeşil tonlarda parladı.

"Bu su kaynamak üzere. Bundan yapılmış çayı onca içir." Damon'a kararmış bir kupa uzattı. Bir zamanlar güzel bir gümüş parça olduğu belliydi, şimdiyse sadece bir kalıntıydı. İçinde kırık yapraklar ve sevimsiz görünüşlü şeyler olan bir çaydanlığı işaret etti. "Bir fincanın üçte birini içmesine dikkat et. Sonra uyuyacak ve uyandığında eskisi gibi olacak."

Dirseğini Damon'ın kaburgalarına gömdü. "Ya da ona birkaç yudum içirir ve biraz iyileştikten sonra geriüni verip vermemenin sana kaldığını ona gösterirsin. Bilirsin, ne kadar işbirlikçi olacağına göre..."

Damon sessizce arkasını döndü. *Ona bakarsam ona öldüreceğim*, diye düşündü. *Ama ya ona yine ihtiyacım olursa.*

"İyileşmesini gerçekten hızlandırmak istersen, içine biraz kendi kanından da kat. Bazıları öyle yapmayı sever," diye ekledi Shinichi. Sesi heyecanla yükselmişti. "Böylece bir insanın ne kadar acıyı kaldırabileceğini kendi gözlerinle görürsün. Tam ölürlerken onlara biraz çay ve kan verip her şeye baştan başlayabilirsin. Tabii seni son seferinden hatırlarlarsa, ki bunu pek yapamazlar, ge-

nellikle seninle savaşabilme şansını kazanmak için acıya dayanırlar." Shinichi güldü ve Damon onun gerçekten pek aklı başında olmadığını düşündü.

Ama aniden Shinichi'ye döndüğünde hareketsiz durmak zorunda kaldı. Shinichi parıltılı bir hal almıştı ve her tarafından ışık huzmeleri süzülüyordu. Damon neredeyse kör olacaktı ve Shinichi'nin amacının bu olduğunu biliyordu. Kendi aklına sarılır gibi gümüş kupaya tutundu.

Belki de yaptığı buydu. Zihninde boş bir yer vardı ve orada, Elena'yı bulmaya çalıştığına dair anılar belirmişti... Ya da Shinichi'yi. Çünkü Elena aniden yanından ayrılmıştı ve bu ancak *kitsune*'nin hatası olabilirdi.

"Söyleyin, burada modern bir banyo var mı?" diye sordu Damon.

"Ne istersen var. Sadece bir kapıyı açmadan önce ne istediğine karar ver ve bu anahtarla aç. Ve şimdi..." Shinichi altın rengi gözlerini kapayarak gerindi. Bir eliyle, ucu kızıl renkli parlak siyah tüylerini okşadı. "Şimdi sanırım gidip bir çalılığın altında uyuyacağım."

"Hep yaptığın şey bu mu?" Damon sesindeki alaycılığı gizlemeye gerek duymadı.

"Bir de Misao'yla eğlenmek. Ve savaşmak. Turnuvalara katılmak. Onlar, ee, gelip kendin gör."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum." Damon bu tilkiyle kızkardeşinin eğlence anlayışını öğrenmek istemiyordu.

Shinichi uzandı ve kaynamış su dolu minyatür kazanı ateşin üzerinden aldı. Kaynamış suyu ağaç kökleri, yaprak ve diğer bitkilerle dolu metal kupaya boşalttı.

"Artık gidip çalılığını bul," dedi Damon ve bu bir öneri değildi. Artık tilkiyle işi bitmişti ve ondan sıkılmıştı. Shinichi'nin başka insanlara neler yapabileceğini umursamıyordu. İstediği tek şey Elena'yla yalnız kalmaktı.

"Unutma, onu bir süre tutmak istiyorsan hepsini içit. Bunu içmeden kurtarılabilecek durumda görünmüyor." Shinichi koyu yeşil çayın içine birkaç yaprak daha attı. "Uyanmadan önce denesen daha iyi olur."

"Buradan gider misin artık?"

Shinichi yanlışlıkla başka bir yere değil de gerçek dünyaya ulaşmak için doğru şekilde dönmeye dikkat ederek boyutlararası çatlaktan çıktığında öfkeden kuduruyordu. Geri dönüp Damon'ı öldüresiye dövmek istiyordu. Damon'ın içindeki yaratıkları harekete geçirip onu... Ah, elbette tatlı Elena'yı öldürtemezdi. O, nektarı tadılmamış bir çiçekti ve Shinichi'nin onun gömüldüğünü görmek için acelesi yoktu.

Ama fikrin geri kalanına gelince... *Evet*, diye düşündü. Artık ne yapacağını biliyordu. Damon ve Elena'nın sevişmesini izlemek, sonra da bu geceki Gündönümü Festivali sırasında canavarı geri getirmek çok eğlenceli olacaktı. Damon'ın "müttefik" olduklarına inanmasına izin verebilirdi ve sonra küçük maceralarının ortasında ele geçirilmiş Damon'ı serbest bırakacaktı. Böylece ona başından beri kontrolün kendisinde, Shinichi'de olduğunu gösterecekti.

Elena'yı daha önce hiç aklına gelmeyen şekillerde cezalandıracak ve acı içinde ölümünü izleyecekti. Damon'ın elinden. Bunu düşününce, Shinichi'nin kuyruğu heyecanla sallandı. Şimdilik birlikte gülüşüp şakalaşmalarına izin verebilirdi. İntikam zamanla olgunlaşırdı ve öfkelendiğinde Damon'ı kontrol etmek gerçekten oldukça zordu.

Bunu itiraf etmek, tıpkı Damon'ın hayvanlara karşı gösterdiği akıl almaz zalimliği yüzünden kuyruğunun -ortadaki fiziksel olan- acıdığı gibi acıtıyordu. Damon tutkulu hareket ettiğinde, Shinichi'nin onu kontrol edebilmesi için bütün gücüyle konsantre olması gerekiyordu.

Ama Gündönümü'nde Damon sakin olacaktı. Kendinden memnun olacaktı çünkü şüphesiz Elena'yla birlikte Shinichi'yi durdurmak için bir plan yapacaklardı.

İşte asıl eğlence o zaman başlayacaktı.

Elena çok güzel bir köle olacaktı.

Kitsune gittikten sonra, Damon daha doğal davranabileceğini hissediyordu. Elena'nın zihnini sıkıca kavrayarak kupayı eline aldı. Elena'nın üzerinde denemeden önce karışımın tadına kendisi baktı ve kokuğundan daha az mide bulandırıcı olduğunu farketti. Gerçi

tadı kötü de olsa Elena'nın başka seçeneği yoktu, kendi başına hayatta kalamazdı. Damon yavaş yavaş kanını ona içirdi.

Sonra bir miktar da kendi kanını içirdi. Elena hâlâ baygındı ama yapılacak başka bir şey kalmamıştı.

Sonra Elena sakin bir uykuya daldı.

Damon odanın içinde huzursuzca dolanıyordu. Zihninde, bir rüyanın anısı gibi dolaşan görüntüler vardı. Elena saatte yaklaşık yüz kilometre hızla giden bir Ferrari'den kendini dışarı atmaya çalışıyordu ama neden kaçıyordu?

Damon'dan mı?

Neden?

Bu hiç de iyi bir başlangıç değildi.

Ama hatırlayabildiği tek şey de buydu! Lanet olsun! Hemen öncesi tam bir boşluktu. Stefan'ı incitmiş miydi? Hayır, Stefan gitmişti. O zaman diğer çocuk olmalıydı. Mutt. Neler olmuştu?

Canı cehenneme! Uyandığında Elena'ya her şeyi açıklayabilmesi için olanları hatırlaması gerekiyordu. Elena'nın ona inanmasını, güvenmesini istiyordu. Elena'nın bir gecelik ilişki olmasını değil onu seçmesini istiyordu. Süt çocuğu kardeşi yerine kendisinin ona daha uygun olduğunu anlamasını istiyordu.

Karanlıklar prensesi. Elena bu olmalıydı. O zaman kendisini kralı olarak seçecekti. Her şeyi daha net görebildiğinde, kendisini nesi olarak seçtiğinin önemi olmadığını anlayacaktı. Birlikte olmaları dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yatak örtülerinin altındaki vücuda ilgisizce, hayır, *suçluluk duygusuyla* baktı. *Dio mio*, ya onu bulamasaydı? O şekilde sendeleyişini... Nefessiz yatışını... Elini öpüşünü... Bu görüntüleri zihninden atamıyordu.

Damon oturdu ve burnunu iki parmağının arasına aldı. Neden Elena, Ferrari'de onun yanındaydı? Öfkeliydi! Hayır, öfkeli değildi. Öfkeli denebilirdi ama daha çok korkuyordu... *Ondan*. Şimdi bunu açıkça görebiliyordu. Hızla giden arabadan kendisini dışarı attığı anı da hatırlamıştı. Ama öncesinde olanları hatırlayamıyordu.

Aklını mı kaybediyordu?

Elena'ya ne olmuştu? Hayır... Damon kolay sorudan uzaklaştı ve asıl soruyu sordu. Elena'ya ne yapmıştı? Elena'nın lapis lazuli gibi altın lekeli mavi gözlerini telepatiye bile gerek duymadan okuyabilirdi. Damon ona ne yapmıştı ki Elena ondan kaçmak için hızla giden bir arabadan atlamayı göze almıştı?

Sarı saçlı çocukla uğraştığını hatırlıyordu. Mutt... Çamur... Sivrisinek... Her ne haltsa. Üçü birlikteydi ve Elena... Lanet olsun! O noktadan Ferrari'nin direksiyonunda uyandığı ana kadar hiçbir şey hatırlamıyordu. Caroline'ın evinde Bonnie'yi kurtardığını hatırlıyordu. Saat 4:44'e kadar olanları hatırlıyordu. Stefan'la buluşmuştu. Ama sonrasında her şey darmadağınık, bulanık-

tı. *Shinichi, maledicalo!* O tilki bu konuda Damon'a aş-
lattıklarından daha fazlasını biliyordu.

Ben daima düşmanlarımdan daha güçlü oldum, diye
düşündü. *Daima kontrol bendeydi.*

Hafif bir ses duydu ve hemen Elena'nın yanına koştu.
Mavi gözler kapalıydı ama kirpikler titreşiyordu. Uyanı-
yor muydu?

Örtüyü Elena'nın omzundan kaldırdı. Shinichi doğru
söylemişti. Bolca kurumuş kan vardı ama kan dolaşımı-
nın normal olduğunu hissedebiliyordu. Yine de korkunç
bir terslik vardı. Hayır, buna inanamazdı.

Damon hayalkırıklığıyla bir çığlık atmamak için ken-
dini zor tuttu. Lanet olasıca tilki, Elena'nın omzunu çı-
kık bırakmıştı.

Bugün işler onun için kesinlikle iyi gitmiyordu.

Şimdi ne olacaktı? Shinichi'yi mi çağıracaktı?

Asla. Bu gece öldürme isteği duymadan tilkiye bir kez
daha bakabileceğini sanmıyordu.

Omzu yerine tek başına yerleştirmesi gerekecekti. Bu
genellikle iki kişi tarafından yapılırdı ama başka ne ya-
pabilirdi ki?

Elena'nın zihnini bırakmadan, uyanmamasını garan-
tileyerek kolunu yakaladı ve kol kemiğini daha da yerin-
den çıkarmak için hazırlandı. Basıncı giderebilmek için
kemiği tamamen çıkarması, sonra da tekrar yerine sok-
ması gerekiyordu. Sonunda işi bitirdi. Elena'nın başı bir
o yana bir bu yana dönüyor, kurumuş dudakları titriyor-

du. Shinichi'nin sihirli çayından kupaya biraz daha dol-
durdu ve Elena'nın başını hafifçe kaldırarak kupayı du-
daklarına dayadı. Zihnini biraz serbest bıraktığında Ele-
na sağ elini hafifçe kaldırdı ve tekrar indirdi.

Damon iç çekerek Elena'nın başını havada tuttu ve
suyu içirmeye devam etti. Elena itaatkar bir şekilde yu-
tuyordu. Damon'a Bonnie'yi hatırlatmıştı... Ama Bon-
nie böylesine ağır yaralı değildi. Damon, Elena'yı bu hal-
de arkadaşlarının yanına götüremeyeceğini biliyordu. İç
gömleği ve kotu lime lime olmuş, her tarafı kan içinde
kalmışken bunu yapamazdı.

Belki bu konuda yapabileceği bir şeyler olabilirdi. Ya-
tak odasındaki ikinci kapıya gitti ve *banyo* diye düşündü,
modern banyo. Ve kapıyı anahtarla açtı. Tam olarak ha-
yal ettiği gibiydi. Tertemiz, beyaz, bol miktarda havluyla
dolu ve küveti olan bir yer.

Damon bir bez alıp sıcak suyu açtı. Elena'yı soyup sı-
cak suya sokması gerektiğini biliyordu. Elena'nın ihtiya-
cı olan buydu. Ama biri öğrenirse, arkadaşları Damon'ın
kalbini göğsünden çıkarıp kazığa geçirirdi. Bu bir tah-
min değildi, bundan emindi.

Elena'nın yanına dönüp omzundaki kurumuş kanı
nazikçe silmeye başladı. Elena başını iki yana sallayarak
mırıldandı ama en azından omuz normal görünene ka-
dar Damon devam etti.

Sonra başka bir bez aldı ve ayak bileğini temizlemeye
başladı. Bir hayli şişmişti. Elena bir süre koşamayacak-

ti. Bacağının alt kısmındaki iki kemikten ilki olan ka-
valkemiği düzgün şekilde kaynamıştı. Shinichi ve Shi-
Shi'nin paraya ihtiyacı olmadığı açıktı. Bu çayı pazar-
sürseler servet kazanırlardı.

"Biz konulara farklı bakıyoruz," demişti Shinichi
tuhaf altın rengi gözlerini Damon'a dikerek. "Paranın bi-
zim için anlamı yok. Neyin mi anlamı var? Cehennem
gideceğinden korkan yaşlı bir haydudun ölüm döşeğin-
deki acılarına. Uzun zaman önce unuttuğu karşılaşmala-
rını hatırlayarak ter içinde yatışına. Bir bebeğin, ilk bi-
linçli yalnızlık korkusuna. Kocası kendisini aşığıyla ya-
kaladığında sadakatsiz bir kadının hissedeceği duygula-
ra. Bir bakirenin ilk öpücüğüne ve ilk birleşmesine. Kar-
deşi için ölmeye hazır birine. Böyle şeyler."

Ve kibarca ifade edilemeyecek diğer birçok şey, diye dü-
şündü Damon. Çoğu acıyla ilgiliydi. Bunlar, kendi ruh-
larındaki boşluğu doldurmak için ölümlülerin duygula-
rını emen duygusal sülüklerdi.

Arabadan dışarı atladığında Elena'nın hissettiği acı-
yı hayal etmeye çalışırken yine midesi bulandı. Acı veren
bir ölümden korkmuş olmalıydı, yine de Damon'ın ya-
nında kalmaktansa bunu tercih etmişti.

Bu kez beyaz fayanslı banyonun kapısını açmadan
önce, *Mutfak, modern, derin dondurucusu bolca buz tor-
basıyla dolu*, diye düşündü.

Yine hayalkırıklığına uğramadı. Kendini krom dona-
nımlı ve siyah-beyaz karolu oldukça erkeksi bir mutfakta

buldu. Derin dondurucuda altı buz torbası vardı. Üçü-
nü alıp Elena'nın yanına döndü ve birini omzuna, birini
dirseğine, sonuncusunu da ayak bileğine yerleştirdi. Son-
ra bir bardak soğuk su almak için mutfağın kusursuz gü-
zelliğine geri döndü.

Yorgun. Çok yorgundu.

Elena bütün vücudu kurşundan yapılmış gibi hisse-
diyordu.

Her organı, her düşüncesi kurşundandı sanki.

Şu anda yapıyor -ya da yapmıyor- olması gereken bir
şey vardı. Ama bu düşünceyi bir türlü yakalayamıyor-
du. Çok ağırdı. Her şey çok ağırdı. Gözlerini bile açа-
mıyordu.

Bir hışırtı. Yanındaki koltukta biri oturuyordu. Du-
daklarında bir sıvının serinliğini hissetti. Sadece birkaç
damla. Ama bardağı kendi tutup içmek istemesi için onu
harekete geçirmeye yetmişti. Ah, lezzetli su. Daha önce
içtiği her şeyden daha güzeldi. Omzu çok acıyordu ama
içmeye devam etmek için bu acıya değerdi. Hayır! Biri
bardağı elinden aldı. Zayıf bir şekilde bardağı elinde tut-
maya çalıştı ama yapamadı.

Sonra omzuna dokunmayı denedi ama o nazik, gö-
rünmez eller ona izin vermedi. Önce kendi elleri ılık suy-
la yıkanacaktı. Sonra etrafına buz torbaları yerleştirildi
ve bir mumya gibi sarıldı. Soğuk, acı duygusunu uyuş-
turmuştu. Ama içeride, derinlerde başka acılar vardı.

Üzerinde düşünmek çok zordu. Eller buz torbalarını tekrar alırken -şimdi soğuktan titriyordu- kendini yine uykuya bıraktı.

Damon, Elena'yı tedavi etti, kan verdi, tedavi etti, kan verdi. Mükemmel banyoda kaplumbağa kabuğundan bir fırçayla tarak bulmuştu. Kullanılır durumdaydılar. Ve bir şeyi kesin olarak biliyordu. Elena'nın saçları hayatı boyunca hiç böyle görünmemişti. Saçları nazikçe taramaya başladığında, düğümleri çözmesinin sandığından daha zor olacağını anladı. Fırçayı biraz daha sert çektiğinde Elena kıpırdanıp tuhaf bir şekilde mırıldandı.

Sonunda saç fırçası yapacağını yaptı. Elena gözlerini açmadan uzandı ve fırçayı Damon'ın elinden alıp saçını taramaya başladı. Ciddi bir düğüme takıldığında saçlarından bir avuç kavradı ve fırçayı içinden geçirmeye çalıştı. Damon onu anlıyordu. Asırlar süren yaşamında saçları zaman zaman uzun olmuştu. Saçları Elena'nınkiler kadar güzel ve yumuşak olmasına rağmen, insanın onları kökünden sökmek istediği zamanları iyi bilirdi. Damon fırçayı tekrar Elena'nın elinden alacakken genç kız gözlerini açtı.

"Ne?" dedi ve gözlerini kırpıştırdı.

Damon gerilmişti ve gerekirse zihinsel kısa devre yaptırmaya hazırdı. Ama Elena ona fırçayla vurmaya bile kalkışmadı.

"Ne oldu?" Elena'nın ne hissettiği açıktı. Bundan boşlanmamıştı. Uyurken neler olduğunu bilmeden tekrar uyandırılmaktan memnun olmamıştı.

Savaşa ya da kaçmaya hazır haldeki Damon onun yüzünü izlerken Elena olanları yavaşça kafasında toparlamaya başladı.

"Damon?" Elena ona lapis rengi gözleriyle baktı. Bakışlarının verdiği mesaj belliydi. *Işkence mi görüyorum, tedavi mi ediliyorum, yoksa sadece ilgili bir gözlemci olarak birinin acısını izlemekten ve bu arada konyağını yudumlamaktan zevk mi alıyorsun?*

"Konyakla yemek pişirirler prenses. Ama brendi içerler. Ben ikisini de içmiyorum," dedi Damon. "Bu bir tehdit değil," diye ekledi telaşla. "Yemin ederim, Stefan benden seni korumamı istedi."

Bir bakıma, bu teknik açıdan doğruydu. "Elena'nın başına bir şey gelmemesine dikkat et, seni ikiyüzlü alçak," diye bağırmıştı Stefan, "yoksa geri dönüp kafanı koparmak için..." Geri kalanı kavgada boğulup gitmişti ama Damon anafikri anlamıştı. Ve şimdi görevini çok ciddiye alıyordu.

"Başka hiçbir şey sana zarar veremez, eğer seni korumama izin verirsen," diye ekledi. İşte şimdi kurgusal konuşuyordu çünkü Elena'nın arabadan atlamasına neden olan şey neyse, ona Damon'ın yanındayken saldırmıştı. Ama gelecekte hiçbir şey Elena'nın kılına zarar verecekti. Damon bunun için kendi kendine yemin etti.

Bu son defasında çuvallamış olsa da bundan sonra Elena Gilbert asla saldırıya uğramayacaktı. Yoksa biri ölecekti.

Elena'nın düşüncelerini okumaya çalışmıyordu ama Elena uzunca bir an onun gözlerine baktığında şu kelimeleri büyük bir netlikle yansıtmıştı. *Haklı olduğumu biliyordum. Başından beri başka biriydi.* Ve acısının altında, Elena'nın memnun olduğu anlaşılıyordu.

"Omzumu yaraladım." Sağ elini omzuna uzattı ama Damon onu durdurdu.

"Çıkmıştı," dedi Damon. "Bir süre ağrıyacak."

"Ve ayak bileğim... Ama biri... Ormanda olduğumu ve başımı kaldırdığımda *seni* gördüğümü hatırlıyorum. Nefes alamıyordum. Sen yaratıkları üzerimden çekip kopardın ve beni kucağına aldın." Damon'a şaşkınlıkla baktı. "Beni sen kurtardın?"

Bu bir soru gibi tınlamıştı ama aslında değildi. Elena imkansız gibi görünen bir şey karşısında şaşkındı. Ve ağlamaya başladı.

Bir bebeğin ilk bilinçli yalnızlık korkusu. Kocası kendisini aşığıyla yakaladığında sadakatsiz bir kadının hissedeceği duygular...

Belki de düşmanının onu ölümden kurtardığını öğrendiğinde genç bir kızın ağlaması.

Damon hayalkırıklığıyla dişlerini sıktı. Shinichi'nin bunları izlediğini, Elena'nın duygularını hissettiğini ve tadını çıkardığını düşünmek... Buna dayanmak öyle zordu ki. Shinichi, Elena'ya anılarını geri verecekti, bun-

dan emindi. Ama bunu, onu en çok eğlendirecek zaman ve yerde yapacaktı.

"Benim görevimdi," dedi Damon. "Yemin etmiştim."

"Teşekkür ederim," dedi Elena hıçkırıkları arasında. "Hayır, lütfen, arkanı dönme. Ciddiyim. Ahhh, buralarda bir kutu kağıt mendil ya da kuru bir şeyler var mı?" Vücudu yine hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Mükemmel banyoda bir kağıt mendil kutusu vardı. Damon onu alıp Elena'ya getirdi.

Elena onları kullanıp burnunu silerken Damon başını çevirdi. Burada büyülenmiş veya büyüleyen bir ruh yoktu. Tehlikeli bir saldırgan, güçlü bir kötülük savaşçısı ya da başka bir şey yoktu. Sadece acıyla sarsılmış, yaralı bir geyik gibi soluklanmaya muhtaç, bir çocuk gibi hıçkırıklara boğulmuş genç bir kız vardı.

Hiç şüphesiz, onun yerinde kardeşi olsa Elena'ya ne söyleyeceğini bilirdi. Ama Damon'ın ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bunun için birini öldüreceğini bilmesi dışında. Konu Elena olduğunda, Shinichi, Damon'la uğraşmanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Damon. Kimse onun bu durumdan yararlandığını söyleyemezdi, kimse Elena'yı sadece kullanmak için incittiğini söyleyemezdi.

"Bana kendi kanını verdin," dedi Elena hayretle. Damon çabucak bakışlarını sıvanmış koluna indirdiğinde

Elena ekledi. "Hayır, bu sadece bir duygu. Ruh yaşamımdan sonra dünyaya geri döndüğümde Stefan bana kanını içirmişti ve zamanla bunu hissetmeye başladım. Çok ılık. Biraz rahatsız edici."

Damon olduğu yerde dönerek Elena'ya baktı. "Rahatsız edici mi?"

"Fazla tok, burası." Elena boynuna dokundu. "Bunun eşyaşamlı bir şey olduğunu düşünüyoruz, birlikte yaşayan vampirler ve insanlar için."

"Bir vampir için bir insanı vampire dönüştürmeyi kastediyorsun," dedi Damon.

"Hala yarı ruhken bile ben dönüşmedim. Ondan bahsediyorum. Ama sonra, tekrar insana dönüştüm." Elena'yı hıçkırık tuttu ve aptalca gülümsedikten sonra tekrar saçlarını taramaya başladı. "Bana bakıp dönüşmediğimden emin olmanı isterdim ama..." Elena hafifçe omuz silkti.

Damon oturdu ve Elena ruh-çocuk durumundayken onunla ilgilenmenin nasıl olabileceğini düşündü. Bu boş umutlar uyandıran bir düşünceydi.

"Daha önce biraz huzursuz olduğunu söylediğinde, benim de senin kanından biraz içmem gerektiğini mi kastettin?" diye sordu açıkça.

Elena önce bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar Damon'a döndü. "Sana minnettar olduğumu söyledim. Sana fazla tok hissettiğimi söyledim. Sana başka nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

Damon asırlar boyunca disiplin eğitimi almış olmasaydı, o anda bir şeyi tutup odanın diğer tarafına fırlatırdı. Bu insanı güldürecek bir durumdu... Ya da ağlatacak. Elena, onu zaten korumuş olması gereken ama koruyamadığı acılardan kurtardığı için Damon'a teşekkür ediyordu!

Ama Damon kahraman filan değildi. Aziz Stefan gibi değildi ve bu ödülü reddedemezdi. Elena ne durumda olursa olsun.

Elena'yı istiyordu.

Matt ipuçlarından vazgeçmişti. Söyleyebileceği kadarıyla, bir şey Elena'nın Dunstan'ların evine atlamasına ve ezilmiş, parçalanmış bir sarmaşık yığınına kadar topallayarak ilerlemesine neden olmuştu. Evet, aynen böyle olmuştu, emindi. Şimdi Matt'in parmaklarının arasında cansız duruyordu sarmaşıklar ama huzur verici bir şekilde ona boynuna dolanan böcek dokunuşlarını hatırlatmışlardı.

O noktadan sonrasında da hiçbir iz görünmüyordu. Sanki bir UFO onu ışınlamış gibiydi.

Şimdi, her yönde sarmaşıkları gözden kaybedecek kadar ilerledikten sonra o da ormanın derinliklerinde kaybolmuştu. Eğer isterse, etrafında her türde sesi duyabilirdi. Eğer isterse, elfenerinin ışığının önceki kadar

parlak olmadığını, hastalıklı bir sarı renge büründüğünü de hayal edebilirdi…

Bütün bu süre boyunca Elena'yı aramaya devam ederken, mümkün olduğunca az ses çıkarmış, kendisine yaklaşılmasını istemeyen bir şeye rastlayabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi içinde bir şeyler büyüyordu ve bunu engelleme becerisi her saniye biraz daha zayıflıyordu.

Nihayet kendini tutamadığında, o da en az olası dinleyiciler kadar şaşırdı.

"*Elllllleeeeeeeeeennnnaaaaaaaaaa!*"

Matt çocukluğundan beri geceleri dua etmeyi alışkanlık edinmişti. Kilise hakkında pek fazla bilgisi yoktu ama insanları koruyan Biri olduğuna kesinlikle inanıyordu. Sonuçta bu mantıklıydı ve her şeyin bir nedeni vardı.

Bu inanç son bir yıl boyunca ağır şekilde sınanmıştı.

Ama Elena'nın ölümden dönüşü bütün şüphelerini ortadan kaldırmıştı. Sanki daima inanmak istediği her şey kanıtlanmış gibiydi.

Onu sadece birkaç günlüğüne bize geri verip tekrar almazsın, değil mi? diye düşündü ve bu düşünce aslında bir tür duaydı. *Almazsın, değil mi?*

Çünkü Elena'sız bir dünya düşüncesi… Onun kıvılcımı, güçlü iradesi, çılgınca maceralara atılışı, sonra da hepsinden daha da çılgın bir şekilde sıyrılışı olmadan… Elena olmadan dünya grilere ve kahverengilere bürünürdü. Alev kırmızıları, muhabbetkuşu yeşilleri, gök mavileri, zambak beyazları, gümüş renkleri olmazdı. Hele de

altın rengi... O dipsiz gibi görünen lapis lazuli rengi gözlerdeki altın lekelerden eser kalmazdı.

"Elllleeeeennnaaaa! Lanet olsun, cevap ver bana, lütfen! Benim, Matt. Elena! Eellleeee..."

Aniden susarak dinledi. Bir an için bütün vücudu ürkildi ve yüreği ağzına geldi. Ama sonra duyabildiği sesleri seçti.

"Elleeennaaa! Maaattt! Neredesiniz?"

"Bonnie? Bonnie! Buradayım!" El fenerini yukarı doğrultarak yavaş bir şekilde daire çizdi. "Beni görebiliyor musun?"

"Sen bizi görebiliyor musun?"

Matt olduğu yerde yavaşça döndü. Evet, bir el fenerinin huzmesini gördü. Hayır, iki. Hayır, üç!

Üç el feneri ışığı görebiliyordu. "Size doğru geliyorum," diye bağırdı ve hemen harekete geçti. Gidiliği uzun zaman önce geride bırakmıştı. Ayak bileklerine sarılmaya çalışan dokunaçları yırtıp parçalayarak koşuyor ve bir yandan da bağırıyordu. "Olduğunuz yerde kalın! Size doğru geliyorum!"

Aniden üç el fenerini tam karşısında buldu. Bir an gözü kamaştı ve nasıl olduğunu anlamadan Bonnie'yi kollarına aldı. Bonnie ağlıyordu. En azından bu, durumu biraz normallik katmıştı. Bonnie başını Matt'in göğsüne gömmüş ağlıyordu ve Matt de ona endişeli bir tavırla gülümseyen Meredith'e bakıyordu. Ve... Bayan Flowers? Öyle olmalıydı çünkü yapma çiçekli şu bahçıvan

şapkası başında, yedi-sekiz kat gibi görünen yünlü bluzu üzerindeydi.

"Bayan Flowers?" dedi ağzı nihayet beynine yetişirken. "Ama... Elena nerede?"

Ona bakan üç kişi sanki iyi haber almak için umutla beklerken şimdi hayalkırıklığına uğramışçasına aniden duraksadı.

"Onu görmedik," dedi Meredith sakince. "Onun yanında olan sendin."

"Onun yanındaydım, evet. Ama sonra Damon geldi. Elena'yı yaraladı, Meredith..." Matt, Bonnie'nin kollarının ona sımsıkı sarıldığını hissetti. "Onu yerlerde kıvrandırdı. Sanırım Elena'yı öldürecek. Ve beni de yaraladı. Sanırım bayılmışım. Uyandığımda ikisi de gitmişti."

"Elena'yı götürmüş mü?" diye sordu Bonnie öfkeyle.

"Evet. Ama sonrasında neler olduğunu anlayamıyorum." Elena'nın arabadan atladığını düşündüğünü ve izlerin bir yerde sona erdiğini açıkladı.

Bonnie onun kollarında ürperdi.

"Sonra başka tuhaf şeyler de oldu," dedi Matt. Yavaşça, bazen kekeleyerek Kristin'in durumunu ve Tami'ninkiyle benzerliklerini açıkladı.

"Bu çok tuhaf," dedi Bonnie. "Bir cevap bulduğumu sanıyordum ama Kristin diğer kızlarla hiç bağlantı kurmadıysa..."

"Muhtemelen Salem cadılarını düşünüyordun tatlım," dedi Bayan Flowers. Matt hala Bayan Flowers'ın

kendileriyle *konuşmasına* alışamamıştı. Kadın devam etti. "Ama Kristin'in son birkaç gündür kimlerle birlikte zaman geçirdiğini aslında bilmiyorsun. Ya da Jim'in kime yaklaştığını. Çocuklar bu çağda bir hayli özgürler ve o -nasıl desem?- *taşıyıcı* olabilir."

"Ayrıca, bu ele geçirilmeyse bile, tamamen farklı türde bir şey olabilir," dedi Meredith. "Kristin, Eski Orman'da oturuyor. Eski Orman bu böceklerle, yarasalarla dolu. Sadece kapıdan çıktığında bile olmuş olabilir. Orada onu neyin beklediğini kim bilebilir ki?"

Bonnie, Matt'in kollarında titriyordu. Biri dışında bütün fenerleri kapatarak enerjiyi tasarruflu kullanmaya karar verdiler ama şimdi ortam daha da ürkütücü bir hale gelmişti.

"Peki ya telepati?" dedi Matt, Bayan Flowers'a. "Yani, o Salem kızlarına *gerçek* cadıların saldırdığına bir an bile inanmam. Bence hepsi bir araya geldiklerinde kitlesel isteri krizi geçiren bastırılmış kızlardı ve bir şekilde her şey kontrolden çıktı. Ama Kristin bana nasıl oldu da Tamra'nın kullandığı aynı isimle seslendi?"

"Belki de her şeyi yanlış anladık," dedi Bonnie, Matt'in karnında bir yerlerden boğuk bir şekilde gelen sesiyle. "Belki de bunu Salem'le ilgisi yok. İsteri krizi yatay şekilde yayılmıyor. Demek istediğimi anlıyor musunuz? Belki de yukarılarda biri var ve istediği her yere yayıyor."

Kısa bir sessizlik oldu ve Bayan Flowers mırıldandı. "Akıl yaşta değil başta dır."

"Yani sizce bu doğru mu? Ama o zaman tepedeki kim? Bütün bunları kim yapıyor?" diye sordu Meredith. "Damon olamaz çünkü Damon iki kez Bonnie'yi kurtardı, bir kez de beni." Biri bu konuda herhangi bir şey soramadan Meredith devam etti. "Elena, bir şeyin Damon'ı ele geçirdiğinden neredeyse kesinlikle emindi. O zaman kim olabilir?"

"Henüz karşılaşmadığımız biri," dedi Bonnie. "Kesinlikle hoşlanmayacağımız biri."

Tam o anda arkalarındaki bir dal çatırdadı. Tek bir vücut gibi hepsi birden dönüp baktı.

"Gerçekte istediğim," dedi Damon, Elena'ya, "seni ısıtmak. Dolayısıyla ya sana sıcak bir şey pişireceğim ve içeriden ısınacaksın ya da seni küvete sokacağım ve dışarıdan ısınacaksın. Son defasında olanları düşününce..."

"Ben bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Hadi, bu bir Amerikan geleneği. Elma çorbası? Ev yapımı tavuklu turta?"

Elena kendini tutamayarak güldü ve yüzünü buruşturdu. "Doğrusu elmalı turta ve ev yapımı tavuk çorbası. Ama başlangıç seviyesinde biri için hiç fena değilsin."

"Eee? Elmalarla tavukları birbirine karıştırmayacağıma söz veriyorum."

"Çorba olabilir," dedi Elena yavaşça. "Ve, ah, Damon, ben aslında çok susadım ve sadece su istiyorum. Lütfen."

"Biliyorum ama çok fazla içersen sarsıcı yapar. Ben çorba yapayım."

"Kırmızı kağıtlı küçük kutularda satılıyor. Açmak için tepesindeki halkayı çek..." Damon kapıya dönerken Elena aniden sustu.

Damon, Elena'nın bu konuda bazı şüpheleri olduğunu biliyordu ama eğer içilebilir herhangi bir şey getirirse içeceğini de biliyordu. Susuzluk bunu yaptırırdı.

Kendisi bunun canlı olmayan örneğiydi.

Kapıdan çıkarken aniden korkunç bir ses duyuldu, sanki bir çift satır aynı anda iniyormuş gibi. Sese bakılırsa, neredeyse başından poposuna kadar sırtını oldağı gibi görürecekti.

"*Damon!*" Kapıdan zayıf bir ses duyuldu. "Damon, sen iyi misin? Damon! Cevap ver!"

Olduğu yerde dönerek son derece normal görünen kapıyı inceledi ve açtı. Onu izleyen herhangi biri davranışlarına anlam veremezdi çünkü zaten açık olan kapıyı anahtarla açmış ve "Elena'nın odası" demişti.

İçeri girdiğinde koştu.

Elena yatak örtülerine sarılmış bir halde yerde çaresizce yatıyordu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama yüzü aydan bembeyaz olmuştu.

"Seni yataktan ne itti?" diye sordu Damon. Shinichi'yi öldürecekti, *yavaş yavaş*.

"Hiçbir şey. Sadece kapı kapanırken korkunç bir ses duydum. Sana ulaşmaya çalışıyordum ama..."

Damon ona baktı. "*Sana ulaşmaya çalışıyordum ama...*" Bu yaralı, acılar içinde kıvranan, bitkin yaratık onu kurtarmaya mı çalışmıştı? Hem de yataktan düşmesine neden olacak kadar büyük bir çabayla?

"Çok üzgünüm," dedi Elena yaşlı gözlerle. "Yerçekimine alışamıyorum. Sen yaralandın mı?"

"Senin kadar değil," dedi Damon sesini kasıtlı olarak sertleştirip bakışlarını kaçırarak. "Odadan çıkarken aptalca bir şey yaptım ve ev bana... hatırlattı."

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Elena çarşaflara sarılı halde.

"Bu anahtar," dedi Damon ve anahtarı kaldırıp gösterdi. Altındı ve yüzük olarak takılabilirdi ama iki kanat dışarı uzanıyor ve güzel bir anahtar oluşturuyordu.

"Ne olmuş anahtara?"

"Kullanma şeklim. Bu anahtar *kitsune* gücüne sahip ve her şeyi açıp seni her yere götürebilir. Çalışma şekli şöyle. Kilide sokacaksın, gitmek istediğin yeri söyleyeceksin ve anahtarı çevireceksin. Odadan çıkarken bunu yapmayı unuttum."

Elena şaşkın gözlerle ona baktı. "Ama ya kilit yoksa? Çoğu yatak odasının kilidi yoktur."

"Bu anahtar her kapıya uyuyor. Kendi kilidini yarattığını söyleyebiliriz. Bir *kitsune* hazinesi. Sen yaralandığın için çok öfkeliyken Shinichi'nin elinden kaptım. Yakında geri ister." Damon'ın gözleri kısıldı ve sonra hafifçe gülümsedi. "Sonunda hangimizde kalacağı

nı merak ediyorum. Mutfakta başka bir tane, bir yedek buldum."

"Damon, bütün bu sihirli anahtar hikayesi ilginç ama yerden kalkmama yardım edebilirsen..."

Damon hemen itaat etti. Ama sonra Elena'yı yatağa yatırıp yatırmama sorusu geldi.

"Banyo yapacağım," dedi Elena kısık sesle. Kotunun düğmelerini açarak çıkarmaya çalıştı.

"Bir dakika! Bayılıp boğulabilirsin. Sen uzan. Eğer bir şeyler yiyeceğine söz verirsen, ben de senin temizlenmeni sağlayacağıma söz veriyorum." Damon'ın evle ilgili yeni şüpheleri oluşmuştu.

"Yatakta soyunup örtüleri üzerine çek. Sana masaj yapacağım," diye ekledi Damon başını çevirerek.

"Dinle, bakmamak için uğraşmana gerek yok. Bu geri döndüğümden beri anlamadığım bir şey zaten," dedi Elena. "Ahlaki tabular. İnsanın neden vücudundan utanması gerektiğini anlayamıyorum." (Damon bunu oldukça boğuk bir sesle duymuştu.) "Bizi Tanrı'nın yarattığını söyleyen herkesi kastediyorum. Adem ve Havva'dan sonra bile, Tanrı bizi çıplak yarattı. Bu kadar önemliyse, neden bizi buraya ayağımıza altbezleriyle göndermedi?"

"Evet, aslında bu söylediklerin bana bir defasında Fransa'daki Dowager Kraliçesi'ne söylediklerimi hatırlatıyor," dedi Damon bakışlarını duvardaki ahşap panellerdeki bir çatlaktan ayırmadan onun soyunmasını beklerken. "Tanrı hem her şeye kadir hem de her şeyi bilen-

se, o zaman kaderlerimizi önceden bilmesi gerekir ve o zaman neden ahlaklı yaşayacak olanlar da lanetliler gibi çıplak doğsun?"

"O ne dedi?"

"Tek kelime etmedi. Ama güldü ve yelpazesiyle elimin üzerine üç kez vurdu ki sonrasında bana bunun bir randevu daveti olduğu açıklandı. Ne yazık ki başka sorumluluklarım vardı. Sen yatakta mısın?"

"Evet, örtülerin altındayım," dedi Elena. "Eğer Dowager Kraliçesi'yse, senin memnun olduğuna eminim," diye ekledi yarı şaşkın bir sesle. "Onlar yaşlı anneler değil mi?"

"Hayır, Fransa Kraliçesi Avusturyalı Anne yaşamının son gününe kadar muhteşem güzelliğini korudu. O tek kızıl..."

Damon durdu ve yatağa dönerken doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Elena kendisinden isteneni yapmıştı. Ama Damon onun okyanustan yükselen Afrodit'e bu kadar benzeyeceğini tahmin etmemişti. Buruşuk beyaz yatak örtüsü, teninin süt beyazıyla birleşiyor gibiydi. Kesinlikle temizlenmesi gerekiyordu ama o ince örtünün altında çırılçıplak olduğunu bilmek Damon'ın soluğunun kesilmesi için yeterliydi.

Elena giysilerini bir top yapıp odanın en uzak köşesine fırlatmıştı. Damon onu suçlayamazdı.

Damon düşünmedi. Kendine düşünecek zaman vermedi. Sadece ellerini kaldırdı ve "Sıcak bir Mikasa kutu-

su içinde limonlu kekikli tavuk çorbası ve bir şişede çok ılık erik çiçeği yağı," dedi.

Yemekler güzelce bitirilip Elena yine sırtüstü uzandığında Damon yağla nazikçe ona masaj yapmaya başladı. Erik çiçeği daima iyi bir başlangıçtı. Deriyi uyuşturarak acıyı alırdı ve daha sonra kullanmayı düşündüğü diğer, daha egzotik yağlar için zemin hazırlardı.

Bir açıdan, onu modern bir küvete ya da jakuziye sokmaktan daha iyiydi. Elena'nın yaralarının nerelerde olduğunu biliyordu, her birinin üzerinde yağları uygun sıcaklığa getirebilirdi. Ve bir çürüğe karşı su fışkırtan güya hareketli bir jakuzi yerine aşırı duyarlı her şeyden -acı anlamında- uzak durabilirdi.

En kötü düğümleri bile çözebilecek şekilde yumuşatmak için işe saçlardan başladı. Yağlandıktan sonra saçlar beyaz tenin üzerinde altın rengiyle parladı, kremaya sürülmüş bal gibi. Sonra yüz kaslarına odaklandı. Gevşetmek ve rahatlatmak için alnına başparmaklarıyla minik vuruşlar yaptı. Şakaklarını yavaş, dairesel hareketlerle nazikçe ovaladı. Oradaki ince mavi damarları görebiliyor, fazla baskının Elena'yı uyutacağını biliyordu.

Sonra kollarına, ellerine geçerek antik hareketler ve antik yağlarla devam etti. Sonunda Elena örtülerin altında gevşek, kemiksiz bir yaratık gibi kaldı. İnce, yumuşak ve teslim olmuş. Ayak parmaklarından birini çekerek çıtlatırken gülümsedi ama sonra gülümsemesi ironiye dönüştü. O anda Elena'dan istediği her şeyi alabilirdi.

Evet, hiçbir şeyi reddedebilecek durumda değildi. Ama lanet olasıca örtünün kendisine ne yapabileceğini hesaba katmamıştı. Ne kadar basit olsa da bir örtünün, tabu bölgelere çıplaklığın bile yapamayacağı kadar ilgi çektiğini herkes bilirdi. Ve Elena'ya bu şekilde santim santim masaj yapmak, onu sadece kumaşın altında yatan şeye odaklamıştı.

Bir süre sonra Elena uykulu bir sesle konuştu. "Hikayenin sonunu anlatmayacak mısın? Hani şu tek kızıl olan... Avusturyalı Anne hakkında olanı?"

"Ah, hayatının sonuna kadar doğal kızıl kalan tek kadın," diye mırıldandı Damon. "Evet. Söylentiye göre Kardinal Richelieu onun sevgilisiymiş."

"Şu *Üç Silahşörler* romanındaki kötü kalpli Kardinal değil mi o?"

"Evet. Ama belki de o hikayede gösterildiği kadar kötü kalpli değildi ve kesinlikle becerikli bir politikacıydı. Bazılarının dediğine göre Louis'nin de gerçek babasıymış... Şimdi dön."

"Bir kral için tuhaf bir isim."

"Hm?"

"Louis Şimdidön," dedi Elena olduğu yerde dönerken. Beyaz kalçalarından biri bir an görününce Damon bakışlarını odanın diğer köşesine odaklamaya çalıştı.

"Bu, kişinin vatanının isim takma geleneklerine bağlı," dedi Damon gülerek. Ama aslında gözünün önündeki tek şey, o kalçanın sürekli tekrarlanan görüntüsüydü.

"Ne?"

"Ne?"

"Sana sordum..."

"Artık ısındın mı? Bitti," dedi Damon ve apaçık bir hareketle havlunun altındaki bölgenin en yüksek kısmına hafifçe vurdu.

"Hey!" Elena kalktı ve Damon açık gül sarısı renkte, parfümlü ve gevşek bir vücuttan ve ipek gibi tenin altındaki kaslardan sadece birkaç santim ötede kalınca, neredeyse açık bir şekilde kaçtı.

Uygun bir süreden sonra daha fazla çorbayla döndü. Toga gibi bağladığı örtülerin altında gayet iyi görünen Elena çorbayı kabul etti.

"Burası neresi?" diye sordu Elena. "Dunstan'ların evi olamaz. Eski bir ailedirler ve evleri de eskidir. Bir zamanlar çiftçiydiler."

"Buraya ormandaki kendi küçük kulübem diyelim."

"Ağaçlarda uyumadığını biliyordum," dedi Elena.

Damon gülümsememeye çalıştı. Elena'yla ne zaman bir araya gelse, hep bir ölüm-kalım durumu oluyordu. Ama şimdi bu masajdan sonra Elena'nın zihnine bayıldığını söylese... Hayır, ona kimse inanmazdı.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Damon.

"Elmalı tavuk çorbası kadar ısındım."

"Ama onun sonunu hiç duyamayacağım, değil mi?"

Elena'yı yataktan çıkarmadan her türde ve bedende gecelik ve sabahlıklar düşündü ve terlikler. Bütün bun-

ları az önce banyoya açılan kapıya yürüyene kadar dönmüştü ve şimdi banyonun yerinde bir gardırop odası bulduğu için memnundu. İçinde her şey vardı. İpekli iç çamaşırlarından eski moda geceliklere ve uyku başlıklarına kadar. Damon kucağı giysilerle dolu halde çıkarak hepsini Elena'ya uzattı.

Elena mütevazı bir kumaştan yapılmış beyaz bir gecelik seçti. Damon kenarları dantelli gök mavisi bir geceliği okşamaktan kendini alamadı.

"Benim tarzım değil," dedi Elena onu hemen diğer giysilerin altına tıkarken.

Benim yanımdayken tarzın değil, diye düşündü Damon keyifle. *Ve çok akıllı bir kızsın. Beni yarın pişman olabileceğin herhangi bir şeye teşvik etmemeye kararlısın.*

"Pekala, artık güzel bir uyku çekebilir..." Ama sözünü tamamlayamadı çünkü Elena aniden ona huzursuz ve şaşkın gözlerle bakmaya başlamıştı.

"Matt! Damon, biz *Matt'i* arıyorduk! Şimdi hatırladım. Onu arıyorduk ve ben... Bilmiyorum. Yaralandım. Düştüğümü hatırlıyorum. Sonra da kendimi burada buldum."

Çünkü seni buraya taşıdım, diye düşündü Damon. *Çünkü bu ev sadece Shinichi'nin zihninde bir düşünceden ibaret. Çünkü içinde kalıcı olan tek şey ikimiziz.*

Damon derin bir nefes aldı.

En azından bu tuzaktan kendi ayağımızla çıkalım. Yoksa senin anahtarını kullanarak mı demeliydim? diye düşündü Damon, Shinichi'nin zihniyle. Sonra Elena'ya döndü ve "Evet, şu arkadaşını arıyorduk," dedi. "Ama kötü bir şekilde düştün. Keşke burada kalsan ve *ben* gidip onu ararken sen dinlensen."

"Matt'in nerede olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elena.

"Evet."

"Hemen gidebilir miyiz?"

"Yalnız gitmeme izin vermeyecek misin?"

"Hayır," dedi Elena sakince. "Onu bulmak zorundayım. Yalnız gidersen uyuyamam zaten. Lütfen, hemen gidemez miyiz?"

Damon içini çekti. "Pekala. Dolapta sana uyacak giysiler var." Yani şimdi olacak. "Kot ve diğer şeyler. Ben geliriim," dedi. "Ben onu ararken, seni uzanıp dinlemeye gerçekten ama gerçekten ikna edemeyeceksem."

"Yapabilirim," dedi Elena. "Bensiz gidersen, bir pencereden atlayıp seni takip ederim."

Elena ciddiydi. Damon gidip söz verdiği giysileri getirdi ve Elena giyinirken arkasını döndü. Elena'nın giydiği giysiler, daha önce üzerinde olan kotun ve Pendleton bluzunun aynısıydı. Elbette hırpalanmamış ve kan lekesiz halde. Evden çıktıklarında Elena heyecanla saçlarını tarıyor ama her bir-iki adımda bir de dönüp arkasına bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Damon. Onu taşımaya karar vermişti.

"Evin gözden kaybolmasını bekliyorum." Damon ona *Sen neden söz ediyorsun?* dercesine baktığında Elena açıkladı. "Tam üzerime uygun Armani kot? La Perla iç gömlekler? Pendleton bluzlar, hem de tıpkı giydiğim gibi iki beden büyük? Burası ya bir depo ya da sihirli. Ben sihirli olduğunu düşünüyorum."

Damon onu susturmak için kucağına aldı ve Ferrari'nin yolcu kapısına doğru yürüdü. Şu anda gerçek dünyada mı, yoksa Shinichi'nin kürelerinden bir başkasının içinde mi olduklarını merak ediyordu.

"Yok oldu mu?" diye sordu Damon.

"Evet."

Ne üzücü, diye düşündü Damon. Orayı kendine saklamak isterdi.

Bu konuda Shinichi'yle pazarlık etmeyi deneyebilirdi ama düşünmesi gereken daha önemli başka şeyler vardı. Elena'yı hafifçe sıkarken, çok ama çok daha önemli başka şeyleri düşündü.

Arabaya bindiklerinde üç küçük detaya dikkat etti. Öncelikle zihninin otomatik bir şekilde algıladığı o küçük tıkırtı, Elena'nın emniyet kemerini uygun şekilde bağladığını göstermişti. İkincisi, kapılar kilitliydi, kontrol onun elinde kalacak şekilde. Üçüncüsü, oldukça yavaş sürecekti. Elena'nın durumunda olan herhangi birinin yakın gelecekte kendini tekrar hızla giden bir arabadan atmaya kalkışacağını sanmıyordu ama riske girmeye hiç niyeti yoktu.

Bu büyünün ne kadar süre etkili olacağını bilmiyordu. Elena'nın amneziden zaman içinde sıyrılacağını biliyordu. Bu son derece mantıklıydı. Elena yakında hatırlayacaktı... Neyi? Onu zorla Ferrari'ye bindirdiğini (kötü ama bağışlanabilir bir şeydi, sonuçta kendini arabadan atacağını Damon nereden bilebilirdi ki?). Mike veya Mitch ya da adı her neyse, onunla ve Elena'yla ormandaki açıklıkta alay ettiğini. Kendisi de bunu belli belirsiz hatırlıyordu, yoksa sadece başka bir rüya mıydı?

Keşke gerçeği bilseydi. Kendisi her şeyi ne zaman hatırlayacaktı? Her şeyi hatırladığında, kesinlikle çok daha avantajlı bir pazarlık konumunda olacaktı.

Ve eğer hala o ormandaki açıklıktaysa, Mac'in yaz ortasındaki bir kar fırtınasından dolayı hipotermiya geçiriyor olma olasılığı çok düşüktü. Soğuk bir geceydi ama çocuğun bekleyebileceği en kötü şey, seksenli yaşlarında hafif romatizma olabilirdi.

Asıl önemli olan şey onu bulmalarıydı. Anlatacak bazı sevimsiz gerçekleri olabilirdi.

Damon, Elena'nın yine aynı hareketi yaptığını farketti. Boğazına dokundu, yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes aldı.

"Seni araba mı tutuyor?"

"Hayır, ben..." Ayışığında Damon onun bir an için kızardığını gördü ve yüzündeki alıcılarla vücut sıcaklığını algıladı. "Sana çok dolu hissettiğimi açıklamıştım," dedi Elena. "Şimdi de öyle hissediyorum."

Bir vampir ne yapabilirdi ki?

Özür dilerim. Gündönümü için vazgeçtim.

Özür dilerim. Sabaha benden nefret edecek misin?

Sabahın canı cehenneme, bu koltuk beş santim yatabilir.

Ama ya ormandaki açıklığa ulaştıklarında Mutt'in başına gerçekten bir şey geldiğini görürlerse? Damon hayatının geri kalan yirmi saniyesinde buna ciddi şekilde pişman olurdu. Elena gökyüzündeki hayalet ordusunu başına indirebilirdi. Ona başka kimse inanmasa bile, Damon inanıyordu.

Bir uşakla konuşuyormuş gibi rahat bir tavırla konuştuğunu farketti. "Bana güvenir misin?"

"Ne?"

"Adı her neyse, arkadaşının olduğunu düşündüğün yere gitmek için bana on beş-yirmi dakika kadar daha güvenir misin?" *Eğer oradaysa -bana kalırsa her şeyi kastırlayacak ve beni bir daha asla görmek istemeyecek- o zaman uzun bir arayıştan kurtulursun. Orada değilse -ve araba da yoksa, benim şanslı günüm demektir ve Mutluyatının ödülünü kazanır- o zaman aramaya gideriz.*

Elena onu sessizce ve dikkatle izliyordu. "Damon, Matt'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Ah, bu yeterince doğruydu. Ama bu kız gerçekten akıllıydı. Damon, Elena'nın zekasıyla ilgili düşüncelerini bir kenara attı. Neden şiirsel düşünüyorduki? Gerçekten deliriyor muydu? Bunu daha önce de merak etmişti, değil mi? Kişi deli olup olmadığını merak ederse bu deli olmadığının kanıtı değil midir? Gerçekten deli olan biri kendi akıl sağlığıyla ilgili endişelenmez, değil mi? Doğru. Yoksa endişelenir mi? Ah, bu kadar çok kendi kendine konuşmanın da kimseye bir yarar sağlamayacağı açık.

Merda.

"Pekala. Sana güveniyorum."

Damon ihtiyacı olmadığı halde derin bir nefes üfledi ve arabayı ormandaki açıklığa yöneltti.

Hayatının en heyecan verici kumarlarından biriydi. Bir yandan kendi hayatı söz konusuydu. Eğer Mark ölmüşse Elena onu o ya da bu şekilde öldürmenin bir yolunu kesinlikle bulurdu. Diğer yandan... Damağında cennet tadı vardı. Hevesli, istekli, ona kendini açmış bir Elena... Zorlukla yutkundu. Yarım binyıldır ilk kez dua ediyordu.

Yoldaki köşeden tek şeride saparlarken bütün duyuları ayaktaydı, motor belli belirsiz bir uğultuyla çalışıyordu ve gece, vampir duyularına her türde bilgiyi sunuyordu. Kendisine bir tuzak kurulmuş olabileceğini hissediyordu. Ama yol boştu. Ve aniden gaza bastığında ve açıklığa ulaştığında ortalıkta ne araba ne de adı M'yle başlayan ergenlik çağında bir genç vardı!

Oturduğu yerde rahatladı.

Elena onu izliyordu.

"Burada olabileceğini düşünüyordun."

"Evet." Ve şimdi gerçek sorunun zamanı gelmişti. Eğer Elena'ya bu soruyu sormazsa her şey boşa gidecekti. "Burayı hatırlıyor musun?"

Elena etrafına bakındı. "Hayır. Hatırlamalı mıyım?"

Damon gülümsedi.

Ama olur da hafızası aniden yerine gelirse diye üç yüz metre daha giderek başka bir açıklığa arabayı soktu.

"Diğer açıklıkta yaratıklar vardı," diye açıkladı. "Burası canavarsız." *Ah, ne yalancıyım ben,* diye düşündü.

Elena'nın Diğer Taraf'tan dönüşünden bu yana Damon'ın biraz kafası karışıktı. Ama o ilk gece bu kafa karışıklığı onu sırtından kendi gömleğini çıkarıp Elena'ya vermeye zorlamışsa... Eh, ölümden dönüşün-

de hiçbir utanç duymadan çırılçıplak karşısında dururken Damon'ın hissettiklerini tanımlayacak başka bir ifade yoktu. Ve masaj sırasında damarlarının tersine dönmüş bir gökyüzünde mavi kuyrukluyıldız yağmuru gibi çizgilerini izlerken... Damon beş yüz yıldır hissetmediği şeyler hissediyordu.

Arzu duyuyordu.

İnsani arzu. Vampirler bunu hissetmezdi. Bütün ihtiyaçları sadece kana odaklanırdı.

Ama şimdi hissediyordu.

Nedenini de biliyordu. Elena'nın aurası. Elena'nın kanı. Yanında, kanatlardan çok daha önemli bir şey getirmişti. Ve kanatlar yok olmasına rağmen bu yeni yeteneği kalıcı görünüyordu.

Damon en son böyle hissettiğinden beri çok uzun zaman geçtiğini ve bu yüzden yanılıyor olabileceğini anladı. Ama sanmıyordu. Elena'nın aurasının, en fosilleşmiş vampirleri bile ayağa kalkıp bir kez daha genç erkeklere dönüştüreceğinden emindi.

Ferrari'nin dar kabininin izin vereceği ölçüde uzaklaşmaya çalıştı. "Elena, sana söylemem gereken bir şey var."

"Matt hakkında mı?" Elena, Damon'a doğrudan, zekice bir bakış attı.

"Hayır, hayır. Senin hakkında. Stefan'ın seni benim gibi birine emanet ederek gitmesine şaşırdığına eminim."

Ferrari'de mahremiyete yer yoktu ve Damon daha şimdiden onun vücut sıcaklığını hissediyordu.

"Evet, şaşırdım," dedi Elena.

"Şey, bunun biraz..."

"Bunun, auramın yaşlı vampirlere bile ilginç düşünceler çağrıştıracağına karar vermemizle bir ilgisi olabilir. Dolayısıyla artık bu yüzden daha güçlü bir korumaya ihtiyacım var. Stefan'ın söylediği buydu."

Damon bu ilginç düşüncelerin ne anlama geldiğinden emin değildi ama Stefan'ın durumu zarif bir şekilde açıklamasına sevinmişti. "Sanırım," dedi dikkatle, "her şeyin ötesinde, Stefan kürenin her yerinden buraya çekilen kötü varlıklardan korunmanı istiyor. Diğer her şeyin ötesinde, isteğinin dışında birilerine ilginç düşünceler çağrıştırmaman için."

"Ve şimdi beni terketti, dünyadaki herkesin benimle ilgili ilginç düşünceler taşıyacağından emin, bencil, aptal bir idealist gibi."

"Katılıyorum," dedi Damon, Stefan'ın kendi isteğiyle gitmesi yalanını bozmamaya dikkat ederek. "Ve sunabileceğim korunma için söz verdim. Gerçekten elimden geleni yapacağım Elena. Kimsenin sana zarar vermemesini sağlamak için."

"Evet," dedi Elena, "ama böyle bir şey..." Muhtemelen Shinichi'yi ve beraberinde getirdiği bütün sorunları kasteden küçük bir hareket yaptı. "...başımıza geldi ve kimse nasıl çözeceğini bilmiyor."

"Doğru," dedi Damon. Kendine buradaki gerçek amacını hatırlattı. Burada olmasının nedeni... Eh, Aziz

Stefan'ın tarafında olmadığı kesindi. Ve asıl mesele, yerine kolaydı...

İşte Elena yanındaydı, saçlarını tarıyordu. Saçlarını tarayan güzel bir bakire gibi... Gökyüzündeki güneş bile böylesine altın bir renkle parlayamazdı. Damon kendini sarstı. Ne zamandan beri eski İngiliz halk şiirleriyle ilgileniyordu? Onun nesi vardı böyle?

Sadece bir şey söylemiş olmak için sordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Aynı anda Elena'nın eli tekrar boynuna gitti.

Yüzünü buruşturdu. "Fena değil."

Birbirlerine baktılar. Sonra Elena gülümsedi ve Damon da önce tereddütlü, sonra samimi bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Elena... Lanet olsun, o *her şeydi*. Zeki, büyüleyici, cesur, kurnaz ve güzel. Damon gözlerinin bütün bunları söylediğini biliyordu ve Elena bakışlarını kaçırmıyordu.

"Biz biraz yürüyebiliriz," dedi ve o anda zillet çaldı, borazanlar gürledi, konfetiler yağdı ve güvercinler uçuşup ahenkle salındı...

Diğer bir deyişle Elena "Olur," dedi.

Damon'ın geceye alışkın vampir gözlerine kolay gelen küçük bir patikaya girdiler. Damon onun çok fazla ayakta durmasını istemiyordu. Hala yaralı olduğunu ve ondan bunu saklamaya çalıştığını biliyordu. "Tamam," dedi içinden bir ses, "yorulduğunu söyleyene kadar bekle ve oturmasına yardım et."

Kontrolünün dışında kalan başka bir şey. Elena'nın ayağının daha ilk tereddüdünde harekete geçti ve Damon, Elena'yı kucağına alıp arkalığı olan tahta bir banka rahatça oturttu, bu arada bir düzine farklı dilde özür diliyor, genel olarak bir aptal gibi hareket ediyordu. "İstediğin başka bir şey, herhangi bir şey olursa, sadece bana söyle," deyip duruyordu. Yanına otururken kazayla Elena'nın zihnine bir bardak su düşüncesi gönderdi ve daha önce Elena'nın zihninden büyük hayranlık duyduğunu öğrendiği bir bebek fil.

Elena'yı oturduğu yerde daha rahat ettirmeye çalışırken de onun rasgele düşüncelerini yakaladı. Damon'ın, Stefan'dan o kadar da farklı olmadığını düşünüyordu.

O anda yaptığı şeyi yapmasını başka hiçbir isim sağlayamazdı. Ne başka bir kelime ne başka bir kavram onun üzerinde böyle bir etki yaratabilirdi. Bir anda her şey kayboldu ve Elena'yı arkaya doğru eğmiş ve boynunu tamamen açığa çıkarmış halde tutuyordu.

Benimle kardeşim arasındaki fark, dedi Damon, Elena'nın zihnine konuşarak, *onun hala yan kapıdan cennete girmeyi umuyor olması. Ben yazgımla ilgili o kadar sızlanan bir süt çocuğu değilim. Nereye gittiğimi biliyorum. Ve* -bütün sivri dişlerini göstererek sırıttı- *umrumda bile değil.*

Elena'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Damon onu irkiltmişti. Ve kasıtsız, tamamen dürüst bir tepki yaratmıştı. Elena'nın düşünceleri okuması kolay bir şekilde ona

yöneldi. *Biliyorum, ben de öyleyim. İstediğim şeyi istiyorum. Ben Stefan kadar iyi değilim. Ve bilmiyorum...*

Damon afallamıştı. *Neyi bilmiyorsun tatlım?*

Elena sadece gözlerini kapayarak başını iki yana salladı.

Damon eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Şuna ne dersin peki?

De ki ben cesurum
De ki ben kötüyüm
De ki -siz kibirliler- en kibirli benim
Ama sen Erinyes, sadece ekle
Elena'yı öptüm."

Elena'nın gözleri aniden açıldı. "Ah, hayır! Lütfen, Damon." Fısıltıyla konuşuyordu. "Lütfen! Şimdi olmaz!" Ve acınası bir şekilde yutkundu. "Ayrıca, bana içmek isteyip istemediğimi sordun ve aniden değişti. İstersen senin için içecek olurum ama önce, o kadar susadım ki... Belki de senin kadar."

Yine çenesinin altına hafifçe vurdu.

Damon'ın içi eridi.

Elini uzattı ve aniden beliren zarif bir kristal kadehi kavradı. İçindeki sıvıyı ustalıkla çevirdi, tadına baktı ve yumuşak bir şekilde dilinin üzerinde döndürdü. Gerçekti. *Kara Büyü* şarabı. Clarion Loess Kara Büyü üzümlerinden. Çoğu vampirin içeceği tek şarap buydu ve söy

lentilere bakılırsa diğer susamışlıkları bastırılamadığında bu şarap onları ayakta tutabiliyordu.

Damon bu hikayeyi ona anlatırken Elena şarabın koyu morunun üzerinde iri iri açılmış masmavi gözleriyle bakarak içkisini yudumluyordu. Böyle olduğunda Damon onu izlemeye bayılıyordu. Bütün duyuları uyarılmış şekilde araştırırken. Damon gözlerini kapadı ve geçmişteki bazı tercih anlarını hatırladı. Sonra tekrar açtığında Elena'yı susuzluktan ölmüş bir çocuk gibi şarabı bir dikişte içerken buldu.

"İkinci kadehin mi?" Birinci kadeh, Elena'nın ayaklarının dibindeydi. "Elena, ikinci kadehi nereden buldun?"

"Sadece senin yaptığını yaptım. Elimi uzattım. Ama sert bir içki değil, değil mi? Biraz greyfurta benziyor ve ben de içecek için ölüyordum."

Gerçekten bu kadar saf olabilir miydi? Doğru, Kara Büyü şarabının tadı veya kokusu çoğu alkollü içki gibi sert değildi. Hassas vampir damağı için yaratılmış, özel bir içkiydi. Damon üzümlerin özel bir toprakta yetiştiğini biliyordu. Elbette bu yöntem sadece uzun ömürlü vampirler içindi çünkü yeterince lös üretmek asırlar sürebilirdi. Ve toprak hazır olduğunda, üzümler yetiştirilip işlenir, ayak altında ezilir, asla güneş görmezdi. İçkiye özel, karanlık, hassas tadını kazandıran da buydu. Ve şimdi...

Elena'nın bir 'greyfurt' bıyığı olmuştu. Damon onu o anda öpmek istiyordu.

"Eh, bir gün insanlara bir dakika içinde iki kadeh Kara Büyü içtiğini söyleyerek onları etkileyebilirsin," dedi.

Ama Elena yine çenesinin altına vuruyordu.

"Elena, kanının biraz çekilmesini ister misin?"

"Evet!" Elena bunu nihayet biri doğru soruyu sorma gibi hevesle söylemişti.

Sarhoştu.

Elena kollarını arkaya atarak bankın sırtlığına koyda ve vücudunun her yeni hareketini kabul etmeye hazır bir şekilde bekledi. Bu arada bank, yüksek sırtlıklı siyah süet bir kanepeye dönüşmüştü ve tam o anda Elena'nın ince boynu o sırtlığın en yüksek noktasına dayanmış, boğazını açmıştı. Damon inleyerek başını çevirdi. Elena'yı uygarlığa ulaştırmak istiyordu. Onun sağlığı için endişelenmiyordu ve... Mutt'ınki için de. Ve şimdi... istediği herhangi bir şeyi alamazdı. Sarhoşken Elena'nın kanını içebileceğini sanmıyordu.

Elena, adı olabilecek tuhaf bir ses çıkardı. "D'm'z" diye mırıldandı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Bir hemşirenin bir hastaya yapabileceği neredeyse her şeyi Damon ona yapmıştı. Ama görünüşe bakılırsa iki kadeh Kara Büyü'yü onun önünde kusmak istemiyordu.

"'M'd'm b'lan'yo,'" dedi Elena şiddetli bir şekilde hıçkırarak. Damon'ın bileğini yakaladı.

"Evet. Bu hızlı içilecek bir şarap değildir. Dik otur ve denememe izin ver..." Belki bu sözleri düşünmeden, kaba olmayı umursamadan, onu o ya da bu şekilde kullanmayı aklından geçirmeden söylediğinden, sorun yoktu. Elena ona itaat etti ve Damon iki parmağını Elena'nın şakaklarına koyarak hafifçe bastırdı. Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde neredeyse felaket yaşandı ve sonra Elena yavaş ve sakin bir şekilde nefes almaya başladı. Hala şarabın etkisindeydi ama artık sarhoş değildi.

Ve şimdi tam zamanıydı. Sonunda Elena'ya gerçeği açıklayabilirdi.

Ama önce uyanması gerekiyordu.

"Bir espresso lütfen," dedi elini uzatarak. Ruhu kadar siyah ve mis kokulu kahve aninden belirdi. "Shinichi, tek başına espressonun insan ırkı için bir mazeret olabileceğini söylüyor."

"Shinichi her kimse, ona katılıyorum. Bana bir espresso lütfen," dedi Elena bu ormana, bu küreye, bu evrene has sihre seslenerek. Hiçbir şey olmadı.

"Belki de sadece benim sesime uyum sağlamıştır," dedi Damon güven veren bir tavırla gülümseyerek. Sonra elini sallayarak Elena'ya espressosunu uzattı.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Elena'nın kaşları çatılmıştı.

"*Shinichi* dedin. O kim?"

Damon, Elena'nın *kitsune*'lerle tanışmasını istemiyordu ama eğer her şeyi anlatacaksa buna mecburdu. "O bir *kitsune*, bir tilki-ruh," dedi. "Ve bana Stefan'ın peşinden koştuğu web adresini veren de oydu."

Elena'nın yüzü dondu.

"Aslında," dedi Damon, "bir sonraki adımı atmadan önce seni evine götürsem iyi olur."

Elena yorgun bakışlarını gökyüzüne kaldırdı ama Damon'ın onu kucağına alıp arabaya taşımasına izin verdi.

Damon ona her şeyi anlatabileceği en iyi yerin neresi olduğunu yeni anlamıştı.

Şu anda Eski Orman'ın dışında herhangi bir yere gitmek zorunda olmamaları iyiydi. Çıkmaz bir yere, küçük açıklıklara veya ağaçlara ulaşmayan tek bir yol bile bulamadılar. Elena ormandaki küçük evlerine giden o dar yolu bulmalarına o kadar şaşırmıştı ki içeri girerlerken ve istedikleri yeni listeyi verirlerken Damon hiçbir şey söylemedi.

Büyük, lüks yataklı bir yatak odaları vardı. Bir mutfakları. Ve bir salonları. Ama bu odaların her biri, sadece kapıyı açmadan önce düşünerek başka bir şeye dönüştürülebilirdi. Dahası, Damon, Shinichi'nin kapıları daha fazlasını yaptıran başka bir anahtar daha bıraktığını gördü. Bir anahtarı kapıya soktuğunda ve ne istediğini söylediğinde karşısında bulabiliyordu, hem de Shinichi'nin zaman-uzaydaki bölgesinin dışında kalsa bile. Diğer bir deyişle, dışarıdaki gerçek dünyayla bağlantıları vardı ama Damon bundan tam olarak emin değildi. Bu gerçek dünya mıydı, yoksa Shinichi'nin oyun tuzaklarından biri miydi?

Şu anda karşılarında, tıpkı pansiyonun çatısındaki gibi etrafı korkulukla çevrili bir açık hava gözlemevine tırmanan, uzun, spiral biçiminde bir merdiven vardı. Elena'yı yukarı taşırken, Damon, Stefan'ınki gibi bir oda olduğunu da farketti.

"En tepeye kadar çıkacak mıyız?" diye sordu Elena şaşkınlıkla.

"En tepeye kadar."

"Peki burada ne işimiz var?" diye sordu Elena, Damon çatıda onu ayak sehpası olan bir koltuğa oturtup üzerine battaniye örttüğünde.

Damon bir sallanan sandalyeye oturdu ve kollarını bir dizinin etrafına sarıp başını bulutlu gökyüzüne kaldırarak biraz sallandı.

Bir kez daha sallandı, durdu ve dönüp Elena'ya baktı. "Burada olmamızın nedeni," dedi çok ciddi olduğunu gösteren ama kendiyle alay eden neşeli bir sesle, "sana gerçeği, bütün gerçeği, sadece gerçeği anlatacak olmam."

"Kim o?" diye sordu bir ses, ormanın karanlığından. "Kim var orada?"

Bonnie o anda kendisine sarılmış olan Matt'e duyduğu minnettarlığı, hayatında çok az kişiye duymuştu. İnsanlarla temasa ihtiyacı vardı. Başka insanlara yeterince yakın olduğunda, bir şekilde kendini daha güvende hissederdi. El fenerinin zayıflamaya başlayan ışığı gerçekdışı bir sahneyi aydınlattığında çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"*Isobel!*"

Evet, gerçekten de Isobel'di. Ridgemont Hastanesi'nde değil Eski Orman'ın ortasında! Kan ve çamur dışında neredeyse çırılçıplaktı. Tam burada, hem av hem de bir üst orman tanrıçasına, bir intikam tanrıçasına ve avcı yaratıklara benziyordu. Yoluna çıkan her şeyi cezalandırmaya hazır gibiydi. Nefes nefeseydi ve ağzından salyası akıyordu. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu.

Arkasında, dalları çatırdatarak ve arada bir küfürler savurarak yürüyen iki kişi daha vardı. Biri ince ve uzun yapılıydı ama gövdesinin üst kısmı şişkindi. Diğeri daha kısa ve tıknazdı. Bir orman perisini izlemeye çalışan cücelere benziyorlardı.

"Dr. Alpert!" Meredith her zamanki kontrollü halini korumakta zorlanıyor gibiydi.

Aynı anda Bonnie, Isobel'in yaralarının çok daha kötüleşmiş olduğunu gördü. Kancaların, halkaların ve iğnelerin çoğu düşmüştü ama asılı oldukları deliklerden kan ve irin akıyordu.

"Onu korkutmayın," dedi Jim gölgelerin arasından fısıldayarak. "Durmak zorunda kaldığımızdan beri onun izini sürüyoruz." Bonnie bağırmak için nefes almış olan Matt'in aniden vazgeçtiğini hissetti. Jim'in üst kısmının neden şişkin göründüğünü de anlamıştı. Obaasan'ı Japon tarzıyla sırtında taşıyordu. *Sırt çantası gibi*, diye düşündü Bonnie.

"Size ne oldu?" diye fısıldadı Meredith. "Sizin çoktan hastaneye gittiğinizi sanıyorduk."

"Sizi indirdikten sonra yola bir ağaç devrildi ve hastaneye ya da başka bir yere gitmek için etrafından dolaşamadık. Sadece bu değil, sanırım ağacın içinde arı kovanı filan vardı. Isobel öylece uyandı..." Doktor parmak-

larını şaldattı. "...ve arıların vızıltısını duyduğunda ara-
badan fırlayıp koşmaya başladı. Biz de peşinden koştuk.
Açıkçası, yalnız olsam ben de aynı şeyi yapardım."

"Bu arıları başka gören oldu mu?" diye sordu Matt
bir an sonra.

"Hayır, hava yeni kararmıştı. Ama seslerini duydük.
Şimdiye dek duyduğum en tuhaf şeydi. Yarım metre
uzunluğunda bir arı gibiydi," dedi Jim.

Meredith şimdi diğer taraftan Bonnie'nin kolunu u-
kıyordu. Bunu sessiz kalması için mi, yoksa koenujmaya
teşvik etmek için mi yaptığını Bonnie bilmiyordu. Ne
diyebilirdi ki zaten? *Buralarda devrilen ağaçlar, ancak po-
lis onları aramaya karar verene kadar devrik kalır. Ah, bu-
lunuz büyüklüğünde cehennem böceklerine karşı dikkatli
olun. Bu arada, şu anda muhtemelen Isobel'in içinde de
bir tane var.* Bunlar Jim'i kesinlikle korkudan öldürürdü.

"Pansiyona dönen yolu bilseydim, üçünü oraya bıra-
kırdım," dedi Bayan Flowers. "Bu konunun bir parça-
sı değiller."

Bonnie'yi şaşırtan bir şekilde Dr. Alpert bu sözlerde-
ki "konunun bir parçası olmama" kısmını üzerine alın-
madı. Bayan Flowers'a gecenin bu saatinde iki genç kız-
la Eski Orman'da ne aradığını da sormadı. Söylediği şey
daha da şaşırtıcıydı. "Bağırmaya başladığınızda ışıkları
gördük. Tam şurada."

Bonnie sırtındaki Matt'in kolunun gerildiğini hisset-
ti. "İyi olmuş," dedi Matt. Sonra yavaşça ekledi. "Ama

bu mümkün değil. Karşılaşmamızdan on dakika önce
Dunstan'ların evinden ayrıldım ve orası Eski Orman'ın
diğer tarafında. Yürüyerek en az kırk beş dakika sürer."

"Şey, mümkün olsun ya da olmasın, pansiyon binası-
nı gördük Theophilia. Bütün ışıkları açıktı. Yanılmamız
mümkün değil. Zamanı yanlış ölçmediğinizden emin
misiniz?" diye sordu Dr. Alpert, Matt'e bakarak.

Demek Bayan Flowers'ın adı Theophilia, diye düşündü
Bonnie. Gülmemek için kendini zor tuttu. Gerginlikten
artık sapıtmaya başlıyordu.

Ama tam bunu düşünürken Meredith onu tekrar
dürttü.

Bonnie bazen Elena, Meredith ve kendisi arasında te-
lepatik bağ olduğunu düşünürdü. Belki gerçek telepati
değildi ama bazen sadece bir bakış, bir mimik bile say-
falar doldurabilecek sözlerden daha çok şey anlatırdı. Ve
bazen -her zaman değil, sadece bazen- Matt veya Stefan
da buna dahil oluyor gibiydi. Gerçek telepati gibi zihin-
de sesler duyulmuyordu ama bazen erkekler de kızlarla
aynı frekansta gibi görünüyordu.

Bu defa da Bonnie bu dürtmenin ne anlama geldiği-
ni kesinlikle biliyordu. Meredith pansiyondan çıkarken
Stefan'ın odasındaki ışığı kapattığını ve Bayan Flowers'ın
da alt attaki bütün ışıkları söndürdüğünü hatırlatıyordu.
Dolayısıyla Bonnie'nin zihninde canlanan ışıl ışıl pansi-
yonu görüntüsü gerçek değildi, en azından şu anda de-
ğildi.

Meredith'in onu dürterek *Biri bizimle oyun oynuyor* demeye çalışıyordu. Ve farklı bir nedenden dolayı da olsa, Matt de aynı dalga boyundaydı. Bonnie'yle Meredith'e doğru hafifçe eğilmişti.

"Belki de Dunstan'ların evine geri dönmeliyiz," dedi Bonnie en çocuksu tavrıyla. "Onlar normal insanlar. Bizi koruyabilirler."

"Pansiyon hemen şu tepenin üzerinde," dedi Dr. Alpert. "Ve Isobel'in enfeksiyonlarını nasıl yavaşlatabileceğimiz konusunda tavsiyene ihtiyacımız var," dedi Bayan Flowers'a dönerek.

Bayan Flowers sersemledi. Bunu tanımlamak için başka kelime olamazdı. "Ah, Tanrım, ne iltifat. Öncelikle yaraların içindeki toz ve toprağın hemen temizlenmesi gerek."

Bu o kadar Bayan Flowers'ın tarzından uzak bir tepkiydi Matt, Bonnie'yi sertçe dürttü, aynı anda Meredith de diğer taraftan üzerine eğildi. *Aaahh!* diye düşündü Bonnie. *Hani aramızda telepati vardı! Demek yalancı ve tehlikeli olan Dr. Alpert.*

"Anlaştık o halde. Pansiyona gidiyoruz," dedi Meredith sakince. "Ve Bonnie, endişelenme. Seninle ilgileniriz."

"Kesinlikle," dedi Matt, Bonnie'yi tekrar dürterek. Bunun anlamı da *Anladım. Kimin bizim tarafımızda olmadığını biliyorum* olmalıydı. Yüksek sesle, sahte bir sert sesle ekledi. "Dunstan'ların evine gitmenin bir yararı

yok zaten. Bayan Flowers ve kızlara anlatmıştım, tıpkı Isobel'in durumunda olan bir kızları var."

"O da mı kendini deliyormuş?" dedi Dr. Alpert bu düşünceyle irkilmiş ve dehşete kapılmış gibi.

"Hayır. Sadece çok tuhaf davranıyor. Ama orası iyi bir yer değil." *Dürttü.*

Anladık be, diye düşündü Bonnie sinirle. *Artık çenemi kapamam gerekiyor.*

"Önden buyrun lütfen," diye mırıldandı Bayan Flowers yapay bir neşeyle. "Pansiyona."

Doktor ve Jim öne geçti. Bonnie olur ya biri dinliyordur diye sızlanmaya devam etti. O, Matt ve Meredith, gözlerini doktordan ve Jim'den ayırmıyordu.

"Peki," dedi Elena, Damon'a, "bir transatlantiğin güvertesindeki biri gibi oturuyorum ve bütün bu gecikmeden sıkıldım. Dolayısıyla şu gerçek, bütün gerçek, sadece gerçek nedir?" Başını iki yana salladı. Zaman onun için esnemiş gibi görünüyordu.

"Bir açıdan şu anda kendim için yarattığım minik bir kar küresinin içindeyiz," dedi Damon. "Yani birkaç dakika boyunca kimse bizi göremez veya duyamaz. Şimdi gerçekleri konuşma zamanı."

"Yani hızlı konuşsak iyi olur." Elena cesaret veren bir tavırla gülümsedi.

Damon'a yardım etmeye çalışıyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Damon ona gerçeği anlatmak

istiyordu ama bu onun doğasına o kadar aykırıydı ki vahşi bir attan ona binmene izin vermesini istemek gibiydi.

"Başka sorunlar var," dedi Damon. Elena, Damon'ın onun düşüncelerini okuduğunu biliyordu. "Onlar bunu seninle konuşmamı imkansızlaştırmaya çalıştı. Bunu eski bir peri masalı tarzıyla yaptılar. Bir sürü şartlarla. Bir evin içinde veya dışında anlatamazdım. Ama teras ne içerisi ne de dışarısıdır. Gün ışığında veya güneş ışığında da anlatamazdım. Eh, güneş battı ve yarım saatten önce ay yükselmeyecek. Dolayısıyla bu şart da karşılandı. Ve sana giyinikken veya çıplakken anlatamazdım." Elena tedirgin bir şekilde kendine baktı ama görebildiği kadarıyla değişen bir şey yoktu.

"Bence bu şart da karşılandı çünkü beni bu küçük kar küreleriyle çıkaracağına dair yemin etmesine rağmen henüz bunu yapmadı, yani ev olmayan bir evdeyiz. Burası birinin zihnindeki bir düşünce sadece. Gerçek olmayan giysiler giyiyorsun. Hepsi hayali."

Elena yine ağzını açtı ama Damon iki parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Dur. Hala yapabiliyorken bitirmeme izin ver," dedi. "Peri masallarından esinlendiği şartların hiç sonu gelmeyecek zannettim. Peri masallarına ve eski İngiliz şiirlerine takıntısı var. Nedenini bilmiyorum çünkü aslında dünyanın diğer tarafından. Japonya'dan geliyor. Shinichi bir Japon. Ve bir de ikisi var. Misao."

Damon aniden sustu ve Elena onun devam etmek konusunda içsel bir çatışma yaşadığını düşündü.

"Adının *önce ölüm* veya *ölüm konusunda bir numara* şeklinde tercüme edilmesinden hoşlanıyor. İkisi de oynadıkları oyunlar, koydukları kurallarla falan ergenlik çağındaki çocuklar gibi. Ama aslında binlerce yaşındalar."

"Binlerce mi?" dedi Elena, Damon bitkin ama kararlı bir şekilde duraksarken.

"İkisinin kaç bin yıldır yaramazlık yaptığını düşünmekten nefret ediyorum. Misao, şu anda kasabadaki kızların başına gelenlerin arkasındaki varlık. Yaratıklarıyla onları ele geçiriyor ve onlar aracılığıyla kızlara istediklerini yaptırıyor. Amerikan tarihini hatırlıyor musun? Salem cadılarını? Onun arkasında da Misao ya da en azından onun gibi biri vardı. Ve ondan önce de bunu yüzlerce kez yapmış olmalı. Buradan çıktığımızda Ursuline rahibelerini araştır. Bir manastır dolusu rahibe, teşhirci ve daha kötü kadınlara dönüştü. Bazıları delirdi ve onlara yardım etmeye çalışanlar ele geçirildi."

"Teşhirci mi? Tamra gibi mi? Ama o daha çocuk..."

"Misao da zihinsel açıdan daha çocuk."

"Caroline'ın bunlarla ilgisi ne?"

"Böyle bir durumda, bir başlatıcı olmak zorunda. Yani kendi amaçları için Şeytan'la veya bir iblisle anlaşmaya hevesli biri lazım. Caroline'ın ilgisi bu. Ama bütün kasabaya karşılık ona gerçekten çok büyük bir şey önermiş olmalılar."

"Bütün kasaba mı? Fell's Church'ü mü ele geçirecekler yani?"

Damon bakışlarını kaçırdı. Aslında Fell's Church'ü yok edeceklerdi ama bunu söylemenin anlamı yoktu. Eski ahşap sallanan koltukta otururken ellerini doktrinin etrafında birleştirdi.

"Herhangi birine yardım edebilmemiz için önce buradan çıkmamız gerek. Shinichi'nin dünyasından çıkmalıyız. Bu çok önemli. Onun bizi izlemesini kısa süreyle engelleyebilirim ama bunu yaptığımda yoruluram ve kana ihtiyaç duyarım. Senin üretebileceğinden çok daha fazlasına Elena." Dönüp Elena'ya baktı. "Biz şimdi burada *Güzel ve Çirkin* masalını oynuyoruz ve kimin kazanacağını görmeyi bekliyor."

"Eğer birinin diğerini öldürmesinden söz ediyorsan, benim açımdan daha çok bekler."

"Şimdi böyle düşünüyorsun. Ama bu özel olarak yaratılmış bir tuzak. Burada Eski Orman'dan başka hiçbir şey yok. Başka insanlar da yok. Tek ev bu ev, gerçekten canlı tek yaratıklar da ikimiziz. Çok geçmeden beni öldürmek istersin."

"Damon, anlamıyorum. Ne istiyorlar? Stefan, Fell's Church'ün altından geçen enerji hatlarını ve bunun bir tür işaret feneri oluşturduğunu söyl..."

"Onları çeken senin işaret fenerindi Elena. Onlar çocuklar gibi meraklı yaratıklar. Öyle sanıyorum ki gerçekte yaşadıkları yerde bir tür sorunla falan karşılaşı-

lar. Ve buradaki savaşın sonunu, senin yeniden doğuşunu izlediler."

"Yani bizi yok etmek mi istiyorlar? Sadece eğlenmek için mi? Kasabayı ele geçirip bizi kukla yapmak mı istiyorlar?"

"Bir süre için üçünü de istiyorlar. Başka bir boyutta biri onları yüce mahkemeye çıkarana kadar eğlenmeye devam edebilirler. Ve evet, bu onlar için bir eğlence. Ne var ki Shinichi'nin kasabadan bile daha çok istediği başka bir şey için benimle tekrar pazarlık etmek isteyeceğini düşünüyorum. Bu yüzden kardeşler birbirine düşebilir."

"Seninle ne için pazarlık edecek Damon?"

"Senin için. Stefan sana sahipti. Ben seni istiyordum. O da seni istiyor."

Elena midesinin bulandığını, oradan başlayan bir sarsıntının bütün vücuduna yayıldığını hissetti. "Başlangıçtaki pazarlık neydi?"

Damon başını çevirdi. "Bu kötü kısmı."

"*Damon, ne yaptın sen?*" diye sordu Elena neredeyse bağırarak. "*Pazarlık neydi?*" Bütün vücudu titriyordu.

"Bir iblisle pazarlık yaptım ve evet, bunu yaparken onun ne olduğunu biliyordum. Arkadaşlarının ağaçların saldırısına uğradığı geceden sonraydı. Stefan beni odasından kovduktan sonra. Biraz öfkeliydim ama o benim öfkemi alıp daha da güçlendirdi. Beni kullanıyor, kontrol ediyordu. Bunu şimdi anlıyorum. Anlaşmalara ve şartlara o zaman başladı."

"Damon..." diye başladı Elena titreyen sesiyle.

Ama Damon cesaretini kaybetmeden önce bütün bunları anlatmak, içinden atmak ve sonuçlarını görmek istiyormuş gibi hızla devam etti. "Anlaşmaya göre o benim Stefan'dan kurtulmama yardım edecekti ve böylece ben seni elde edecektim. Bu arada Caroline ve kasabanın geri kalanını kızkardeşiyle paylaşacaktı. Böylece, Misao'dan her ne söz almışsa, Caroline'ın anlaşmasını bozacaktı."

Elena, Damon'a bir tokat attı. Bunu nasıl yapığından emin değildi, öyle sarsılmıştı ki bir elini o kadar kolu nasıl kaldırıp vurduğunu bilmiyordu ama yapmıştı. Ve dudağında beliren bir damla kanı izlerken Damon'ın karşılık vermesini ya da Damon'ı öldürebilmek için yeterli güce kavuşmayı bekledi.

Damon öylece oturdu. Sonra dudağını yaladı ve hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı.

"Seni alçak!"

"Evet."

"Stefan'ın gerçekten beni terkedip gitmediğini mi söylüyorsun yani?"

"Evet. Söylediğim bu. Doğru."

"O zaman günlüğümdeki mektubu kim yazdı?"

Damon bir şey söylemek yerine başını çevirdi.

"Ah, Damon!" Elena onu öpmesi mi, yoksa yine tokatlaması mı gerektiğini bilmiyordu. "Bunu nasıl..." dedi boğuk ve tehditkar bir sesle. "O gittiğinden beri neler yaşadığımı biliyor musun sen? Her dakikamı aniden beni terketmeye karar verdiğini ve bunu yaptığı-

nı düşünerek geçirdiğimi? Geri dönmeye niyetli olsa bile..."

"Ben..."

"Bana *üzgün* olduğunu söyleme sakın! Bana böyle hissetmenin nasıl olduğunu bildiğini söyleme çünkü bilmiyorsun. *Nasıl bilebilirsin ki? Senin öyle duyguların yok!*"

"Ben de benzer şeyler yaşadım. Ama kendimi savunmaya çalışmayacağım. Shinichi'nin bizi görmesini uzun süre engelleyemem."

Elena'nın kalbi paramparça olmuştu. Her bir parçanın içini deldiğini hissedebiliyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. "Yalan söyledin, birbirinize zarar vermeyeceğiniz konusunda verdiğin sözü bozdun."

"Biliyorum. Ve bu imkansız olmalıydı. Ama her şey, ağaçların Bonnie, Meredith ve... Mark'a saldırdığı gece başl..."

"Matt!"

"O gece Stefan beni itip kaktığında ve bana senden aldığı gerçek gücünü gösterdiğinde... Bunu senden uzak durmam için yaptı. Ondan önce sadece seni gizlemeye çalışıyordu. Ve o gece... kendimi ihanete uğramış hissettim. Bana bunun mantığını sorma, özellikle de yıllar boyunca ben onu itip kakmış ve istediğim her seferinde ona toprak yutturmuşken."

Elena o haldeyken bile Damon'ın anlattıklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Az önce kendini bir zincirden kurtulmuş gibi de hissediyordu.

Diğer gözlerinle bakmaya çalış. Cevap için dışarı değil içeri bak. Damon'ı tanıyorsun. Onun içindekileri gördün. Ne kadar zamandır oradalar?

"Ah, Damon, çok üzgünüm! Cevabı biliyorum. Damon... Damon. Ah, Tanrım! Sendeki sorunu artık görebiliyorum. Sen o kızlardan daha fazla ele geçirilmiş durumdasın."

"Ben... Nasıl? O şeylerden biri benim içimde mi?"

Elena gözlerini kapayarak başıyla onayladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve diğer gözleriyle görebilmek, insanların içini görebilmek için güç toplamaya çalışırken midesi bulanıyordu.

Damon'ın içinde, Matt'in dev bir böcek olarak tanımladığı yaratıklardan görmüştü. Ama şimdi Damon'da başka bir şey seziyordu. Dev bir şey. Tamamen içini kaplamış bir şey. Güzel yüz hatlarının içindeki şeffaf başı, göğsü kadar uzun vücudu ve bacaklarının içinde de tersine dönük bacaklar. Bir an için bayılacağını sandı ama hemen kendini toparladı. Karşısındaki hayali görüntüye bakarken düşündü. *Meredith olsa ne yapardı?*

Meredith sükunetini korurdu. Yalan söylemezdi ama yardım etmenin bir yolunu bulurdu.

"Damon, durum çok kötü. Ama onu senin içinden çıkarmanın bir yolu olmalı. En kısa sürede. Bu yolu bulacağım. Çünkü o senin içinde olduğu sürece Shinichi sana istediği her şeyi yaptırabilir."

"Neden bu kadar büyüdüğünü düşündüğümü bilmek ister misin? O gece, Stefan beni odasından kovduğunda, diğer herkes iyi kızlar ve çocuklar olarak eve döndü. Ama sen ve Stefan yürüyüşe çıktınız. Uçarak. Süzülerek."

Uzunca bir süre, sözleri Elena için bir anlam taşımadı, hatta Stefan'ı son görüşü olmasına rağmen. Aslında tek önemi de buydu. Stefan'la birlikte son kez...

Aniden içten içe donup kaldı.

"Eski Orman'a gittiniz. Sen hala neyin doğru ve neyin yanlış olduğunu bilmeyen küçük bir ruh çocuktun. Ama Stefan bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi. Benim bölgemde yapmamalıydı. Vampirler bölgelerini cidiye alır. Ve kendi dinlenme yerimde, benim gözlerimin önünde..."

"Ah, Damon! Hayır!"

"Ah, Damon, evet! Orada kanınızı paylaşırken, önünüze çıkıp sizi ayırmaya çalışsam bile beni farketmeyecek kadar meşguldünüz. Üzerinde yüksek yakalı beyaz bir gecelik vardı ve bir meleğe benziyordun. Tam o anda Stefan'ı öldürmek istedim."

"Damon..."

"Ve tam o anda Shinichi geldi. Neler hissettiğimi onu söylememe gerek yoktu. Bir teklifi vardı."

Elena yine gözlerini kapayarak başını iki yana salladı. "Seni önceden hazırlamış. Zaten ele geçirilmiştin ve öfkene teslim olmaya hazırdın."

"Nedenini bilmiyorum," diye devam etti Damon onu duymamış gibi, "ama bunun Bonnie, Meredith ve kasaban geri kalanı için ne anlama geleceğini neredeyse hiç düşünmedim. Düşündüğüm tek şey sendin. İstediğim tek şey sendin. Ve Stefan'dan intikam almak."

"Damon, beni dinler misin? O zamana kadar zaten ele geçirilmiştin. İçindeki yaratığı görmüştüm. Öncesinde bir şeyin seni etkilediğini, seni Bonnie'yi ve diğerlerini ayaklarının dibinde ölürken izlemeye zorladığını söylemiştin. Damon, bence bu şeylerden kurtulmak sandığımızdan çok daha zor. Bir kere sen normalde durup insanların yaptığı mahrem şeyleri izlemezsin, değil mi? Sadece bunu yapmış olman bile bir terslik olduğunu kanıtlamıyor mu?"

"Bu bir teori," dedi Damon mutsuz bir şekilde.

"Görmüyor musun? Bu yüzden Stefan'a Bonnie'yi sadece meraktan kurtardığını söyledin. Yaratıkların seni hipnotize ederek ağaçların saldırını izlemeye zorladığını başkalarına söylemeyi reddetmenin nedeni de buydu. Bu ve senin aptalca, inatçı gururun."

"Bu kadar iltifat etme. Uçabilirim."

"Endişelenme," dedi Elena, "bize ne olursa olsun, egonun hayatta kalacağından eminim. Sonra ne oldu?"

"Shinichi ile anlaşma yaptım. Stefan'ı onunla tek başına karşılaşabileceğim bir yere çekecekti. Sonra onu, Stefan'ın seni bulamayacağı bambaşka bir yere götürecekti."

Elena'nın içinde yine patlayıcı bir şeyler yükseldi. Bunu bastırmak çok zordu. "Onu öldürmek değil!" dedi.

"Ne?"

"Stefan hayatta mı? Yaşıyor mu? Gerçekten de hayatta mı?"

"Sakin ol," dedi Damon soğuk bir tavırla. "Sakin ol Elena. Bayılmana izin veremeyiz." Elena'yı omuzlarından tuttu. "Onu öldürmek istediğimi mi düşündün?"

Elena neredeyse cevap veremeyecek ölçüde titriyordu. "Neden bunları bana daha önce anlatmadın?"

"Bunun için özür dilerim."

"O hayatta… Emin misin Damon? Kesinlikle emin misin?"

"Eminim."

Kendini düşünmeden, hiçbir şey düşünmeden, Elena en iyi bildiği şeyi yaptı, içinden geldiği gibi davrandı. Kollarını Damon'ın boynuna doladı ve onu öptü.

Damon bir an için şaşkınlıkla donup kaldı. Sevgilisini kaçırmak ve kasabasını yok etmek için katillerle anlaşmıştı. Ama Elena'nın zihni bunu asla bu şekilde algılamıyordu.

"Ölmüş olsaydı…" Damon durdu ve tekrar denedi. "Shinichi'nin bütün anlaşması, onu hayatta tutmaya dayanıyor. Hayatta ve senden uzakta. Kendini öldürmen veya benden gerçekten nefret etmen riskini göze alamazdım." Sesi yine buz gibiydi. "Stefan ölürse, senin üzerinde nasıl bir kontrolüm kalırdı ki prenses?"

Elena bunlara aldırmadı. "Eğer hayattaysa onu bulabilirim."

"Seni hatırlarsa. Ama ya seninle ilgili bütün anıları silinmişse?"

"Ne?" Elena patlamak üzereydi. "Stefan'la ilgili bütün anılarım benden çalınsaydı," dedi soğuk bir sesle, "onu gördüğüm anda ona yine aşık olurdum. Ve Stefan'ın benimle ilgili bütün anıları silinmişse, ne aradığını bilmeden bütün dünyayı dolaşarak bir şey arar."

"Çok şiirsel."

"Ah, Damon, Shinichi'nin onu öldürmesine izin vermediğin için teşekkür ederim!"

Damon inanamayan gözlerle bakarak başını iki yana salladı. "Bunu… yapamadım. Söz verdiğim için. Özgür, mutlu olursa ve hatırlamazsa, bunun yeterli olacağını…"

"Bana verdiğin söz mü? Yanlış düşünmüşsün. Ama şu anda önemi yok."

"Var. Bu yüzden acı çektin."

"Hayır Damon, şu anda gerçekten önemli olan tek şey, Stefan'ın hayatta ve beni terketmemiş olması. Hala umut var."

"Ama Elena," dedi Damon daha canlı bir sesle. Aslında sesinde hem heyecan hem de katılık vardı. "Görmüyor musun? Geçmiş bir yana, birbirine ait olan biziz. Doğamız gereği, sen ve ben birbirimize daha uygunuz. Derinlerde bunu biliyorsun çünkü birbirimizi anlıyoruz. Aynı zihinsel seviyedeyiz…"

Stefan da öyle!"

"O halde bütün söyleyebileceğim, bunu gidermekte bir hayli başarılı olduğu. Ama hissedemiyor musun?" Tutuşu rahatsız edici olmaya başlamıştı. "Benim karanlıklar prensesim olabilirsin. Benliğinin derinliklerinde bunu istemiyor musun? Sen göremiyorsan bile ben bunu görebiliyorum."

"Senin hiçbir şeyin olamam Damon. Saygın bir yenge olmak dışında."

Damon sert bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Hayır, sen sadece ana role uygunsun. Eğer ikizlere karşı bu savaştan kurtulabilirsek, daha önce görmediğin şeyleri kendin göreceksin. Ve bizim birbirimize daha uygun olduğumuzu anlayacaksın."

"Cehennemden gelmiş bu sersem ikizlere karşı bu savaştan kurtulabilirsek, sonrasında toplayabileceğimiz bütün ruhsal güce ihtiyacımız olacak. Stefan'ı geri getireceğiz."

"Onu geri getiremeyebiliriz. Ah, katılıyorum... Shinichi ve Misao'yu Fell's Church'ten kovsak bile onlardan tamamen kurtulma şansımızın muhtemelen sıfır olduğunu itiraf etmeliyim. Sen savaşçı değilsin. Muhtemelen onlara çok fazla zarar da veremeyiz. Üstelik Stefan'ın nerede olduğunu ben bile bilmiyorum."

"O halde bize sadece ikizler yardım edebilir."

"Tabii hala yardım edebilirlerse. Pekala, itiraf edeceğim. İkizler muhtemelen tam anlamıyla sahtekar. Sadece vampirlerden birkaç anı alıyor ve onları uzağa gönderiyorlar. Sahtekarlar. Dolandırıcılar. Bütün bu yer, tıpkı Vegas'taki yerler gibi dev bir gösteri."

"Ama kandırdıkları vampirlerin intikam alabileceğinden korkmuyorlar mı?"

Damon güldü. "Vampir olmak istemeyen bir vampir, Diğer Taraf'ta kesinlikle saygı görmez. Ah, insanlar dışında. İntihar eden aşıklar, pelerinleriyle uçabileceklerini düşündükleri için çatıdan atlayan çocuklar..."

Elena ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama Damon çok güçlüydü. "Pek güzel bir yere benzemiyor."

"Değil zaten."

"Ve Stefan orada mı?"

"Eğer şanslıysak."

"Yani temelde," dedi Elena her zaman yaptığı gibi olaylara A, B, C ve D planları açısından yaklaşarak "önce bu ikizlerden Stefan'ın yerini öğrenmeliyiz. İkincisi, ikizleri ele geçirdikleri kızları iyileştirmeye zorlamalıyız. Üçüncüsü, onları Fell's Church'ten kovmalıyız. Ama hepsinden önce, Stefan'ı bulmak zorundayız. O bize yardım edebilir, edeceğini biliyorum. Sonra da geri kalanı için yeterince güçlü olacağımızı umalım."

"Stefan'dan yardım isteyebiliriz, evet. Ama asıl noktayı kaçırıyorsun. Şimdilik yapmamız gereken ilk şey, ikizlerin bizi öldürmesini engellemek."

"Hala dostları olduğunu düşünüyorlar, değil mi?" Elena'nın zihni seçenekleri tarıyordu. "Onları buna ke-

sinlikle inandır. Stratejik bir an gelene kadar bekle ve fırsatı değerlendir. Onlara karşı kullanabileceğimiz bir silahımız var mı?"

"Demir. Demire dayanamazlar, onlar iblis. Ve anladığında kızkardeşinin onaylayacağını sanmasam da sevgili Shinichi kafayı sana takmış."

"Kafayı mı takmış?"

"Evet. Sen ve şu İngiliz halk şiirleri, hatırladın mı? Ama nedenini bilmiyorum. Şarkıların yani."

"Şey, bundan ne çıkarabileceğimi ben de bilmiyorum açıkçası."

"Ama sana olan takıntısının Misao'yı öfkelendireceğinden eminim. Bu sadece bir his ama binlerce yıldır Shinichi'yi hep kendine ayırmış."

"O zaman onları birbirlerine düşürelim ve beni elde edecekmiş gibi davranalım. Damon... Ne?" diye ekledi Elena, Damon'ın endişeliymiş gibi tutuşunu güçlendirdiğini farkederek.

"Seni ele geçiremeyecek," dedi Damon.

"Bunu biliyorum."

"Birinin seni ele geçirmesi fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Sen benim olmalısın, biliyorsun."

"Damon, yapma. Sana söyledim. Lütfen..."

"Yani 'Lütfen beni seni incitmek zorunda bırakma' mı demek istiyorsun? Gerçek şu ki ben izin vermedikçe canımı yakamazsın. Bana karşı sadece kendini incitirsin."

Elena en azından vücutlarının üst kısmını ayrı tutabiliyordu. "Damon, bir plan yaptık, anlaştık. Şimdi ne yapacağız? Hepsini bir kenara mı atacağız?"

"Hayır, ama seni birinci sınıf bir süper kahraman yapmanın başka bir yolunu buldum. Uzun süredir bana kanını içmem gerektiğini söylüyorsun."

"Ah, evet." Bu doğruydu, yaptığı korkunç şeyleri itiraf etmesinden önce olsa bile. Ve...

"Damon, o açıklıkta Matt'e ne oldu? Her yerde onu aradık ama bulamadık. Ve sen memnundun."

Damon inkar etmeye çalışmadı. "Gerçek dünyada ona öfkeliydim Elena. Onu da bir rakip olarak görüyordum. Burada olmamızın bir nedeni, olanları hatırlamaya çalışmam."

"Matt'i incittin mi Damon? Çünkü şu anda beni incitiyorsun."

"Evet." Damon'ın sesi neşeliydi ve aniden ilgisizleşmişti, bunu eğlenceli buluyormuş gibi. "Sanırım onu incittim. Üzerinde psişik acı kullandım ve bu birçok kalbi durdurmuştu. Ama Mutt güçlü. Bundan hoşlandım. Ona giderek daha fazla acı çektirdim ve yine de yaşamaya devam etti çünkü seni yalnız bırakmaktan korkuyordu."

"Damon!" Elena kendini geri çekti ama kurtulamadı. Damon ondan çok ama çok daha güçlüydü. "Bunu ona nasıl yapabildin?"

"Dedim ya, o bir rakipti." Damon aniden güldü. "Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi? Onu senin için

aşağıladım. Yerlerde süründürdüm. Tam anlamıyla toprak yedirdim."

"Damon... Sen deli misin?"

"Hayır. Asıl şimdi akıllanıyorum. Seni bana ait olduğuna ikna etmek zorunda değilim. Seni alabilirim."

"Hayır Damon, senin karanlıklar prensesin olmayacağım. Ya da başka bir şeyin. En fazla, elinde rahatlıkla oynayabileceğin bir cesedin olacak."

"Belki bundan hoşlanırım. Ama unutuyorsun, zihnine girebilirim. Ve hala dostların var. Evlerinde akşam yemeğine veya yatmaya hazırlanıyor olabilirler. Hayatlarında asla gerçek acıyı tatmamış canlı dostlar."

Elena'nın konuşabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Sonra sakince konuştu. "Seninle ilgili söylediğim bütün saygın şeyleri geri alıyorum. Sen bir canavarsın. duydun mu? Sen bir..." Sesi yavaşça kısıldı. "Sana bunu onlar yaptırıyor, değil mi?" dedi sonunda. "Shinichi ve Misao. Onlar için güzel, küçük bir gösteri. Tıpkı senin daha önce Matt'i ve beni incittiğin gibi."

"Hayır, ben sadece istediğimi yaparım." Elena'nın onun gözlerinde gördüğü şey kızıl bir ışık mıydı? Bir alev gibi... "Ağlarken ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Her zamankinden daha güzel oluyorsun. Gözlerindeki altın rengi ortaya çıkıyor ve elmas yaşlarla dökülüyor. Bir heykeltıraşa senin ağlarken büstünü yaptıracağım."

"Damon, bunları gerçekten söylemediğini biliyorum. İçine koydukları şeyin söylediğini biliyorum."

"Elena, inan bana, sadece benim. O seni incitirken çok zevk aldım. Çığlıklarını ve ağlayışını dinlemeye bayıldım. Ona giysilerini parçalattım. Bunu yaptırmak için onun da fazlasıyla canını yakmam gerekti. Ama iç gömleğinin yırtık olduğunu ve yalınayak kaldığını farketmedin mi? Hepsini Mutt yaptı."

Elena, Ferrari'den atladığı anı hatırlamak için zihnini zorladı. Evet, o zaman ve sonrasında yalınayaktı ve üzerinde sadece iç gömleği vardı. Sonrasında kotunun kumaşından büyük bir parça yol kenarında kalmıştı. Ama çizmelerine ve çoraplarına ne olduğunu ve iç gömleğinin nasıl yırtıldığını hiç düşünmemişti. Sadece yardım ettiği için, onu asıl inciten kişiye minnet duymuştu.

Ah, Damon bunun ironi olduğunu düşünmüş olmalıydı. Aniden, sadece Damon'ı düşündüğünü farketti. Shinichi veya Misao'yu düşünmüyordu. Ama aynı değillerdi. *Bunu hatırlamam gerek!*

"Evet, seni incitmesini izlemekten hoşlandım ve seni incitmekten zevk aldım. Bana uygun büyüklükte bir sığır dalı getirmesini sağladım ve onunla seni kırbaçladım. İnan bana, bu senin de hoşuna gitti. Yara izlerini boşuna arama çünkü diğerleriyle birlikte onlar da silindi. Ama üçümüz de çığlıklarını dinlemekten zevk aldık. Sen, ben ve Mutt. Aslında, hepimiz arasında muhtemelen en çok o zevk aldı."

"Damon, kes sesini! Matt hakkında bu şekilde konuşmanı dinlemeyeceğim!"

"Seni giysilerin olmadan görmesine izin vermeden ama," dedi Damon onu duymamış gibi. "O zaman onu başımdan attım. Başka bir kar küresine koydum. İçinden asla çıkamayacağın boş bir kar küresinin içinde benden uzaklaşmaya çalışırken seni avlamak istedim. Yenildiğini görmek istedim. Sen savaşçı değilsin Elena." Damon aniden güldü. Çirkin bir sesti. Elena'nın hiç beklemediği bir anda kolu kalktı ve duvarı yumrukladı.

"Damon…" Elena artık hıçkırıklara boğulmuştu.

"Ve *bunu* yapmak istedim." Aniden Damon'un eli Elena'nın başını arkaya yatırdı. Kesin ve sert bir hareketle yaptı bunu. Diğer eliyse saçlarını yakaladı ve başını iyice arkaya çekerek boynunu açığa çıkardı. Işıl ışıl parlıyordu sanki ve davetkardı boynu. Elena onun bir kobra gibi hızla saldırdığını, dişlerini boynunun yan tarafına gömdüğünü ve kanının fışkırdığını hissetti.

Belirsiz bir süre sonra Elena kendine geldi. Damon, Elena Gilbert'a sahip olmanın coşkusuyla doluydu. Başka planlar yapacak zaman yoktu şimdi.

Vücudu Damon'ı olduğu kadar Elena'yı da şaşırtarak kendi kendine hareket etti. Damon daha başını kaldırırken, Elena'nın eli sihirli anahtarı parmaklarının arasından kaptı. Sonra dizlerini elinden geldiğince yukarı kaldırarak tekmeledi ve Damon'ı terasın etrafını saran çürümüş tahta korkuluktan dışarı savurdu.

34

Elena bir defasında o balkondan düşmüştü ve Stefan atlayıp onu havada yakalamıştı. O yükseklikten bir insanın düşüşü ölümle sonuçlanırdı. Refleksleri ne tam anlamıyla hakim bir vampir, havada bir kedi gibi döner ve ayaklarının üzerine inerdi. Ama Damon'ın bu geceki özel şartlarından dolayı…

Sese bakılırsa dönmeye çalışmıştı ama sonunda yan tarafının üzerine düşmüş ve kemikleri kırılmıştı. Elena daha fazla detay duymak istemiyordu. Bir tavşan gibi yerinden zıplayıp -yarı bilinçsizce, kelimelere bile dökmediği bir yakarışla- kendini Stefan'ın odasında buldu ve merdivenden aşağı koştu. Kulübe, pansiyonun mükemmel bir kopyasına dönüşmüştü. Elena üzerinde düşünmeden, içgüdüsel olarak, Damon'ın pansiyonda en

az bildiği yer evin yan tarafındaki hizmetkar bölümüne koştu. Yeterince uzaklaştıktan sonra eve bir şeyler fısıldayacak cesareti bulabildi ve evin Damon'a itaat ettiği gibi kendisine de itaat etmesini umdu.

"Judith Hala'mın evi," diye fısıldadı anahtarı bir kilide sokarken. Anahtar, tereyağına saplanan sıcak bir bıçak gibi girdi ve neredeyse kendi kendine döndü. Artık ilk ölümüne kadar on altı yıl boyunca yuvası bildiği evdeydi.

Koridordaydı ve kardeşi Margaret'ın açık kapısından, kendi yatağında uzanmış küçük bedeni görünüyordu ve başını boyama kitabından kaldırıp iri iri açılmış gözlerle Elena'ya bakmıştı.

"Ebelemece oynuyoruz tatlım!" dedi Elena sanki Gilbert'ların evinde her gün hayaletler görünüp Margaret'la oyun oynuyormuş gibi. "Sen arkadaşın Barbara'nın evine koş, o zaman o ebelenecek. Oraya ulaşana kadar durma ve gidip Barbara'nın annesini bul. Ama önce bana öpücük ver." Ve Margaret'ı kaldırıp hafifçe sarıldıktan hemen sonra neredeyse kapıdan dışarı fırlattı.

"Ama Elena, geri döndün..."

"Biliyorum hayatım. Ve başka bir gün beni tekrar göreceğine söz veriyorum. Ama şimdi, *koş bebeğim...*"

"Onlara geri döneceğini söylemiştim. Daha önce döndün."

"*Margaret! Koş!*"

Gözleri yaşlarla dolan ama çocuk aklıyla durumun ciddiyetini kavradığı belli olan Margaret koştu. Elena da peşinden gitti ama Margaret bir tarafa dönerken, o diğer tarafa döndü.

Ve kendini sırıtan Damon'la yüz yüze buldu.

"İnsanlarla konuşman çok uzun sürüyor," dedi, Elena çılgınca bir şekilde seçeneklerini gözden geçirirken. *Antre yerine balkona gitsem?* Hayır. Damon'ın kemikleri hala ağrıyor olabilirdi ama Elena birinci kattan bile atlasa muhtemelen boynunu kırardı. *Başka? Düşün!*

Ve o anda büfenin kapısını açarken bağırdı. "Büyük halam Tilda'nın evi," dedi ama sihrin yine işe yarayacağından emin değildi. Yine de kapıdan geçerek Damon'ın suratına kapadı.

Şimdi Tilda Hala'nın evindeydi ama Tilda Hala'nın evi çok eskiydi. *Zavallı kadını tuhaf şeyler görmekle suçlamalarına şaşmamak gerek,* diye düşündü kadını elinde mantar kokan bir şeyle dolu büyük bir cam kaseyle dönerken görünce. Kadın bir çığlık attı ve tabağı elinden düşürdü.

"Elena!" diye bağırdı. "Sen... Sen olamazsın! Çok büyümüşsün!"

"Sorun ne?" diye sordu Tilda'nın arkadaşı olan Maggie Teyze diğer odadan koşarak gelip. Tilda'dan daha sert ve daha uzun boyluydu.

"Peşimde biri var," diye bağırdı Elena. "Bir kapı bulmam gerek ve peşimden gelen birini görürseniz..."

Tam o anda Damon portmantodan çıktı ve aynı anda Maggie ona çelme takarak düşürdü. "Banyo kapısı hemen yanında," dedi ve bir vazo alıp yerden kalkmaya çalışan Damon'ın kafasına sertçe indirdi. Bir hayli sertçe.

Elena banyo kapısından girerken bağırdı. "Robert E. Lee Lisesi geçen sonbahar, tam zil çalarken!"

Aniden kendisini zamanında sınıflarına ulaşmak için oradan oraya koşturan öğrencilerin arasında buldu. Ama içlerinden biri onu tanıdı. Sonra bir diğeri. Ölü olmadığı bir zamana yolculuk yapmayı başarmış olmasına rağmen, daha önce Robert E. Lee'de kimse onu üzerinde bir erkek bluzuyla, saçları darmadağınık halde omuzlarından dökülürken görmemişti.

"Bir oyunun kostümü!" diye bağırdı Elena ve daha ölmeden kendisi için ölümsüz bir efsane yarattı. "Caroline'ın evi!" dedi ve hademe dolabına girdi. Bir an sonra, herhangi birinin hayatında gördüğü en yakışıklı çocuk arkasında belirdi ve yabancı bir dilde kelimeler söyleyerek aynı kapıdan geçti. Hademe dolabının kapısı kapandığında, artık ikisi de orada değildi.

Elena bir koridordan koşarak indiğinde neredeyse Bay Forbes'a çarpıyordu. Alkol kokan büyük bir bardak domates suyu içiyordu ve biraz sersemlemiş gibiydi.

"Nereye gittiğini bilmiyoruz, tamam mı?" diye bağırdı, Elena tek kelime edemeden. "Aklını kaybetmiş gibiydi. Bir törenden söz ediyordu ve kıyafeti.. Anne babalar artık çocuklarını hiç kontrol edemiyor!" Duvara yaslandı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Elena. *Tören.* Kara Büyü törenleri ya da ayinleri genellikle geceyarısı uygulanırdı. Ve daha birkaç dakika önce geceyarısıydı. Ama tam o dakikalarda Elena bir B planı bulmuştu.

"Afedersiniz," dedi içkiyi Bay Forbes'ın elinden alıp o anda dolaptan çıkan Damon'ın yüzüne çarparken. "Onların *türünün* göremeyeceği bir yer!" diye bağırdı ve...

Nereye girdi?

Limbo mu?

Cennet mi?

Onların türünün göremeyeceği bir yer. Başlangıçta Elena da hayret etti çünkü kendisi de pek bir şey göremiyordu.

Ama sonra nerede olduğunu anladı. Toprağın derinliklerinde, Honoria Fell'in boş mezarının altındaydı. Bir defasında burada Stefan ve Damon'ın hayatını kurtarmak için savaşmıştı.

Ve şimdi, karanlık, sıçanlar ve küften başka bir şey olamayacak bu yerde minik, parlak bir ışık vardı. Minyatür bir Tinkerbell gibi sadece havada asılı duran bir nokta. Onunla iletişim kurmuyor, hareket etmiyor, yol göstermiyordu ama... Yanıtıyordu. Parmaklarının arasında parlak ve serin bir şekilde hissettiği ışığı alarak olduğu yerde döndü ve yetişkin bir kişinin uzanabileceği büyüklükte bir daire çizdi.

Arkasına döndüğünde Damon dairenin ortasında oturuyordu.

Az önce beslenmiş biri için tuhaf bir şekilde solgun görünüyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Tek kelime bile etmiyordu. Sadece Elena'ya bakıyordu. Elena yanına gidip boynuna dokundu.

Bir an sonra Damon dünyanın en sıradışı kanını içiyordu.

Genellikle şimdi analiz yapıyor olurdu. Meyvenin tadı, pürüzsüz, dumanlı, ormanımsı, ağızda ipeğimsi bir tat bırakan... Ama şimdi değil. Bu kan, bulabileceği kelimelerin hepsinin ötesinde kalıyordu. Bu kan onu daha önce hiç tatmadığı bir güçle dolduruyordu.

Damon...

Neden dinlemiyordu? Tadı ölümden sonraki hayata benzeyen bu sıradışı kanı nasıl içmeye başlamıştı ve neden bağışçıyı dinlemiyordu?

Lütfen Damon, lütfen savaş onunla...

Damon'ın sesi tanımış olması gerekirdi. Yeterince sık duymuştu.

Seni kontrol ettiklerini biliyorum. Ama her şeyini kontrol edemezler. Sen onlardan daha güçlüsün. Sen en güçlüsün...

İşte bu kesinlikle doğruydu. Fakat Damon'ın kafası giderek karışıyor gibiydi. Bağışçı mutsuz görünüyordu ve Damon bağışçıları mutsuz etmeyecek kadar ustaydı. Ve hatırlayamıyordu... Aslında her şeyin nasıl başladığını hatırlaması gerekirdi.

Damon, benim, Elena. Ve canımı yakıyorsun.

O kadar acı ve şaşkınlık vardı ki. Başından beri Elena damarlarını kapamaya çalışmaması gerektiğini biliyordu. Bu sadece acıyı artırırdı ve beyninin işleyişini durdurmak dışında hiçbir işe yaramazdı.

Bu yüzden, Damon'ın içindeki korkunç canavara karşı savaşmasını sağlamaya çalışıyordu. Evet. Ama değişiminin içten gelmesi gerekiyordu. Eğer onu zorlarsa Shinichi bunu farkeder ve onu tekrar ele geçirirdi. Ayrıca, basit "Damon, güçlü ol" numarası işe yaramıyordu.

O halde ölmekten başka yapacak bir şey yok muydu? En azından bununla savaşabilirdi ama Damon'ın gücünün bunu anlamsız kılacağını biliyordu. Elena'nın yeni kanından aldığı her yudumla daha da güçleniyor, giderek daha fazla değişiyordu.

Neye dönüşüyordu? Bu Elena'nın kanıydı. Belki de çağrısına cevap verirdi, ki çağrı da Elena'nın çağrısıydı. Belki, bir şekilde, Shinichi farketmeden içindeki canavarı yenebilirdi.

Ama yeni bir güce, yeni bir hileye ihtiyacı vardı.

Bunu düşünürken, Elena yeni Güç'ün içinde hareket ettiğini hissetti ve her zaman orada olduğunu, sadece kullanmak için doğru anı beklediğini anladı. Çok özel bir güçtü, savaşmak veya kendini kurtarmak için kullanamazdı. Ama kontrol ondaydı. Onun kanını emen vampirler sadece birkaç yudum alabilmişti ama bütün gücüyle kanın tamamı kendisine aitti. Ve ona seslenmek, açık zihinle ve açık ellerle yaklaşmak kadar kolaydı.

Bunu yaptığı anda yeni kelimelerin dudaklarına geldiğini farketti ve en tuhafı da vücudundan yeni kanatların çıkmasıydı. Bu fizikötesi kanatlar uçmak için değil başka bir şey içindi ve tamamen açıldıklarında ucu yine arkaya dönerek hem Damon'ı hem de Elena'yı saran devasa, gökkuşağı gibi renkli bir kemer oluşturmuşlardı.

Telepatik olarak şöyle dedi. *Tövbe Kanatları.*

Damon içten içe sessiz bir çığlık attı.

Kanatlar hafifçe açıldı. Ancak büyü hakkında çok şey öğrenmiş biri onların içinde olup biteni görebilirdi. Elena, Damon'ın kalbinin üzerinde onu ilgisiz ve düşüncesiz, bencil hale getirecek taş tabakalarını oluşturan bütün acı verici olayları, bütün trajedileri, bütün zalimlikleri tek tek çekip alırken Damon'ın acısı onun acısı haline geliyordu.

Tabakalar -karanlık bir cüce yıldızın özündeki taş kadar sert- parçalanarak dağılıyordu. Durdurmak mümkün değildi. Büyük ve küçük parçalar halinde dökülüyordu. Bazıları leş kokulu dumandan ibaret kalıyordu.

Ama merkezde bir şey yoktu, sadece cehennemden daha karanlık ve şeytanın boynuzlarından daha sert bir çekirdek. Ona ne olduğunu göremiyordu. Sonunda onun bile patlayıp açılacağını düşünüyordu. Daha doğrusu bunu umuyordu.

Şimdi, ancak şimdi, yeni kanatlarına seslenebilirdi. İlk saldırıdan kurtulabileceğinden emin değildi, bundan

kurtulabileceğini bile hissetmiyordu. Ama Damon bilmek zorundaydı.

Damon bir dizinin üzerinde yere çökmüş, kolları sıkıca vücuduna sarmıştı. Sorun değildi. O hala Damon'dı ve bütün o nefret, önyargı ve zalimlik olmadan da çok daha mutlu olabilirdi. Babasının yaşlı bir aptal olduğu, felaketle sonuçlanan yatırımları ve kendi oğullarından daha genç metresleri için onunla alay eden gençleri hatırlamayacaktı. Aynı babanın alkolün etkisindeyken onu dövdüğü çocukluk günlerini de hatırlamayacaktı.

Son olarak, kendisine yaptığı bir sürü korkunç şeyi de hatırlamayacaktı. Cennet adına, Elena'nın ağzından dökülen kelimelerle bağışlanıyordu.

Ama şimdi... Damon'ın hatırlaması gereken bir şey vardı. Eğer Elena haklıysa.

Ah keşke haklı olsaydı.

"Burası neresi? Sen yaralı mısın kızım?"

Damon şaşkın şaşkın bakıyordu ve Elena'yı tanımamıştı. Yere çömeldi, Elena da onun yanına çömeldi.

Damon ona dikkatli bir bakış attı. "Dua mı ediyoruz, sevişiyor muyuz?"

"Damon," dedi Elena, "benim, Elena. Şu anda yirmi birinci yüzyıldayız ve sen bir vampirsin." Sonra, ona nazikçe sarılarak yanağını yanağına dayadı ve fısıldadı. "*Hatırlayış Kanatları.*"

Ve menekşe, gök mavisi ve gece mavisi renklerde bir çift şeffaf kelebek kanadı sırtından çıkıverdi. Kanatlar

minik safirlerle ve şeffaf ametistlerle süslenmişti. Daha önce hiç kullanmadığı kasları kullanarak onları kolayca açtı ve içeriden dışarıya doğru kıvırdı. Damon'ı onlarla sardı. Bu, mücevherlerle süslü loş bir mağaraya girmek gibiydi.

Damon'ın güzel hatlarını görebiliyordu. Ama daha şimdiden Damon'ın içinde oluşan yeni anılar Elena'yla bağlantı kuruyordu. Parmağındaki lapis lazuli yüzüğe bakarken Elena onun gözlerinin dolduğunu gördü. Sonra Damon yavaşça bakışlarını ona çevirdi.

"Elena?"

"Evet."

"Biri beni ele geçirdi ve ele geçirildiğim zamanlarla ilgili anılarımı sildi," diye fısıldadı.

"Evet. En azından öyle olduğunu sanıyorum."

"Ve biri seni incitti."

"Evet."

"Onu yüz kez öldüreceğime veya sana köle edeceğime yemin ediyorum. Sana saldırdı. Güç kullanarak kanını aldı. Seni başka şekillerde incitmek konusunda gülünç hikayeler uydurdu."

"Damon. Evet, bu doğru. Ama lütfen..."

"Onun peşindeydim. Onunla karşılaşsaydım ezip geçebilirdim, kalbini göğsünden çıkarıp atabilirdim. Ya da ona sadece hikayelerde duyduğum en korkunç dersleri tattırabilirdim ve sonunda, ağzındaki kanla senin ayaklarını öper ve ölene kadar köle olurdu."

Bu iyi değildi. Elena bunu görebiliyordu. Damon gözlerini iri iri açmıştı ve neredeyse sadece beyazı görünüyordu.

"Damon, sana yalvarıyorum..."

"Ve seni inciten... bendim."

"Kendinde değildin. Bunu az önce söyledin. Ele geçirilmiştin."

"Benden o kadar çok korkuyordun ki karşımda soyundun."

Elena orijinal Pendleton bluzunu hatırladı.

"Senin ve Matt'in kavga etmenizi istemedim."

"Gerçekte istememene rağmen kanını emmeme izin verdin."

Bu kez Elena başka bir şey söyleyemedi. "Evet."

"Ben... Ulu Tanrım! Güçlerimi kullanarak sana korkunç acılar yaşattım!"

"Korkunç bir acıya ve felce yol açan bir saldırıyı kastediyorsan, evet. Ama Matt'e karşı daha da kötüydün."

Matt, Damon için önemli değildi. "Sonra seni kaçırdım."

"Denedin."

"Hızla giden bir arabadan aşağı atladın."

"Sert oynuyordun Damon. Sana gidip sert oynamanı söylemişlerdi, hatta belki oyuncaklarını kırmanı."

"Arabadan atlamana neden olan kişiyi arıyordum. Ondan öncesiyle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordum. Ve yemin ederim, acı içinde öldürmeden önce gözlerini ve

dilini sökeceğim. Yürüyemiyordun. Ormanda ilerleyebilmek için koltuk değneği kullanmak zorunda kaldın ve tam yardım geldiğinde Shinichi seni bir tuzağa çekti. Ah, evet, onu tanıyorum. Onun kar küresine girdin. Onu parçalamasaydım hala onun içinde dolaşıyor olacaktın."

"Hayır," dedi Elena sakince. "Uzun zaman önce ölmüş olurdum. Beni boğulmak üzereyken buldun, hatırlamıyor musun?"

"Evet." Damon'ın yüzünde anlık bir mutluluk belirip kayboldu. Ama sonra kapana kısılmış, dehşetli ifadesi geri döndü. "İşkenceci, cellat, seni bu kadar korkutan kişi bendim. Sana... onunla... bir sürü şey yaptırdım..."

"Matt'le."

"Ah, Tanrım," dedi Damon ve bu sadece bir ifade değil gerçek anlamda Yaratıcı'ya yakarıştı çünkü başını kaldırıp yukarı bakarak yumruklarını sıkmıştı. "Senin kahramanın olduğumu sanıyordum. Oysa sana bunları yapan bendim. Şimdi ne olacak? Gerçek şu ki ayaklarının dibinde ölüp gitmeyi hakettim." Gözlerini iri iri açarak Elena'ya baktı. İçlerinde alaycılık, neşe veya çekingenlik yoktu. Çok genç, çılgın ve umutsuz görünüyordu. Kafesinde çılgınca ileri geri yürüyen ve kafesin parmaklıklarını ısıran bir panter gibiydi.

Sonra Elena'nın çıplak ayağını öpmek için başını eğdi.

Elena şaşırdı.

"Bana ne istersen yapabilirsin," dedi Damon aynı şaşkın sesle. "Bana hemen gebeip gitmemi söyleyebilirsin.

Bütün zekice konuşmalarımdan sonra, canavarın ben olduğum ortada."

Ve ağlamaya başladı. Muhtemelen başka hiçbir şey Damon Salvatore'nin gözlerini yaşartamazdı. Ama kendi içinde kapana kısılmıştı. Aslında asla sözünden dönmezdi ve Elena'ya bunları yapan canavarı yok edeceğine söz vermişti. Ele geçirilmiş olduğu gerçeği -başlangıçta biraz, sonra giderek artan bir şekilde, ta ki zihni tamamen Shinichi'nin oyuncaklarından biri haline gelene kadar- suçlarını haklı çıkarmazdı.

"Benim lanetli olduğumu biliyorsun," dedi Damon sanki bu yaptıklarını biraz olsun telafi edebilirmiş gibi.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Elena. "Çünkü bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Ve Damon, onlara karşı kaç kez savaştığını düşün. Aynada bir şey hissettiğini söylediğin gece senden Caroline'ı öldürmeni istediklerine eminim. Bunun neredeyse yapacak olduğunu kendin söyledin. Beni öldürmeni istediklerinden de eminim. Bunu yapacak mısın?"

Damon yine onun ayağına doğru eğildi ve Elena telaşla omuzlarından yakaladı. Onu böylesine acı içinde görmeye dayanamıyordu.

Ama şimdi Damon belli bir amacı varmış gibi bir o yana bir bu yana bakıyordu. Parmağındaki lapis lazuli yüzüğü de evirip çeviriyordu.

"Damon, ne düşünüyorsun? Bana ne düşündüğünü söyle!"

"Beni yine tercihleri olmayan, başkasına muhtaç bir kukla haline getirebileceğini... Bu kez gerçek bir huş dalı olabilir. Shinichi senin inanamayacağın kadar iğrenç bir canavar. Ve beni bir anda ele geçirebilir. Bunun olduğunu daha önce gördük."

"Seni öpmeme izin verirsen bunu yapamaz."

"Ne?" Damon ona, anlattıklarını sanki hiç dinlememiş gibi baktı.

"Seni öpmeme ve içinde ölmekte olan yaratıkları çıkarıp atmama izin ver."

"Ölmekte olan mı?"

"Ona sırtını dönecek gücü topladığın her seferinde biraz daha ölüyor."

"O... çok mu büyük?"

"Şu anda senin kadar büyük."

"Güzel," diye fısıldadı Damon. "Keşke onunla kendi başıma savaşabilsem."

"*Pour le sport?*" diye cevap verdi Elena, Fransa'da geçirdiği yazın boşa gitmediğini göstererek.

"Hayır. O lanet olasıcadan nefret ettiğim ve canının yandığını bildiğim sürece acısına yüz kez mutlulukla katlanabileceğim için."

Elena boşa harcayacak zamanları olmadığını düşündü. Damon hazırdı. "Bu son şeyi yapmama izin verecek misin?"

"Sana daha önce de söyledim, seni inciten canavar şu anda kölen."

Pekala. Bu konuyu daha sonra tartışacaklardı. Elena öne eğildi ve başını kaldırarak dudaklarını hafifçe aralıdı.

Bir an sonra, karanlıkların Don Juan'ı Damon olanları anlamıştı.

Çok fazla temas kurmaktan korkarmış gibi Elena'yı nazikçe öptü.

"*Arınma Kanatları,*" diye fısıldadı Elena, Damon'ın dudaklarına. Bu kanatlar ayak basılmamış kar kadar beyazdı ve dantelimsiydi. Bazı yerlerinde neredeyse dokusu yok gibiydi.

Stefan zemini pislikle dolu bir hapishanede uyuyordu ve onunla arasında parmaklıklar vardı.

Stefan'la arasında!

Gerçekten oydu. Elena bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Hiç şüphesiz burada kişinin algılarını saptırabilirlerdi ama tam o anda, belki de kimse onun bir zindana girmesini beklemediğinden, kimse onun duygularından şüphe duymasına neden olacak bir şey hazırlamadığından...

Bu, *Stefan*'dı. Öncekinden daha zayıftı ve elmacıkkemikleri çıkmıştı. Çok güzeldi. Ve zihni doğru hissediliyordu, onur, sevgi, karanlık, ışık, umut ve içinde yaşadığı dünyayla ilgili ağırbaşlı bir anlayış.

"Stefan! Ah, sarıl bana!"

Stefan uyandı ve doğrulup oturdu. "En azından uyumama izin ver. Bu arada gidip kendine başka bir yüz bul kaltak!"

"Stefan! Lafına dikkat et!"

Stefan'ın omuz kaslarının gerildiğini gördü.

"Ne... dedin... sen?"

"Stefan... *gerçekten benim*. Küfrettiğin için seni suçlamıyorum. Bunların hepsi bu yeri yaratıp seni buraya koyan o ikisinin suçu."

"Üç," dedi Stefan ve başını eğdi. "Gerçek olsaydın bunu bilirdin. Git de sana hain ağabeyim ve kekkai taçlarıyla insanlara saldıran dostlarından söz etsinler."

Elena şu anda Damon hakkında tartışamazdı. "En azından bana bakamaz mısın?"

Stefan'ın yavaşça döndüğünü ve sonra pis görünüşlü saman yataktan fırlayarak kendisine gökten inmiş bir melekmiş gibi baktığını gördü.

Sonra sırtını dönerek ellerini kulaklarına bastırdı.

"Pazarlık yok," dedi Stefan. "Bana onlardan söz etme bile. Git buradan. Ne yaparsan yap, senin *bir hayal* olduğunu biliyorum."

"Stefan!"

"Git buradan dedim!"

Zamanını boşa harcıyordu. Onunla konuşabilmek için katlandığı onca şeyden sonra bu büyük bir zalimlikti.

"Okula belgelerini getirdin ve sekreteri etkilediğin gün beni ilk kez müdür ofisinin önünde gördün. Neye

benzediğimi anlamak için bana bakmana gerek yoktu. Sana bir defasında kendimi katil gibi hissettiğimi çünkü 'Baba, bak,' deyip dışarıda bir şeyi işaret ettiğimi ve hemen ardından annemle babamın öldüğü trafik kazasının gerçekleştiğini anlattım. Ölümden geri döndüğümde ilk öğrendiğim kelime *Stefan*'dı. Bir defasında bana arabanın dikiz aynasından baktın ve ruhun olduğumu söyl..."

"Bir saat olsun bana işkence etmekten vazgeçemez misin? Elena -gerçek Elena- buraya gelerek hayatını riske atmayacak kadar akıllıdır."

"Burası neresi?" diye sordu Elena korku dolu ama sert bir sesle. "Seni dışarı çıkarmam gerekip gerekmediğini bilmeliyim."

Stefan yavaşça ellerini kulaklarından indirdi ve daha yavaş bir şekilde tekrar Elena'ya döndü.

"Elena?" dedi yatağında ölmek üzereyken nazik bir hayaletle karşılaşmış biri gibi. "Sen gerçek değilsin. Burada olamazsın."

"Olduğumu da sanmıyorum zaten. Shinichi sihirli bir ev yarattı ve ismini söyleyip bu anahtarla bir kapıyı açtığında seni her yere ulaştırıyor. 'Stefan'ı görebileceğim, duyabileceğim ve ona dokunabileceğim bir yer,' dedim. Ama..." Elena bakışlarını indirdi. "...burada olamayacağımı söylüyorsun. Belki de bütün bunlar bir illüzyon."

"Şşşt." Stefan şimdi kendi tarafında hücrenin parmaklıklarını kavramıştı.

"Sen burada mıydın? *Shi no Shi* burası mı?"

Stefan acı acı güldü. "İkimizin de beklediği gibi bir yer değil, değil mi? Yine de, söyledikleri her şey yalan değildi Elena. Elena! *Elena* dedim ve sen buradasın!"

Elena daha fazla zaman kaybetmeye dayanamadı. Islak saçların ve koşuşturan yaratıkların üzerine basarak birkaç adım attı ve onu Stefan'dan ayıran parmaklıklara yaklaştı.

Sonra iki eliyle parmaklıkları tutarak başını kaldırıp gözlerini kapadı.

Ona dokunacağım. Dokunacağım. Dokunacağım. Ben gerçeğim. O gerçek. Ona dokunacağım!

Stefan öne eğildi -muhtemelen Elena'nın isteğini yerine getirmek için- ve ılık dudakları Elena'nınkilere büyük bir arzuyla saldırdı.

İkisinin de dizleri titrediği için kollarını parmaklıkların arasından geçirerek Stefan'ın boynuna doladı. Stefan onun kendisine dokunabildiğini görerek şaşırdı ve Elena mutlulukla hıçkırdı.

Ama zaman yoktu.

"Stefan, hemen kanımı iç... Hemen!"

Umutsuzca etrafına bakınarak bir yerini kesebileceği bir şey aradı. Stefan onun gücüne ihtiyaç duyabilirdi ve Damon ondan ne almış olursa olsun, daima Stefan'a yetecek kadar kanı vardı. Bu yüzden ölse bile umrunda değildi. Diğer yandan, mezarlığın altındayken Damon ona kendi kanını içirdiği için memnundu.

"Sakin ol. Sakin ol aşkım. Gerçekten istiyorsan bileğini ısırabilirim ama..."

"Hemen yap!" diye emretti Elena Gilbert, Fell's Church'ün prensesi. Dizlerinin titremesini bastıracak gücü nihayet bulabilmişti. Stefan ona suçluluk dolu gözlerle baktı.

"*HEMEN!*" diye ısrar etti Elena.

Stefan onun bileğini ısırdı.

Bu tuhaf bir duyguydu. Her zaman yaptığı gibi boynunun yan tarafından ısırmasının aksine, bu biraz daha fazla acıtmıştı. Ama orada iyi damarlar olduğunu biliyordu. Stefan'ın bunun kısa sürede bitmesini sağlamak için en kalın damarı bulacağına dair sonsuz bir güven taşıyordu.

Ama Stefan geri çekilmeye çalıştığında Elena onun dalgalı siyah saçlarını yakalayarak bastırdı. "Daha fazla, Stefan, buna ihtiyacın var, bunu görebiliyorum. *Tartışacak zamanımız da yok!*"

Emir sesi. Meredith ona bir defasında bu sese sahip olduğunu ve orduları bile yönetebileceğini söylemişti. Eh, Stefan'ı buradan kurtarabilmek için gerçekten bir ordunun başına geçmesi gerekebilirdi.

Bir yerden bir ordu bulacağım, diye düşündü sersemlemiş bir halde.

Stefan yaşadığı açlık kriziyle -onu en son gördüğünden beri hiç beslenmemiş oldukları açıkça anlaşılıyordu- şimdi daha normal bir hızla içiyordu. Zihni Elena'nınkiyle

birleşmişti. *Bir ordu bulacağını söylediğinde sana inanıyorum. Ama bu imkansız. Kimse geri dönemez.*

Sen döneceksin. Seni geri götürüyorum.

Elena, Elena...

İç, dedi Elena kendini İtalyan bir anne gibi hissederek. *Miden bulanmadan içebileceğin kadar iç.*

Ama nasıl... Hayır, bana buraya nasıl geldiğini söyledin. Gerçek miydi?

Gerçekti. Sana daima gerçeği söylerim. Ama Stefan, seni buradan nasıl çıkaracağım?

Shinichi ve Misao... Onları tanıyor musun?

Yeterince.

Her birinin elinde bir yüzüğün iki yarısı var. Birleştiklerinde bir anahtar oluşturuyorlar. Yarımların her biri koşan bir tilki şeklinde. Ama parçaları nerede sakladıklarını kim bilir? Dediğim gibi, sadece buraya girmek için bile bir ordu gerekir.

Tilki yüzüğünün parçalarını bulacağım. Onları birleştireceğim. Bir ordu bulacağım. Seni buradan çıkaracağım.

Elena, içmeye devam edemem. Yığılıp kalacaksın.

Ben dayanıklıyımdır. Lütfen devam et.

Karşımdakinin sen olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

"Öpüşmek yok! Kanımı iç!"

Tamam Elena, gerçekten, artık doydum. Fazlasıyla.

Ya yarın?

"Hala tok olacağım." Stefan geri çekildi ve damarlarını deldiği yere başparmağını bastırdı. "Yapamam aşkım."

"Ya öbür gün?"

"Hallederim."

"Halledeceksin... Çünkü *bunu* getirdim. Sarıl bana Stefan," dedi çok daha yumuşak bir sesle. "Parmaklıkların arasından bana sarıl."

Stefan şaşkınlıkla bakarak onun dediğini yaptı ve Elena sevgilisinin kulağına fısıldadı. "Beni seviyormuşsun gibi davran. Saçlarımı okşa. Güzel şeyler söyle."

"Elena, benim küçük aşkım..." Hala telepatik olarak konuşacak kadar yakında duruyordu. *Seni seviyormuşum gibi mi davranayım?* Ama elleri saçlarını okşarken Elena'nın kendi elleri meşguldü. Kendi giysilerinin altında sakladığı bir Kara Büyü şarabı şişesini Stefan'a verdi.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldadı Stefan iyice şaşırarak.

"Sihirli evde her şey var. Gerekirse bunu sana vermek için fırsat kolluyordum."

"Elena..."

"Ne?"

Stefan bir mücadele yaşıyor gibiydi. Sonunda bakışlarını yere dikerek fısıldadı. "Yararı yok. İmkansız bir şey uğruna ölme riskine girmene izin veremem. Beni unut."

"Yüzünü parmaklıklara daya."

Stefan ona baktı ama hiçbir soru sormadan dediğini yaptı.

Elena, Stefan'ın yüzüne bir tokat indirdi.

Çok sert bir tokat değildi. Ama Elena'nın eli demirle yapmaktan acıdı.

"Bir daha böyle konuşmayacaksın!" dedi. Ve Stefan'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ekledi. "Beni dinle!"

Köpeklerin havlaması duyuluyordu. Uzaktaydılar ama yaklaşıyorlardı.

"Senin peşindeler," dedi Stefan aniden çılgına dönerek. "Gitmen gerek!"

Elena onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum Stefan."

"Ben de seni seviyorum Elena. Sonsuza kadar da seveceğim."

"Ben, ah, çok üzgünüm." Gidemiyordu, sorun buydu. Caroline'ın Stefan'ın dairesinde sürekli konuşup durduğu ve bir türlü gidemediği gibi, burada durup sönünü edebiliyor ama yapamıyordu.

"Elena! Gitmek zorundasın. Yaptıkları şeyi görmeni istem..."

"Onları öldüreceğim!"

"Sen katil değilsin. Savaşçı da değilsin Elena. Ve bunu görmemelisin. Lütfen? Bir defasında bana kaç kez 'lütfen' dedirtebileceğini görmek istediğini söylemiştin. Şimdi her biri bin tanesine bedel. Lütfen! Benim için! Gider misin?"

"Bir öpücük daha..." Elena'nın kalbi çırpınan bir kuş gibi atıyordu.

"Lütfen!"

Gözleri yaşlarla kör olan Elena döndü ve hücre kapısını tuttu.

"Ayin dışında kimsenin beni görmeyeceği herhangi bir yer!" dedi ve koridor kapısını açıp içinden hızla geçip gitti.

En azından Stefan'ı görmüştü ama kalbi tekrar parçalanmadan önce ne kadar dayanabilecekti...

Ah, Tanrım, düşüyorum!

...bilmiyordu.

Elena pansiyonun dışında bir yerlerde -en azından yirmi beş metre yüksekte- olduğunu ve hızla düştüğünü anladı. Paniğe kapılmış halde mantığının söylediği ilk şey öleceği oldu. Sonra içgüdüleri devreye girdi ve kolları ve elleriyle uzanarak ayaklarını ve bacaklarını savurarak acı verici altı metreden sonra düşüşünü kontrol altına almayı başardı.

Uçabilmemi sağlayan kanatları sonsuza dek kaybettim, değil mi? diye düşündü kürekkemiklerinin arasındaki tek bir noktaya odaklanarak. Nerede olmaları gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey olmadı.

Sonra, dikkatle, gövdeye doğru yaklaştı ve sadece daha üstteki bir dalı kendisiyle paylaşan bir tırtılı itmek için duraksadı. Ve yanlamasına oturup geriye doğru itebileceği bir yer bulmayı başardı. Bu dal onun için biraz fazla yüksekti.

Ama aşağı bakıp terası açıkça görebildiğini ve herhangi bir şeye baktıkça onu daha net gördüğünü farketti. *Vampirlerin üstün görüş yetisi,* diye düşündü. Bu, dönüşüğünü gösteriyordu. Ya da... Evet, burada bir yerlerde güneşüzü aydınlanıyordu.

Gördüğü şey karanlık ve boş bir binaydı. Caroline'ın babasının söz ettiği 'toplantı' ve Damon'ın Shinichi'nin Gündönümü'yle ilgili planları hakkında söyledikleri düşünülürse, pansiyonun karanlık olması rahatsız ediciydi. Burası gerçek pansiyon binası değil de başka bir tuzak olabilir miydi?

"Geldik!" diye bağırdı Bonnie pansiyonu gördüklerinde. Sesinin hala tiz, hatta aşırı tiz olduğunu biliyordu ama aşırı aydınlık pansiyonun görüntüsü -tepesinde yıldız olan bir Noel ağacına benziyordu- sahte olduğunu bilmesine rağmen onu rahatlatmıştı. Duyduğu rahatlama yüzünden ağlayabilirdi.

"Evet, geldik," dedi Dr. Alpert. "Hepimiz. Aramızda en çok tedaviye ihtiyacı olan Isobel. Theophilia, kocakarı ilaçlarını hazırla ve biri de bu arada Isobel'i görürüp bazıyo yaptırsın."

"Ben yaparım," dedi Bonnie bir an tereddüt ettikten sonra. "Şu anda olduğu gibi sakin kalacak, değil mi? Değil mi?"

"Ben Isobel'le giderim," dedi Matt. "Bonnie, sen Bayan Flowers'la gidip ona yardım et. İçeri girmeden önce

bir şeyi netleştirmek istiyorum. Kimse hiçbir yere tek başına gitmeyecek. İkili veya üçlü gruplar halinde dolaşacağız." Ses tonu otoriterdi.

"Mantıklı," dedi Meredith, doktorun yanına geçerken. "Dikkatli olsan çok iyi olur Matt, en tehlikeli olan Isobel."

O anda evin dışında tiz sesler duyuldu. İki-üç küçük kız şarkı söylüyormuş gibiydi.

"Isa-chan, Isa-chan,
Çayını içip büyükannesini yedi."

"Tami? Tami Bryce?" diye seslendi Meredith. Kapıyı açarken şarkı tekrar başladı. Öne doğru atıldı, doktorun elini yakaladı ve tekrar ilerlerken onu da yanında sürükledi.

Ve evet, Bonnie üç kız silueti görmüştü. Biri pijamalı, ikisi gecelikliydi. Tami Bryce, Kristin Dunstan ve Ava Zarinski. *Ava daha on bir yaşında,* diye düşündü Bonnie. Üstelik evi Tami veya Kristin'inkine yakın değildi. Üçü de tüyler ürpertici seslerle gülüyordu. Sonra yine şarkı söylemeye başladılar ve Matt, Kristin'e doğru yürüdü.

"Yardım edin!" diye bağırdı Bonnie. Aniden, kendini her yönde saldıran vahşi bir ata tutunmuş halde bulmuştu. Isobel çıldırmış gibiydi ve melodi tekrarlandığı her defasında daha da çıldırıyordu.

"Yakaladım," dedi Matt onu ayı kapanına alırken ama ikisi bile Isobel'i hareketsiz tutamıyordu.

"Ona bir yatıştırıcı daha yapacağım," dedi Dr. Alpert ve Bonnie, Matt'le Meredith'in birbirine baktığını görmüştü. O bakışlarda şüphe vardı.

"Hayır, hayır, bırakın Bayan Flowers bir şey yapsın," dedi Bonnie umutsuzca ama şırınganın iğnesi Isobel'in koluna çoktan saplanmıştı bile.

"Ona hiçbir şey vermiyorsun," dedi Meredith sertçe. Bir tekme savurarak şırıngayı kadının elinden uçurdu.

"Meredith! Neyin var senin?" diye bağırdı doktor bileğini ovalarken.

"Asıl senin neyin var? Kimsin sen? Neredeyiz! Bu gerçek pansiyon olamaz."

"Obaasan! Bayan Flowers! Bize yardım edin!" diye bağırdı Bonnie, Isobel'i tutmaya çalışırken.

"Denerim," dedi Bayan Flowers kararlı bir tavırla onlara yaklaşarak.

"Hayır, Dr. Alpert'la ilgili demek istedim ve belki Jim'le. İnsanları gerçek biçimlerini göstermeye zorlayacak bir büyü bilmiyor musunuz?"

"Ah!" dedi Obaasan. "Bu konuda yardımcı olabilirim. İndir beni Jim. Birazdan herkesin gerçek yüzünü görürüz."

Jayneela, iri koyu renk gözlü ve hülyalı bakışlı, kitaplarla yaşayan bir lise öğrencisiydi. Ama şimdi geceyarısı yakla-

şırken ve büyükannesi henüz aramamışken, kitabını kapadı ve oyun sahasında dev gibi, güçlü ve sert görünen Tyrone'a baktı. Oysa sahanın dışında bir kızın isteyebileceği en iyi, en nazik, en sıcak ağabeydi.

"Sence büyükannem iyi midir?"

"Hm?" Tyrone da burnunu bir kitaba gömmüştü ama 'hayallerinizdeki üniversiteye nasıl girersiniz' tarzında bir kitap okuyordu. Son sınıf öğrencisi olduğundan, şimdi ciddi kararlar vermesi gerekiyordu. "Elbette iyidir."

"Eh, en azından küçük kızı kontrol edeceğim."

"Biliyor musun Jay?" Tyrone onu ayak parmaklarından biriyle şakacı bir şekilde dürttü. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Çok geçmeden kendini 'Kamu Hizmetinizden En Yüksek Verimi Nasıl Alırsınız' başlıklı Altıncı Bölüm'e tekrar kaptırmıştı. Ama o anda yukarıdan çığlıklar gelmeye başladı. Uzun, yüksek, tiz çığlıklar. Kardeşinin sesi! Kitabı bırakarak yerinden fırladı.

"Obaasan?" dedi Bonnie.

"Bir saniye hayatım," dedi Büyükanne Saitou. Jim onu indirmişti ve şimdi kadın Jim'e dönük halde duruyordu. O yukarı, Jim aşağı bakıyordu. Ve bunda... çok yanlış bir şey vardı.

Bonnie'nin içi dehşetle doldu. Jim onu taşırken Obaasan'a kötü bir şey yapmış olabilir miydi? Elbette olabilirdi. Neden bunu düşünmemişti ki? Ve bir de elin-

de şırıngasıyla aşırı 'isterik' hale gelen, herkesi yatıştırmaya pek hevesli şu doktor vardı. Bonnie, Meredith'e baktı ama Meredith kıvranan iki küçük kızla boğuşmakla meşguldü ve yapabildiği tek şey çaresizce bakmak oldu.

Pekala, diye düşündü Bonnie. Canının en çok yanacağı yere tekme atacağım ve yaşlı kadını elinden alacağım. Obaasan'a döndü ve aniden donup kaldı.

"Yapmam gereken sadece bir şey daha var," dedi Obaasan. Ve bunu yapıyordu. Jim belinden öne, Obaasan'a doğru eğilmiş, Obaasan da parmak uçlarında yükselmişti. Tutkulu bir şekilde öpüşüyorlardı.

Ah, Tanrım!

Ormanda dört kişiyle karşılaşmışlardı ve ikisinin akıllı, ikisinin deli olduğunu düşünmüşlerdi. Şimdi hangilerinin deli olduğunu nasıl söyleyebilirlerdi? Eğer ikisi orada olmayan şeyleri görüyorlarsa...

Ama pansiyon oradaydı, onu Bonnie de görebiliyordu. O da mı deliydi?

"Meredith, hadi!" diye bağırdı. Kendini tamamen kaybederek pansiyondan ormana doğru koşmaya başladı.

Gökyüzünden gelen bir şey, bir baykuşun fare kaptığı gibi onu kolayca kaptı ve demir gibi kollarında tuttu.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu Damon'ın sesi, Bonnie'yi düzgün bir şekilde kolunun altına sıkıştırmış halde durmak için son birkaç metreyi kayarak alırken.

"Damon!"

Damon'ın gözleri sadece kendisinin görebildiği bir noktaya bakıyormuş gibi hafifçe kısıldı. "Evet. Kötülüğün ta kendisi. Bana bir şeyi söyle, ateşli küçük öfkem."

Ondan kurtulmaya çalışırken Bonnie'nin gücü çoktan tükenmişti. Giysilerini parçalamayı bile başaramamıştı.

"Neyi?" diye tersledi Bonnie. Ele geçirilmiş olsun ya da olmasın, Damon'ı en son Caroline'ın deliliğinden onu kurtarması için çağırdığında görmüştü. Ama Matt'in anlattıklarına göre Elena'ya çok kötü şeyler yapmıştı.

"Siz kızlar neden bir günahkarı doğru yola çekmekten zevk alırsınız? Sizi değiştirdiklerini hissedeceklerse neden onları neredeyse her şekilde yönlendirebilirsiniz?"

Bonnie onun neden söz ettiğini bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu. "Elena'ya ne yaptın?" diye sordu öfkeyle.

"Ona istediğini verdim, hepsi bu," dedi Damon siyah gözleri parlayarak. "Bunda bu kadar korkunç olan ne?"

O pırıltıdan ürken Bonnie tekrar kaçmayı denemedi bile. Yararı olmayacağını biliyordu. Damon daha hızlı, daha güçlüydü ve uçabiliyordu. Zaten bunu yüzünde de görmüştü. Mesafeli bir acımasızlık. Burada birlikteyken sadece Damon ve Bonnie değillerdi. Doğal avcı ve doğal avdılar.

Ve şimdi yine Jim ve Obaasan'la birlikteydi. Hayır, daha önce görmediği bir kız ve erkekle. Bonnie değişimi zamanında izlemişti. Jim'in vücudunun büzülüp saçları-

sın kararttığını gördü ama asıl şaşırtıcı olan bu değildi. Asıl şaşırtıcı olan, saçlarının uçlarının siyah değil kızıl olmasıydı. Sanki saçlarının uçlarından karanlığa alevler yayılıyor gibiydi. Gözleri altın rengiydi ve gülümsüyordu.

Obaasan'ın oyuncak bebekleri andıran yaşlı vücudunun gençleştiğini, güçlendiğini ve uzadığını gördü. Bu kız çok güzeldi, Bonnie itiraf etmek zorundaydı. Muhteşem kara gözleri ve neredeyse beline kadar inen ipek gibi saçları vardı. Ve saçları tıpkı kardeşininki gibiydi. Sadece kırmızısı biraz daha açık ve parlaktı. Üzerinde vücudunun güzelliğini gösteren dantelli siyah bir bluz vardı. Ve elbette ki aynı güzelliğin belden altında da devam ettiğini gösteren düşük belli siyah deri pantolon. Ayaklarında pahalı görünüşlü siyah, yüksek topuklu sandaletler vardı ve ayak tırnakları saçlarının uçlarındaki gibi kırmızı ojeliydi. Belinde, pullu siyah saplı bir kamçı sarılıydı.

Dr. Alpert yavaşça konuştu. "Torunlarım?"

"Onların bununla hiçbir ilgisi yok," dedi çocuk etkileyici bir şekilde gülümseyerek. "Kendi işleriyle ilgilendikleri sürece onlar için endişelenmene gerek yok."

"Bu intihar ya da intihar girişimi... ya da her neyse," dedi Tyrone polise. Konuşurken neredeyse ağlıyordu. "Sanırım geçen yıl benimle aynı liseye giden Jim adında bir çocuktu. Hayır, bunun uyuşturucuyla ilgisi yok, buraya kardeşim Jayneela'ya göz kulak olmak için geldim. Çocuk bakıyordu... Bakın, sadece gelin, olmaz mı? Bu

çocuk parmaklarının büyük bölümünü çiğnemiş ve içeri girdiğimde 'Seni daima seveceğim Elena,' deyip bir kurşunkalem alarak... Hayır, ölüp ölmediğini bilmiyorum. Ama üst katta yaşlı bir hanım var ve onun ölmüş olduğundan eminim. Çünkü nefes almıyor."

"Sen de kimsin?" dedi Matt tuhaf çocuğu baştan aşağı süzerek.

"Ben..."

"...ve burada neler çeviriyorsun?"

"Adım cehennemden gelen Shinichi," dedi çocuk, sözünün kesilmesine sinirlenmiş gibi daha yüksek bir sesle. Matt sadece ona dik dik bakmakla yetindiğinde, sinirli bir sesle ekledi. "Kasabanızla uğraşan *kitsune* -tilkiadam diyelim- benim, sersem. Bunu yapmak için dünyanın öbür ucundan geldim ve şimdiye kadar en azından adımı duymuş olacağını tahmin ederdim. Bu da güzel kardeşim Misao. İkiziz."

"Üçüz olsanız bile umrumda değil. Elena, bütün bunların arkasında Damon'dan başka birinin olduğunu söylüyordu. Stefan gitmeden önce o da... Hey, Stefan'a ne yaptınız? Elena'ya ne yaptınız?"

İki erkek birbirine tüylerini kabartırken -Shinichi'nin durumunda bu tam anlamıyla öyleydi çünkü saçları neredeyse dimdik olmuştu- Meredith de Bonnie, Dr. Alpert ve Bayan Flowers'a gözucuyla baktı. Sonra Matt'e dönerek hafifçe kendi göğsüne dokundu. Onu kontrol

altına alabilecek kadar güçlü olan bir tek oydu ama Dr. Alpert yardım edeceğini gösteren bir şekilde hafifçe başıyla onayladı. Ve sonra, erkekler birbirine bağırıp çağırırken, Misao yerde kahkahalarla kıvranırken ve Damon gözlerini kapamış halde bir kapıya yaslanırken, harekete geçtiler. Hepsini birleştirecek bir işaret bile olmadan aynı anda grup olarak koşmaya başladılar. Meredith ve Dr. Alpert, Matt'i iki yanından yakalayarak ayaklarını yerden kesti. Bu arada Isobel hiç beklenmedik bir şekilde girdiktan gelen bir çığlıkla Shinichi'nin üzerine atladı. Onun bir şey yapmasını beklemiyorlardı ama kesinlikle yardımı olmuştu. Bu arada Bonnie engellerin üzerinden aşıyordu. Matt hala bağırarak diğer yönde kaçmaya, Shinichi'ye saldırmak için kurtulmaya çabalıyordu ama bunu yapamıyordu.

Bonnie tekrar Eski Orman'a girdiklerinde neredeyse inanamadı. Bayan Flowers bile onlara yetişmişti ve çocuğun feneri hala elindeydi.

Bu bir mucizeydi. Damon'dan bile kaçmışlardı. Şimdi asıl mesele çok sessiz olmak ve hiçbir şeye dokunmadan Eski Orman'dan çıkmaktı. Belki de gerçek pansiyona dönüş yolunu bulabilirlerdi. Sonra da Elena'yı Damon'dan ve iki arkadaşından kurtarmanın bir yolunu bulmalıydılar. Matt bile, üç doğaüstü yaratığı kaba kuvvetle yenemeyeceklerini sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı.

Bonnie sadece Isobel'i de yanlarında getirebilmiş olmayı diliyordu.

"Eh, zaten gerçek pansiyona gitmek zorundayız," dedi Damon, Misao nihayet yarı baygın haldeki Isobel'i kontrol altına aldığında. "Caroline orada olacaktır."

Misao öfkeli gözlerle Isobel'e bakmaktan vazgeçti ve hafifçe irkildi. "Caroline mı? Caroline'dan bize ne?"

"Bu da eğlencenin bir parçası, değil mi?" dedi Damon en etkileyici, en flörtçü sesiyle. Shinichi kurban gibi görünmeyi bırakarak gülümsedi.

"O kız... Kurye olarak kullandığın oydu, değil mi?" Yaramazca bir tavırla kardeşine baktı. Misao'nun gülümsemesi gergin gibiydi.

"Evet, ama..."

"Ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli olur," dedi Damon giderek daha da neşelenirken. Shinichi'nin onun arkasından Misao'ya sırıttığını görmedi.

"Surat asma hayatım," dedi Shinichi altın gözleri parlayarak kardeşinin çenesinin altını kaşırken. "Kızı görmedim bile. Ama elbette Damon eğlenceli olacağını söylüyorsa, öyle olacaktır." Sırıtışı daha da yayıldı.

"Aralarından birinin gerçekten kurtulma olasılığı yok mu?" dedi Damon, Eski Orman'ın karanlığına dalgın dalgın bakarken.

"Bana biraz hakkımı ver lütfen," diye tersledi *kitsune*. "Sen lanetlisin, bir vampirsin, değil mi? Ormanda dolaşmaman gerekiyor aslında."

"Burası benim bölgem, mezarlıkla birlikte..." diye başladı Damon ama Shinichi bu kez lafını bitirmeye

kararlıydı. "Ben ormanda yaşıyorum," dedi. "Çalılara, ağaçlara hükmediyorum. Yanımda küçük deneylerimden birkaçını da getirdim. Yakında hepsini göreceksin. Dolayısıyla, sorunun cevabına gelince, hayır, hiçbiri kaçamayacak."

"Tek sorduğum buydu," dedi Damon hala neşeli bir tavırla. Ama altın rengi gözlere uzunca bir an dik dik bakmaktan da geri kalmadı. Sonra omuz silkerek döndü ve ufuk çizgisinin üzerinde bulutların arasından görünen aya baktı.

"Ayinin başlamasına daha saatler var," dedi Shinichi arkasından. "Geç kalacağımızı sanmıyorum."

"Kalmasak iyi olur," diye mırıldandı Damon. "İnsanlar gecikirse, Caroline o her tarafı delik isterik kız üzerinde fazlasıyla iyi bir izlenim bırakabilir."

Caroline annesinin arabasıyla pansiyonun verandasına girdiğinde ay gökyüzünde iyice yükselmişti. Üzerine boyanmış gibi görünen, en sevdiği bronz ve yeşil renklerinde bir akşam elbisesi giymişti. Shinichi, bir eliyle ağzını kapayarak gülen Misao'ya baktı ve başını öne doğru eğdi.

Damon, Caroline'ı veranda basamaklarından kapıya doğru yürüttü. "En iyi koltuklara buradan."

İnsanlar yerleşirken biraz şaşkınlık vardı. Damon, Kristin, Tami ve Ava'yla neşeli bir şekilde konuştu. "Korkarım siz üçünüz için fıstık galerisi. Yani yerde oturacak-

sınız. Ama uslu durursanız, bir daha sefere gelip bizimle oturmanıza izin veririm."

Diğerleri onu az çok tantanayla izledi ama sinirli görünen Caroline'dı. "Neden içeri girmek isteyelim ki? Dışarıda olmaları gerektiğini sanıyordum."

"Oradan en iyi şekilde görebiliriz," dedi Damon. "Kraliyet locası, hadi."

Tilki ikizler ve insan kız onu takip ederken, terası çıkana kadar karanlık evde geçtikleri her yerde ışıkları yaktılar.

"Şimdi neredeler?" diye sordu Caroline aşağı bakarak.

"Birazdan gelirler," dedi Shinichi hem şaşkın hem de ayıplayan bakışlarla. *Bu kız kim olduğunu sanıyor?* Ama tek kelime etmedi.

"Ya Elena? O da burada olacak mı?"

Shinichi buna cevap vermedi ve Misao güldü. Ama Damon dudaklarını Caroline'ın kulağına yaklaştırarak fısıldadı.

Sonrasında Caroline'ın gözleri kedilerinki gibi yemyeşil parladı. Dudaklarındaki gülümseme, az önce bir kanaryayı pençesine takmış bir kediyi andırıyordu.

36

Elena ağacında bekliyordu.

Aslında, zamanının büyük bölümünü başka insanları izleyerek, bekleyerek ve yine izleyerek geçirdiği ruhlar dünyasında altı ay geçirmekten çok da farklı değildi. O aylar ona sabırlı bir uyanıklığın, eski ve heyecanlı Elena'yı tanıyanları şaşırtacağını iyi öğretmişti.

Elbette ki eski ve heyecanlı Elena da hala içindeydi ve arada bir isyan ediyordu. Görebildiği kadarıyla karanlık pansiyonda hiçbir şey olmuyordu. Sadece ay hareket ediyor, gökyüzünde yavaşça yükseliyordu.

Damon, Shinichi'nin sabahın veya akşamın 4.44'üyle bir derdi olduğunu söylemişti. Belki de bu Kara Büyü, Elena'nın duyduğundan farklı bir program izliyordu.

Ne olursa olsun, bunu Stefan için yapıyordu. Bunu düşündüğü anda, gerekirse burada günlerce bekleyebileceğini hissetti. En azından, kendine saygısı olan hiçbir Kara Büyü ustasının bir ayine başlamayı asla düşünmeyeceği bir zaman olan şafağa kadar bekleyebilirdi.

Sonunda, beklediği şey tam ayaklarının dibine gekli.

Önce Eski Orman'dan çıkarak pansiyona doğru yürüyen siluetleri gördü. Uzaktan baktığında bile tanımlamak zor değildi. Biri Damon'dı. Elena'nın onun kibirli yürüyüşünü kilometrelerce uzaktan bile tanırdı. Ve bir de eski aurasının çok güzel bir kopyası olan aurası vardı. Okunmaz, aşılmaz siyah taş. Gerçekten de güzel bir taklitti. Aslında, neredeyse aynı gibiydi...

O anda Elena ilk pişmanlığını duydu.

Ama şimdi kendini o kadar kaptırmıştı ki huzursuz düşünceleri zihninden attı. Kırmızı ışık patlamalarıyla dolu koyu gri bir aurası olan Shinichi olmalıydı. Ve ele geçirilmiş kızlarınkiyle aynı aurayı taşıyan biri. Turuncu bulaşmış bulanık renkli aura, kardeşi Misao'ya aitti herhalde.

Sadece ikisi, Shinichi ve Misao el ele tutuşmuştu ve arada bir burunlarını birbirlerine değdiriyorlardı. Kesinlikle Elena'nın daha önce gördüğü kardeşlere benzemiyorlardı.

Dahası, Damon omzunda neredeyse çırılçıplak bir kızı taşıyordu ve Elena onun kim olduğunu tahmin edemiyordu.

Sabır, diye düşündü. *Sabırlı ol. Büyük oyuncular nihayet burada. Ve küçük oyuncular...*

Damon'ların arkasından üç küçük kız geldi. Tami Bryce'ı aurasından hemen tanımıştı ama diğer ikisi yabancıydı. Hoplayarak, sekerek Orman'dan çıktılar ve pansiyona doğru ilerlediler. Damon orada onlara bir şey söyledi ve neredeyse Elena'nın tam altında kalan mutfak bahçesine oturmak için geldiler. Tuhaf kızların auralarına kısa bir bakış, onları Misao'nun oyuncakları olarak tanımlamak için yeterliydi.

Derken araba yoluna çok tanıdık bir araba girdi. Caroline'ın annesinin arabası. Caroline arabadan indi ve yükünü nereye bıraktığı belli olmayan Damon onu karşılayarak eve soktu.

Damon ve üç konuğu pansiyonun terasına çıkarken Elena yanan ışıkları zevkle izledi. Terasa çıkıp kenarında yan yana durarak aşağı baktılar.

Damon parmaklarını şaklattı ve arka bahçenin ışıkları yandı.

Ama Elena aktörleri göremiyordu, başlamak üzere olan ayinin kurbanlarını. Birden onları da gördü. Pansiyonun uzak köşesinden getiriliyorlardı. Hepsini görebiliyordu. Matt, Meredith, Bonnie, Bayan Flowers ve yaşlı Dr. Alpert. Elena'nın anlamadığı, neden daha güçlü bir şekilde karşı koymadıklarıydı. Bonnie kesinlikle hepsine yetecek kadar gürültü yapıyordu ama sanki kendi iradeleri dışında itiliyorlarmış gibi davranıyorlardı.

O anda, arkalarındaki karanlığı gördü. Tanımlayabileceği çizgileri olmayan devasa ve karanlık gölgeler.

O noktada, Bonnie'nin bağırışlarının üzerinden, yeterince odaklanırsa terastaki herkesin söylediklerini duyabildiğini farketti. Misao'nun tiz sesi hepsininkini bastırıyordu.

"Ah, ne şans! Hepsini geri aldık," diye ciyakladı ve kardeşini yanağından öptü. Shinichi sadece bir an sinirli bir tavırla baktı.

"Elbette aldık. Bunun olacağını söylemiştim," diye başladı ama Misao yine ciyakladı.

"Hangisiyle başlayacağız?" Misao kardeşini öptü ve saçlarını karıştırdı.

"Birincisini sen seç," dedi Shinichi.

"Sen seç," diye nazlandı Misao utanmazca.

Bu ikisi, diye düşündü Elena, *gerçekten baştan çıkarıcı. İkizler, ha?*

"Şu küçük gürültücüyle başlayalım," dedi Shinichi, Bonnie'yi işaret ederek. "*Urusei,* kaltak! Kes sesini!" diye ekledi, Bonnie gölgeler tarafından öne çıkarılırken. Şimdi Elena onu daha net görebiliyordu.

Ve Bonnie'nin Damon'a bunu *diğerlerine* de yapmaması için nasıl iç paralayıcı bir şekilde yalvardığını da duyabiliyordu. "Kendim için yalvarmıyorum," diye ağlıyordu ışığa getirilirken. "Ama Dr. Alpert iyi bir kadın, bunlarla hiçbir ilgisi yok. Bayan Flowers da öyle. Meredith ve Matt de yeterince acı çekti. *Lütfen!*"

Diğerleri karşı koymaya çalışırken sesler yükseldi. Ama Matt'in sesi hepsinden yüksekti. "Ona dokunursan Salvatore, beni öldürmeyi sakın unutma!"

Matt'in sesini böylesine güçlü ve iyi duyunca Elena şaşırdı. Sonunda onu bulmuştu ama nasıl kurtarabileceğini bilmiyordu.

"Sonra da onlara önce ne yaptıracağımıza karar vermeliyiz," dedi Misao doğum günü partisine katılmış neşeli bir çocuk gibi.

"Sen seç." Shinichi kardeşinin saçlarını okşadı ve kulağına fısıldadı. Misao dönerek onu dudaklarından öptü. Üstelik de hiç acele etmeden.

"Ne... Neler oluyor?" dedi Caroline. *Ah, bu kız asla utangaç olmadı,* diye düşündü Elena. Şimdi de Shinichi'nin boştaki elini tutmak için yaklaşıyordu.

Elena bir an için Shinichi'nin onu terastan aşağı atacağını ve düşüşünü izleyeceğini sandı. Ama Shinichi döndü ve Misao'yla birbirlerine bakarak güldüler.

"Afedersin, afedersin, partinin merkezi olduğunda bu çok zor," dedi. "Ah, sen ne dersin, Carolyn, şey, Caroline?"

Caroline ona dik dik baktı. "Neden sana o şekilde dokunuyor bu sürtük?"

"*Shi no Shi*'de kızkardeşler çok değerlidir," dedi Shinichi. "Ve onu uzun zamandır görmemiştim. Sadece özlem gideriyorduk." Ama Misao'nun avcunu öpüşü hiç de kardeşçe eğildi. "Hadi," diye ekledi Shinichi, Caroline'a

dönerek. "Gündönümü Festivali'nin ilk gösterisini sen seç! Ona ne yapalım?"

Caroline, Misao'yu taklit ederek Shinichi'nin yanağını ve kulağını öptü. "Ben burada yeniyim," dedi flörtçü bir tavırla. "Ne seçmemi istediğini bilmiyorum."

"Ah, Caroline. Doğal olarak, aslında..." Shinichi sözünü tamamlayamadı. Kızkardeşi aniden üzerine atılıp ona sarılarak öptü.

İlginin kendi üzerinden ayrılmasını istemeyen Caroline sinirli bir tavırla konuştu. "Eh, sen söylemezsen, ben de seçemem. Ayrıca, Elena nerede? Onu hiçbir yerde göremiyorum!" Daha fazlasını söyleyecekken Damon yanına gelerek kulağına fısıldadı. Sonra Caroline tekrar gülümsedi ve ikisi de pansiyonu çevreleyen ağaçlara baktı.

Elena o anda ikinci kez pişmanlık duydu. Ama o sırada Misao konuşmaya başladı ve Elena ona kulak kesildi.

"O zaman ben seçerim." Misao öne eğildi ve terasın kenarından aşağıdaki insanlara bakarak o geniş açıklıktaki olanlıkları gözden geçirdi. Bir aşağı bir yukarı yürüyerek düşünürken öylesine zarifti ki teni bembeyaz, saçları parlak ve siyahtı. Elena bile gözlerini ondan ayıramıyordu.

Sonra Misao'nun yüzü aydınlandı. "Onu sunağa yatıralım. Meleklerinden bazılarını getirdin mi?"

Aslında bu sorudan çok bir ilan gibiydi.

"Deneylerim mi? Elbette tatlım, sana söylemiştim," dedi Shinichi ve ormana bakarak ekledi, "İkiniz, ee, er-

kekler ve Eski Sadıklar!" Parmaklarını şaklattı. Sonraki birkaç dakika boyunca Bonnie'nin etrafındaki insanlar, gölgeler tarafından yumruklandı, tekmelendi, yere atıldı ve çiğnendi. Sonra paytak paytak yürüyen yaratıklar öne çıktı ve Bonnie'yi aralarına alarak ince kollarından tutmalar.

Melekler, bütün yaprakları yolunmuş ağaçla insan kasını şeylere benziyordu. Eğer *tasarlanmışlarsa*, özellikle acayip ve asimetrik görünecek şekilde tasarlanmışlardı. Birinin neredeyse ayaklarına kadar inen çarpık bir sol kolu ve sadece beline kadar inen kalın, şişkin bir sağ kolu vardı.

İğrençtiler. Derileri böceklerinki gibi kabukluydu ve her taraflarında delikler, çıkıklar, kökler vardı. Bazı yerleri tamamlanmamış, yarım bırakılmış gibi görünüyordu.

Korkunçtular. Kol ve bacaklarının çarpıklığı, maymun gibi öne eğilerek yürüyüşleri, gövdelerinin üzerinde insan yüzlerinin ağacımsı karikatürü gibi görünen kafaları, tuhaf açılarda uzanan ince dallardan oluşmuş yığınları, kesinlikle kabus yaratıkları gibi görünecek şekilde tasarlanmışlardı.

Ve çıplaktılar. Vücutlarının iğrenç çarpıklıklarını gizleyecek hiçbir giysileri yoktu.

Yaratıklar Bonnie'yi sunak gibi hazırlanmış bir ağaç köküne doğru taşırken, üzerine yatırırken ve giysilerini çaturdayarak hareket eden elleriyle yırtarken, Elena gerçek dehşetin ne anlama geldiğini anladı. Görevlerini ta-

mamladıkları sürece, parmaklarını kırıp koparmaları umurlarında bile değildi.

Ve yırttıkları giysilerin parçalarını Bonnie'yi bağlamak için kullandılar. Kendi vücutlarından koparddıkları çubukları ağaç kökünün dört tarafına kalın kollarının güçlü darbeleriyle çakarak kollarını ve bacaklarını iki yana gerecek şekilde bağladılar.

Bu arada, gölgelerin arasında daha uzak bir yerden, üçüncü bir ağaç-adam öne çıktı. Elena bunun inkar edilmez bir şekilde erkek olduğunu gördü.

Bir an için, Damon'ın kendini kaybedeceğinden, dönüp ikizlere saldıracağından ve gerçek pozisyonunu ortaya koyacağından korktu. Zira Caroline'ın evinde onu kurtardığından beri, Bonnie'yle ilgili duyguları açıkça değişmişti. Ama şimdi Shinichi ve Misao'nun yanında rahat bir şekilde oturuyor, arkasına yaslanmış halde gülümsüyor, hatta onları güldürecek şeyler söylüyordu.

Aniden Elena'nın içinde bir şeyler koptu. Bu pişmanlık değildi. Tam anlamıyla dehşetti. Damon daha önce Shinichi ve Misao'yla olduğu gibi hiç kimsenin yanında böylesine doğal, böylesine rahat ve mutlu görünmemişti. Onu değiştirmiş olamayacaklarını düşünerek kendini yatıştırmaya çalıştı. Elena farkında olmadan, onu bu kadar çabuk tekrar ele geçirmeleri mümkün değildi...

Ama ona gerçeği gösterdiğinde acınası bir durumdaydı, diye fısıldadı yüreği. Umutsuzca sefil, acınası ölçüde umutsuz. Tıpkı bir alkoliğin sadece unutmak için şi-

şiye saldırdığı gibi, o da ele geçirilmeyi istemiş olabilirdi. Damon'ı tanıyorsa, karanlığı tekrar kendi isteğiyle içeri davet etmiş olabileceğini söyleyebilirdi.

Şaka durmaya dayanamıyor, diye düşündü. *Ve şimdi, Bonnie'nin acı çekişini izlerken bile gülebiliyor.*

Bu onu nereye getiriyordu? Damon karşı tarafa geçmişse, artık müttefik değil bir düşmansa... Elena öfke ve nefretle titremeye başladı. Ve korkuyla.

Hayal edebileceği en güçlü düşmanlardan üçüne ve vicdansız, deforme katillerden oluşan ordularına karşı tek başına nasıl savaşacaktı? Bir de Caroline vardı.

Korkularını daha da abartırcasına, şansının aslında ne kadar düşük olduğunu göstermek istercesine, tutunduğu ağaç aniden onu bıraktı ve bir an için Elena döne döne, çığlık çığlığa düşeceğini sandı. Elleri ve ayaklarıyla tutunduğu yerler aniden yok olmuştu ve sadece kabuğun çıkıntılarına çılgınca -ve acı verici- tutunma çabalarıyla kendini kurtarabilmişti.

Sen artık sadece bir insan kızsın hayatım, diyordu sanki güçlü reçine kokusu. *Ve boğazına kadar hortlakların ve büyücülerin Güç'lerine batmış durumdasın. Neden karşı koyuyorsun? Daha başlamadan kaybettin. Teslim olursan, canın çok fazla acımaz.*

Bunu ona bir *insan* söylese, kelimeler Elena'nın kişiliğinde bir tür isyan kıvılcımı çakmasına sebep olurdu. Ama bunun yerine, içine yavaşça, kaçınılmaz bir şekilde

yerleşen şey, bir lanetlenmişlik hissi, davasının umutsuzluğu ve silahsızlığıydı.

Zonklayan başını ağacın gövdesine yasladı. Bir vampir olarak uyandığından beri kendini hiç bu kadar zayıf ve çaresiz hissetmemişti. Stefan'ı istiyordu. Ama Stefan bu üçünü yenemezdi ve bu yüzden onu bir daha asla görmeyebilirdi.

Terasta yeni bir şeyler olduğunu hissetti. Damon sunakta yatan Bonnie'ye bakıyordu ve yüzündeki ifade gergindi. Bonnie'nin beyaz yüzü kararlı bir şekilde göğsüne dönmüştü. Sanki daha fazla ağlamayı veya yalvarmayı reddediyordu.

"Ama... bütün ordövrler bu kadar tahmin edilebilir midir?" diye sordu Damon gerçekten sıkılmış gibi.

Seni alçak, sadece eğlence için en iyi dostuna sırtını döndün, diye düşündü Elena. *Dur bakalım.* Ama o olmadan A planını uygulamaya koyamayacağını ve bu *kitsune*lere karşı savaşamayacağını da çok iyi biliyordu.

"*Shi no Shi*deyken bana gerçekten özgün şeyler göreceğimi söylemiştin," dedi Damon. "Kendilerini kesecek şekilde hipnotize edilmiş bakireler..."

Elena onun sözlerine aldırmadı. Bütün enerjisini göğsünün merkezindeki acıya odakladı. En minik kılcal damarlarındaki kanın bile çekildiğini ve göğsünün ortasında toplandığını hissediyordu.

İnsan zihni sınırsız, diye düşündü. *Evren kadar tuhaf ve sınırsız. Ve insan ruhu...*

Ele geçirilmişlerden en genç üçü, Bonnie'nin etrafında dans etmeye ve tatlı küçük kız sesleriyle şarkı söylemeye başladılar.

"Öleceksin sen burada,
Burada öldüğünde, orada
Yüzüne toprak atacaklar!"

İnsan ne güzel, diye düşündü Elena. Ve terasta devam eden dramaya geri döndü. Ama gördüğü şey onu çok şaşırttı. Meredith şimdi terastaydı ve hipnotize edilmiş gibi hareket ediyordu. Elena onun oraya nasıl geldiğini görmemişti. Biri bir büyü mü yapmıştı? Misao, Meredith'e bakarak gülüyordu. Damon da gülüyordu ve bir yandan da alaycı ve inanamayan gözlerle bakıyordu.

"Yani şimdi bu kıza bir makas verirsem," dedi, "gerçekten kendini keseceğine inanmamı..."

"Dene de kendin gör," dedi Shinichi kibirli bir tavırla. Terasın ortasındaki kubbeye yaslanmıştı ve Damon'ı kışkırtıyordu. "Şampiyonumuz Isobel'i görmedin mi? Bütün yol boyunca onu sen taşıdın, hiç konuşmaya çalışmadı mı?"

Damon elini uzattı. "Makas," dedi ve avucunda küçük bir tırnakmakası belirdi. Görünüşe bakılırsa, Damon, Shinichi'nin sihirli anahtarını elinde tuttuğu sürece, etraflarındaki sihirli alan gerçek dünyada bile ona itaat etmeyi sürdürecekti. Damon gülümsedi. "Hayır,

bahçe makası. Dil güçlü kaslardan oluşmuştur kağıttan değil."

Şimdi elindeki şey büyük bir budama makasıydı ve kesinlikle çocuk oyuncağı değildi. Hafifçe havaya kaldırarak ağırlığını hissetti. Sonra, Elena'yı şaşırtan bir şekilde, yerini aramaya bile gerek duymadan doğruca ağaçta sığındığı yere döndü ve... göz kırptı.

Elena sadece dehşetle ona bakakaldı.

Biliyordu, diye düşündü. *Nerede olduğumu başından beri biliyordu.*

Caroline'a fısıldadığı şey buydu.

İşe yaramadı... Tövbe Kanatları etkili olmadı, diye düşündü Elena ve ağaçtan düşecek, düşüşü sonsuza dek sürecekmiş gibi hissetti. *İşe yaramayacağını tahmin etmeliydim. Kendisine ne yapılırsa yapılsın, Damon daima Damon olarak kalacak. Ve şimdi bana bir seçenek sunuyor. Ya en iyi iki arkadaşımın işkenceyle öldürülmesini izleyeceğim ya da öne çıkıp onun şartlarını kabul ederek bu dehşete son vereceğim.*

Ne yapabilirdi?

Damon satrançtaki stratejisini mükemmel bir şekilde oluşturmuştu. İki farklı seviyede piyonlar, dolayısıyla, Elena eğer Bonnie'yi kurtarmak için aşağı inerse Meredith ölecekti. Bonnie dört güçlü kazığa bağlıydı ve başında ağaçadamlar bekliyordu. Meredith daha yakında, terastaydı ama ona ulaşmak için Elena'nın Misao'yu, Shinichi'yi, Caroline'ı ve Damon'ı aşması gerekiyordu.

Ve Elena seçmek zorundaydı. Ya şimdi öne çıkacaktı ya da neredeyse kendisinin parçası haline gelmiş bu iki insanın acısıyla öne çıkmaya zorlanacaktı.

Damon orada dururken zihninde telepatik bir düşünce belirdi. *Bu, hayatımın en muhteşem gecesi.*

Sisimsi hipnotik fısıltı yine geldi. *Sadece atlamayı da seçebilirsin. İlerlediğin çıkmaz yolu sona erdirebilirsin. Acıyı sona erdirebilirsin. Bütün acıları sona erdirebilirsin... Bu kadar basit.*

"Şimdi sıra bende," dedi Caroline ikizlerin arasından geçip Meredith'in karşısına dikilirken. "Aslında ilki benim seçimim olmalıydı. Bu yüzden şimdi sıra bana geldi."

Misao isterik bir şekilde gülüyordu ama Meredith hala transın etkisinde öne çıktı.

"Ah, istediğini yapabilirsin," dedi Damon. Ama meraklı gözlerle bakmaya devam ederek yerinden kıpırdamadı. Clary, Meredith'e döndü. "Dilin daima bir engeteğinki gibiydi. Onu hemen burada çatallı hale getirelim mi?"

Meredith tek kelime etmeden bir robot gibi elini uzattı.

Bakışlarını Damon'dan ayırmadan Elena yavaşça nefes aldı. O bitkiler vücudunu sararak onu boğmaya çalıştığında olduğu gibi, göğsü her an kasılmaya başlayacakmış gibiydi. Ama kendi vücudunda olup bitenler bile onu durduramıyordu.

Nasıl seçim yapabilirim? diye düşündü. *Bonnie ve Meredith... Onları seviyorum.*

Bütün vücudundaki kanın çekildiğini hissederken yapacak başka bir şeyi olmadığını anladı. *Teslim olmayı kabul etsem bile, Damon'in ikisini birden kurtarabileceğinden emin değilim. Diğerleri... Shinichi, Misao ve hatta Caroline kan görmek istiyorlar. Ve Shinichi sadece ağaçları değil neredeyse Eski Orman'daki her şeyi kontrol ediyor. Belki bu kez Damon altından kalkamayacağı bir şeye mi yetlenmiştir. Beni istiyordu ama beni elde edebilmek için çok ileri gitti. Hiçbir çıkış yolu göremiyorum.*

O anda gördü. Aniden her şey yerli yerine oturdu ve netleşti.

Biliyordu.

Elena neredeyse şaşkın bir şekilde Bonnie'ye baktı. Bonnie de ona bakıyordu. Ancak, o küçük, üçgen biçimli yüzde hiçbir kurtuluş beklentisi yoktu. Bonnie yazgısını çoktan kabullenmişti. Acı ve ölüm.

Hayır, diye düşündü Elena, Bonnie'nin onu duyup duyamadığını bilmeden.

İnan, diye düşündü Bonnie'nin zihnine konuşarak.

Körlemesine değil. Asla körlemesine değil. Ama zihninin sana söylediği şeyin gerçek olduğuna, kalbinin sana daima doğru yolu gösterdiğine inan. Senden asla vazgeçmeyeceğim, Meredith'den de.

Ben inanıyorum, diye düşündü Elena ve ruhu bu inancın gücüyle sarsıldı. İçinde ani bir akış hissetti ve

hareketе geçme zamanının geldiğini anladı. Ayağa kalkıp ağacın gövdesinde tutunduğu yerleri bırakırken zihninde tek bir kelime vardı. Ve ağaçtaki yerden otuz metre yüksekliktеki tüneğinden balıklama atlarken de zihninde o tek kelime yankılanıyordu.

İnan!

37

Düşerken her şey zihninden hızla geçiyordu. Stefan'ı ilk gördüğü an... O zamanlar farklı biriydi. Dışarıdan buz gibi, içeriden manyakça. Yoksa tersi miydi? Annesiyle babası öleli uzun zaman geçmesine rağmen hala duyguları uyuşuktu. Dünya ona hayrandı ve erkeklerle oynuyordu... Buz kulesinde oturan bir prenses... Sadece güç ve fetih açlığı... Ta ki *onu* görene kadar.

İnan!

Sonra vampirlerin dünyası ve Damon. Kendi içinde keşfettiği vahşilik ve tutku. Stefan hayatının temel taşıydı ama Damon kanatlarının altındaki alevli nefesti. Ne kadar uzağa giderse gitsin, Damon her seferinde onu biraz daha uzağa çekiyordu. Ve bir gün ikisi için de hadi

dinden fazla uzak olacaktı. Ama şimdilik, yapması gereken şey çok basitti.

İnan!

Meredith, Bonnie ve Matt. Onlarla ilişkilerini de değiştirmişti. Hem de kesinlikle. Başlangıçta, onlar gibi üç dostu haketmek için ne yaptığını bilmeden, onlara hakettikleri şekilde bile davranmamıştı. Ama ona sadık kalmışlardı. Ve şimdi onların değerini biliyordu, gerekirse onlar için ölebileceğini biliyordu.

Bonnie yattığı yerden Elena'nın inişini izliyordu. Terastakiler de izliyordu ama Elena sadece Bonnie'nin yüzüne bakıyordu. Bonnie şaşırmış, dehşete kapılmış, gördüklerine inanamıyordu ve çığlık atmak üzereydi ama aynı zamanda hiçbir çığlığın Elena'nın balıklama ölüme dalışını durduramayacağının da farkındaydı.

Bonnie, inan bana. Seni kurtaracağım!

Uçmayı hatırlıyorum!

38

Bonnie öleceğini biliyordu.

O şeyler -insan gibi hareket eden, iğrenç yüzlü, kalın boğum boğum kollu ağaçlar- Eski Orman'da insanları sarmadan önce net bir sezgisi vardı. Siyah köpeğin ulumasını duymuş, dönmüş ve fenerin ışığında kaybolmadan önce bir çift göz görmüştü. Köpeklerin Bonnie'nin ailesinde uzun bir geçmişi vardı. Biri uluduğunda birinin ölümü yaklaşıyor demekti.

Kendisininki olacağını hissetmişti.

Ama kimseye bir şey söylememişti. Hatta Dr. Alpert "Bu da neydi böyle?" diye sorduğunda bile Bonnie cesur olmaya çalışmıştı. Meredith ve Matt cesurdu. Bu doğalarında olan bir şey, aklı başında başka biri kaçıp saklanacakken devam etmelerini sağlayan bir yetenekti. İkisi

de grubun iyiliğini kendilerininkinin üstünde tutuyordu. Ve elbette ki Dr. Alpert da cesurdu. Bayan Flowers ise gençlerden kendisinin sorumlu olduğuna karar vermiş gibiydi.

Bonnie de cesur olabileceğini göstermek istemişti. Başını dik tutarak çalıların arasındaki şeyleri dinlemiş, aynı anda psişik duyularıyla Elena'yı aramıştı. İki türde işitmeyle başa çıkmak zordu. Gerçek kulaklarla duyulacak çok şey vardı. Çalıların arasından gelen ve oraya ait olmayan sessiz kıkırtılar ve fısıltılar. Ama Elena'dan tek bir ses çıkmamıştı. Bonnie ona tekrar tekrar seslenmesine rağmen. *Elena, Elena, Elena!*

O artık yine insan oldu, diye düşünmüştü Bonnie sonunda. *Beni ne duyabilir ne de bağlantı kurabilir. Aramızda, mucizevi bir şekilde kaçmayı başaramayan bir tek o.*

Ve o anda ağaçadamlardan birincisi grubun önünde belirmişti. Peri masallarından fırlamış bir canavar gibi, bir ağaçken aniden hızla onlara doğru gelen ağacımsı bir deve dönüşmüştü. Üst dalları birleşerek uzun kollar olmuştu ve herkes çığlık çığlığa ondan kaçmaya çalışmıştı.

Bonnie, Matt ve Meredith'in onun koşmasına yardım edişini asla unutmayacaktı.

Ağaçadam hızlı değildi ama döndüklerinde ve ondan kaçmaya başladıklarında karşılarına başka biri çıkmıştı. Solda ve sağda da vardı. Etrafları sarılmıştı.

Sonra sığır gibi, köle gibi güdülmüşlerdi. Aralarından biri direnmeye kalkıştığında sert ve sivri dikenli dallarıy-

la ağaçlar onlara vuruyordu ve sonunda bir dal boynuna dolanarak onu sürüklemeye başlamıştı.

Yakalanmışlardı... Ama öldürülmemişlerdi. Bunun yerine, bir yere götürülmüşlerdi. Nedenini tahmin etmek zor değildi. Aslında Bonnie bir sürü farklı neden düşünebiliyordu. Sorun, aralarından hangisinin en korkuncu olduğuna karar vermekti.

Sonunda, saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca zorla yürütüldükten sonra, Bonnie yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Yine pansiyona dönüyorlardı. Daha doğrusu *gerçek* pansiyona götürülüyorlardı. Caroline'in arabası kapının önünde duruyordu. Bina en alt kattan tepeye kadar ışıl ışıldı ama orada burada karanlık pencereler de vardı.

Ve onları yakalayanlar terasta bekliyordu.

Ağlamalar ve yalvarışlardan sonra, Bonnie bir kez daha cesur olmaya çalışıyordu.

Tuhaf saçlı çocuk onun ilk olacağını söylediğinde ne demek istediğini ve nasıl öleceğini içten içe anlamış ve aniden cesaretini kaybetmişti ama bir kez daha çığlık atmaya niyeti yoktu.

Sadece terası ve üzerindeki kötü siluetleri görebiliyordu ama ağaçadamlar giysilerini yırtmaya başladığında Damon kahkahalarla gülmüştü. Ve şimdi Meredith elinde bahçe makasını tutarken de gülüyordu. Bonnie bir kez daha yalvarmayacaktı, özellikle de hiçbir yararı olmayacakken.

Şimdi elleri ve kolları bağlanmış, giysileri yırtılmış halde çaresizce sırtüstü yatıyordu. Önce onu öldüreceklerine göre, Meredith'in kendi dilini parça parça kesişini görmeyecekti.

Son bir öfke çığlığının direğe tırmanan bir yılan gibi içinde yükseldiğini hissederken bir akçam ağacının tepesinde olanları izleyen Elena'yı görmüştü.

"*Rüzgarın Kanatları,*" diye fısıldadı Elena zemin çok hızlı bir şekilde ona doğru yaklaşırken.

Elena'nın içinden bir yerden aniden kanatlar açılıverdi. Rengi sırtının ortasında en koyu kehribardan uçlarda açık limon sarısına kadar değişen altın rengi ince bir kumaştan yapılmış gibiydi ve on iki metre genişliğindeydi. Neredeyse hareketsizdiler ama rüzgar altlarından geçerken onu havada tutuyorlardı ve kesinlikle gitmesi gereken yere taşıyorlardı.

Bonnie'ye değil. Herkesin bekleyeceği şey buydu. O yükseklikten, Bonnie'yi kaptığı gibi özgürlüğe kavuşturabilirdi ama Bonnie'nin iplerini nasıl keseceği veya onu taşıyıp taşıyamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bunun yerine, Elena son anda terasa yöneldi, Meredith'in kalkmış ellerindeki bahçe makasını kaptı ve ipek gibi siyah-kızıl saçları yakaladı. Misao bir çığlık attı.

Ve sonra...

O anda Elena gerçekten inanca ihtiyacı olduğunu anladı. O ana kadar sadece süzülmüş, uçmamıştı. Ama

şimdi yükselmesi gerekiyordu, kanatların işe yaramasına ihtiyacı vardı ve bir kez daha, hiç zamanı olmamasına rağmen Stefan'la birlikteydi ve hissediyordu...

...Stefan'ı ilk kez öptüğü anı. Diğer kızlar bunun tersi olana kadar bekler, çocuğun kendilerini öpmesine izin verirlerdi ama Elena öyle değildi. Ayrıca, başlangıçta Stefan öpüşmenin sadece avı baştan çıkarmaya yaradığını sanıyordu.

Stefan onu öptüğü anda, bunun bir avcı-av ilişkisi olmadığını anlamıştı.

Ve şimdi *gerçekten uçması* gerekiyordu.

Yapabileceğini biliyordu.

Ama Misao çok ağırdı ve Elena'nın hafızası zayıflıyordu. Büyük altın rengi kanatlar titreyerek hareketsizleşti. Shinichi ona ulaşmak için bir ağaca tırmanmaya çalışıyordu ve Damon da Meredith'i hareketsiz tutuyordu.

Çok geçti. Elena bunun işe yaramayacağını anladı.

Tek başınaydı ve bu şekilde savaşamazdı. Bu kadar çok düşmana karşı koyamazdı.

Tek başınaydı ve sırtında, onu çığlığa sürükleyen bir acı vardı. Misao her nasılsa kendini ağırlaştırmıştı ve bir an sonra Elena'nın titreyen kanatlarının taşıyamayacağı kadar ağırlaşacaktı.

Tek başınaydı ve diğer insanlar gibi o da ölecekti.

O anda, bütün vücudunu ter damlaları içinde bırakan acısının arasında, Stefan'ın sesini duydu.

"Elena! Bırak! Düşersen seni yakalayacağım!"

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Elena bir rüyadaymış gibi. Aşkı ve panik duygusu sesini bir şekilde değiştirmişti. Sesi farklı çıkıyordu. Sesi sanki...

"Elena! Seninleyim!"

...Damon'ınki gibiydi!

Rüyasından sıyrılan Elena aşağı baktı. Damon koruyucu bir tavırla Meredith'in önünde duruyordu ve ona bakarak kollarını uzatmıştı.

Damon onun yanındaydı!

"Meredith," diye devam etti, "kızım, şimdi uyurgezerliğin sırası değil! Arkadaşının sana ihtiyacı var! Elena'nın sana ihtiyacı var!"

Meredith yavaşça, donuk bir şekilde başını yukarı kaldırdı. Ve gözleri titreşen büyük altın rengi kanatlara odaklanırken Elena yaşamın onun yüzüne geri döndüğünü gördü.

"Elena!" diye bağırdı Meredith. "Seninleyim! Elena!"

Bunu söylemesi gerektiğini nereden biliyordu? Ama Meredith'di ve Meredith daima ne diyeceğini bilirdi.

Haykırışlara başka bir ses daha katılmıştı. Matt'inki!

"Elena!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Seninleyim, buradayım Elena!"

Ve Dr. Alpert'ın derin sesi. "Elena! Seninle berabe-rim Elena!"

Ardından şaşırtıcı şekilde güçlü sesiyle Bayan Flowers. "Elena! Seninleyim Elena!"

Hatta zavallı Bonnie bile, "Elena! *Seninleyiz Elena!*"

Bu arada kalbinin derinliklerinde Stefan'ın fısıltısını duydu. "Seninleyim meleğim."

"Hepimiz seninleyiz Elena!"

Misao'yu düşürmedi. Sanki büyük altın kanatlar alttan gelen bir rüzgarı yakalamış gibiydi. Aslında kontrolden çıkmış bir şekilde onu kaldırıyorlardı. Ama bir şekilde dengesini korumayı başardı. Aşağı baktığında kendi gözlerinden damlayarak Damon'ın kollarına düşen gözyaşlarını gördü. Elena neden ağladığını bilmiyordu ama nedenlerden biri de ondan şüphe ettiği için duyduğu üzüntüydü.

Çünkü Damon sadece onun tarafında değildi. Yanılmıyorsa, Damon onun için ölmeye hazırdı, onun için ölümle dans ediyordu. Meredith veya Elena'ya uzanan sarmaşıkların ve dalların ortasına kendini atıvermişti.

Misao'yu kontrol altına alması için bir an yetmişti ama Shinichi tilkiye dönüşmüş, dudaklarını geri çekip dişleriyle boğazını hedefleyerek Elena'nın üzerine atlamak için aşağıdan zıplıyordu. Bunlar sıradan tilkiler değildi. Shinichi neredeyse bir kurt kadar iriydi. Kesinlikle büyük bir köpek boyundaydı. Ve bir sansar kadar vahşiydi.

Bu arada bütün teras sarmaşıklar, dallar, dokunaçlarla dolmuştu ve Shinichi'yi kaldırıyorlardı. Elena hangi yöne kaçması gerektiğini bilmiyordu. Zamana ve bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Caroline'ın yaptığı tek şeyse bağırmaktı.

O anda Elena çıkışı gördü. Sarmaşıkların arasında bulduğu bir açıklıktan kendini atarken bilinçaltında aslında korkuluğun üzerinden atladığını da biliyordu ve her nasılsa hala Misao'nun saçını bırakmamıştı. Aslında, Elena'nın altında sarkaç gibi ileri geri sallanırken, bu dişi *kitsune* için oldukça acı verici bir deneyim olmalıydı.

Elena omzunun üzerinden Damon'a bir kez baktı ve hala o zamana dek gördüğü en hızlı şey olduğunu düşündü. Meredith'i kollarına almıştı ve teras kapısından içeri sokuyordu. Meredith içeri girer girmez aşağıda belirdi ve Bonnie'nin yarattığı sunağa doğru koştu ama ağaçadamlardan birine çarptı. Damon bir an için Elena'ya bakarken göz göze geldiler ve aralarında bir elektrik akımı oldu. Elena'nın bütün vücudu ürperdi.

Yine odaklandı. Caroline hala bağırıyordu. Misao, Elena'nın bacağını kapabilmek için kamçısını kullanıyordu ve ağaçadamlardan yardım istiyordu. Elena'nın yükselmesi gerekiyordu. Altın rengi kanatlarını nasıl kontrol ettiğini bilmiyordu ama hiçbir şey onlara zarar veremiyordu, üstelik hayatı boyunca onlarla yaşamış gibi en küçük isteklerine bile tepki veriyorlardı. İşin sırrı, bir yere nasıl ulaşacağını düşünmek değil sadece orada olduğunu hayal etmekti.

Diğer yandan, ağaçadamlar da giderek uzuyordu. Çocukluğundan kalma devlerle ilgili bir kabus gibiydi ve başlangıçta Elena kendisi küçülüyormuş gibi hissetmişti.

Ama iğrenç yaratıklar aslında şimdi evden daha yüksekti ve üst dalları bacaklarına vururken Misao da kamçısını savuruyordu. Elena'nın kotu lime lime olmuştu. Acı çığlığını zorlukla bastırdı.

Yükselmem gerek.

Yapabilirim.

Hepinizi kurtaracağım.

İnanıyorum.

Bir sinekkuşunun dalışından daha hızlı bir şekilde Misao'nun uzun siyah-kızıl saçlarını bırakmadan yine açıklığa daldı. Misao çığlık çığlığaydı ve Damon'la savaşırken Shinichi de çığlıklar atıyordu.

O anda, Damon'la birlikte planladıkları gibi, Damon'la birlikte umdukları gibi, Misao gerçek biçimine dönüştü ve Elena kendini büyük, ağır ve kıvranan bir dişi tilkiyi boğazından tutarken buldu.

Elena dengesini korumaya çalışırken zor anlar yaşadı. Şimdi ağırlığın arka tarafta arttığını unutmamalıydı çünkü normal bir tilkinin en hafif noktasında bu yaratığın altı kuyruğu olduğu için, arka kısmı Misao'nun en ağır yeriydi.

Elena ağaçtaki tüneğine geri dönmüştü ve orada ayakta durarak aşağıdaki sahneyi izliyor, bu arada ağaçadamlar yavaş yavaş ona yetişmeye çalışıyordu. Plan mükemmel işlemişti ama Damon kendisinin ne yapıyor olması gerektiğini unutmuştu. Tekrar ele geçirilmiş gibi davranarak Shinichi ve Misao'yu çok güzel kandırmıştı, hatta Elena'yı bile. Planlarına göre, şimdi masumları kurtarması ve Elena'nın Shinichi'yi kendine çekmesine fırsat tanıması gerekiyordu.

Bunun yerine, içinde bir şey kopmuş gibiydi ve insan biçimindeki Shinichi'nin başını ritmik bir şekilde binanın duvarına vuruyor ve bir yandan da bağırıyordu. "Sana lanet olsun! Kardeşim nerede?"

"Seni şu anda öldürebilirim," diye bağırdı Shinichi darbelerin arasında, nefes nefese. Damon'ın kolay lokma olmadığını anlamaya başlıyordu.

"Yap hadi!" diye karşılık verdi Damon. "O zaman o da..." Tünekte duran Elena'yı işaret etti. "...kardeşinin gırtlağını kesiverir!"

Shinichi'nin küçümsemesi şaşırtıcıydı.

"Böyle bir aurası olan bir kızın öldürebileceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Kişinin kendini kanıtlaması gereken zamanlar vardır. Ve görkemle parlayan Elena için o anlardan biri gelmişti. Derin bir nefes aldı, Evren'in bağışlayıcılığına yakardı ve eğilerek budama makasını yerleştirdi. Neredeyse hiç duraksamadan elinden geldiğince sert bir şekilde sıktı.

Kızıl uçlu siyah bir tilki kuyruğu döne döne tünekten aşağı düşerken Misao acı ve öfkeyle bir çığlık attı. Kuyruk açıklığın ortasına düştüğünde, hala teslim olmamış bir yılan gibi kıvranmaya devam etti. Ardından şeffaflaşarak gözden kayboldu.

Shinichi o anda gerçekten çığlık attı. "Sen ne yaptığını biliyor musun, seni cahil kaltak? Bütün bu kasabayı başınıza yıkarım! Sizi paramparça ederim!"

"Ah, evet, elbette yaparsın. Ama önce," dedi Damon her kelimesini vurgulayarak, "beni aşmak zorundasın."

Elena söylenenleri zorlukla duydu. O makası kullanmak kendisi için kolay olmamıştı. Meredith'i kendi ellerinde o makasla dururken, Bonnie'yi sunakta yatarken ve Matt'i daha önce yerde acıyla kıvranırken düşünmesi gerekmişti. Ve Bayan Flowers'ı... Ve üç kayıp kızı... Ve Isobel'i... Ve elbette Stefan'ı.

Ama hayatında ilk kez kendi elleriyle başka birinin kanını akıtırken tuhaf bir şekilde içi ani bir sorumluluk duygusuyla, yeni bir görev bilinciyle dolmuştu. Buzlu bir rüzgar saçlarını arkaya savurarak donmuş, şaşkın yüzüne şunları söylemiş gibiydi. *Asla nedensiz değil. Asla gereksiz değil. Asla son çare olana kadar değil.*

Elena içinde aniden bir şeyin yükseldiğini hissetti. Çocukluğuna veda etme fırsatı bulamadan, bir savaşçıya dönüşmüştü.

"Hepiniz savaşamayacağımı sandınız," diye bağırdı aşağıdakilere. "Yanıldınız. Güçsüz olduğumu sandınız. Orada da yanıldınız! Bu savaşta Güç'ümü son damlasına kadar kullanacağım çünkü siz ikizler, siz gerçek canavarlarsınız. Hayır, siz iğrençsiniz! Ve ölürsem, Honoria Fell'in yanında uyuyacağım ve Fell's Church'ü koruyacağım!"

Fell's Church solucanlarla kaplanmış bir halde çürüyüp yok olacak, dedi yakındaki bir ses. Bu, derin, bas bir sesti ve Misao'nun tiz çığlıklarına hiç benzemiyordu. Elena daha dönerken bile bunun akçam olduğunu biliyordu. O reçineli iğnelerle dolu bir dal karnına vurarak dengesini bozdu ve istemeden ellerini açmasına neden oldu. Misao hemen kaçtı ve Noel ağacı gibi dalların arasında saklandı.

"Kötü ağaçlar, cehenneme kadar yolunuz var!" diye bağırdı Elena vücudunun bütün ağırlığıyla saldırarak elindeki bahçe makasını kendisini ezmeye çalışan dalın dibine saplarken. Dal geri çekilmeye çalıştı ve Elena makası yaralanmış gövdede çevirerek büyük bir parçayı kopardı ve geride sadece uzun, geniş bir reçine lifi kaldı.

Sonra Misao'yu aradı. Tilkiyi bulmak sandığı kadar kolay olmayacaktı. Elena kuyruk yığınını bulmak için bakındı. Tuhaf bir şekilde, kan izi veya tilkinin yaralandığını gösteren başka bir işaret yoktu.

İnsana dönüşmemesinin nedeni bu muydu? Bir kuyruğunu kaybetmesi mi? İnsan biçimine dönüşürken çıplak olsa bile -bazı kurtadam hikayelerinde söylendiği gibi- aşağı inmesi çok daha kolay olurdu.

Ama Misao daha yavaş ama daha güvenli bir iniş yöntemi seçmişti. Tilki biçimini koruyarak aşağı doğru dallardan dala atlıyordu. Yani şu anda Elena'nın yaklaşık üç metre kadar altında olmalıydı.

Dolayısıyla Elena'nın yapması gereken tek şey, altındaki iğnelerden uzanmak -kanatlarıyla veya başka şekilde- ve onu durdurmaktı. Eğer kanatlarına inanırsa. Eğer ağaç onu fırlatıp atmazsa.

"Çok yavaşsın," diye bağırdı Elena. Ve mesafeyi aşmak için aşağı doğru eğildi ve bu, insan ölçülerinde biri için zor değildi.

Ama Bonnie'yi gördü.

Bonnie'nin ince vücudu hala sunakta yatıyordu. Ama şimdi o iğrenç ağaçadamlardan dördü -her biri bir el ve bir ayağından- onu tutmuştu. O kadar sert çekiştiriyorlardı ki Bonnie'nin bedeni sunaktan yukarıya havalanmıştı.

Bonnie ayıktı ama çığlık atmıyordu. Kendine dikkat çekecek tek bir ses bile çıkarmıyordu. Ve Elena, daha önce Bonnie'nin yaygara koparmamasının nedeninin bu olduğunu anladığında içi sevgi, dehşet ve çaresizlikle doldu. Buradaki büyük oyuncuların, onu kurtarmakla uğraşmadan savaşmalarını istiyordu.

Ağaçadamlar geriye doğru eğildi.

Bonnie'nin yüzü acıyla kasıldı.

Elena'nın Misao'yu ele geçirmesi gerekiyordu. Stefan'ı kurtarabilmek için çift tilki anahtarına ihtiyacı vardı ve anahtarın yerini ona sadece Misao'yla Shinichi söyleyebilirdi. Başını kaldırıp karanlığa baktığında, son gördüğünden daha az karanlık olduğunu farketti. Gökyüzü siyah yerine şimdi koyu griydi. Ama oradan gelecek bir

yardım yoktu. Aşağı baktı. Misao hızlı bir şekilde kaçmaya devam ediyordu. Elena onun gitmesine izin verirse... Stefan onun aşkıydı. Ama Bonnie... Bonnie arkadaşıydı... Çocukluğundan beri.

O anda B planını gördü.

Damon, Shinichi'yle savaşıyordu.

Ama Shinichi her seferinde Damon'ın yumruğundan bir santim uzakta kalmayı başarıyordu. Diğer yandan Shinichi'nin yumrukları daima sağlam bir şekilde hedefine iniyordu ve şimdi Damon'ın yüzü kan içinde kalmıştı.

"Tahta kullan!" diye bağırdı Misao tiz bir çığlıkla. Çocuksu tavırları aniden yok oluvermişti. "Siz erkekler, sizi aptallar, hep yumruklarınızla düşünürsünüz!"

Shinichi gerçek gücünü gösteren bir şekilde terasın sütun desteklerinden birini tek eliyle koparıp alıverdi. Damon gülümsedi. Elena onun bundan zevk alacağını biliyordu, o tahta kıymıklarının açabileceği çok sayıdaki küçük yaraya rağmen.

Tam bunlar olurken Elena bağırdı. "Damon, aşağı bak!" Kendi sesi her taraftaki çığlıklar, hıçkırıklar ve öfkeli bağırışlar arasında kaybolmuş gibiydi. "Damon! Aşağı bak, Bonnie'ye!"

Hiçbir şey Damon'ın konsantrasyonunu bu kadar çabuk bozamazdı. Stefan'ın nerede tutulduğunu bulmaya kararlı gibi görünüyordu. Yoksa bunu yapmaya çalışırken Shinichi'yi öldürecekti.

Şimdi, Elena'yı şaşırtan bir şekilde, Damon'ın başı hemen dönüverdi ve aşağı baktı.

"Bir kafes," diye bağırdı Shinichi. "Bana bir kafes yapın hemen."

Ağaç dalları her taraftan kapanarak onu ve Damon'ı kendi küçük dünyalarına hapsetti.

Ağaçadamlar daha da eğildi. Ve Bonnie kendini daha fazla tutamayarak bir çığlık attı.

"Gördün mü?" dedi Shinichi gülerek. "Arkadaşlarının hepsi acı içinde ölecek. Tek tek hepinizi yok edeceğiz!"

O anda Damon gerçekten aklını kaybetmiş gibi göründü. Bir alev gibi, refleksleri Shinichi'ninkinden çok daha hızlı bir hayvan gibi hareket etmeye başladı. Şimdi elinde sihirli anahtarla getirilmiş bir kılıç vardı ve kılıç, dallar onu engellemek için tekrar uzarken bile hepsini kesip biçiyordu. Sonra o gece ikinci kez korkulukların üzerinden aşağı uçtu.

Bu kez Damon'ın dengesi mükemmeldi. Tam Bonnie'nin yanına bir kedi gibi inivermişti. Hiç zaman kaybetmeden kılıcı havada bir kavis çizdi ve Bonnie'nin tüm çevresinde bir daire şeklinde dolaşarak genç kızı tutan parmak benzeri dalları güzelce budadı.

Bir an sonra Bonnie'yi kaldırdı ve kucağına alarak sunaktan aşağı atlayıp evin yakınındaki gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Elena tuttuğu nefesini saldı ve kendi işine döndü. Ama şimdi acı verici, keskin iğnelerin üzerinden hızla

aşağı inerken mutluluk, gurur ve minnetten kalbi daha hızlı ve daha güçlü atıyordu. O hızla, neredeyse Misao'yu geçecekti ama tilki onun yolundan çekilmeye çalışırken yeterince hızlı değildi.

Elena tilkinin boynunu sıkıca yakaladı. Misao tuhaf bir hayvani çığlık atarak dişlerini Elena'nın eline öyle sert bir şekilde gömdü ki neredeyse birleşeceklermiş gibi geldi. Elena çığlık atmamak için dudağını kanatana kadar ısırdı.

Ezil, geber ve çamura dönüş, diye fısıldadı ağaç, Elena'nın kulağına. *Bu kez benim türüm senin türünle beslensin.* Ses antik, kötücül ve çok ama çok korkunçtu.

Elena'nın bacakları zihnine danışmak için duraksamadan tepki verdi. Sertçe ittiler, altın rengi melek kanatları yine açıldı ve Elena'yı sunağın üzerinde sabit bir şekilde tuttu.

Hırlayan tilkinin yüzüne uzanan burnundan başını geri çekerek sıyrıldı. "Tilki anahtarının iki parçası nerede?" diye sordu. "Söyle, yoksa bir kuyruğunu daha kaybedersin. Yemin ederim keserim! Kendini kandırma, kaybettiğin sadece gururun değil, yanılıyor muyum? Güç'lerinizi kuyruklarınızdan alıyorsunuz. Hiçbiri kalmasa kendini nasıl hissederdin?"

"Bir insan gibi, senin dışında, ucube!" Şimdi Misao tilki kulaklarını başına yapıştırmış halde köpek gibi nefes sesleri çıkararak gülüyordu.

"Soruma cevap ver!"

"Sanki vereceğim cevapları anlayabilirmişsin gibi. Sana birinin gümüş bir bülbül aleti içinde olduğunu söylesem, bu sana bir fikir verir miydi?"

"Biraz daha açıklarsan verebilir!"

"Birinin Blodwedd'in balo salonunda gömülü olduğunu söylesem, bulabilir miydin acaba?" Tilki hiçbir yere ulaştırmayan ipuçları verirken, yine nefes sesleriyle sırıttı.

"Cevapların bunlar mı?"

"Hayır!" diye çığlık attı Misao aniden ve bir köpeğin bacaklarıyla toprağı eşelemesi gibi ayaklarıyla tekmeler savurdu. Ama toprağın yerinde Elena'nın karnı vardı ve bacaklar da iç organlarını deşmeye çalışır gibi vuruyordu. Elena iç gömleğinin yırtıldığını hissetti.

"Sana söyledim, ben oyun oynamıyorum!" diye bağırdı Elena. Bunu yaparken yorgunluktan ağrımasına rağmen sol koluyla tilkiyi havaya kaldırdı. Sağ eliyle makası hazırladı.

"Anahtarın birinci parçası nerede?" diye sordu Elena.

"Kendin ara! Dünyanın her yerine, her bir çalılığın arasına bakman gerek ama sonunda bulursun." Tilki beyaz dişlerini Elena'nın etine sürterek bir kez daha boğazına saldırdı.

Elena kolunu zorlayarak Misao'yu daha da kaldırdı. "Seni uyardım, bu yüzden sakın uyarmadığımı veya şikayet edecek nedenin olduğunu söyleme!"

Makası bir kez daha sıktı.

Misao, o gürültüde neredeyse kaybolan bir çığlık attı. Giderek yorulan Elena devam etti. "Sen tam bir yalancısın, değil mi? İstersen kıçına bak. Hiçbir yerini kesmedim. Sadece makasın kapandığını duydun ve çığlık attın sersem!"

Misao neredeyse pençesiyle Elena'nın gözünü çıkarıyordu. Ah, şimdi Elena için ahlaki değerlerin hükmü kalmamıştı. Makas üç kez kapanıp açıldı. *Şak, şak, şak!* Ve Misao çığlıklar arasında küfürler savurdu ama altlarında ağaçadamlar küçülmeye başlamıştı.

"Anahtarın birinci parçası nerede?"

"Beni bırakırsan söylerim." Misao'nun sesi aniden daha az tizleşmişti.

"Onurun üzerine yemin et... Tabii gülmeden söyleyebilirsen?"

"Onurum üzerine, bir *kitsune* olarak söz veriyorum. Lütfen! Bir tilkiyi gerçek kuyruğundan ayıramazsın! Kestiklerin bu yüzden acıtmadı. Onlar onur işaretleri. Ama gerçek kuyruğum ortadaki, ucu beyaz olanı kesersen kanar ve kökü kalır." Misao gerçekten sinmiş, gerçekten işbirliği yapmaya hazır gibi görünüyordu.

Elena insanları ve durumları tartmayı bilirdi. Şimdi hem zihni hem de kalbi bu yaratığa güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Ama inanmayı, umut etmeyi çok istiyordu...

Tilkinin yere yaklaşması için yavaş bir kavisle aşağı inerken -onu otuz metreden aşağı bırakma eğilimine tes-

lim olmayacaktı- Elena sordu. "Eh, onurun üzerine, cevapların ne?"

Altı ağaçadam etrafında aniden canlandı ve açgözlü dal parmaklarıyla ona saldırdı.

Ama Elena savunmasını tamamen indirmemişti. Misao'yu bırakmamış, sadece elini gevşetmişti. Şimdi tutuşunu yine sertleştirdi.

Bir güç dalgasıyla havalanarak öfkeli Shinichi ve gözyaşları içindeki Caroline'ın durduğu terasın yanından hızla geçti. O anda Damon'la göz göze geldi. Damon ona ateşli, güçlü bir gururla bakıyordu. Elena da içinde yükselen ateşli tutkuyu hissetti.

"Ben bir melek değilim," dedi Elena bunu hala anlayamamış olanlar varsa diye! "Ben bir melek değilim ve bir hayalet de değilim. Ben Elena Gilbert'ım ve Diğer Taraf'ta bulundum. Şimdiyse yapılması gereken her şeyi yapmaya hazırım ve buna birilerini tepelemek de dahil!"

Aşağıda ilk anda tanımlayamadığı bir kargaşa koptu. Sonra meselenin diğerleri olduğunu anladı. Kendi dostları. Bayan Flowers, Dr. Alpert, Matt ve hatta Isobel. Hepsi alkışlayıp tezahürat yapıyordu ve hepsi görünür olmuştu çünkü arka bahçe aniden gün ışığıyla aydınlanmıştı.

Bunu ben mi yapıyorum? diye düşündü Elena ve bir şekilde kendisinin yaptığını anladı. Bayan Flowers'ın evinin durduğu açıklığı aydınlatıyordu.

Belki genişletebilirim, diye düşündü. *Eski Orman'ı daha genç ve daha az kötü bir yer haline getirebilirim.*

Daha deneyimli olsaydı, buna asla kalkışmazdı. Ama tam o anda ve orada, her şeyin üstesinden gelebileceğini hissetmişti. Eski Orman'ın dört yönüne doğru çabucak bakındı ve bağırdı. *"Arınma Kanatları!"* Devasa, buzlu, yanardöner kelebek kanatlarının genişleyerek yükseldiğini ve sonra biraz daha yayıldığını gördü.

Misao'nun çırpınışlarını bile hissetmeyecek kadar yaptığı şeye kendini kaptırmış bir haldeydi. Bu sessizlik ona bir şeyi hatırlatıyordu. Bütün güzel melodilerin, tek ve güçlü bir akordla birleşmesini.

Ve o anda içinde Güç patladı. Damon'ın birçok kez gönderdiği gibi yıkıcı bir Güç değil yenileyici bir Güç. Baharın, sevginin, gençliğin ve arınmanın gücü. Işık giderek daha da yayılırken ve ağaçlar küçülerek daha tanıdık hale gelirken izledi. Dikenler ve dikenli sarmaşıklar yok oldu. Aşağıdaki açıklıkta her türde ve her renkte çiçekler açtı. Orada menekşeler, burada yaban gülleri... O kadar güzeldi ki manzaraya bakarken içi sızladı.

Misao'ysa tısladı. Elena'nın transı sonunda bozuldu ve etrafına bakındığında iğrenç görünüşlü ağaçadamların yok olduğunu, yerlerinde tuhaf biçimlerde fosilleşmiş ağaçlar kaldığını gördü. Bazıları neredeyse insan biçimindeydi. Bir an için Elena şaşkınlıkla baktı ve başka nelerin farklı olduğunu o anda anladı. Bütün gerçek insanlar gitmişti.

"Seni asla buraya getirmemeliydim!" Bu, Elena'yı şaşırtan bir şekilde, Misao'nun sesiydi. Kardeşiyle konuşuyordu. "Şu kız yüzünden her şeyi mahvettin. *Shinichi no baka!*"

"Aptal sensin!" diye bağırdı Shinichi, Misao'ya. "*Onore!* Tam istedikleri gibi tepki veriyorsun."

"Başka ne yapabilirdim ki?"

"Kıza ipuçları verdiğini duydum," diye hırladı Shinichi. "Görünüşün için her şeyi yaparsın, seni bencil..."

"Bunu bana nasıl söylersin? Kendin tek bir kuyruk bile kaybetmemişken!"

"Çünkü ben daha hızlıyım."

Misao onun sözünü kesti. "Bu bir yalan ve kendin de biliyorsun. Geri al!"

"Sen savaşamayacak kadar zayıfsın. Uzun zaman önce kaçmalıydın. Sakın gelip de bana ağlama."

"Benimle bu şekilde konuşma!" Misao, Elena'nın elinden kurtularak Shinichi'ye saldırdı. Shinichi yanılmıştı. Misao iyi bir savaşçıydı. Bir saniye içinde ikisi bir yumak halinde yuvarlanmaya başlamıştı ve dövüşürken bir yandan da biçim değiştiriyorlardı. Siyah ve kırmızı kürkler bulanık bir şekilde görünürken, sözlerinin parçaları duyuluyordu.

"...yine de anahtarları bulamazlar..."

"...en azından ikisini birden..."

"...bulsalar bile..."

"...ne önemi var?"

"...çocuğu bulmaları gerek..."

"...bence denemelerine izin vermek eğlenceli olabilir..."

Misao'nun korkunç tiz kahkahası duyuldu. "Ve bakalım ne bulacaklar..."

"...*Shi no Shi*'de!"

Aniden kavga sona erdi ve ikisi de insana dönüştü. Hırpalanmışlardı ama Elena tekrar savaşmaya karar verirlerse kendisinin fazla bir şey yapabileceğini sanmıyordu.

"Küreyi kırıyorum," dedi Shinichi. "*İşte!*" Ve Damon'a dönerek gözlerini kapadı. "Kardeşin tam şurada. Zihnine yerleştiriyorum, tabii haritayı deşifre edebilirsen. Oraya ulaştığında öleceksin. Seni uyarmadığımı söyleme sakın."

Elena'ya dönerek eğildi. "Sen de öleceğin için üzgünüm. Ama seni bir kasideyle ölümsüzleştirdim.

Yaban gülü ve leylak,
Arı balsamı ve papatya,
Elena'nın gülümsemesi
Uzaklaştırır kışı.

Çançiçeği ve menekşe,
Yüksükotu ve süsen,
Gittiği yeri izleyin
Ve çimenlerin salınışını.

Ayaklarının geçtiği her yerde
Beyaz çiçekler uzanır otların arasından…"

"Anahtarların nerede olduğu konusunda net bir açıklamayı tercih ederim," dedi Elena, Shinichi'ye, o şiirden sonra Misao'dan daha fazla bilgi alamayacağını bilerek. "Açıkçası, bütün bu saçmalıklarınızdan bıkıp usandım artık."

Bir kez daha herkesin kendisine baktığını farketti ve nedenini anladı. Sesinde, duruşunda, konuşma tarzında bir değişiklik vardı. Ama büyük ölçüde, içinde hissettiği şey özgürlüktü.

"Size bu kadarını vereceğiz," dedi Shinichi. "Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğiz. İpuçlarından siz bulun, tabii yapabilirseniz." Elena'ya göz kırparak döndü ve bembeyaz bir yüzle titreyen düşmanıyla karşılaştı.

Caroline! Son birkaç dakikadır başka ne yapmıştı kim bilir ama yüzündeki makyajın haline bakılırsa ağlamış, sonra da gözlerini ve ellerini ovalamıştı.

"Sen de mi?" dedi Shinichi'ye. "Sen de mi?"

Shinichi tembel bir şekilde gülümsedi. "Ben de ne?"

"Sen de mi ona kapıldın? Şarkılar yazıyorsun… Stefan'ı bulması için ipuçları veriyorsun…"

"Pek iyi ipuçları sayılmaz," dedi Shinichi rahat bir şekilde tekrar gülümseyerek.

Caroline ona vurmaya çalıştı ama Shinichi onun yumruğunu yakaladı. "Ve şimdi gittiğini mi sanıyor-

sun?" Sesi bir çığlık gibi çıkmıştı. Misao'nun camları parçalayan çığlıkları kadar tiz değildi ama korku verici bir tonu vardı.

"Gittiğimizi biliyorum," dedi Shinichi. Asık yüzlü Misao'ya baktı. "Son bir şeyden sonra. Ama seninle değil."

Elena gerildi ama Caroline yine Shinichi'ye saldırmaya çalışıyordu. "Bana söylediklerinden sonra mı? Söylediğin onca şeyden sonra mı?"

Shinichi onu ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzdü. Gerçekten şaşırmış gibiydi. "Sana söylediğim mi?" dedi. "Bu geceden önce hiç konuştuk mu?"

Tiz bir kıkırtı duyuldu. Herkes döndü. Misao ayakta duruyor, ellerini ağzına kapamış halde gülüyordu.

"Senin görüntünü kullanmıştım," dedi kardeşine, küçük bir suçu itiraf ediyormuş gibi bakışlarını yere dikerek. "Ve senin sesini. Aynada ona emirlerimi verirken. Kendisini terkeden bir çocuğu yeni atlatıyordu. Ona kendisine aşık olduğumu ve düşmanlarından intikam almak istediğimi söyledim. Tabii eğer o da benim için birkaç küçük şey yaparsa."

"Küçük kızlar aracılığıyla yaratıklarınızı yaymak gibi," dedi Damon.

Misao yine güldü. "Bir-iki de erkek. O yaratıkların içinizde olmasının nasıl olduğunu bilirim. Canınız yanmaz. Sadece oradadırlar."

"Daha önce biri seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorladı mı?" diye sordu Elena. Mavi gözlerinin öfkeyle

parladığını biliyordu. "Sence bu senin canını yakar mıydı Misao?"

"Sen değil miydin?" Caroline hala Shinichi'ye bakıyordu. Anlatılanları kavrayamadığı ortadaydı. "*Sen* değil miydin?"

Shinichi iç çekerek gülümsedi. "Ben değildim. Benim tarzım altın sarısı saçlardır. Altın sarısı..." Ama kardeşine bakarak telaşla ekledi. "Ve siyah üzerine ateş kızılı."

"Demek hepsi bir yalandı," dedi Caroline ve bir an için yüzünde öfkeden daha baskın olan ifade umutsuzluk, ikisinden de baskın olan ifadeyse üzüntüydü. "Sen de bir Elena hayranısın."

"Bak," dedi Elena açıkça, "onu istemiyorum. Ondan nefret ediyorum. Benim ilgilendiğim tek erkek Stefan!"

"Ah, demek tek erkek o, öyle mi?" dedi Damon, tilkilerin arasındaki kavga sürerken Bonnie'yi kucağına alıp getiren Matt'e bakarak. Bayan Flowers ve Dr. Alpert da onların peşinden geldi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Elena, Damon'a.

Damon omuz silkti. "Altın sarısı saçları olan birçok kız sonunda kaba bir çiftçinin karısı olur." Başını iki yana salladı. "Neden böyle laflar ediyorum ki?" Kaslı vücudu, Shinichi'ninkinin üzerinde kule gibi yükseliyordu.

"Sadece tortu etkisi... ele geçirilmiş olmaktan... bilirsin." Shinichi bakışlarını Elena'dan ayırmadan elini havaya doğru salladı. "Benim düşünce kalıplarım..."

Başka bir kavga daha başlayacakmış gibi görünüyordu ama Damon sadece gülümseyerek gözlerini kıstı. "Demek sen Elena'yla benim peşime düşerken Misao'nun kasabayla istediği gibi oynamasına izin verdin."

"Ve..."

"Matt'la," dedi Damon telaşla ekleyerek.

"Stefan diyecektim," dedi Elena. "Hayır. Sanırım Matt, tamamen ele geçirilmiş haldeyken onunla birlikte sana rastlayana kadar Misao ve Caroline'ın yaramazlıklarının kurbanı oldu."

"Ve şimdi öylece dönüp gidebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" dedi Caroline titreyen, tehditkar sesiyle.

"Aynen öyle. Gidiyoruz," dedi Shinichi.

"Caroline, dur," dedi Elena. "Sana yardım edebilirim... *Arınma Kanatları*'yla. Senin içinde de bir *malach* var."

"Senin yardımına ihtiyacım yok! Benim bir *kocaya* ihtiyacım var!"

Terasta tam bir sessizlik oldu. Matt bile bu kez öne çıkmadı.

"Ya da en azından bir nişanlıya," diye geveledi Caroline bir elini karnına koyarak. "Ailem bunu da kabul eder."

"Bir yolunu buluruz," dedi Elena yumuşak bir sesle. "Caroline, inan bana."

Caroline müstehcen bir cevap verdi ve Elena'ya doğru tükürdü. Sonra sessiz kaldı ama bunun nedeni kendi

kararı mıydı, yoksa içindeki *malach* mıydı, kimse emin değildi.

"İşe geri dönme zamanı," dedi Shinichi. "İpuçları ve konum hizmetlerimizin bedeli, hafızanın biraz silinmesi. Diyelim ki... Damon'la ilk karşılaşmamdan şimdiye kadar olan süreç. Damon'ın zihninden alındı." İğrenç bir şekilde gülümsedi.

"Bunu yapamazsın!" Elena bütün vücudunu saran paniği hissetti. "O artık çok değişti. Her şeyi hatırladı ve değişti. O anıyı silersen..."

"Bütün güzel değişiklikler de silinir," dedi Shinichi. "Senin hafızanı silmemi mi tercih edersin?"

"Evet!"

"Ama anahtarla ilgili ipuçlarını duyan tek kişi sendin. Ama sonuçta olayları senin gözünden görmek istemem. Bunun yerine seni *onun* gözlerinden görmek isterim."

O anda Elena kendi başına bir savaş daha başlatmaya hazırdı ama Damon kendini geri çekerek konuştu. "Ne istiyorsan al. Ama hemen arkasından bu kasabayı terketmezseniz, bu bahçe makasıyla ikinizin de kafanızı keserim."

"Kabul."

"*Hayır*, Damon..."

"Stefan'ı geri istiyor musun?"

"Böyle bir bedel karşılığında olmaz!"

"Çok kötü," dedi Shinichi. "Başka bir pazarlık olmayacak."

"Damon! Lütfen, bunu düşün!"

"Düşündüm. Başlangıçta yaratıkların bu kadar yayılması benim hatamdı. Caroline'a neler olduğunu araştırmamak benim hatamdı. Yeni gelenler benden uzak durduğu sürece insanlara ne olduğunu umursamadım. Ama Stefan'ı bularak sana yaptığım şeylerin bazılarını düzeltebilirim." Dudaklarında eski muzip gülümsemesiyle Elena'ya döndü. "Sonuçta kardeşimle ilgilenmek benim işim."

"Damon... Beni dinle."

Ama Damon, Shinichi'ye bakıyordu. "Kabul," dedi. "Anlaştık."

"Bu karşılaşmayı kazandık ama savaşı değil," dedi Elena üzgün bir tavırla. *Kitsune* ikizlerle savaştıklarının ertesi günü olduğunu sanıyordu. Hayatta olduğu, Stefan'ın gittiği ve Damon'ın eski benliğine döndüğü dışında hiçbir şeyden gerçekten emin değildi.

"Belki de çok değerli kardeşimi geri alamadığımız içindir," dedi Damon bunu kanıtlarcasına. Ferrari'deydiler ve Elena'nın Jaguar'ını arıyorlardı, gerçek dünyada.

Elena ona aldırmadı. Damon'ın arabasına yerleştirdiği ama radyo olmayan bir aletten gelen cızırtılara da aldırmamaya çalışıyordu. Neydi ki bu? Yeni bir tür Ouija tahtası mı? Zahmetli harflerle yazım yerine ses mi?

Elena içten içe ürperdi.

"Benimle gelip onu bulmaya söz verdin. Yemin edersin ki... Diğer Taraf üzerine."

"Bana söz verdiğimi söylüyorsun ve yalancı olmadığımı biliyorum, hayır, bana yalan söylemezsin. Bir insan-ken artık yüz ifadelerini okuyabiliyorum. Söz vermişsem söz vermişimdir."

İnsan mı? diye düşündü Elena. *Ben mi? Ben neyim ki? Sahip olduğum Güç'le? Damon bile gerçek dünyadaki Eski Orman'ın değiştiğini kendi gözleriyle gördü. Artık antik, yarı ölü bir orman değil. Yaz ortasında bahar çiçekleri açıyor. Her yerde yaşam var.*

"Her neyse, bu bana seninle baş başa olmak için bolca zaman verecek, sevgili karanlıklar prensesim."

Yine başlıyoruz, diye düşündü Elena bıkkın bir tavırla. *Ama açıklıkta birlikte gülüşüp yürüdüğümüzü söylesem, beni burada bırakırdı. Ben bile bunun gerçek olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.*

Hafif bir tümsekten geçtiler. Birinin Damon'ın sürüş tarzından söyleyebileceği kadarıyla.

"Yakaladım," dedi Damon neşeyle. Elena onu durdurmak için direksiyonu çevirmeye hazır bir şekilde döndüğünde soğuk bir tavırla ekledi. "Sadece bir lastik parçasıydı. Birçok hayvan siyah, kıvrık ve santimetrenin bilmem kaçta biri kalınlığında değildir."

Elena bir şey söylemedi. Damon'ın tuhaflıklarıyla ilgili ne denebilirdi ki? Ama derinlerde, Damon'ın zevk için tüylü hayvanları ezmeyeceğini bilmek güzeldi.

Oldukça uzun bir süre baş başa olacağız, diye düşündü ve Damon'ı geride bırakamamasının başka bir nedeni olduğunu daha hatırladı. Shinichi, Stefan'ın hücresinin yerini kendisininkine değil, Damon'ın zihnine koymuştu. Oraya gidebilmek ve Stefan'ı tutsak eden şeyle -her kim ya da neyse- için Damon'a kesinlikle ihtiyacı vardı.

Ama Güç'ü olduğunu unuttuysa bu da iyiydi. Elena bunu zor günler için saklayabilirdi.

Tam o anda "Bu da ne?" diye bağırdı Damon ve radyo olmayan şeydeki düğmelere doğru eğildi.

"...tarlıyoruz... bütün birimlerin dikkatine, adı Matthew Honeycutt, erkek, beyaz tenli, bir seksen boylarında, sarı saçlı, mavi gözlü..."

"Bu ne?" diye sordu Elena.

"Bir polis tarayıcısı. Bu özgürlükler ülkesinde gerçekten yaşamak istiyorsan, ne zaman kaçacağını bilmen iyi..."

"Damon, yaşam tarzına başlatma şimdi. Matt'le ilgili ne dediklerini soruyorum sana."

"Görünüşe bakılırsa sonunda onu tutuklamaya karar verdiler. Caroline dün gece pek hırsını alamadı. Sanırım şimdi tekrar deniyor."

"O halde Matt'e önce biz ulaşmalıyız. Fell's Church'te kalırsa her şey olabilir. Ama kendi arabasını alamaz ve buna da sığamayız. Ne yapacağız?"

"Onu polise bıraksak?"

"Şakın, lütfen. Biz..." diye başladı Elena ama tam o anda sol taraftaki bir açıklıkta Jaguar'ını gördü.

"Bu arabayı alıyoruz," dedi Elena düz bir sesle. "En azından geniş. Polis tarayıcını yanına almak istiyorsan, diğerine takmak için sökmeye başlasan iyi edersin."

"Ama..."

"Ben gidip Matt'i alacağım. Dinleyeceği tek kişi benim. Sonra da Ferrari'yi ormana bırakacağız. Ya da istersen nehre atabiliriz."

"Ah, nehre, tabii..."

"Zamanımız yok. Ormanda bırakmakla yetinelim."

Matt, Elena'ya dümdüz baktı. "Hayır, kaçmayacağım."

Elena bakışlarını arkadaşının gözlerine dikti. "Matt, arabaya bin. *Hemen!* Mecbursun. Caroline'ın babası, seni tutuklama emri veren yargıçla arkadaş. Meredith'in dediğine göre bu bir linç. Meredith bile sana kaçmanı söylüyor. Hayır, giysilere ihtiyacın yok, giysi buluruz."

"Ama... Ama bu doğru değil."

"Doğru olmasını sağlayacaklar. Caroline ağlayıp zırlayacak. Bir kızın intikam almak için bunları yapacağı asla aklıma gelmezdi ama Caroline'ın kendine has olduğunu kabul etmek gerek. Çıldırmış."

"Ama..."

"*Sana arabaya bin dedim!* Her an gelebilirler. Senin evine ve Meredith'inkine gittiler bile. Senin Bonnie'lerin evinde ne işin var bu arada?"

Bonnie ve Matt sessizce birbirine baktılar. "Ah, sadece Bonnie'nin annesinin arabasına bakıyordum," dedi Matt. "Antifriz yüzünden yine..."

"Neyse! Gel benimle! Bonnie, sen ne yapıyorsun? Meredith'i mi arıyorsun?"

Bonnie hafifçe irkildi. "Evet."

"Ona bizim adımıza veda et. Onu sevdiğimizi de söyle. Kasabaya iyi baksın. Onu arayacağız."

Kırmızı Jaguar uzaklaşırken Bonnie telefona konuştu. "Haklıydın. Tam bir A kaçışı yapıyor. Damon'ın gidip gitmediğini bilmiyorum, arabada değildi."

Bir an dinledikten sonra cevap verdi. "Pekala. Yaparım. Görüşürüz."

Telefonu kapadı ve harekete geçti.

Sevgili Günlük,

Bugün evden kaçtım.

Biri neredeyse 18 yaşındaysa ve kendi arabası varsa, sanırım bu tam olarak kaçmak sayılmaz. Üstelik evde olduğunu da kimse bilmiyorsa. Bu yüzden, sadece bu gece kaçtığımı söylemekle yetineceğim.

Diğer çarpıcı şeyse, iki erkekle kaçıyor olmam. Ve ikisi de erkek arkadaşım değil.

Bunu söylüyorum ama... bir şeyleri hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Açıklıkta Matt'in gözlerine baktığımda... beni korumak için ölmeye hazır olduğuna yemin edebilirdim. Bir zamanlar ne olduğumuzu düşünmekten kendimi alamıyorum. O mavi gözler... Ah, benim neyim olduğunu bilmiyorum!

Ve Damon. Ruhunun etrafına sardığı taş katmanlarının altında artık yaşayan bir insan olduğunu biliyorum. Çok derinlerde gizli ama orada. Kendime dürüst olmam gerekirse benliğimin derinliklerinde ürpermeme neden olan bir şeylere dokunduğunu itiraf etmeliyim, benim bile anlamadığım bir parçama.

Ah, Elena! Kes şunu hemen! Bir daha o karanlık parçana geri dönemezsin, özellikle de şimdi Güç'e sahipken. Yaklaşmaya bile cesaret edemezsin. Artık her şey farklı. Daha sorumluluk sahibi olmalısın (ve bu da hiç başarılı olamadığın bir konu!).

Ve Meredith de burada olup bana kendimi sorumlu hissettiremeyecek. Her şey nasıl sonuçlanacak acaba? Damon ve Matt aynı arabada? Birlikte bir yolculukta? Hayal edebiliyor musun? Bu gece çok geçti ve Matt tam olarak anlayamadığı bu durum karşısında şaşkındı. Ve Damon sadece sırıttı. Ama yarın şeytani haline geri döneceğini biliyorum.

Shinichi'nin Damon'ın anılarıyla birlikte Pişmanlık Kanatlarını almasının çok acı olduğunu

düşünüyorum. Ama derinlerde, Damon'ın bir parçasının biz birlikteyken nasıl olduğunu hatırladığından eminim. Ve şimdi hatırladıklarının bir yalan olduğunu kanıtlamak için her zamankinden daha da kötü olacak.

Dolayısıyla Damon -bir şekilde ele geçirip okuyacağını biliyorum- bir süre için gerçekten TATLI ve eğlenceli olduğunu sana söylemeliyim. Konuştuk. Hatta birlikte güldük, aynı şakalara. Sen... Sen naziktin.

Ve şimdi "Ah, bu sadece bana değişebileceğimi düşündürmek için Elena'nın kurduğu başka bir plan ama ben nereye gittiğimi biliyorum ve umrumda değil," diyeceğini biliyorum. Bu sana bir şeyler hatırlattı mı Damon? Yakın zamanda bu sözleri birine söyledin mi? Söylemediysen, ben onları nasıl biliyorum? Bir kez olsun gerçeği söylüyor olabilir miyim?

Şimdi bu son derece gizli ve sana ait olmayan şeyleri okumakla onurunu lekelediğini unutacağım.

Başka?

Öncelikle, Stefan'ı özlüyorum.

İkincisi, buna gerçekten hazır değilim. Matt'le pansiyona uğradık ve ben dolaptan giysi alırken o da Stefan'ın bıraktığı parayı çıkardı. Yanıma hangi giysileri aldığımı yalnızca Tan-

ri bilir. Bonnie'nin üstlükleri, Meredith'in pantolonları... Bana ait tek bir düzgün geceliğim bile yok.

Ama en azından seni yanıma aldım sevgili dostum. Stefan'ın benim için sakladığı bir hediye. Bilgisayarda "Günlük" diye bir dosyaya yazmaktan asla hoşlanmamıştım zaten. Benim tarzım, senin gibi boş defterler.

Üçüncüsü, Stefan'ı özlüyorum. Onu o kadar özlüyorum ki giysilerle ilgili bunları yazarken ağlıyorum. Böylece sanki ağladığım şey kıyafetlermiş gibi görünüyor. Ah, bazen sadece çığlık atmak istiyorum.

Dördüncüsü, şimdi çığlık atmak istiyorum. Ancak Fell's Church'e geri döndüğümüz zaman yaratıkların bize bıraktığı dehşeti görebildik. Tami, Kristin ve Ava gibi ele geçirilmiş olabileceğini düşündüğüm bir kız daha var ve ne yazık ki elimden bir şey gelmiyor. Bu son ele geçirme olayını duymadığımızı hissediyorum.

Beşincisi ve en kötüsü, Saitou'ların evinde olanlar. Isobel şimdi hastanede ve bütün yaraları enfeksiyon kapmış durumda. Obaasan, Isobel'in büyükannesi, ilk sağlık görevlileri geldiğinde henüz ölmemişti. Derin transtaydı ve bize ulaşmaya çalışıyordu. Cesaretimin, kendime inancımın bir kısmı ona mı aitti, bilmiyorum.

Ama bir de Jim Bryce vardı... Ah, yazamıyorum bile. Basketbol takımının kaptanıydı! Kendi kendini yemiş. Bütün sol eli, sağ elinin parmaklarının çoğu, dudakları. Ve kulağından bir kurşunkalem sokup beynine saplamış. Dediklerine göre (bunu doktorun torunu Tyrone Alpert'tan duydum) bu adına Lesch-Nyhan Sendromu denen ve ender görülen bir durummuş ama onun gibi başkaları da varmış. Doktorlar öyle diyor. Bence bunu ona yaptıran malach'dı. Ama onu kurtarmaya çalışmama izin vermediler.

Hayatta olduğunu bile söyleyemiyorum. Ölüp ölmediğini tam olarak bilmiyorum. Uzun vadeli vakaları tuttukları bir enstitüye gönderilecek sanırım.

Burada başarısız olduk. Ben başarısız oldum. Aslında Jim Bryce'ın hatası değildi. Sadece bir gece Caroline'la birlikte olmuştu ve ondan aldığı malach'ı kız arkadaşı Isobel ve kardeşi Tami'ye geçirmişti. Sonra hem Caroline hem de Tami başkalarına bulaştırdı. Matt'e de vermeye çalıştılar ama Matt izin vermedi.

Altıncısı, etki altında olan üç küçük kız, Shinichi'nin dediğine göre, Misao'dan emir alıyorlardı. Kendilerini süsledikleri veya yabancılara sundukları konusunda bir şey hatırlamadıklarını söylüyorlar. Ele geçirildikleri süreçle ilgili

hiçbir şey hatırlamıyor gibiler ve şimdi çok farklı davranıyorlar. Güzel. Sakin. Misao'nun bu kadar kolay vazgeçeceğini düşünseydim, iyi olacaklarından emin olabilirdim.

Ama Caroline'ın durumu daha kötü. Bir zamanlar arkadaşımızdı, şimdi sanırım her zamankinden daha çok yardıma ihtiyacı var. Damon onun günlüklerine ulaştı. Kendini videoya çekerek günlük tutuyormuş. Onun aynayla konuşmasını izledik ve aynanın karşılık verdiğini gördük. Büyük ölçüde Caroline'ın kendi yansımasını gösteriyordu ama bazen, bir seansın başlarında veya sonlarında, Shinichi'nin yüzü beliriyordu. Biraz vahşi olsa da yakışıklı yüzü. Caroline'ın ona nasıl inandığını ve kasabada malach taşıyıcısı olmayı nasıl kabul ettiğini anlamak zor değil.

Hepsi bu kadar. Bu kızları malach'tan kurtarmak için sahip olduğum Güç'ün son kırıntılarını harcadım.

Caroline elbette ki yaklaşmama izin vermedi.

Ve bir de Caroline'ın sözlerini hatırlıyorum. "Bir kocaya ihtiyacım var!" Bunun ne anlama geldiğini her kız bilir. Arkadaş olmasalar bile, her kız bunu söyleyen bir diğerine acır.

Caroline ve Tyler Smallwood, iki hafta önce birlikte olacaklardı. Meredith, Caroline'ın onu terkettiğini ve Tyler'ın onu Klaus için kaçırarak

intikam aldığını söylüyor. Ama öncesinde korunmadan yattılarsa (ve Caroline bunu yapacak kadar aptal), kesinlikle hamile olduğunu bilirdi ve Shinichi ortaya çıktığı dönemde başka birini arıyor olurdu. (Yani ben hayata dönmeden önce.) Şimdi her şeyi Matt'in üzerine yıkmaya çalışıyor. Bunu Matt'in yaratıkların saldırısına uğradığı gece söylemesi ve mahalle bekçisinin Matt'in eve gelip sarhoşmuş veya uyuşturucu almış gibi direksiyonda kendinden geçtiğini görmesi tamamen kötü şans.

Belki de sadece şans değildir. Belki bu da Misao'nun oyununun bir parçasıdır.

Artık uyuyacağım. Çok fazla düşündüm. Çok fazla endişelendim. Ve ah, Stefan'ı çok ama çok özlüyorum! Kendi nazik ama keskin tarzıyla endişelerimle başa çıkmama yardım edebilirdi bana burada olsa.

Arabanın kapılar kilitli duruyor. Ben içerde uyuyorum.

Çocuklarsa aracın dışında uyuyor.

En azından onların ısrarı üzerine biz böyle başlıyoruz. En azından bu konuda anlaştık.

Shinichi'yle Misao'nun uzun bir süre Fell's Kilisesi'nden ayrı kalacağını sanmıyordum.

Kiliseyi birkaç günlüğüne, birkaç haftalığına ya da birkaç aylığına mı terkedeceklerini bilmi-

yordum ancak Misao iyileşecek, eminim bundan ve önünde sonunda bizim için dönecekti.

Yani, Damon, Matt ve ben, iki dünyada da kaçaktık.

Ve yarın ya da sonraki gün ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Elena